

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KERRIGAN
BYRNE

'Geçici, lymcal romantizm seni alır

The
HIGHLANDER

KIRRIGAN BYRNI

Ût. Martin's Paperbacks

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

ÖNSÖZ

Wester Ross, İskoçya

Liam Mackenzie, korkunç keşfine bakarken bir *şeyler yapılması* gerektiğine karar verdi.

Wester Ross'un Mackenzie'lerini sadistçe kaprisler ve soğuk bir dehşetle yöneten şeytani adam hakkında. Liam'ın kendi sefil annesinin yerini alan, Ravencroft Keep'in koridorlarında pişmanlık ve korkunun ince, eziyetli bir hayaleti gibi dolaşan boş gözlü kadın hakkında. Oğlu hakkında, Liam'ın dolaplarda saklanan ve tüm genç hayatı boyunca gülümsemeyi öğrenememiş üvey kardeşi. Yakın zamanda Newgate hapishanesinde dövülerek öldürülen Mackenzie piçi hakkında.

Liam'ın Bryneloch Bataklığı'ndan çıkardığı ceset için bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Tessa McGrath.

Çamur, turba ve balçıkla kaplı bir iskeletten biraz daha fazlası olmasına rağmen, Liam onun o olduğunu biliyordu. Birkaç yıl önceki o korkunç gecede ona verdiği yün pelerinden geriye kalanları gördüğü anda *anlamıştı*.

Bu pelerin -onun son iyilik hareketi- onun kefeni olmuştu.

Tessa, eşsiz yetenekleri ve karanlık fetişleriyle övünen müstehcen bir fahişeydi. Laird Hamish Mackenzie onu oğulları için bu yüzden tutmuştu. Neden o

çocukları erkeğe dönüştürmek için seçildi. Hayır, erkek değil, tamamen daha korkunç bir şey.

Tessa, Ravenscroft Markisi'nin acımasızlığını hafife almıştı. Hamish Mackenzie'nin kötülüğünün derinliğini bilmiyordu.

"Bunu istiyor." Liam'ın babası çıplak ve gözleri bağlı Tessa'yı yatağa bağlarken alay etmişti. "Bunun için yalvarıyor."

Fahişe bunun için yalvarıyordu. Zevk oyuncakları çantasında getirdiği tereyağı yumuşaklığındaki kırbacın eğlenceli kırbaçları için. Uygun sesler çıkarıyor, uygun şekillerde kıvranıyordu. Davetkâr şeyler söylemiş ve on altı yaşındaki herhangi bir çocuğu şehvet dolu bir çılgınlığa sürükleyecek müstehcen izinler vermişti.

Ama Liam değil.

Bu onun hatası değildi. Laird'in onun için neler hazırladığını asla hayal edemezdi. Biraz acı çekerek oynamayı severdi ama Hamish Mackenzie kazandığı zaman oyunu bırakmaz, rakipleri tamamen kırılana kadar devam ederdi.

Liam, Hamish'in kızı önlerinde kırmak istediğinden çoktan şüphelenmişti. Onları izlemeye zorlamak için. Babasının *oğullarını kızı* kırmaya zorlayacağını asla hayal edemezdi. Babasının yetiştirdiği çocukların birer canavara dönüşmesini hastalıklı ve sadist bir zevkle izleyecekti.

Kendisi gibi canavarlar.

Laird kendi oyuncağını getirene kadar Liam bunu tahmin edememişti. Medusa'nın kafasındaki yılanlar kadar çok deri kayışı olan antika, kurşun uçlu bir Roma kırbacı.

Laird Mackenzie'nin oğullarının her biri bu manzara karşısında titredi. Hamish, laird'in adaşı piç. Liam, veliahtı. Ve "Thorne" dedikleri çocuk, laird'in ikinci karısının tek oğlu. Hepsi o kırbacı yakından tanıyordu. Öpücüğünün acısını biliyorlardı ve her kırbaçta parçaladığı eti özlüyorlardı.

Gerçekten de, laird onu mırıldanan fahişenin sırtında gezdirirken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir inanmazlıkla ona bakmışlardı. O kemerli

ve beklentiyle nefes nefese kaldı... ilk başta.

Sonra ılık attı, ağladı, mücadele etti ve yalvardı ve bu sadece iki kırbaçtan sonraydı.

Koyu renk gözleri sapkın bir heyecanla parlayan Hamish, yatağın onların tarafına doğru yürüdü ve nefret ettiği kırbacın kabzasını, bir alay hizasından ağzı açık bakan oğullarına doğru uzattı.

"Her birinize iki kırbaç" diye emretti.

"Bundan sağ çıkamaz," diye karşı çıkmıştı Thorne, ergenlik çağındaki sesi korkusundan atlıyordu.

Laird oğlunun küstahlığına yumruğuyla karşılık vererek Thorne'u yere yuvarladı. "İki kırbaç. Her birine," diye tekrarladı. "Hanginizin kaç kırbaç vuracağı umurumda değil ama altı kez kırbalanmadan serbest bırakılmayacak."

Dev gibi bir adam olan Laird Hamish Mackenzie, çoğu erkek gibi tüm oğullarının üzerinde yükselirdi. Ama o gece Liam ilk kez babasıyla göz göze geldiğini fark etti. Bırakın babasının karşısında durmayı, çok az kişi onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edebilirdi.

"Sen yap," diye emretti laird şeytani bir gülümsemeyle. "Yoksa ben yaparım
kendim."

En hafif deyiimiyle, en nefret ettiğiniz kişinin kendi yüz hatlarınızı taşıması rahatsız ediciydi. Bir gün, belki de yirmi yıl sonra, aynı korkunç kara gözlerin aynadan Liam'a bakacağını bilmek, lekeli Mackenzie kanından akan kokuşmuş zalimliği hatırlatıyordu. Babasının yüzündeki babalık meydan okumasını gören Liam, bir gün artık bu adamdan korkmasına gerek kalmayacağını fark etti. Onun kadar büyümek, onun kadar kurnaz, acımasız ve gaddar olmak zorunda kalacaktı. Ama bir gün, canavara kendi canavarıyla meydan okuyacaktı.

Babasının gözlerindeki ışıltı ona o günü dört gözle beklediğini söylemişti.

Babasını etkileme fırsatını yakalayan genç Hamish, tanıdaık bir kırbaç olan kamyı eline almıştı.

Daha az zorlayıcı yüz hatlarındaki endişenin altında zalim bir beklenti oluşuyordu.

Hamish babasının dediğini yapacaktı.

Ve Tessa bundan kurtulamayacaktı.

"Hayır." Liam bir adım öne çıktı ve Hamish kırbağı alamadan babasının elindeki kırbağı çekip aldı. "*Ben yaparım.*"

Rüzgâr kırların üzerinde çığlık atıyor ve Bryneloch Bataklığı'nda, Tessa'nın o gece kurşun uçlu kayışlar lekesiz tenine doğru uçarken çıkardığı seslerden farklı olmayan bir yankıyla savruluyordu. Hıçkırıklarındaki şaşkın dehşet, Liam'ın kalbinden geriye sadece çiğ, kavernöz bir yara kalana kadar göğsünü oymuştu.

Şimdi onun bedeninin üzerinde duran Liam'ın eli nemli, rutubetli havadan başka bir şeye değmiyordu; parmak eklemleri, deri kırbacın örgülü sapını tereddütle kavradığı gece olduğu gibi bembeyazdı.

Ona bildiği tek yolla iyilik yaptığını bilmiyordu. Babasının acımasız emirlerini yerine getiren kişi olarak, zararı hafifletmek için elinden geleni yapabileceğini.

Nasıl olabilir ki?

Liam Tanrı'dan gecenin orada sona ermesini dilemişti... ama laird'in zalimliği sınır tanımıyordu ve Liam onu kabaca pelerinin içine sokup kaçmasına yardım edene kadar ağza alınmayacak şeylerle dolu cehennem gibi bir saat geçmişti.

Hakkını yemeyelim, mücadeleyi hiç bırakmadı; hatta dipsiz bir kuyudan akan korku dolu gözyaşlarıyla intikam tehditleri savurdu.

Bu tehditler onun ölümcül hatası olmuştu.

Merdivenlerden topallayarak indiğinde doğru düzgün yürüyememişti ve pembe teninin bir kısmı çirkin morluklara dönüşecek şekilde renklenmeye başlamıştı. Bunu Hamish yapmıştı.

Liam o genç yaşında bile onu gece boyunca ve tarlalardan köye taşıyacak kadar güçlüydü.

onunla. Ondan özür dilemek. İçindeki utancı hafifletecek herhangi bir şey.

Hiçbirini dinlemedi, onu suçlayabileceğinden değil.

"Klanı sana ve kötü kalpli ailene karşı kışkırtacağım," diye tükürdü. "Bak bakalım yapabilecek miyim? Herkese anlatacağım, siz barbar iblislerin bana ne yaptığını göstereceğim. Senin için gelecekler. Hepiniz için!"

Ama buna şansı olmamıştı. Susturulmuştu.

Öldürülmüştü.

Liam'ın aklında cinayeti kimin işlediğine dair hiçbir soru işareti yoktu.

Kötülük kötülüğü doğurdu, değil mi?

Bundan kaçış yoktu. Ravencroft Kalesi'nin kırmızı taşlarından uzakta büyümüş olan babasının en küçük piçi Dougan bile henüz genç bir delikanlıyken bir rahibi öldürmüştü.

Dougan. Babası en küçük oğlunun hapisanede dövülerek öldürülmesi için para ödemişti. Delikanlı bir şekilde kaçmış, kendini yeniden keşfetmiş ve Liam'a gizlice ulaşırken aynı zamanda Londra Yeraltı Dünyası'nın üstünlüğü için bir savaş başlatmıştı.

Hamish Mackenzie'nin oğulları kan dökmek için *yetiştirilmişti*. Kaderler, şiddeti korkunç bir duvar halısı gibi ilmek ilmek dokumuş ve acımasızlığı damarlarında akıtmak için mayalamıştı.

Kral öldüğünde... çok yaşa kral.

Dougan, Liam'a her zaman hayalini kurduğu tek şeyi yapmasını söyleyen mektupta imza yerine bu sözleri yazmıştı.

Liam Tessa'dan geriye kalanları çözülen pelerinin içine sardı ve gürül gürül akan bataklığın onun mezarı olmasına izin verdi. Toprağın onu yavaşça almasını izlerken, umudundan, insanlığından geriye kalanların da onunla birlikte battığını hissetti. Onun yerini bir nefret kömürü aldı, boş göğsünde tutuştu, şeytanın kendisinin rütbeli ve kükürtlü nefesiyle bir cehenneme dönüştü.

Belki de fantezi sadece bir gerçeklik değil, bir gereklilik haline gelmişti.

Liam durmuş, sivri Kinross Dağları'nın kesintiye uğrattığı zümrüt yeşili manzaraya bakarken, annesini ve babasının onu hem bedenen hem de ruhen nasıl parçaladığını düşündü. Laird'lerinin acımasız demir yumruğu altında ezilen ve sinen klanını, Wester Ross'un Mackenzie'lerini düşündü. Hem piç hem de meşru olan ve hiçbirisi babasının tacizlerine dayanacak kadar güçlü olmayan kardeşlerini düşündü.

Bu yüzden Liam sık sık onlar için aldı.

Ama o savaşa gittiğine göre onları kim koruyacaktı?

Liam, babasının kötülüğünün gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun bir adam olmuştu. Omuzları, Şeytan'ın kendi tokmak ve keskiyle kükürtten oyulmuş gibi sırtının etini şekillendiren sayısız kirpiğin ağırlığını taşıyacak kadar genişlemişti. Yumrukları aynı şekilde vurmak için yeterince ağırdı.

Majestelerinin Alay Ordusu'ndaki görevi için rapor vermişti. Kanındaki ateşi, kraliyete hizmet etmek için şiddet eylemlerinde bulunmak için kullanmıştı. Tanrı ve ülke tarafından onaylanmış.

Bu onun tek çıkış yoluydu.

Ama önce, tüm bunlar hakkında *bir şeyler* yapılması gerekiyordu. O gün gelmişti.

Laird Hamish Mackenzie oğlu ve varisinden bir canavar yaratmak istemişti. *Onun* gibi birini. Ama canavarlar efsaneviydi, batıl inançların hayal ürünü ve geçmiş yüzyılların saçma hikâyeleriydi. Liam canavar olmayacağına karar verdi. Hayır, daha iyisini yapacaktı.

Bir iblise dönüşmüştü.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Londra, Eylül, 1878 Yirmi Yıl
Sonra*

Elbiselerini çıkar. Benchley Vikontesi Leydi Philomena St. Vincent bu emri ilk kez duymuyordu. Ne de olsa vahşi bir çapkının karısıydı. Ama gözlerini iri iri açmış, anlamaz bir halde çelimsiz Dr. Percival Rosenblatt'a bakarken bir an için ne diyeceğini bilemedi. Elbette *onun* önünde soyunması gerektiğini kastetmiş olamazdı. Belle Glen Akıl Hastanesi'nde buz banyosu terapisini sadece kadın hemşireler uygulardı. Erkek bir doktorun bulunması ise neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi.

"Ama Doktor, ben uslu durdum." İstemsiz bir adım geri çekildi, küvetin yüzeyinde kırık cam parçaları gibi korkunç bir şekilde sallanan pürüzlü buz parçalarını görünce midesinde korku alevlendi. "Bu muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadığıma eminim."

Tedavi. Tuhaf bir kelime. Böyle bir yerde birçok anlamı olan bir kelime.

"Yine kendine gelmişsin." Belle Glen'deki ezeli düşmanı Hemşire Greta Schopf öne çıktı ve Mena'nın bileğini kavradı, güçlü parmakları etine battı ve bol kolları dirseğine kadar çekti. Üniformalı, yüksek yakalı, ağırbaşlı bir önlük giymiş, beyaz bir önlük ve şapka takmış olan iri yarı Alman kadın, Mena'nın kolundaki taze çizikleri doktorun incelemesi için havaya kaldırdı. "Aynı zamanda

kendine başka şekillerde saldırıyor, Doktor. Ahlaki olmayan dürtülerini engellemek için geceleri onu yatağa bağlamak zorunda kalıyoruz."

Mena şaşkınlık içinde hemşireye baktı.

"Bu kesinlikle doğru değil," diye nefes nefese kaldı, sonra doktora yalvarmak için döndü. "Lütfen, yanılıyor Dr. Rosenblatt; kolumu tırnaklarıyla çizen başka bir hastaydı, Charlotte Pendergast. Yemin ederim hiç-" Bunu söylemek istemedi, kendine dokunduğu düşüncesiyle adamın buruşuk, bulanık gözlerindeki ateşin alevlenmesini istemedi. Gerçi bu noktada buz banyosundan kaçınmak için her şeyi yapardı. "Kendime bir kez bile zarar vermedim... ve aynı şekilde... herhangi bir... ahlak dışı zorlamadan da kaçındım."

Elbette bunu doktora daha önce, birlikte yaptıkları ilk seanslarda bildirmişti. Çürüklerinin ve sıyrıklarının aslında kendi kendine olmadığını, sadist kocası Vikont Benchley Lord Gordon St. Vincent tarafından kendisine uygulandığını itiraf *etmişti*. Burada istemsiz bir hasta olarak geçirdiği ilk günlerde, delilik, akıl hastalığı ya da cinsel suiistimal iddialarını kesin bir dille reddetmek için elinden geleni yapmıştı, çünkü mutlak gerçek buydu.

Aslında, Belle Glen Tımarhanesi'ne geldiğinde korkmuş ve tamamen yalnız olduğu için kendisiyle ilgili her şeyi çılgınca itiraf etmişti.

Dr. Rosenblatt ilk başta Mena'ya babasını hatırlatmıştı, görkemli ofis masasının arkasından insani şefkatin sütünü dağıtıyordu. Pirzola ve fazladan bir çene ile tamamlanmış hoş bir yuvarlak yüze, neşeli kırmızı yanaklara ve şişkin bir göbeğe sahip olan Dr. Rosenblatt, yumuşak huylu, orta yaşlı bir profesyonel beyefendi gibi görünüyordu.

Başkaları, özellikle de erkekler söz konusu olduğunda içgüdülerine asla güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Bir şekilde hep yanılıyordu.

Dr. Rosenblatt dosyayı açtı ve sanki içindeki yalanların tek yazarı kendisi değilmiş gibi okudu. "Tedirgin olmaya başladınız, Leydi Benchley," dedi.

O yumuşak ses, insanların genellikle ağlayan çocuklar ve deliler için sakladığı ses.

Hemřire Schopf onu banyoya doğru çekiştirirken, "Hayır!" diye bağırdı, kastettiğinden daha yüksek sesle. "Hayır!" Ayaklarını fayans zemine vurmasına rağmen sesini daha hoř, daha hanımefendi bir şekle soktu. "Doktor, hiç tedirgin değilim ama buz banyosu *yapmamayı* tercih ederim. *Lütfen*. Bařka bir řey yok mu? Elektrotlar, belki- ya da sadece eldivenleri takın ve beni yatağa gönderin." Az önce önerdiği alternatifleri dűřünmek istemiyordu. Elektrotlardan korkuyor, bileklerine kilitlenen ve ellerini hiçbir iře yaramaz hale getiren küçük hapishanelerden tiksiniyordu.

Ama *hiçbir şeyden* buz banyosu kadar korkmuyordu.

"*Lütfen*," diye tekrar yalvardı, gözlerinin arkasından korku dolu yaşlar süzölüyordu.

"ok güzel yalvarıyorsunuz, Leydi Benchley." Bakışları onunkilere hiç dokunmadı ama daha aşağlara, ağzına ve sonra da dar ve rahatsız edici siyah elbisesinin dikişlerini zorlayan göğüslerine kaydı. "Ama görüyorsunuz, ben sizin doktorunuzum ve ilk yükümlölüğüm hastalığınızı tedavi etmek. şimdi, lütfen, daha fazla olay çıkmadan giysilerinizi çıkarın, yoksa sizin için ıkarılacaklar."

Hemřire Schopf Mena'nın bileğini bir kadın için alışılmadık bir güçle sıkıca kavradı. Mena'yı küvete doğru çekti ve diğer elini Mena'nın üst koluna doladı. "Bugün benimle dövűşecek misiniz Kontes Fire Quim, yoksa bir kez olsun uslu duracak mısınız?"

Kontes Fire Quim, Belle Glen'deki o ilk korkunç günde hastalardan birinin ona taktığı isimdi. On beř kadar kadınla dolu bir odada çırılçıplak soyulmuşlar, dűrtölműřler, iğnelenmişler ve ardından kovalar dolusu soğuk suyla ıslatılmışlardı. Birisi Mena'nın kızıl saçlarının sıra dışı tonuna, sonra da bacaklarının arasındaki kumralın daha koyu tonuna dikkat çekmişti. Mena'ya hayatı boyunca pek çok zalimce řey söylenmişti, en çok da ailesi, St.

Genellikle alışılmadık boyu ya da geniş kalçaları ve omuzlarıyla ilgiliydi ama "Kontes Fire Quim" bir şekilde en aşağılayıcısıydı. Özellikle de Belle Glen'deki hemşireler ya da personel tarafından kullanıldığında.

"Ben yanlış bir şey yapmadım." Mena, dosyasındaki kâğıtları göz ucuyla bile bakmadan sessizce karıştıran Dr. Rosenblatt'a panik içinde yalvaran bir bakış daha gönderdi. "Beni oraya koymayın!"

"Histerik davranıyorsun," dedi usulca. "Bu da bana deliliğinin boyutunu kanıtlıyor."

Hemşireler, şimdi her iki yanında birer tane olmak üzere, onu kollarından tutup sürüklediler. Yeterince yaklaştığında, Mena iki ayağıyla küveti devirmek umuduyla tekmeledi. Sağlam küvet hareket etmedi ama Mena küçük bir kadın olmadığı için çırpınışları onu hemşirelerin elinden kurtarmaya yetti.

"Burada ne var?" Bay Leopold Burns'ün neşeli sesi girdiği her odayı aydınlatabilirdi. Ama Belle Glen Akıl Hastanesi hastaları için onun gelişi her zaman karanlık getirirdi. Dev cüsseli hademe yirmili yaşlarına kırklı yaşlarından daha yakındı ama patates şeklindeki talihsiz burnu ve seyrelmiş sarı saçları gençliğini yalanlıyordu. "Sorun çıkarmayacaksınız, değil mi Leydi Benchley?" Hemşire Schopf'un eli Bay Burns'ün eliyle yer değiştirirken Mena'nın ciğerlerini bir korku yumağı sıktı. "Şimdi şu giysileri çıkaralım."

Mena bu sefer onlarla savaştı. İlkel ve itaatkâr olmayı denedi. Hayatı boyunca çekingen, uysal ve nazik olmuştu ve bu sadece aynı sonuca hizmet etmişti. En azından bu kez, kendi küçük düşürücü trajedisinin gönüllü bir katılımcısı değildi.

Hemşirenin becerikli parmakları kaba elbisesinin düğmelerini çözüp belinden aşağıya, kalçalarına ve bacaklarına doğru çekerken çırpındı ve sarsıldı. Göğüslerini Bay Burns ve Dr. Rosenblatt'ın açgözlü gözlerinin önüne seren kombinezonu (akıl hastanesinde kimse korseyle uğraşmazdı) yırtıp attıklarında ağladı, yalvardı, tekmeledi ve tepindi.

O gözler kana kana içiyordu ve Mena, bir kadın olarak hemşirelerin nasıl olup da bu bariz sapkınlığın bir parçası olabildiklerini merak ediyordu.

Yanaklarından süzülen gözyaşları sadece ağağılanma ve korkudan değil, Bay Burns'ün nefesinin keskin ve dayanılmaz kokusundan da kaynaklanıyordu. Onu vücuduna doğru geri çekti ve hemşirelerin donunu çıkarabilmesi için hareketsiz bırakma bahanesiyle ayı gibi kavradı. Elleri kadının göğüslerini acıyla kavradı ve saldırgan ağzını kadının kulağına bastırmak için alçalttı. "Ne kadar mücadele ederseniz, Kontes Fire Quim, beni düzgün tutmak o kadar zorlaşır."

"Ellerin *hiç* düzgün olmadı," diye suçladı. Tenine değen soğuk hava ona artık tamamen çıplak olduğunu söylüyordu. Bay Burns'ün giderek artan tahrikinin sırtına baskı yapmasından daha az endişelenmeye başladı.

Etili kollarıyla onu sıkarak nefesini kesti. Keskin bir acı göğüslerine saplandı ve daha endişe verici bir sancı, yan tarafında kaburgaya benzer bir şeyin kaydığını hissettiğinde onu yaraladı ve haykırmak için nefes alma yeteneğini çaldı.

"Bu deliler ne kadar anlamsız şeyler söylüyorlar," dedi Bay Burns, her iki bacağı da bir hemşire tarafından sabitlenmiş olan kadının felçli halini küvetin kenarından kaldırırken.

Mena buzlu suyun yavaşça üzerine gelmesini dehşet içinde izledi. Bu noktada, çarpışmaya hazırlanmaktan başka bir şey yapamazdı.

Buz parçaları ona bir kedinin keskin pençesinin delici ve ani acısıyla çarptı ve incinmiş uzvunu geri çekme refleksini uyandırdı. Ancak tüm vücudu bu hissi yaşadı ve ilk battığı yerden çıktığında derisinin hiçbir yerinin delinmediğini görünce şok oldu.

Çaresizlikten küvetin kenarına doğru çırpındı, ciğerleri çaresiz miyavlamalarla kaçan küçük şok spazmları yayıyordu. Çıplak bedenini yukarı sürükleyerek

Üç güçlü el onu tekrar aşağıya inmeye zorlamadan önce ayağa kalkmayı başardı ve neredeyse küvetten geri sıçradı.

Kafası da geri kalanıyla birlikte battı. Ve kaldı.

Onu tutsak edenlere karşı çırpınıp durdu ama elleri her yerdeydi ve uzuvlarını zapt ediyorlardı. Bir süre sonra ilk paniği yatıştı ve sakinleşti. Sonu böyle mi olacaktı? İmparatorluğun unutulmuş doğalları ve talihsizleriyle birlikte hapsedilmişti, Cockney'li bir sapık gizlice göğüslerini sıkıyordu ve sadist bir hemşire onu bastırırken soğuk kalpli bir doktor da onu izliyordu?

Northwalk Kontesi Leydi Farah Blackwell'in mektubunu alıp almadığını merak ediyordu. Kontes onun adına bir şey yapmış mıydı, yoksa yardım taleplerini görmezden mi gelmişti? Ciğerlerindeki yanmaya bakılırsa, Mena bunu öğrenebileceğinden şüpheliydi.

Belki de en iyisi buydu. Bu dünyayı soğuk ve acımasız, boğucu buz parçalarıyla çevrili olarak terk edecekti. Hayatının son beş yılında yaşadıklarının gerçek bir tezahürüydü bu.

Cehennem gerçekten bundan daha kötü olabilir miydi? Bu acımasız düzlemde günahlarının kefaretinin çoktan ödemiş olma ihtimali var mıydı? Belki de Tanrı o kadar da intikamcı değildi, sadece kayıtsızdı. Durum böyleyse, belki de onu cennetin küçük, önemsiz bir köşesine sahip olmasına izin vermesi için ikna edebilirdi. Kimsenin istemediği bir parçayı bile. Uzun bir yolun sonunda, sessizlik ve inziva içinde var olabileceği ıssız bir yer. Beklentilerin kötü niyetinden ve birçok başarısızlığının yargısından uzakta. Bir yerlerde bulutlar bir tente gibi alçakta asılı duruyor ve güneş, bir yaz sonu gününde, güneydeki bozkırlara atılan sütunlar gibi, ilahi bağışlama kadar görkemli ve sıcak bir şekilde aralarından süzülüyordu.

Gözlerini kapatan Mena, kendisini tutan eller onu yukarı çekmek için sıkılaştığında buz gibi sudan bir nefes çekecek cesareti buldu. Su yüzüne çıktı ve

Sıvının çok az bir kısmı, ruhunu parçalayan bir dizi öksürükle ciğerlerine ulaşmıştı.

Spazmlar geçtikten sonra ciğerlerini havayla doldurmaya odaklandı. O an, buzun altında bulduğu o bir anlık huzur gitmişti. Kendi canına kıyamayacak kadar korkak olduğunu biliyordu.

Bu yüzden oturdu ve titredi, ıstırabına teslim oldu, soğuk uzuvlarından hareket kabiliyetini çalmadan önce banyoda dizlerini göğsüne kadar çekti.

Rosenblatt, "Temizlenmesini sağlayın, sonra başlayacağız," diye talimat verdi.

Hemşireler cildini sert bir sabun ve etkili bir acımasızlıkla ovdular ve bunu yaparken haftalık banyosunun bu şekilde yapılacağını söylediler.

İşlerini bitirdiklerinde beş dakika geçmişti ve Mena'nın derisi sanki aynı anda binlerce iğne batırılmış gibi hissediyordu. Ama çenesini tuttu ve şimdi kemiklerine sızan soğuktan kaçmak için ne yapması gerektiğine karar verdi.

"Şimdi sizinle görüşeceğim, Leydi Benchley." Dr. Rosenblatt küvetin ayak ucuna geldi. "Bana aşağıdaki bilgilerin sizi nasıl etkilediğini anlatmanızı istiyorum. Eğer dürüstçe cevap verdiğinizizi hissedersen, sizi küvetten çıkaracağız. Anladınız mı?"

Mena başını salladı.

"Güzel." Elindeki bazı evrakları karıştırdı ve aradığı evrakı bularak açık dosyanın üstüne koydu ve okudu. "Önce generalleri bir kenara bırakalım. Geceleri odalarınızda sesler duyuyor musunuz, Leydi Benchley? Sizi uyanık tutan ya da size eziyet eden sesler?"

Mena önüne bakmaya devam etti ve dürüstçe cevap verdi. "Sadece hastaların çığlıkları. Ve onlarla alay eden hemşirelerin."

Greta Schopf omzunu acıyla çimdikledi ama Mena hiç irkilmedi.

"Aynen öyle." Doktor başını notlarından kaldırmadı. "Hiç garip şeyler, hayaletler, hayaletler ya da halüsinasyonlar görüyor musunuz?"

Mena halüsinasyonların gerçek deliliğın işareti olduğunu bildiğı için buna çok dikkatli bir şekilde cevap verdi. "Asla." Başını iki yana salladı.

Rosenblatt, "Teşhisiniz nedeniyle istatistiksel amaçlı birkaç soru," diye devam etti.

Soğuk Mena'nın düşüncelerini bulandırmaya başlamıştı. Damarlarındaki kan yavaş yavaş damlamaya başlamış ve öylesine şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı ki dişlerini birbirine vurarak konuşmaya zorlamak zorunda kalmıştı. Ama hangi soruların geleceğini biliyordu. Kocası ve annesinin aile doktorlarına koydurduğu teşhis psikoseksüel histeri ve ahlaksız delilikti ve iyi kalpli Dr. Rosenblatt bunu sorgulamaktan zevk alıyordu.

"Lord Benchley ile ne sıklıkla evlilik ilişkisine girdiğinizi tekrar söyler misiniz?"

Mena seyirci önünde soruya cevap vermeyi reddetti. "Size zaten söyledim."

"Evet, bana önceleri haftada beş kez size geldiğini, sonlara doğru ise neredeyse hiç gelmediğini söylediniz. Sizin ona çocuk doğuramayacağınızı anladıktan sonra başka kadınlarla birlikte olmak istemiş." Dr. Rosenblatt öne doğru eğildi ve onun soğuktan bulanıklaşmaya başlayan bakışlarını yakaladı. "Ondan seni zorlamasını istediğin zamanlar hariç. Bana sizin ondan iğrendiğinizi söyledi, özellikle de şiddetli cinsel fantezilerinizi gerçekleştirmesini istediğinizde, öyle değil mi Leydi Benchley?"

Mena buz banyosunda bile utançtan yanabileceğini öğrendi. "O... yalan söyledi. Ben asla. İstemedim..." Soğuk göğsüne sızarak sesini elinden aldı.

Rosenblatt ona, "Seni uyarmıştım, sadece gerçek seni şu anki durumundan kurtarabilir," diye hatırlattı.

Gerçeğı. Gerçek, kocasının da Dr. Rosenblatt kadar sadist olduğuydu. Gordon St. Vincent coşkuyla

insanları neyin korkuttuğunu anlamaya çalıştım. Gerçekten neyden korktuklarını. Kendilerinden nefret ettikleri şeyleri. Ve bu bilgiyi kendi yararına kullandı.

St. Vincent evindeki cehennemi yavaş yavaş başlamıştı. Ve çok geçmeden, Gordon onun kırıldığını düşündüğünde, alayları ve işkenceleri artık onu etkilemiyor gibi görüldüğünde, kocası şiddete başvurdu. Bir erkeğin sokaklarda gerçekleştirmesi halinde hapse girmesine neden olacak eylemler, karısına uyguladığında tamamen yasaldı.

Zamanın ve mekanın içinde çeyrek saat hiçbir şeydir. Sonsuz bir kumsalda bir kum tanesi. Ama o küvette, güneşin sıcak ışınlarından uzağa uzanan bir sonsuzluk haline geldi. Ta ki soğuktan başka bir şey kalmayana kadar. Bu beyaz, beyaz odadan ve acıdan başka bir şey yoktu.

Bundan sonra Mena saatin üzerindeki kolları görme yetisini kaybetti. Eklemleri tutuldu ve kasları öyle şiddetli bir acıyla kasıldı ki, istemsiz bir feryat kopardı.

Tanrım, ama sesi gerçekten delice geliyordu.

Elleri göğsüne doğru garip ve acı verici açılarla kıvrıldı ve kalbinin neredeyse ritmini kaybederek yavaşladığını hissederken bile garip kasılmalar omurgasını sarsıyor gibiydi.

Yorulmuştu. Çok yorgundu.

O zaman onu banyodan sürükleyerek çıkardılar ve ağırlığını taşıyacak kadar sertleşmiş dirseklerinden tutup kaldırdılar. Buz gibi olmuştu, gerçekten donmuştu. Dr. Rosenblatt ve Bay Burns onu havluyla kurulayıp başına kaba pamuklu bir elbise geçirirken artık umursayacak gücü bile kendinde bulamıyordu.

Mena'nın kaslarından ve uzuvlarından iç organlarına doğru endişe verici bir uyuşukluk yayılmaya başlamıştı. Daha önce buz banyosunda hiç on dakikadan fazla kalmamıştı. Bir tarak uzun saçlarında gezdirilirken bunu fark etmedi bile. Sendeleyerek uzaklaşmaya çalıştı ama soğuk kaslarındaki tüm gücü emdiği için dizleri onu tutmayı reddetti. Mr.

Burns onu zamanında yakalayarak yaralanmasını önledi ama o yere düşmeyi tercih ederdi.

"Taşıyamayacağımız kadar ağır. Onu odasına geri götürmeniz gerekecek Bay Burns," diye emretti Hemşire Schopf.

Bay Burns neşeyle, "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi.

"Ben yardımcı olurum. Banyo histerisini yatıştırmış gibi görünüyor ve bir süre daha uysal olacaktır." Dr. Rosenblatt duvardan uzaklaştı ve dosyasını kapattı. "Bunun ofisime geri götürülmesini sağlayın Hemşire Schopf ve rahatsız edilmediğimizden emin olun."

İki adam Mena'yı bu tür kurumlara özgü o tuhaf beyazlıkla boyanmış ve temizlenmiş koridora "götürürken" Mena'nın işe yaramaz ayakları uzun, temizlenmemiş zeminde korkunç sesler çıkarıyordu. Kapıların arasına tam olarak yerleştirilmiş gaz lambaları, mekanın göz kamaştırıcı boşluğunu ısıtmak için hiçbir şey yapmadı. Demir kapıların üzerindeki kirisler, sürgüler ve asma kilitler bile badanalanmıştı. Steril, tıpkı yatak odaları gibi, sıcaklıktan, ışıktan ya da renkten yoksun. Gecelikleri gibi saf, yüksek yakalı, bağlayıcı ve mütevazı, ancak altındaki şekil görülebiliyordu.

Mena'nın göğsünden ve boğazından küçük, ürpertici inilti kaçı, yasaktı ve istemiyordu ama bir şekilde onları durduramıyordu. Dişlerini sıkırmaktan ve takırdatmaktan çenesi ağrıyordu. Sığınma gecesinin sesleri tenini gıcırdatıyordu. Her bir delilik feryadını etine saplanan çiviler gibi hissediyordu. Ağır çizmelerin sesini duyan bazı kadınlar yüzlerini salona açılan küçük pencerelerini oluşturan üç parmaklığa dayadı. Bakışları ona iğne gibi batıyordu. Bazıları kızgın, alaycı ve korkunçtu. Diğerleri, onun gibi bu duvarların arkasına ait olmayanlar, acıma ve bazen gözyaşlarıyla doluydu. Mena hiçbirini kabul edemiyordu. Şu anda boynunu çevirmeyi bile başaramıyordu.

"Temiz ve uysal olması hoşuma gidiyor," dedi Bay Burns. "Ama sikimi bir buz kütesine sokma fikri hoşuma gitmiyor."

Sözleri Mena'nın içinde keskin bir panik yarattı. Sık sık amaçlarının tecavüz olup olmadığını merak etmişti. Doktor ve hastabakıcının Belle Glen'i kendi kişisel oyun alanları olarak kullandıklarını biliyordu. Uzun süredir burada kalan birden fazla kadının gece yarısı doğum yaparken attığı çığlıkları dinlemişti. Onlarla birlikte ağlamış ve hayatında ilk kez, gerçekten arzu edilir olarak kabul edilemeyecek kadar uzun ve yuvarlak olduğu için yıldızlarına şükretmişti.

Doktor kısaca, "İçerisi yeterince sıcak olacak," diye cevap verdi. "Ve kas kasılmaları işleri... daha ilginç hale getirecek."

Dehşet, her ikisinin de acımasız, el yordamıyla çalışan ellerinden daha sıkı bir tutuşla onu yakaladı.

"Lütfen. Yapma," diye kekeledi, çenesi başka bir ürperti dalgasıyla kapanmadan önce. Keşke mücadele edebilseydi. Bunun ona bir faydası olmazdı, bunu biliyordu ama en azından kendi siniri ve derisi tarafından bağlanmış gibi hissetmezdi. Şu anda hissettiği tüm umutsuz öfkenin çoğu kendi işe yaramaz uzuvlarına yönelikti.

"Aynen öyle leydim, seni yalvartacağız," dedi Bay Burns bariz bir zevkle, kadının diğer tarafındaki doktora hitap etmeden önce. "Aylardır o memeleri elime almak istiyordum, neden bizi bu kadar beklettiniz?"

"Burası kötü gözetim ve kalabalıkla yönetilen bir devlet kurumu değil Burns. Ayrıca, bu herhangi bir kadın değil. O bir vikontes. Ailesinin onun hakkında yaygara koparmayacağından emin olmalıydım. Yumuşamayacaklarından ya da fikirlerini değiştirip onu eve almayacaklarından. Ama Vikont Benchley kısa bir süre önce onun bizim şefkatli merhametimize terk edildiğine dair bana güvence verdi."

Bay Burns, Mena'nın karnındaki azıcık yiyeceği de çalkalayan bir beklenti sesi çıkardı. O akşam yemekte ekmeğine bir örümcek konmuştu, bu yüzden sadece kokmuş et suyunu içmişti.

"Daha önce hiç Nobili'yle yatmamıştım," diye gözlemledi.

"Kesinlikle." Dr. Rosenblatt Mena'ya hitap etmek için döndü. "Kocanızın Belle Glen'deki kuruma cömert bir katkıda bulunmak için Birch Haven Place'i parselleyip sattığını bilmek sizi memnun edebilir Leydi Benchley. Burada süresiz olarak misafirimiz olacaksınız."

Bu korkunç haber üzerine bir hıçkırık kaçtı, ama ne yazık ki gözyaşları hiç akmadı. Sanki gözyaşı dökmekten acizmiş gibiydi.

Birch Haven Place onun *eviydi*. Tek sığınağıydı. Ve şimdi gerçekten her şeyini kaybetmişti.

Odasına vardıklarında iri yarı Dr. Rosenblatt'ın nefes nefese kaldığı duyuluyordu ve ağırlığı öncelikle hasta bakıcı tarafından destekleniyordu.

"Zarif bir kuş değilsin, değil mi?" dedi Burns. "Sanırım bu doğru. Narin bir bayanda böyle memeler görmek istemezsiniz."

Doktorun paltosunun cebinden çıkardığı anahtarların şingirtisi sonunda kalbini kaburgalarına çarptıracak kadar güçlü bir panik dalgası yarattı. Kafa derisinde bir ateş damlası başladı ve tüm vücudu aside batırılmış gibi görünene kadar omurgasından aşağı damladı.

Dr. Rosenblatt'ın tombul parmakları heyecandan hantal görünüyordu, gri sakalının altında yanakları kızarmıştı. "İlk ben gideceğim," dedi. "O kirli morinayı başka nereye koyduğunuzu bilmiyorum."

"Sen de bilmek istemezsin," diye şaka yaptı Burns ve erkeksi bir kıkırdamayı paylaştılar.

Sıcak gözyaşları sonunda gözlerinin arkasında toplanmayı başardı ve uyuşmuş kollarını ve belini sıkın kaba ellerden daha sağlam hissettiler. Mena, onların kabalıklarının kendisini hâlâ şok ettiğı türden bir hayat sürmüş olmayı diledi. Hayır dedikten sonra bir erkeğın içine girmesinin ne demek olduğunu hiç bilmemiş olmayı. Ya da ağlarken. Ya da mücadele ederken ve savaşırken. Kocası bunun icabına bakmıştı, değil mi?

Odasının ağır kapısı açıldığında Mena parmaklarını oynatabiliyordu. Gücü ve kan akışı korkunç artışlarla geri dönüyordu.

Bu da mücadele edebileceği anlamına geliyordu ama ikisini de savuşturabilir miydi?

Bundan şüpheliydi. Onlar vahşiydi. Bay Burns'ün kasları yumuşacık bir tabakayla kaplıyken ve Dr. Rosenblatt sadece şişmanken, boyu ve cüssesi yüzünden onunla alay eden iki adam.

Kazanacaklardı, onu alt edeceklerdi ve sonra bastıramadığı bir öğürme nefesini çaldı.

"Dr. Rosenblatt!" Hemşire Schopf'un sesi koridorda bir top patlaması gibi yankılandı. "Doktor, hemen gelmelisiniz!"

Diğer hastalar uyandırıldıkça, daha dengesiz olanları çığlık atıp korkunç sesler çıkardıkça bir çılgınlık kakofonisi patlak verdi.

"İstila ediliyoruz!" diye bağırdı hemşire.

"İstila mı?" Dr. Rosenblatt'ın yüzü gözle görülür şekilde kızardı. "Kim tarafından?" "Polis tarafından!"

Rosenblatt tiksintiyle dudaklarını kıvrarak kötü bir yorum yaptı ve anahtarları Bay Burns'e fırlattı. "Bunu kamarasına götürün ve ben bununla ilgilenirken kelepçeleri kullanın."

"Memnuniyetle!" Burns, Mena'yı kendine doğru çekti ve onu uçuşumla olan gece savaşlarına sahne olan kilitli olmayan odaya girmeye zorladı.

"Kelepçeleri değil," diye mırıldandı, çaresizlik sesini biraz olsun geri kazanmasına yardımcı oluyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen beni rahat bırakın." İnsanın gece vakti uzuvlarını hareket ettirememesinin özel bir korkusu vardı; beden çalışmazken zihin çalıştığı için bu korku kendi çılgınlığını yaratıyordu. Mena, sert tahta yatağında elleri ve ayakları bağlı olmanın verdiği ürpertiyle mücadele etmek için her türlü dehşeti hayal ediyordu. Kendisini yavaş yavaş tüketene kadar beklemekten başka bir şey yapamayacağı serseri bir ateş ya da ayaklarını kemiren Londra fareleri ya da üzerlerinde gezinen ve onları temizlemenin hiçbir yolu olmayan örümcekler.

Ve burada yeni bir dehşet ortaya çıktı. Bir adam, iki adam, kadının bedenine katıksız bir erişim sağlıyordu ve cinsel ilişkinin getirdiği acıyı hafifletmek için mücadele etmesine, zorlanmasına, hatta yer değiştirmesine bile imkân yoktu.

Mena'nın kalçalarına ve omuzlarına bir miktar güç geri dönmeye başladı ve yavaşça gövdesinden dışarı doğru ilerledi. Dokunduğu her yer, sanki kendi derisi jiletten, onunki ise ipekten yapılmış gibi hissediliyordu. Yırtılma hissi neredeyse duyulabilirdi.

Hareket kabiliyeti geri gelmeye başladığında panik alevlendi ve Mena, Bay Burns'ün inatçı tutuşuna karşı çekiştirdi. Ondak uzaklaşmak için çabaladı ama hareketlerinin zayıf olduğunu biliyordu. "Beni bağlamayın, size yalvarıyorum!" Adamın kollarından biri ilk tokalı deri kelepçeye uzanmak için onu bıraktığında, Mena'nın kolu dışarı fırladı ve dirseği adamın çenesine çarptı.

Pis dişlerini göstererek kadını etrafında döndürdü ve jambon büyüklüğündeki eklemlerinin arkasını yüzüne vurdu. Darbesi yerine ulaştığında onu serbest bıraktı ve zayıf uzuvlarından oluşan bir yığın halinde sert zemine çarpmasına neden oldu. Acı Mena'nın yanağında patladı ve gözlerine, kulaklarına ve boynuna yayıldı, ancak kafası yere çarpmadan önce titreyen elleriyle kendini yakaladı. Dişlerinin yanağını kestiği yerden ağzına tuzlu su ve bakır tadı damladı.

Bay Burns yere çömeldi, hoş ve mütevazı bakışları talihsiz yüz hatlarına geri döndü. "Size içimden gelen bir şeyi hatırlatmama izin verin, Kontes Fire Quim." Adamın nefesinden yayılan pis koku, zaten sulanmış olan gözlerinin dolup taşmasına neden oldu. "Dışarıda, herkesin çizmelerini yalamasını ve kışını öpmesini bekleyen asil bir hanımefendisiz. Ama burada, kimse sana katlanamadığı için kilit altında tutulan başka bir kaçıkcıktan başka bir şey değilsin. Buradaki diğerlerine söylediğimi sana da söyleyeceğim. Eğer beni mutlu edersen, hayatını kolaylaştırabilirim. Zor biriysen, hayatın da zor olur,

ve kimse üzerinizde bıraktığım çürüklerin sizin tarafınızdan yapılmadığına inanmayacak."

Mena'nın vücudundaki tüm büyük kaslar geri dönen kanla birlikte titredi ve seğirdi. Derisi yanıyordu ama yine de donuyordu. Tüm bunlara rağmen, sadece ruhunda dönen ham siyah duygunun farkındaydı. Karanlık ve kendi kendini yok eden bir Şey, sanki hayatı boyunca savaştığı birçok Őeytandan biri sonunda serbest kalmış gibiydi.

"Adım *Vikontes* Fire Quim, seni nefret dolu hayvan," diye tersledi, Bay Burns kadar ya da ondan daha fazla kendisini de Şaşırtarak. "Eğer bana bu saçma lakabı takmakta ısrar ediyorsanız, en azından doğru unvanı takabilirsiniz." Kaderini mühürlemek için adamın iğrenç suratına kan tükürdü.

Tam beklediği gibi davrandı ve bir sonraki Şiddetli darbesi ona arzuladığı unutulmayı sağladı.

* * *

Mena için cennet anlaŐılması zor bir kavramdı. Ve her nasılsa, ne zaman zihninde canlandırırsa, aklına sadece evinin görüntüsü geliyordu. *Gerçek* evini. Benchley Court'u değil, beş ruh ezici yıl boyunca kocasıyla birlikte ikamet ettiği görkemli, zengin malikaneyi. Ne de Şu anda kan ve keder içinde taş zeminde yattığı Belle Glen Tımarhanesi.

Ama ev. Birch Haven Place, Hampshire'da cennet gibi bir baronetlik. Bu tımarhanenin onun arafı haline geldiği kadar cennet gibi bir yer.

Bilinçaltının karanlık kıvrımlarında süzülen Mena, güney İngiltere'nin güneş iŐıđını yüzünde hissedebiliyordu. Gözlerini kapattığında, piknik yaptığı ve bir yaz günü kitap okuduğu, en sevdiği huŐ ağacı korusunun gölgesinde kendisine oyun oynayan iŐık ve gölgeyi görebiliyordu. Tarlaların üzerinden malikânenin bulunduğu yere bakardı; kır evi denemeyecek kadar büyük, malik ne denemeyecek kadar küçük, kırmızı taŐlı, beyaz pencerele, Georgian tarzı Őirin bir yapı.

çok fazla baca vardı. Babası bir keresinde ona çatıyı oldukça dağınık bulunduğunu söylemişti. Ama Mena rastgele gibi görünen her bir çatıyı ve bacayı olduğu yerde sevmiştir. B ü y ü r k e n bahçeler onun masal diyarı, hayal gücünü serbest bıraktığı bir yer olmuştur. Ahırlar, tarlalar denize dökülene kadar at sırtında kırları keşfetmesine izin verilen ergenlik sığınağıydı. Yetersiz büyük salondaki büyük şömine, onun ve sevgili babasının her kış başlarını bir araya getirip sayısız yemek yediğı sıcak bir konfor köşesiydi. kitaplara ve dünyaya kapalı.

Babası, ne kadar sevimli olsa da, yüksek sosyete için fazla alçakgönüllü, tüccar sınıfı için fazla nazik, hiçbir yere uyum sağlayamayacak kadar eksantrik ama görmezden gelinemeyecek kadar zengindi. Annesi Mena daha yürüyemeden kızıl hastalığından ölmüştü ve Baron Phillip Houghton tek kızını korumuş ve şımartmıştı. Onu bir erkek gibi eğitmişti. Ona bir hazine gibi davrandı. Ve entelektüel ve tarımsal her şeye karşı bir sevgi aşıladı.

Vincent'lar Birch Haven sınırındaki görkemli Grandfield malikânesini satın aldıklarında, baron tek çocuğunu yaklaşan kız kurusundan kurtarmak için bir şans yakalamıştı.

Philomena'dan sakladığı bir hastalık onu kemiklerini kemiriyordu, ta ki evlendikten birkaç ay sonra hastalığa yenik düşüp onu bu dünyada zalim bir koca ve onun nefret dolu ailesi dışında yalnız bırakana kadar.

Artık Birch Haven yoktu. Babası yıllar önce ölmüştü. Ve bu dünyada ne güneş ışığı ne de sıcaklık vardı.

Bilinci tam olarak yerine gelmeden önce soğuk Mena'yı delip geçti ve cennette olmadığını kesinlikle biliyordu. Daha gözlerini kırıştırıp açmadan ve şeytanın yüzünün ona seslendiğini görmeden önce bile, acımasız, çatık kaşlı ama hicivli bir şekilde yakışıklı bir yüzün üzerine yapıştırılmış bir göz bandı.

"Kıpırdamayın, Leydi Benchley," diyordu siyah saçlı, siyah gözlü şeytan, kadının etrafına bir şeyler sıkıştırırken

Titreyen bedeni, ağır kıvrımlarında sıcaklık olan bir şey. Pelerini olabilir mi? "Bakma," diye usulca emretti.

Ondan çok uzakta olmayan bir adam bağıırıyordu. Bay Burns mü? Bu ses tüylerini diken diken etti. Yüzü acıyla zonkluyordu. Koridordaki otoriter erkek seslerinin karmaşası arasında kadınlardan gelen delilik çığlıkları ve sevinç çığlıkları yankılandı.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve şeytanın emirlerine rağmen -kendi dehşetine rağmen- Mena baktı.

Bay Burns tanıdık kumral saçlı bir paralı askerin elinden düştü. Emir erinin boynu imkansız bir açıyla bükülmüştü ve gözleri soğuk, beyaz duvarlara bakıyordu.

Bay Burns son anlarında dehşete kapılmıştı ve Mena bundan memnundu.

"Sana elini sürmemeliydi," dedi katil o tınısız, taş gibi sesiyle.

"Bay Argent." Mükemmel ütülenmiş bir takım elbise giymiş sarı saçlı bir adam kapı aralığından hücre sine doğru eğildi, açık renk kaşları alnından aşağıya doğru babacan bir onaylamazlıkla çekilmişti. Yine de Dorian Blackwell ya da Christopher Argent'tan çok daha yaşlı olamazdı. "Az önce o adamı sen mi öldürdün?"

Argent Burns'ün gevşek omzunu parmakladı, tüyler ürpertici yüz hatları pürüzsüz, boş bir masumiyet maskesiydi. "Hayır, Başmüfettiş Morley, onu bu şekilde buldum."

Başmüfettiş, Christopher Argent'tan Mena'ya baktı, mavi gözleri şefkat doluydu ve sonra onun üzerine çömelmiş şeytana baktı. Scotland Yard'ın müdürü aptal değildi ve Mena onun durumu birkaç saniye içinde anladığını söyleyebilirdi.

"Blackwell?"

"Piç kurusu bayana yaklaşırken ayağı kaymış olmalı." Ben More'un Kara Yüreği Dorian Blackwell, Argent'la bakışırken omuz silkti ve ardından dikkatini Morley'e çevirdi.

Üç adam arasında gergin ve sessiz bir konuşma geçti ve Mena'nın bile nefes almayı unuttuğu bir anın ardından başmüfettiş omuzlarını düşürdü ve başını salladı. "Vikontes için bir doktor göndereceğim," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından. "Gerçek bir doktor, çünkü bu kurumu yöneten kişinin asıldığını görmek niyetindeyim."

"Bu çöp yığınının kurtulacağım." Burns'ü bileğinden yakalayan Argent, topal ve kirli hademeyi sanki bir çuvaldan daha ağır değilmiş gibi sürükleyerek götürdü.

Dorian Mena'ya dönerek başını eğdi, böylece Mena'ya sadece iyi gözüyle bakıyordu. "Bir süre daha kıpırdamadan durun, Leydi Benchley," dedi Mena'nın böyle bir caninin yapabileceğini hiç bilmediği bir nezaketle. "Karım Leydi Northwalk arabada bekliyor. Doktor sizi hareket ettirmemizin uygun olduğunu söylediğinde, sizi buradan götüreceğiz."

Mena tekrar bayıldı, bu sefer derin bir rahatlamayla.

İKİNCİ BÖLÜM

Halüsinasyonlar. Sanrılar. Uyanıkken görülen rüyalar. Mutlak deliliğin tüm belirtileri.

Yine de Mena kendini her çimdiklediğinde acı onu uyandırmıyordu.

Bu gerçekten oluyordu.

Kendi şezlonglarına yerleşmiş, Madam Sandrine ve becerikli yardımcılarının Mena'ya yeni bir gardırop hazırlamasını izledikleri ikinci günün tadını çıkaran iki kadına bakarken gözlerini buğulu minnettarlığa karşı hızla kırıştırdı. Eğer onları şimdiki halleriyle resmedecek olsaydı, eserinin adını *Seraphim ve Seductress* koyardı.

Farah Leigh Blackwell, Northwalk Kontesi, Mena'nın sağında tünemiş, kadınsı, melek gibi bir İngiliz kibarlığı sergiliyordu. Fildişi rengi muslin ve dantel elbisesi, beyaz-sarı saçlarındaki birkaç altın telle oynaşırken, narin bir fincandan çayını yudumluyordu. Londra Yeraltı Dünyası'nın kralı Ben More'un en azılı Kara Yürek'inin karısı olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Mena'nın solunda, Millicent LeCour kırmızılara bürünmüş bedenini şezlongunun üzerine tatlı bir çapkın gibi sarkıtmış, abanoz bir lüleyi parmağında döndürüyordu. Kedi gibi bakan gece yarısı gözlerini değerlendirmek için kısmış ve yumuşak bir yer mantarını ısırarak şehvetli bir zevkle ağzında yuvarlamıştı.

"Omuzlarının genişliğinden utandığını biliyorum canım, ama şu anda yaptığın gibi omuzlarını öne doğru yuvarlarsan, boyun eğdiğini ve şüphe duyduğunu gösterirsin. Çok güzel, heykelsi bir vücudun var ve bunu kendi yararına kullanmalısın. Omuzlarını geriye at ve sanki saklaman gereken melek kanatların varmış gibi boynundan aşağıya doğru yuvarla." Millie bacaklarını açarak talimatını göstermek için ayağa kalktı, duruşu tam bir güven ve otorite görüntüsüydü. "Ve bir şey daha, çenenin yere paralel tut. Eğer biriyle göz göze gelemiyorsanız istediğiniz yere bakın ama ne yaparsanız yapın çenenizi düşürmeyin."

Londra sahnelerinin en ünlü oyuncusundan davranış dersleri alıyordu; Mena buna inanamıyordu. Millie'nin zarif duruşunu taklit etmek için elinden geleni yaptı ve üzerinde durduğu kürsüyü çevreleyen aynalarda ilerleyişini kontrol etti.

Omuzları asaletin somut bir resmiydi, geniş ve heybetliydi. Daha küçük görünmesi için yeni korsesinin içine sıkıştırılmış olmasına rağmen göğsü gururla havaya kalkmış, yeni mürebbiye pozisyonu için mükemmel bir üniforma olan yeşil ve altın ekose günlük elbisesinin sade, zarif siyah düğmelerine bastırılmıştı.

Etkiyi öldüren onun yüz hatlarıydı.

Mena'nın dili dudağındaki iyileşmekte olan yarığa dokundu ve Belle Glen'den kurtarılmasından bu yana geçen üç gün içinde şişliğin önemli ölçüde indiğini fark etti. Gözü kararmış ve göremeyecek kadar şişmişti. Ama Leydi Northwalk tarafından sağlanan soğuk kompresleri uygulamıştı ve sonunda yüz hatları yeniden kendi yüz hatları gibi görünmeye başlamıştı. Yine de her iki çürüğün rengi kızgın kalmıştı.

Tıpkı onları oraya koyan adam gibi.

Millicent LeCour'un nişanlısı Christopher Argent, Bay Burn'ün boynunu kolayca kırmıştı. Mena, aktrisin nişanlısının neler yapabileceğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Öyle olmalıydı, çünkü Argent'a bakmak yeterliydi.

ölümcül bir adam olduğunu anlamak için. Buz mavisi gözlerindeki kutup soğukluğu sadece aktris ve sevimli oğlu Jakub için eriyordu. Mena, Bay Burns'ü baygın bedeninden çekip çıkardığı ve onu canavarın yapmayı planladığı hakaretlerden kurtardığı için bu adama her zaman minnettar kalacaktı.

Mena bir hayatın sona ermesine tanıklık ettiği için dehşete düşmesi gerektiğini hissetti. Ama Burns'ün artık çaresizlere eziyet edemeyecek olmasından memnundu, hatta minnettardı. Ve bu iki kadın onu kanatlarının altına aldıkları, Londra'nın en gözde terzi tarafından dikilen yeni bir çeyizin yanı sıra bir dizi iç çamaşırı, ayakkabı ve tuhafiyenin parasını ödeyecek kadar ileri gittikleri için daha da müteşekkirdi.

Madam Sandrine'in Dorian Blackwell'in hem kiracısı hem de çalışanı olduğundan ve dolayısıyla muhtemelen sır saklamaya alışkın olduğundan şüpheleniyordu.

"İşte böyle," diye teşvik etti Millie. "Bence bu tam olarak etkiyi yakalıyor. Kimse sizin güveninizden ve otoritenizden şüphe etmeye cesaret edemez."

"Hiçbir zaman otoritem olmadı... ya da bu konuda kendime güvenim olmadı."

Millicent, "İşte bu yüzden buna oyunculuk deniyor," diyerek Madam Sandrine'e yol açmak için ilerlerken, ufak tefek, siyah saçlı Fransız kadın elinde bir sepet dolusu süs eşyasıyla içeri daldı. Sepeti yere bırakan terzi, Mena'nın yeni çeyizine eklenecek son elbisenin etek ucunu kontrol etmek için eğildi. "Ve şunu fark ettim ki, çoğu zaman ne anlatırsanız anlatın, kendinizi inandırmak için kandırabilirsiniz."

"Millie haklı, canım." Farah çayını yan masaya bıraktı ve arkadaşına katılmak için ayağa kalktı. "Çoğu zaman kendimize güveniyor gibi görünmeliyiz ve bunu yaparken de güvenimiz ortaya çıkma eğilimindedir." Berrak gri gözleri Mena'nın yüzünü sempati ve cesaretlendirmenin doğru karışımıyla inceledi.

"Yaraların iyileşecek," diye Millie ona güvence verdi. "Şimdiden çok daha iyi görünüyorlar. Sanırım onları açıklamak için harika bir hikâye uydurduk."

Farah, "Her yönüyle harika bir hikâye olduğuna bahse girerim," dedi. "Ve bu pozisyon sonsuza kadar sürmeyecek. Dorian delilik kararından kurtulmanız için çalışmalara başladı bile, ancak süreç sinir bozucu derecede yavaş ilerliyor."

"Çizgilerin üzerinden tekrar geçelim." Millicent LeCour, baştan çıkarıcı bir kadın tavrına sahip olmasına rağmen, bir alayı eğiten bir subayın tek başına çalışma ahlakına sahipti. "Yeni adın ne?"

Mena derin bir nefes aldı ve Dorian Blackwell'in kendisi için yarattığı tamamen yeni kişiliğe uyması için her şeyin hafızasında doğru bir şekilde saklandığından emin olmaya çalıştı. "Benim adım Bayan Philomena Lockhart."

"Peki sen nerelisin?"

"Aslen Dorset, Bournemouth'luyum, ancak son dört yıldır mürebbiye olarak çalıştığım Londra'dan geliyorum."

Farah, "Ben hâlâ onun adını tamamen değiştirmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye önerdi. "Jane, Ann ya da Mary gibi daha yaygın bir isme ne dersiniz?"

Millicent başını sertçe salladı. "O kadınlardan hiçbirine benzemiyor ve bir yalanın içinde bir parça doğruluk payı varsa onu takip etmenin daha kolay olduğunu biliyorum. Philomena ismini kullanacak çünkü bu isim ona ait. Ve yeterince yaygın. Bournemouth'u seçtik çünkü büyüdüğü yer olan Hampshire'a yakın ve kasabaya aşina ve gerektiğinde hatırlayabilir."

Farah bunu düşündü ve bir parmağını çenesindeki çukura vurarak, "Haklısın, elbette," dedi.

Bayan LeCour'un lüleleri şaşırtıcı derecede güzel yüzünün etrafında salınırken, dikkati tekrar Mena'ya kaydı. "Londra'da kimin için çalışıyordunuz?"

"Whitehall'lar, bir gemicilik patronu ve karısı."

"İsimleri?"

"George ve Francesca."

"Çocukları kimdi?"

"Eton'a giden Sebastian ve nişanlı olan Clara."

"Kiminle nişanlı?"

Mena durakladı, gözleri büyüdü, sonra gözünün etrafındaki morluk hareketle birlikte sızlayınca irkildi. "Bunun üzerinden geçtiğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü biz yapmadık." Aktris, bir satranç ustasının sabırlı dikkatiyle başka bir yer mantarı seçti. "Bazen doğaçlama yapmak zorunda kalacağınızı göstermeye çalışıyordum. Aklınıza gelen ilk makul şeyi söyleyin."

"Son zamanlarda kafam korkutucu derecede boş görünüyor." Mena iç çekti.

Farah sempatik bir ses çıkardı. "Çok fazla baskı altındasın. Millie, belki de bir molaya ihtiyacı vardır."

"Hayır." Mena başını salladı ve Madam Sandrine'den sert bir bakış aldı. Kendini hatırlayarak olabildiğince hareketsiz durdu. "Hayır, daha çok çalışacağım."

"Clara'nın nişanlısının adı ne?" Millie bastırdı. "Um-George?" Clara'nın telefonuna gelen ilk ismi Başını.

"Bu onun babasının adı," diye düzeltti Madam Sandrine alttan, kalın aksanlı sesiyle.

Boğazından umutsuz bir ses yükseldi; terzi bile bu konuda ondan daha iyiydi. "Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur," diye hayıflandı Mena, elini alnına bastırarak. "Aktrisi boş ver! Bunu asla başaramayacağım."

"Saçmalık!" Millie yumruklarını kıpkırmızı ipekle örtülü mükemmel kalçalarına yerleştirdi. "Sen *güçlüsün*, Mena. Daha önce atlattıklarının yanında bu hiçbir şey sayılmaz."

Daha önce kimse ona güçlü dememişti. Aslında, böyle bir fare olduğu için azarlanmıştı. Belki de güç, hayatta kalmak kadar onun erdemi değildi. Ve o da

hayatta kaldı, değil mi? Bu olağanüstü kadınların iyiliği sayesinde.

Ani bir minnettarlık duygusu Mena'nın boğazını şişirene kadar içini doldurdu. "Yaptıklarınız için ikinize de nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum. Sadece kurtarma değil, kıyafetler, yeni bir hayat, bana iş bulmanız. Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmam, burada yaptığımız her şeyi hatırlayabilir ve hakkını verebilirim."

Millie saçlarını savurdu, gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu. "Keşke onu kullanmak zorunda olmasaydın. Seni uzaklara göndermemize gerek kalmazdı. Ama kocan ve ailesi seni bulmak için kudurmuş durumdalar. Tanrım, onlar öyle-"

Farah arkadaşının koluna dayanaklı bir el koydu. "İyi olacaksın," diye cesaretlendirdi.

"Hâlâ bizimle kalabilirsin diyorum," diye teklif etti Millie. "Christopher hayatımı kurtarmak için aileden birini vurdu. Belgravia'daki evimiz Londra'da birinin seni arayacağı son yer olacaktır."

Mena'nın gözleri bu kadınların sınırsız cömertliği karşısında bir kez daha acıdı. "Teklifinizin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz ama polis ailemin suçlarını sizinkileri kurtarmak için itiraf ettiğimi biliyor. Başmüfettiş Morley yakın olduğumuzu biliyor, nişanlınızın yeni kariyerini tehlikeye atmış olacağımı hissediyorum."

Millie'nin kaşları çatılmıştı ama konuyu tartışmadı. Christopher Argent bir zamanlar imparatorluktaki en yüksek maaşlı suikastçıydı. Şimdi ise, Millie'ye olan aşkı yüzünden, kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmayı deniyordu. Bay Burns'ün başına gelenleri düşününce, Mena bu iri adamın bu iş için uygun olup olmadığını merak etti.

Farah onlara nazikçe, "Kocanız ya da kraliyet ajanları sizi burada aramaya gelirse, Londra'dan ayrılmanızın sizin için daha güvenli olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz," diye hatırlattı. "İskoçya'daki düzenlemeler de tamamlandı. Lord Ravencroft yarın öğleden sonra treninizi karşılayacağını söyledi bile."

Mena'nın göğsünün dibi çöktü ve kalbi midesine düştü. Vikonteslikten Belle Glen'de tutsaklığa, oradan da sahte bir kız kurusu mürebbiyeliğe bu kadar kısa sürede nasıl geçtiğinden hâlâ emin değildi.

Madam Sandrine ayağa kalktı, terzinin gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "*İblis İskoçyalı* için mi çalışacaksın?"

"Ne?" Mena sesinin titremesini engelleyemeyerek soluk soluğa kaldı. "Kim?"

Farah yüzünü buruşturdu, bu da Mena'nın artan paniğini yatıştırmaya yetmedi.

Madam Sandrine aceleyle devam etti, yüzü kötü niyetli bir dramatiklikle parlıyordu. "Ravencroft Markisi'nin savaşta asla ölmek için bir iblisle anlaşma yapmak üzere kavşağa gittiğini söylerler. Toplara ve tüfeklere kafa kafaya hücum ettiği biliniyor ve mermiler ve güller sanki orada değilmiş gibi etrafında dönüyor. O kadar çok adam öldürmüştür ki, cehennemde onun adını taşıyan bir kemik dağı vardır. Yaşayan en vahşi adam odur. Sadece bir dokunuşla sizi öldürebileceği söylenir-"

"*Madam Sandrine*," dedi Farah sertçe. "Bu kadar yeter."

"Bir ... kemik *dağı* mı?" Mena, oldukça suçlu görünen iki kadına saf bir inançsızlıkla baktı. "Beni *nereye* gönderiyorsunuz?"

Farah dikkatle bir adım öne çıktı. "Gazetelerin bu tür şeyleri nasıl sansasyonel hale getirdiğini hepiniz biliyorsunuz. Evet, Lord Ravencroft yirmi yıl kadar askerlik yaptı ve Asya ile Hint Adaları'nda gösterdiği olağanüstü cesaretle takdir topladı. Çocukları neredeyse büyüdü, bu da artık çok daha yaşlı bir adam olduğu anlamına geliyor. Ordu hayatından emekli oldu ve kendini sadece bir baba ve çiftçi olmaya adanmış. Sizi temin ederim ki korkacak bir şey yok."

Ama Mena korkmuştu. Midesi bulanıyor ve bacakları kopmak istiyordu. Ya tencereden fırlatılıp

alevlerin içine? Ya Farah'ın bakış açısı kendi koşulları tarafından çarpıtılmışsa? Ne de olsa Ben More'un Kara Yüreği'yle evliydi. Londra Yeraltı Dünyası'nın kralıydı çünkü Yeraltı Dünyası savaşını Doğu Londra sokaklarını kan nehirleriyle yıkayarak kazanmıştı. Böylesine ölümcül bir adamla evliyken, kim birini ... "Yaşayan en vahşi adam mı?" diye yüksek sesle bitirdi, bir endişe titremesi nefesini keserken ve kaşında bir tik tutmaya başlarken. Mena kürsüde dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese kaldı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Farah onun yanına uzandı ve sıcak elini sırtında gezdirdi. "Mena... Beni çok iyi tanımadığınızı biliyorum ama ben sizin arkadaşınızım. Tehlikede olduğunuzu düşünseydim seni ona göndermezdim."

Mena sadece başını salladı, çarpan kalbi ve onu boğmakla tehdit eden ağır korku yumağı karşısında kelimeler üretemiyordu.

Farah eteğinin cebinden bir şey çıkardı ve Mena'ya verdi. Üzerinde kırık bir balmumu mühür olan bir mektup. "Oku bunu," dedi Farah. "Ve sonra son kararını ver. Bu mektubu sana vermekle, pek kimsenin bilmediği bir bilgiyi sana emanet ettiğimi bil."

Millie, Mena'nın diğer yanına oturdu ve elini tuttu. "Çaresiz bir durumda olmakla ilgili sana yardımcı olabilecek bir şey öğrendim."

Mena mektuba baktı ve nefesini toparlamaya odaklandı. Kalın kâğıdın üzerinde Farah'ın adı yazılıydı ve ağır, erkeksi bir yazıyla karalanmıştı. Harfler tam olarak aynı yükseklik ve genişlikteydi. Hepsi küçük askerler gibi sıralanmıştı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Bazen." Millie'nin genellikle neşeli olan sesi alçak ve ciddiye. "Sizinki gibi bir çıkmazda olduğunuzda, en güvenli yer şiddet yanlısı bir adamın yanıdır."

Sevgili Leydi Northwalk,

Bu yazışmanın amacı sizi ve Dorian'ı askeri görevimden Ravencroft Keep'e, klan çiftliklerini, kiralari denetlemek ve içki fabrikasını işletmek üzere emekli olduğum konusunda bilgilendirmektir.

Bildiğiniz gibi, geçtiğimiz on yıl boyunca dul kaldım ve çocuklarım da, hayatlarının büyük bir bölümünü Majestelerinin hizmetinde yurtdışında geçirdiğim için yetimden biraz daha iyi durumdalar.

Benim yokluğumda eğitimleri feci şekilde ihmal edildi.

Bir asker benim ulaştığım yaşa ulaşacak kadar şanslıysa, pek çok pişmanlık biriktirir. Benimkiler sınırlı değil

savaşın acımasızlığına, ama aynı zamanda terk ettiklerime de. Sadece çocuklarım için değil, kocanız için de. Öz kardeşim.

Bunu yapmaya hakkım yok, ama acaba nazik iradenizden bir lütuf isteyebilir miyim?

Başkalarının iyiliğine alışkın bir adam değilim. Ancak, rafine edilmemiş bir asker olarak.

Çocuklarımı bir markizin varisleri olarak yaşayacakları dünyaya hazırlamak için gerekli donanıma sahibim. Rhianna'nın sezonu yaklaşıyor ve Andrew da reşit olduğunda üniversiteye gitmek istiyor.

Son derece deneyimli bir mürebbiye ve öğretmene ihtiyaçları var. Benim için değil ama onların iyiliği için bir tane bulmanızı rica ediyorum. Medeni eğitimin en iyisini hak ediyorlar. Bedeli ne olursa olsun. Ona taşınma masraflarının karşılanacağını ve uygun göreceğiniz herhangi bir maaşı alabileceğini söyleyin.

Yardımlarınız için size minnet borçluyum. Lütfen kocanıza saygılarımı iletin.

Minnettarlığınız için,

Yarbay William Grant Ruaridh Mackenzie. Marki Ravencroft.

Bealach na Bà Geçidi, Wester Ross, İskoçya, 1878 Sonbaharı

Mena, faytonun tekerleğinin, Highland dağlarından geçen tehlikeli yolu aşıp Ravencroft Keep'e doğru yemyeşil yarımada'nın batısına geçene kadar gürültüyle kırılmayı beklemesini Tanrı'nın bir lütfu olarak değerlendirdi. Daha önce kırılmış olsaydı, araba kesinlikle yosun kaplı vadi tabanına saçılmış siyah taşların üzerinde paramparça olurdu.

Strathcarron tren istasyonunda onu karşılayan tek kişi, adı Kenneth Mackenzie olan, karavanlı nazik şoför olmuştu. Mena, bu yaşlı adamın Bealach na Bà Geçidi'nin kıvrımlarını ölümün kovaladığı bir adam edasıyla tırmanacağını asla tahmin edemezdi.

Kırık tekerleğe üstünkörü bir göz attıktan sonra sürücü ona anlaşılabilir bir İngilizceyle bir şeyler mırıldanmış, dört attan birini arabadan indirmiş ve hemen yardım çağırmaya gitmiş, Mena'yı sadece üç at ve yaklaşan fırtınayla baş başa bırakmıştı. Bu -Mena yeni cep saatine baktı- bir saatten fazla bir süre geçmişti ve sağanak yağmur, yalnızken büyülediği manzarayı kapatmaya başlamıştı.

Yaylaların topoğrafyası onu cezbediyordu, ta ki geri dönüşleri tırmanırken yaşadığı şiddetli tırmanıştan kaynaklanan mide bulantısını ve ardından gelen can ve uzuv korkusunu unutana kadar.

Mena, Hampshire'ın pastoral cennetinde büyüdüğü için daha önce de güzel kırlar görmüştü. Wester Ross, Güney İngiltere'nin sakin, düzenli tarlalarına ve otlaklarına hiç benzemiyordu. Yabani ve evcilleşmemiş bir şey bu yere hayat veriyordu. Taşlarda tarih öncesi bir mistisizm havası vardı. Bunu, fırtınanın karıştırdığı suyun havada bıraktığı salamura suyu ya da sonbahar yaklaşırken funda ve devedikenlerinin son kokulu nefesi kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. Yosunlar ve yemyeşil bitki örtüsü karanlık

Kaya ve toprak, manzarayı yeşilin akla gelebilecek her spektrumuna boyuyor.

Ama şimdi alçak, yuvarlanan bulutlar kaçınılmaz fatihler gibi kara taş zirvelere tırmanıyor, Hebridlerin tepelerini gözden saklıyordu. Burada yağmur bile farklıydı. Londra'nın gri fırtınalarının aksine, nem yüce göklerden düşmüyordu. Açıkta kalan sırların ürpertisiyle üzerine çöküyor, asi rüzgârların savurduğu ağır bir sisle etrafını sarıyordu.

Ağır yün elbisesi ve uşağın koltuğun altında onun için bulunduğu battaniye içinde bile titriyordu. Buradaki soğuk, giysilerine ve etine kadar ulaşıyor, kemiklerini sarıyor ve titremelerine neden oluyordu.

Buz banyosu değildi. Ve böylece dayanabilirdi.

Yine de daha ne kadar süreceğinden emin değildi. Ya bu havada zavallı Kenneth Mackenzie'nin başına bir şey gelseydi? On adımdan ötesini görmek pek mümkün değildi ve böyle bir arazide insan kendini kolayca bir bataklığın içinde bulabilir ya da bir uçuruma yuvarlanabilirdi.

Hızlanan kalbinin boğuk atışına benzer bir ses yeryüzünü dövüyordu ve Mena tam zamanında pencereye yaslanarak birkaç atlı İskoçyalı'nın, yüz yıl önce bu kırlarda dolaşan Jakobit savaşçılarının hayaletleri gibi sislerin arasından eriyip gittiğini gördü.

Onları görünce nefesi kesildi. Ağır pelerinleri iri omuzlarını koruyordu ama dizleri mavi, yeşil ve altın rengi kiltleriyle hava koşullarına karşı korunaklıydı. Atlarını dizginleyip yürüyüşe geçtiler ve arabaya yaklaşarak sisin onları geniş bakışlarına açmasına izin verdiler.

Mena birden ne kadar yalnız ve savunmasız olduğunun farkına vardı. Büyük ihtimalle, dedi kendi kendine, Kenneth Mackenzie'nin gönderdiği yardım buydu, ama atlı İskoçyalılar arasında şoförü göremedi.

Yedi tane saydı, her biri bir öncekinden daha iri yarı ve daha pis. Öte yandan, haydut da olabilirlerdi. Eşkıyalar, tecavüzcüler, katiller...

Aman Tanrım.

Arabanın etrafında dönüyorlar, hepsi de yağmurun çizdiği pencerelerden içeriye merakla bakıyor, dağlık bölgelerin lirik dilini konuşuyorlardı. Tek kelimesini bile anlamamasına rağmen bunun İskoç Galcesi olduğunu anladı.

Sonra *onu* gördü.

Ağzı çöl gibi kurudu ve soğukla ilgisi olmayan bir titreme içini dalgalandırdı.

Sırılsıklam pelerininin altına kirli bir İskoç eteği ve bol keten bir gömlek giymiş olmasına rağmen, bir kral edasıyla siyah bir Shire atının üzerinde oturuyordu. Koyu renk saçları uzun ve nemden ağırlaşmış bir şekilde sırtından aşağı sarkıyor, omuzlarındaki dağlardan hissedilir dalgalar halinde bir tehdit yayılıyordu.

O her kimse, inkar edilemez liderleriydi. Bunu ona bakışlarında, konuşurken kullandıkları hürmette görüyordu. Doğuştan değilse bile, doğanın fiziksel yasaları gereği, kesinlikle. İçlerinde en irisi, en güçlüsü ve en korkuncu olarak, pencereden ona bakarken iri yarı adamların üzerinde yükseliyordu.

Mena, şapkasının örtüsünden ve yüz hatlarına yayılmış siyah is tabakasından bile adamın güçlü çenesindeki gerginliği görebiliyordu. Sert, derin bakışlı gözlerinin oluklarına kazınmış saldırganlığı. Pencereye vuran karmakarışık yağmur izlerinin arasından bakıldığında, dünyanın bu güzel ve acımasız bölgesinde sadece hayatta kalmak için değil, onu fethetmek için de yetiştirilmiş vahşi bir Pikt savaşçısı olabilirdi.

Mena, adam attan inerken kendisine gösterilen kaslı kalçanın şok edici parıltısı karşısında nefesini tuttu ve ayakta bile adamın şaşırtıcı boyunun ve genişliğinin hiç azalmadığını düşünerek umutsuzluğa kapıldı.

Yüce Tanrım, yaklaşıyordu. Kapıya uzanmak istiyordu.

Öne atılarak kilidi kırdı ve adamın iri eli mandalı çevirdiği sırada iskelet anahtarı çıkardı.

Gözleri buluştu.

Ve yağmur kayboldu. Diğer her şey ve herkes gibi.

Mena, bir insanın hayatında bir dönem kadar önemli anlar olduğunu biliyordu. Sonuç olarak, varoluş bir önce ve bir sonra olarak ikiye ayrılıyordu ve o anın sonucunda geriye ne kaldıysa, kişinin gerçekte kim olduğunu aydınlatıyordu. İnsanın içini açıyor, benliğinin en savunmasız kısmını dürüst ve acımasız bir incelemeye maruz bırakıyor ve amansız bir değişimin gerçekleştiğini kabul ediyordu. Bunlardan birkaçını deneyimleyecek kadar uzun yaşamıştı. Mena henüz dokuz yaşındayken annesinin ölümü, trajedinin ilk gerçek tadıydı. Babasının çiftliğinde ilk kez bir atın üzerinde dörtnala koşmuş ve gerçek özgürlüğü tatmıştı. İlk öpücüğü. Düğün gecesinin dehşeti. Asla anne olamayacağının söylendiği an.

Bu yüzden bunu böyle bir an olarak kabul etti.

Pencerenin artık yetersiz görünen bariyerinin diğer tarafındaki leviathan, incelemeyi yapan tek kişi değildi.

Mena'nın, İskoçyalı'nın gözlerindeki kehribar ve abanoz çizgilerinde gördüğü şey onu hem dehşete düşürmüştü hem de büyülemişti. Burada akıl almaz bir şiddet uygulayabilecek bir adam vardı. Ve yine de... bakışlarındaki kuşkunun ve ardından gelen bıkkınlığın ardında yorgun bir keder gizleniyordu. Tüm bu is ve pisliğin altında çekici bile olabilirdi, ama tıpkı Yaylalar'ın vahşi ve yıpranmış hallerinin çekici olduğu gibi.

Mena gözlerini kırptırdı, muhtemelen hırsız-otoyolcu-tecavüzcü-suikastçısının böyle bir şeyini fark ettiği için kendini azarladı ve büyü bozuldu.

Derin ve gür bir ses tonuyla, "Kapıyı aç," diye emretti.

"Hayır," diye cevap verdi Mena, sonra terbiyesini hatırladı. "Hayır, teşekkür ederim."

* * *

Ona Şeytan İskoçyalı diyorlardı.

Liam Mackenzie önceki yirmi yıl boyunca Majestelerinin piyade, süvari ve topçu birliklerine komuta etmişti. Hint İsyanı sırasında sayısız çeteyi bastırmış ve sözde Hint İsyanı bastırıldığında ün kazanmıştı. Casusluk, suikast ve düpedüz savaşla Doğu Hindistan Şirketi'nin dağıtılmasını kolaylaştırmış, kraliyet rejime el koyana kadar ormanları kana boyamıştı. İkinci Afyon Savaşı'nda Çin topraklarına karşı hücumu yönetmiş, atından top ateşinin üzerine atlamış ve Asya topraklarını yarmıştır. Habeşistan ve Ashanti'ye gizlice kurtarma misyonları düzenlemiş, ardında dağ gibi cesetler dışında hiçbir iz bırakmamıştı. Katilleri eğitmiş ve hainleri öldürmüştü. Hanedanları devirmiş ve tiranları idam etmişti. O William Grant Ruaridh Mackenzie'ydi, Majestelerinin Kraliyet Gizli Highland Watch'unun yarbayı, Marki Ravencroft ve Wester Ross'un Mackenzie klanının dokuzuncu laird vethane'siydi. Kraliyetin yüksek bir ajanı ve bir erkek lideriydi.

Bir emir verdiğinde, hem asiller hem de plebler tarafından itaat edilirdi. Çoğu zaman sorgusuz sualsiz.

Bunun için zamanı yoktu. Bu sabah doğudaki tarlalarda bir yangın çıkmıştı ve adamları yangınla çılgınca mücadele etmekten bitkin düşmüşlerdi. Yağmur bir nimet olmuş, kış mahsullerini kurtarmıştı. Kenneth atına atlayıp arabanın içinde bulunduğu kötü durumu anlattığında, onun güzel postunu kurtarmak için kese kese yağın sonbahar yağmurunda beş mil koşmuşlardı.

Gerçekten de onu kendi arabasının dışına mı kilitlemişti ve sonra da kibar bir *hayır, teşekkürler* ile onun emrine itaatsizlik mi etmişti?

Eğer kendisi olsaydı, kapıyı menteşelerinden söker ve onu hazırola geçirir, küstahlığından dolayı onu cezalandırırdı.

Adamları zayıf olduğunu düşünmesin diye bunu şimdi yapmalıydı. Belki de yapmamalı, adamları onu zalim sanmasın.

Artık hiç bilmiyordu. Bu Mackenzie'ler asker değil çiftçiydi ve hayatını düzene sokan kurallar burada, Ravencroft'ta geçerli değildi.

Çok yazık.

Gözleri buluştuğunda, toprağın daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde altından kaydığını hissetmişti. izmelerinin altındaki turba bataklığı ya da kaygan çamur gibi dengesiz bir his değil, tam tersi. Sanki toprak kozmosu memnun etmek için değişip hizaya girebilir, kehanetsel bir kesinlik içinde yerine oturabilirdi.

Onunla ilgili net görebildiği tek şey olan canlı yeşil gözlerinin yumuşaklığından parlayan morarmış bakışla ilgili bir şey aklını başından almış gibiydi.

Çok rahatsız ediciydi. Hatta sinir bozucuydu.

Arabanın kapısının kolunu salladı. "A kapıyı, ge kız," diye tısladı dişlerinin arasından.

Cehennem kadın başını ağırbaşlı bir şekilde salladı, taktığı ağır peenin ardında dudakları titriyordu. Eğilerek, büyük pencerenin üzerindeki havalandırma için kullanılan küçük yarım pencerenin mandalını açtı ve içinden mükemmel, kültürlü bir İngiliz aksanıyla konuştu.

"Almasam daha iyi, teşekkürler."

Liam yumruğunu sıkarken parmak eklemleri çatırdadı.

"Sanırım küçük kızı korkuttuk," dedi Liam'ın kâhyası Russell Mackenzie ana dilleri Galce'de. "Geçirdiğimiz günden sonra çok güzel görünüyoruz."

Liam önce is yüklü kâhyasına, sonra da kirlenmiş ve sırlıklam olmuş giysilerine baktı. "Och, evet," diye onayladı. Sonra tekrar kadına döndü. "Bizimle gelersen seni Ravencroft Keep'e götürüp fırtınadan kurtarırız. Güvende olduğunuzda eşyalarınızı alabiliriz."

Kadın endişeyle arabanın etrafını saran adamlara baktı ve Liam, kadın başını çevirdiğinde dudağında bir yara ya da yarık gördüğünü düşündü. Ama emin olamadı. İçeriye istediği kadar iyi göremiyordu. Ve

Tanrım, kızın diğer yüz hatlarını ortaya çıkarıp güzel gözleri kadar çarpıcı olup olmadıklarını görmek istemesi onu ne kadar da rahatsız ediyordu.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim efendim ama Ravencroft ailesinden birinin beni almasını bekleyeceğim. *Her an gelebilirler.*"

Bu, klan üyelerinden bir eğlence gürültüsü çıkardı.

Liam en son ne zaman bir konuşmada kendisine bu kadar sık teşekkür edildiğini hatırlayamadığını fark etti. Ya da reddedildiğini.

"Bu biziz, lassie." Ayı gibi bir adam olan Thomas Campbell, Liam'a eliyle işaret etti. "Bu da markizin ta kendisi, öyle değil mi Laird?"

"Evet." Liam başını salladı, bu konu açıklığa kavuştuğuna göre artık kapıyı açmasını bekliyordu.

Beklediği saygının yerine, onun görünüşüne bakarken şüpheli bir kaş sağ gözünün üzerine düştü. "Sanmıyorum."

Kahkahalar bu kez daha yüksek sesle geldi ve Liam dişlerini sıktı. "Ben Liam Mackenzie, Marki Ravencroft, Wester Ross Mackenzie'lerinin laird'i vethane'siyim."

Sorunlu kaşlarının altında bir sorunu çözmeye çalışıyor gibi görünürken dili, şimdi dudağında bir yarık olduğunu bildiği şeyi test etmek için dışarı çıktı.

Liam huzursuzca kıpırdandı, gözleri bir fikirle parlarken mandalın gücünü test etti.

"Lordluğunuza ya da soyluluğunuza dair herhangi bir kanıtınız var mı?" diye sordu, sanki kusursuz bir plan önermiş gibi memnun ve beklenti dolu gözlerini kırıştırarak. "Belki bir mühür yüzüğü ya da bir mühür-"

"Bu arabayı çıplak ellerimle parçalamamış olmam bile asaletimin yeterince kanıtı," diye homurdandı dişlerinin üzerine sımsıkı çekilmiş dudaklarının arasından. "Şimdi aç şu *lanet* kapıyı."

"Üzgünüm, ama hayır." Pencereyi kapattı.

Onlara ters ters bakmak için döndüğünde adamlarının kıkırdamaları aniden kesildi. Tekrar ona dönerek, bu sefer kırmamaya dikkat ederek pencereye vurdu ve kadın herhangi bir İngiliz uşağı kadar kibar bir şekilde pencereyi açtı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet!" Russell Mackenzie, Liam'ın nefes alışını tamamlamasına fırsat vermeden kükredi. "Onun Mackenzie laird'i *olmadığını* nereden *biliyorsun*?"

Liam, Russell'a aynı şekilde hırlayacaktı ama bunun iyi bir soru olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Çünkü marki neredeyse büyümüş iki çocuk babası ve son zamanlarda orduda onlarca yıl süren bir kariyeri var. Şimdiye kadar emekli olmuş yaşlı bir adam olması gerekirdi, bu... bu... kaslı tip değil..." Kadın sözlerini bitirmeden önce bir başka gergin hareketle uzun kirpiklerini ona doğru savurdu. "O değil."

Liam'ın çoktan öldüğünü düşündüğü bir şey, içindeki durgun ve karanlık yerden yükseldi. Çiftleşme mevsiminde ergenlere ve genç erkeklere özgü garip bir gurur. Kırk yaşında, bunu tekrar yaşamayı hiç beklemiyordu. Güzel kadınlardan gelen açık cinsel teklifleri düzenli olarak savuşturuyordu. Daha genç kadınlardan. Ama bu peçeli genç kızın erkeklik iması onu neredeyse denenmemiş bir yavru gibi kızartacaktı.

Lanet olsun, bu bir sorun mu olacaktı?

"Onu oradan çıkar, Liam," diye ısrar etti Russell, yine Gal dilinde, ama sesi hâlâ eğlenceyi yansıtıyordu. "Burası piring korse giymiş bir cadının memelerinden daha soğuk."

Liam rahat bir nefes aldı. "Seni Ravencroft Kalesi'ne götürmek için ne gerekiyor?" diye sordu sanki basit bir çocukla konuşuyormuş gibi.

"Şey..." Tereddüt etti, adamlarının her birine baktı, sonra tekrar ona döndü. "Madem sordunuz, elbette size ödeme yaparım, eğer sizi ikna edebilirsem... beyler... belki de tekerleği güvence altına almak için?"

Atlı Mackenzie'lerin dördü ve Campbell'ların ikisi de, kadının kaşlarını çatmasına neden olan gürültülü neşe spazmları patlattı. Liam bile bir gülümsemeyi bastırmak için dudağını ısırarak zorunda kaldı ve yeni mürebbiyesinin bu hareketi tutuk bir ifadeyle izlediğini gözden kaçırmadı.

"Gereken bu, değil mi?" Thomas Campbell kasketindeki yağmuru sıkarken kıkırdadı.

"Tekerleği arabaya geri takın ve yola koyulun!" Russell atını ürkütüp zıplatacak kadar sert bir kahkaha attı.

"Aslına bakarsanız, evet," diye homurdandı.

İskoçyalılar neşeli insanlardı ama adamlarının bu kadar içten güldüklerini duymayalı uzun zaman olmuştu. Ona kendi ana dillerinde şaka yaptılar.

Onu geri göndermelisin. Çok zeki değil.

Belki onu metres olarak tutabilirsin. Güzel olduğu kadar eğlenceli de.

Liam şaşkınlıkla gözlerini kısarak kadının peçesinin ardından seçilemeyen yüz ifadesine baktı. Sesine ve seçebildiği az sayıdaki yüz hatlarına bakılırsa oldukça genç görünüyordu. Farah Blackwell'in bu pozisyona göndermek için neden özellikle onu seçtiğini merak etti. Şartnamesinde yeterince açık olmamış mıydı?

Genç kız tekrar konuşmadan önce uzun süre acı çeken bir havayla neşenin bitmesini bekledi. "Yanılıyorsam beni bağışlayın beyler, ama yağmur yağmaya başlamadan önce tekerleği biraz önce inceledim ve bana birikmiş gücünüzü kullanabilirseniz basit bir onarım gibi geldi."

"Peki, genç kız, bunun ne kadar basit olacağı konusunda bizi bilgilendirir misin?" Russell kırmızı yanağından ya bir yağmur damlasını ya da bir neşe gözyaşını sildi. "Tekerleği aksa geri takıp neyle tutacağız, duayla mı?"

Şimdi gülümseyen o oldu. "Şey... hayır." Kelimeyi uzatarak söyledi ve sonra uzun, zarif bir parmakla pencereden dışarıyı işaret etti. "Değerlendirdiğinizde, tekerleğin ve dingilin mükemmel bir şekilde onarıldığını göreceksiniz. Eğer siz beyler

Şuradaki iki parçalı göbeğe bakarsanız, temel özelliklerinin bu iki çivi olduğunu görürsünüz." Dizlerinin üzerinde yükselerek kolunu pencereden dışarı çıkardı ve aşağıya, soruna doğru işaret etti. "Gördüğünüz gibi ikisi de üstten kesilmiş, bu yüzden tekerlek gevşemiş."

Liam da dahil olmak üzere tüm İskoçyalılar sessiz bir dakika boyunca ona baktı, alaycılığın tüm izleri kayboldu. Kısmen söyledikleri yüzünden, kısmen de vücudu artık vagonun büyük penceresine yaslanmış olduğu için.

Boyalı bordo yün elbisesinin içinden bile, her erkek onun şehvetli bir İskoçyalı'nın geceleri hayalini kurduğu vücuda sahip olduğunu görebiliyordu. Kolları ve gözleri küçük bir pencereden yarı dışarıda, gülünç görünmesi gerekirdi. Ama Liam, kendisini diğer adamlar gibi ağzı açık bulduğunda utançtan ve daha pek çok kafa karıştırıcı duygudan yanıp tutuştu.

Tanrım, o göğüsler gerçek miydi, yoksa yeni çıkmış bir İngiliz mekanizmasının ürünü müydü?

O anda, bunu öğrenmek için gözünü bile verebilirdi. Ve aynı anda, ona bakan her erkeğin gözlerini yakmak istedi.

"Pekâlâ," diye hırladı onlara. "Lanet olası tekerleği kontrol edin."

Atından inen ve değerlendirmesini incelemek için koşarak yaklaşan Russell oldu. "Haklıysa ne olayım," diye mırıldandı Liam'a. Genç bir centilmen kadının, üstelik böyle göğüsleri olan birinin, araba mekaniğinden ne anladığını merak ediyordu.

"Ama genç kız, Bealach na Bà'da ortalıkta duran bir mandalımız yok." Russell ona sanki bunun için de sihirli bir cevap bulabilecekmiş gibi baktı.

"Artık sorunu bildiğimize göre," dedi Liam gayet sakin bir şekilde, "Ravencroft Keep'e giden beş millik yolu benimle birlikte gelmeyi tekrar düşünmeni rica ediyorum." Onu atının üzerinde istemesinin nedenleri çok daha anlaşılabilir hale gelmişti, ama en çok onu o lanet pencereden ve adamlarının geniş, şehvetli bakışlarından uzak tutmak istiyordu.

Yüz ifadesi gerçekten de aydınlandı. "Gerçekten gerek yok." Daha sonra yuvarlak, çilli yüzü, kırmızı yanakları ve her zamanki neşeli ifadesiyle Russell'a seslendi. "Hepsinde iki tane olduğu için diğer tekerleklerden birinden bir çivi ödünç alamaz mısın? Bu, kazasız belasız beş mil kadar idare eder ve sonra kalede daha kapsamlı onarımlar yapılabilir." En azından kolunu arabaya geri çekti, bu da vücudunu pencereden uzaklaştırdı.

Liam Tanrı'ya şükretmesi mi yoksa lanetlemesi mi gerektiğinden pek emin değildi.

Russell onun sözlerini değerlendirdi. "Onu güvenceye almak için bir şeye ihtiyacımız var." Düşünceli bir eliyle kızıl sakalını ovuşturdu, sonra ona göz kırptı. "Ne kadar cesur olursak olalım, çıplak parmaklarımızla bir mandalla çalışamayız."

"Alet çantam var." Thomas Campbell'ın oğlu Kevin atından indi ve heybesine uzanarak deri bir çanta çıkardı.

Liam bir elini kaldırdı. "Ye'yi Ravencroft'a teslim etmek ve sonra bunu fazladan ağırlık olmadan tamir etmek daha kolay olurdu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Nefes nefese kaldı ve her evli erkek ya bir uyarı ya da panik sesi çıkardı.

"Arabanın tepesine bağlanmış lanet olası sandıkları kastetmiştim!" O meşhur çabuk sinirlenme hali hızla yıpranıyordu. Liam atı Magnus'u işaret etti ve sanki arabanın duvarları onları ayırmıyormuş gibi elini ona doğru uzattı. "Lütfen, genç kız."

Liam'ın uzattığı avucuna kararsız bir an boyunca öyle bir dikkatle baktı ki, Liam sorunun ne olduğunu anlamak için avucuna baktı. Elinden başka bir şey bulamadı. Nasırlı, kare şeklinde ve çirkin bir yara izi vardı, ama belki büyüklüğü dışında olağanüstü bir şey yoktu, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Daha önce tanıştığı hiçbir markizin ellerine benzemiyorlardı. Bunu ikisi de biliyordu.

"Yapamam... Korkarım."

Liam bir süre daha gergin bir şekilde ona baktı, kimse kıpırdamadan onun sözünü bekliyordu. İlk başta onun sözlerinin *korkarım ki yapamam* olduğunu düşünmüştü. Kibar bir pişmanlık ifadesi. Ancak daha yakından incelediğinde, anlamın tamamen farklı olup olmadığını merak etmedi. Bir itiraf.

Yapamam. Korkuyorum.

Her nasılsa, göğsündeki hayal kırıklığı topu hafifçe serbest kaldı. Gerçi onun yerini başka bir şey almıştı. Belki biraz hayal kırıklığı? Bu bakışı daha önce de bir kadının gözlerinde görmüştü; yatıştırıcı bir dikkatle karışık doğuştan gelen bir şüphe. Annesi de babasının yanında bu bakışı takınmıştı.

Tekrar ellerine baktı. Onları boyayan kanı bir şekilde görebilir miydi? Onun kara ruhuna işlemiş zalimliği hissedebiliyor muydu? Şu anda bile kaslarının liflerinde dolaşan iğrenç ve kutsal olmayan dürtüleri biliyor muydu?

Ondan korkmakta haklıydı.

"Pekâlâ beyler." Liam yorgun bir nefes aldı ve biri tekerleği yerine takarken en ağır parçayı kaldırmak için dingilden tuttu. "Hadi şu işi bitirelim."

Arabayı kaldırıp yamarlarken onun bakışlarını üzerinde hissetti. Neden bu kadar farkındalıkla dolu olduğunu anlayamıyordu ama onun homurdanmasını, zorlanmasını ve terlemesini izlemesiyle ilgili bir şey son derece erotikti.

Yine de, iş bittiğinde bile ona bakmasına izin vermedi. Bunun yerine Magnus'un sırtına atlayıp onu dörtnala koşturdu ve diğerlerinden birini arabayı Ravencroft'a geri götürmesi için bıraktı.

Banyoya ve üstünü değiştirmeye ihtiyacı vardı. Eğer düzgün bir markiz istiyorsa, biriyle tanışmak üzereydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yağmur Ravencroft Keep'in kırmızı kumtaşını derin, melankolik bir gölgeye boyamıştı. Mena burayı hemen sevdi, çünkü çatı, babasının da dediği gibi, oldukça kalabalıktı. Araba zümrüt rengi bir gölün üzerindeki eski bir taş köprü'nün üzerinden geçerken on dört kule ve dört kule saydı.

On yedinci yüzyılın başlarından kalma Rönesans mimarisi, savunma surlarını ve Robert the Bruce'a kadar uzanan orijinal kuleyi kaplıyordu. Pencerelelerin böylesine heybetli bir taş yapıya göre geniş ve havadar olmasının, aşağıdaki kayalıkların altındaki pırıl pırıl denizin manzarasını ve ara sıra gelen güneş ışığını optimize etmek için olduğunu düşündü. Bacaları saymaya ancak fıskiye'nin yanından geçip dairesel araba yoluna girdiklerinde başlamıştı ve böylece çatıyı gözden kaybetmişti.

Ne de olsa bir şato olduğu için kalenin büyük olacağını biliyordu. Ama bu malikânenin en az yüz odası, belki de daha fazlası olmalıydı.

Mena bir an daha gözlerini kapadı ve kendisine bu yeni hayatı ayarladıkları için Blackwell'lere sessizce fısıltıyla şükranlarını ilettili. Burası, bir sokağın sonunda sessizlik ve inziva içinde var olabileceği o ıssız yer olabilirdi. Tıpkı Belle Glen'de hayal ettiği gibi.

Araba fiyaskosunun günün geri kalanındaki tek tatsız sürprizi olmasını umuyordu. Yolda karşılaştığı korkutucu İskoçyalı gibi birinden kaçınırsa, muhtemelen başarılı olacaktı.

Adamları yeterince nazik davranmış, hatta içlerinden biri arabayı Ravencroft'a götürecek kadar ileri gitmişti. Ama *adamın* vahşi görüntüsü onu o kadar tedirgin etmişti ki, kalbi henüz çılgınca hızından yavaşlamamıştı.

Vahşi bir adamda onu bu kadar dehşete düşüren şey neydi? Bugüne kadar ona zarar verenler sözde medeni erkekler olmuştu.

Ama adamlarıyla birlikte arabayı gerip kaldırırken İskoçyalı'nın vücudundaki güç onu şaşırtacak derecede etkilemişti. Bu onun akıl almaz cüssesinden kaynaklanıyor olmalıydı. Ve bu büyüklük sadece yüksek boyuyla ilgili değil, omuzlarının genişliği ve göğsünün derinliğiyle de ilgiliydi. Bunun bir kısmı giydiği pelerinden kaynaklanıyor olmalıydı, değil mi?

Mena, Dorian Blackwell'i güçlü ve geniş yapılı bir adam olarak tanıyordu. Aynı şekilde Christopher Argent da inanılmaz geniş omuzlarıyla bir kapı aralığını dolduruyordu, onun gibileri Londra'nın ilçelerinde pek sık görülmezdi. Ama... Mena daha önce bugün gördükleriyle kıyaslanabilecek bir güç gösterisine tanık olduğunu sanmıyordu. Gözlerini hiç bu kadar iri ve sağlam yapılı bir adama dikmemişti. Arabayı kaldırmak için ağaç gövdesi gibi kalçalarını kullanırken eteği örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. Boynu gerilmiş ve çenesi büyüleyici bir şekilde sıkılmıştı. Kalın pelerinin altında daha da ilgi çekici bir şeyler olduğuna dair rahatsız edici fikir hâlâ düşüncelerini terk etmemişti.

Tanrı yardımcısı olsun, gözlerini başka tarafa çevirememişti.

Dörtnala sisin içine daldığında, tıpkı vahşi doğada alışılmadık bir yaratığa rastladığında ve onun gölgelere doğru sıçrayışını izlediğinde hissettiği gibi garip bir hisse kapılmıştı. İçindeki hayal kırıklığı hissi

Böyle bir anın nadir ve olağanüstü olduğunu ve bir daha yaşanmayacağını biliyordu.

En iyisinin bu olduğuna karar verdi. Böyle bir adamın neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Araba büyük merdivenli girişi geçip kalenin etrafından dolanarak arkadaki geniş ama kesinlikle daha az büyük bir kapıya ulaştığında Mena biraz ayıldı.

Hizmetçilerin girişi.

Doğru. Şimdi kim olduğunu değil, kim olması gerektiğini hatırlama zamanıydı.

Ciğerlerini canlandırıcı bir nefesle doldurdu, ancak hiçbir şey onu birkaç taş basamaktan aşağı dans ederek inen ve uşak olduğunu tahmin ettiği kişinin şeklindeki renk çizgisine hazırlayamazdı. Kapıyı bir hamleyle açtı ve büyükçe bir şemsiyeye etrafı örttü.

"Bayan Philomena Lockhart?" Kız cevap vermeye fırsat bulamadan bir halı çantasını kucağından aldı ve ona o güne kadar gördüğü en zarif selamını verdi. Bir gündoğumu tarafından karşılanmak gibiydi. "Ben Rajanikan Dayanand, Laird Liam Mackenzie, Marki Ravencroft'un uşağıyım ve sizi alıp kaleye götürmek için geldim."

Canlı kelimesi zayıf genç adamın hem tavırlarını hem de gardırobunu uygun bir şekilde tanımlıyordu. Mena'nın Hindu halkının tercih ettiği uzun, bol işlemeli ceketin adı olduğunu anladığı kıpkırmızı sherwani'nin altından parlak turuncu ve altın rengi ipek bir kurta parıldıyordu. Bacakları, boynuna doladığı uzun eşarpla aynı renkte olan umber ipeğiyle sarılmıştı.

Mena onun uzattığı eli tuttu ve onunla birlikte şemsiyenin altına girerek merdivenleri tırmandılar ve vestiyer olarak kullanılan mutfakların dışındaki bir oyuğa girdiler.

"Teşekkür ederim, Bay Dayanand." Adam şemsiyeyi kapatıp sehpaye yerleştirirken kadın yün pardösüsündeki birkaç nem damlasını silkeledi.

"Herkes bana Jani der." Gülümsemesi ışıltı ışıltı ve siyah gözleri parıltıyordu. Giydiği tüm o gösterişli perdelerin altında gerçek yaşı anlaşılmıyordu. On beş ya da yirmi beş yaşında olabilirdi ama teni tik ağacı rengindeydi ve bir o kadar da pürüzsüzdü.

"Jani, o zaman." Elini uzattı. "Ben-"

"Bayan Philomena Lockhart, evet, biliyorum. Hepimiz sizinle tanışmayı çok merak ediyorduk." Elini mutfakta çeşitli tünelerde toplanmış ve tuhaf bir sessizlik içinde ona bakan personel kümesine doğru salladı.

Bir mutfak kızı akşam yemeğini temizlerken aval aval bakmak için durakladığında, bir grup hizmetçi çay dolu büyük bir masanın etrafında toplanmıştı. Bir avuç uşak, hizmetli ve yer işçisi kaba yontulmuş taburelerde oturmuş, etli elleri bira fıçılarına sarılmış, bir çeşit göl tavuğuna benzeyen bir şeyle süslenmiş büyük bir şişi çeviren iri yarı bir aşçıyla sohbet ediyorlardı. Hepsi de pis ve bitkin bir haldeydi, isli yüz hatları ve donuk gözlerinin arkasından ona bakıyorlardı.

"Nasılsınız?" Mena, hafif bir reverans yaparken kalbinin boğazında attığını söyleyerek kendini memnun etti.

Hizmetkârlarını daha yakından tanımadığı için aniden bir suçluluk duygusu hissetti. Gerçi kocasının evinde böyle bir yakınlığa müsamaha gösterilmezdi. Çalışanlarının nezaketinden bile tamamen soyutlanmıştı.

Yemek pişirme adasındaki adamlar ona başlarını sallayarak karşılık verdiler, bakışları garip bir şekilde odaklanmıştı ve birkaçı "*beyaz*" gibi bir şey mırıldandı.

Bunun yerel bir selamlaşma olduğunu umarak cevap verdi. "Benim için bir zevk."

"İngilizce." Aşçı ağır Fransız aksanıyla herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandı. "Humph."

"Bu Jean-Pierre, huysuz şefimiz," diye tanıttı Jani onu.

Bu durumda, en azından Mena ne yapacağını biliyordu. *"Votre canard sent la perfection. Je peux seulement espérer goûter quelque chose de si délicieux pendant mon séjour."*

Tombul yüzü bir gülümsemeye dönüşürken tüm gözler şefe kaydı. "Madam'ın *Fransızcası* mükemmel. Bu akşam sizin için özel bir tatlı yapacağım. Lütfen bana bu Luddite'ların su gibi höpürdeterek içtikleri viski yerine şarabı tercih ettiğinizi söyleyin." Yere tükürdü.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Provence şaraplarını her şeyden çok severim." Mena peçesinin altından ona göz kamaştırıcı bir gülümseme sundu, sözde içkinin uluslararası alanda hacim başına altından daha fazla paraya satıldığının acı bir şekilde farkındaydı.

"O zaman Ravencroft'a hoş geldiniz, matmazel!"

"Merci."

"Gelin, gelin, Bayan Philomena Lockhart." Jani onun elini tuttu ve şaşırtıcı bir enerjiyle onu etkileyici mutfaklara doğru çekti. "Akşam yemeği birazdan servis edilecek ve marki orada bulunmanızı istedi. Eğer zamanında giyinmek istiyorsanız acele etmeliyiz."

Mena daha mutfaktan adımını atar atmaz ortalık karıştı. Galce konuştukları için söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu, düzgün bir İngiliz kadınının onların dilini öğrenemeyeceğinden emindi.

Jani onu dar bir hizmetçi koridoruna çekerken, "Senden hoşlanıyorlar," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Mena kaşlarını kırıştırdı. Jean-Pierre'de bıraktığı iyi izlenime rağmen, karşılama kesinlikle soğuk olmuştu.

"Onları suçlamamalısınız. Bugün erken saatlerde tarlalarda yangın çıktı. Fırtınanın zamanında gelmesi bir nimetti, yoksa bu yılın kış mahsulü kaybolabilirdi. Herkes bunun korkusunu ve heyecanını atlatmaya çalışıyor."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Mena. "Bu gerçekten korkunç, yaralanan var mı?"

"Hayır ve şanslıyız. Ama yangın yüzünden sizi trende makinistten başka kimse karşılayamadı. Marki'nin sizi almaya bizzat gelmeyi planladığını biliyorum ve sanırım şimdi bunu yapmadığı için pişman olacak."

"Neden böyle söylüyorsun?" Mena sorguladı.

"Çünkü Bayan Philomena Lockhart, hepimiz sizin genç ve güzel değil, yaşlı ve şişman olmanızı bekliyorduk."

"Ben o kadar genç değilim." Kesinlikle güzel değil. Mena kendisine defalarca çok şişman olduğunun söylendiğini düşündü. Bu Jani tam bir dalkavuktu. Ondan son derece hoşlanıyordu. "Bana Mena diyebilirsin."

Jani başını salladı. "Siz düzgün bir İngiliz hanımefendisisiniz. Size uygun bir şekilde hitap etmeliyim."

"Bayan Mena, o zaman."

Onu yanına çekerken omzunun üzerinden parlak bir gülümseme atarak başını salladı. "Bayan Mena. Markiz'in de sizi seveceğini düşünüyorum."

Mena dudaklarını kıpırdattı. Öyle olmasını umuyordu çünkü Şeytan İskoçyalı olarak adlandırılan Marki Ravencroft onun sığınmak için tek şansıydı.

* * *

Liam yemek odasının kapısının ardındaki gölgelere bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Çok acıkmıştı ve öfkeliydi. Saat üçü geçiyordu ve masadaki herkes sessiz bir bekleyiş içinde son akşam yemeği misafirinin gelmesini bekliyordu.

Bayan Philomena Lockhart. Onun yeni İngiliz mürebbiyesi. Hangi isim onunkinden daha özel bir İngiliz ismi olabilir ki?

Philomena.

Burundan gelen bir sesi olan ve sert kaşlarının arasında sürekli bir onaylamama kırıklığı bulunan kolalı, gaga burunlu bir kız kurusuna aitti.

Bu öğleden sonra adamlarını hem büyüleyen hem de rahatsız eden zümrüt gözlü, genç, dolgun yaratık değildi. Onun yüz hatlarının gölgeli ipuçlarını

Yağmur lekeli pencerenin ve şapkasının siyah tülünün ardında bir samimiyet ima ediyordu. Ve Liam yıkandığı ve giyindiği tüm süreyi, sanki onun gizemli özelliklerini zihninin gözleri önüne serecekmiş gibi, onunla geçirdiği o çıldırtıcı birkaç anı hatırlamaya çalışarak geçirmişti.

Bugünkü feci yangını düşünüyor *olmalıydı*. Sadece kasıtlı olarak yapılmış olabilecek kadar temiz bir kesik olan vagon tekerleği linç pimlerinin neden kesildiğini düşünüyor *olmalıydı*.

Belli ki Bayan Philomena Lockhart ve onun dikkat dağıtıcı göğüsleri olmadan da zihnini yeterince meşgul ediyordu.

Masaya sinirli bir şekilde gelmiş ve hızla kötü bir ruh haline doğru yol almaya başlamıştı.

Bir kadının ayakkabılarının salondaki taş zeminde çıkardığı keskin ve hızlı sesler, kalbinin kaburgalarına vuruşunu yankıladı. Liam öyle bir hızla ayağa kalktı ki, kadın nefes kesici bir bukle ve göğüs dekoltesi içinde yemek odasına doğru koşarken sandalyesi yerde endişe verici bir ses çıkardı.

Masanın geri kalanı onun gelişiyle ayağa kalkarken, "Geciktiğim için kusura bakmayın," diye pufladı. "Böylesine kare bir yapı için Ravencroft şaşırtıcı derecede labirent gibi ve ben umutsuzca kayboldum..." Gözleri masanın başındaki *adama* takılınca sözleri aniden kesildi.

Liam bu andan kendini beğenmiş bir tatmin duygusu bekliyordu ve şu anda takındığı ifadenin aynısını takınmak için bu geceki görünüşüne özel bir özen göstermişti. Saçlarını arkadan bağlayacak ve gölge sakalından kurtulmak için ikinci kez tıraş olacak kadar ileri gitmişti.

Kendi masasının başında kendini bir sahtekâr gibi hissedeceğini hiç düşünmemişti. Ama öyle değil miydi? Bu role henüz alışmamıştı. Askerdi, liderdi. Katil ve canavardı.

Ama bir beyefendi? Bir asilzade? Asil bir ... adam?

Adamlarının önünde sözünü ve asaletini sorguladığı için onu herkesin önünde deşmeyi planlamıştı. Tarlalarda ona değerli zaman kaybettirdiği için. Onu akşam yemeği için beklettiği için.

Ve bütün öğleden sonra düşüncelerine hükmettiği için.

Ama belki de Liam'ın bir iblisi bir lorda dönüştürme becerisi hakkındaki şüphelerini dile getirdiği için onun her zaman hazır olan öfkesini kışkırtmıştı.

Bütün akşam gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkın bir panik ifadesini beklemişti. Ancak, düşünce ya da konuşmayla ilgili tüm niyetlerini yeniden gözden geçirmesi gerekeceğini hemen anlamıştı. Çünkü şu anda ikisinden de yoksundu.

Bunun suçu da tamamen onun omuzlarındaydı.

Onun güzel *çplak* omuzları.

Liam destek için sağlam masayı kavradı. Kadının peçesinin ve kalın yün pardösüsünün ardında sakladığını hayal ettiği hiçbir şey onu şu anda tadını çıkardığı Bayan Philomena Lockhart'ın katıksız görüntüsüne hazırlayamazdı.

Akşam yemeği elbisesi sade, mütevazı, yeşil ipekten bir elbiseydi; üstündeki siyah şerit ve etek ucundaki birkaç siyah dantel fırır dışında pek bir süslemesi yoktu. Ama onunki gibi bir vücuda dikilmiş bir baştan çıkarma parçasından başka bir şey değildi. Kordonlar, bir terzilik sihriyle omuzlarının altında yarı saydam kollara dönüşmüş ve uzun siyah yemek eldivenlerinin kenarlarıyla birleşmişti. Güzel boğazındaki basit bir oniks saten kurdele tek süsüydü.

Liam'ın isteksizce hayranlık duyduğu bir şey vardı. Dikkat çekmek için mücevherlere ihtiyacı yoktu.

O tek başına yeterliydi.

Liam, aklından geçen ve vücudundan erimiş lav gibi akan saf günah yüzünden terzisiyle cehennemde buluşacağını biliyordu. Çünkü bu elbiseyi diken kötü parmaklar, bir erkeğe ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı.

Bu elbisenin içindeki *bu* kadının varlığına boyun eğmek zorunda olan. Nezaket kurallarına göre hazırlanmıştı ama onunki gibi göğüsleri olan bir kadının düğmelerinin boyuna kadar ilikli olması gerektiğini herkes bilmeliydi.

Elbise ona acı çektirmek için yapılmıştı.

Liam ağzına dolan açlık hissiyle yutkundu. Philomena Lockhart tek kelimeyle nefisti. Dudakları çilek gibi dolgun ve olgundu. Göğüslerinin tümsekleri gür ve Devonshire kremi kadar beyazdı. Lal rengi bir cabernet gibi omzundan aşağı dökülen birkaç kışkırtıcı dalga dışında saçları geriye taranmıştı.

Gözleri kadının kalçalarının gerçekçi olmayan dramatik kıvrımlarına, eldivenlerinin kolunun üst kısmındaki yumuşak ete yapışmasına takıldı. Elleri, parmak eklemlerinin kırıksıklıkları beyaza dönene kadar masanın üzerinde sıkıştı. Dengesini korumak için kavradığı meşenin aksine, ellerinin altında o kadar yumuşak olacaktı ki... Onun-

"Beklediğin gibi emekli ve *yaşlı bir* adam değil, değil mi genç kız?" Kıkırdayan bir Russell sessizliği bozdu ve Liam sağına baktı, orta yaşlı kâhyasının da görünüşüne her zamankinden daha fazla özen gösterdiğini ilk kez fark etti. Kış bitmeden önce nadiren yaptığı kızıl sakalını bile kesmişti.

Liam, herkesin ona odaklanmış olması ve kimsenin onun ne kadar etkilendiğini fark etmemiş olmasının büyük bir şans olduğunu fark etti.

Belki genç kız hariç.

"İtiraf etmeliyim ki ne diyeceğimi bilemiyorum." Belli ki öğleden sonrayla ilgili uzun bir özür dilemeye hazırlanırken göğüsleri nefes nefese kaldı.

Bu düşünce Liam'ı beklediğinden çok daha az memnun etti ve bu yüzden sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Çocuklarımı takdim etmeme izin verin, Bayan Lockhart, Rhianna ve Andrew Mackenzie." Her ikisi de Ravencroft'un abanoz saçlarını miras almış olan çocukları, bu takdime çok zıt ama aynı derecede uygunsuz tepkiler verdiler.

"Dudağına ne oldu?" Rhianna, köşeli yüzündeki çikolata gözlerini fincan tabağı gibi açarak sordu. "Kozmetik mi kullanıyorsun? Paris'ten mi aldın? Onların sadece aktrisler ve fahişeler tarafından kullanıldığını duymuştum."

"*Wheesht'ine sahip çık, Rhianna,*" diye emretti Liam, kızının ona ters ters bakmasına neden olsa da o emre itaat etti. Liam itiraf etmekten utanıyordu ama Rhianna'nın hiç görgüsü ve saygısı yoktu. Orduda itaatsizlik eden biri sopayla dövülür ya da vurulurdu. Liam, bir kız çocuğu ile ne yapacağını şaşırmıştı. Çocuklarına öfkeyle el kaldırmaya cesaret edemiyordu. Bu evde yeterince öfke vardı ve Liam babası gibi olmayı reddediyordu.

"Görüyorsunuz Bayan Lockhart, uzmanlığınıza ne kadar ihtiyacımız var. Rhianna nezaketsizliği için özür dileyecek."

Herkes nefesini tutmuş, Rhianna'nın meşhur öfke nöbetlerinden birini geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu ama o sadece alt dudağını dramatik bir şekilde büzdü ve başını kaldırmadan "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Bayan Lockhart'ın eldiveni kendi dudağına gitmiş ve bilinçli bir şekilde orada kalmıştı. Birkaç şaşkın göz kırpiştan sonra elini indirdi ve kızına nazik bir gülümseme armağan etti. "Meraklı bir zihne her zaman düşkün olmuştumdur. Sanırım şimdi size... bir hafta önce bir araba kazası geçirdiğimi ve birkaç sıyrık aldığımı açıklamanın tam zamanı. Kozmetik ürünleri kibrim ve belki biraz da burada iyi bir izlenim bırakma umutlarıma teslimiyetti."

Sesi ılık bir balın işitsel eşdeğeri, tatlı ve durgundu ve Liam bu sesin duyularını olması gerekenden daha uzun süre kaplamasına izin verdi.

"Bir araba kazası mı?" diye tekrarladı, metanetinin kalıntılarına tutunarak. "Son zamanlarda böyle şeylere oldukça yatkın görünüyorsun."

Bu yorum onu düşündüğünden daha fazla şaşırtmıştı. "Evet, şey..." Ne diyeceğini bilemez bir halde gözlerini kırpiştırdı.

"Yaralanmadığınıza sevindik," dedi Russell, genç kıza en çekici gülümsemesini armağan ederek.

"Teşekkür ederim, Bay Mackenzie." Gülümsemesinin kenarlarında beliren gamzeler Liam'ın dikkatini söyleyeceklerinden uzaklaştırmaya yetmişti.

Neyse ki Bayan Lockhart'ın bir şey söylemesini beklemedi. "İkinizle de tanışmak çok güzel, Rhianna ve Andrew. Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum."

Andrew her zamanki gibi "aynen" diye mırıldandı ve başka bir şey söylemedi, ama ayakta durması gereken yerde durdu ve eğilmesi gereken yerde eğildi, Liam'ın öfkesini çekmemek için yeterince şey yaptı. Bu da elbette sinir bozucu olmanın ötesindeydi.

"Şimdiye kadar sahip olduğum tüm mürebbiyelerden daha iyi giyiniyorsun," dedi Rhianna kurnazca. "Bu Londra modasının son ürünü mü?"

"Öyle." Bayan Lockhart'ın göğsü ilgi çekici bir pembeliğe büründü. "Ama reşit olduğunuzda çok daha güzel bir çeyiziniz olacak."

"Çoğu çevreye göre reşit sayılırım," diye homurdandı Rhianna. "Babam beni bir yıl daha bekletiyor ve o zamana kadar kız kurusu olacağım kesin."

Bayan Lockhart yine gülümsemekle yetindi, ama Liam onun gözlerinde hüznü bir sıkışma fark ettiğini düşündü. "Evlenmek için çok acele etme canım," dedi ve sonra kendini hatırlar gibi oldu. "Bana yeterince zaman ayırırsan, gelecek sezonun mücevheri olacaksın, yemin ederim."

Rhianna yeni mürebbiyesini şüpheyile değerlendirdi ama sonunda başını salladı.

"Lütfen oturun Bayan Lockhart, çorba soğuyor." Liam, Rhianna'nın yanındaki koltuğu işaret etti ve mürebbiye'nin yürürken cömert kalçalarının sallanışını fark etmemeye çalıştı. Pek çok hanımefendinin yapmaya alışık olduğu gibi süzölmüyordu. Sallanıyordu, ayağını her kaldırışında vücudunun da buna uygun bir hareketi oluyordu. Kalçasının bir dönüşü,

Kolunu salladı ve dekoltesinin yumuşak derisinde hafif bir dalgalanma oldu.

Liam dişlerini sıkarak oturdu. "Biz düzenli bir ev halkıyız Bayan Lockhart ve gelecekte akşam yemeğine saat sekizde başlayacağız."

"Evet, lordum." Yumuşak, kızıl kirpikler onun onaylamayan bakışları altında aşağıya doğru süzüldü, tam anlamıyla azarlanmıştı.

Liam, içinden süzülen pişmanlık dalgasının altında irkildi.

Jani ona sandalyesini uzattı ve mürebbiye de mükemmel bir zarafetle sandalyeye oturdu. Liam çorbası servis edildiği anda ona bakmamak için bir sebep bulmuşçasına çorbasına daldı.

Akşam yemeği genellikle amaca yönelik bir yemektir ve Russell'la konuşulan birkaç kısa iş konusu dışında sessizlik içinde yemek yiyorlardı. Bu yüzden Bayan Lockhart sessizliği bozduğunda herkes tedirginlik içinde ekmek sepeti gibi masanın etrafında dönmeye başladı.

"Tavır ve davranışlar görevlerimin bir parçası olduğuna göre, Rhianna, sana Londra'da hanımların nasıl çorba içtiğini göstermeme izin verir misin?"

Rhianna höpürdetirken durakladı ve yeni mürebbiyesine isyankâr bir bakış fırlattı. Liam kızının kesinlikle öğrenmek istediğini ama kendisine öğretilmesini istemediğini anlayabiliyordu. Bu yönden zor bir kızdı. Otoriteden kaçınıyor ama sınırlarını bilmediği ve sürekli haddini aştığı için de hüsrana uğruyordu.

"Sanırım," diye dikkatle cevap verdi.

Hepsi Bayan Lockhart'ı çorba kaşığını özenle tutup patates ve pırasa çorbasına daldırırken izledi. "Çorbayı kaseye doğru değil, uzağa doğru kepçeleyin ve kaseğin üzerine eğilmek yerine yavaşça ağzınıza götürün. Önemli olan, höpürdetmek yerine yudumlamaktır."

Liam kaşığından narin bir yudum alıp kaseye geri koyarken gözleri onun dudaklarına takılı kaldı. Diğer her şeyi yaptığı gibi yemek yiyordu. Zarafet ve duruşla.

Acaba doğuştan gelen duygusallığının farkında değilmiş gibi davranıyor olabilir miydi?

"Şimdi sen dene," diye teşvik etti.

Rhianna onun hareketlerini mükemmel bir şekilde yankıladı, ta ki bir höpürtü sesi beklenen sessizliği doldurana kadar.

"Nefes almak yerine kaşığı dudaklarınıza götürün," diye düzeltti Bayan Lockhart. "İşte böyle." Mükemmel bir kaşık dolusu daha kaldırdı, ancak ağzına ulaşmadan önce elindeki bir titreme kaşığın yarısının göğsünün çıplak derisine dökülmesine neden oldu.

Herkes dondu kaldı ve elbisesinin altından o pembe renk bir kez daha belirdi.

Rhianna'dan haysiyetsiz bir kahkaha yükseldi ve omuzlarının titremesini kontrol edemeyerek ellerini ağzına kapattı. Andrew bile titremelerini durdurmak için dudaklarını ısırdı.

Ama boğazından neşeli bir kahkaha yükselmeden önce parlak bir gülümsemeye boğulan mürebbiyenin kendisiydi. Artık eğlenmesine izin verildiği için Rhianna da katıldı, Andrew ve son olarak Russell da. Gecenin gerginliği nahoş bir koku gibi dağıldı.

Liam'ın aklına kahkahanın sadece masasında değil, hayatında da uzun zamandır eksik olan bir şey olduğu geldi. Kalesinden. Ama katılması mümkün değildi. İstemediği ya da eğlenmediği için değil.

Onu tutuklayan çorbanın mükemmel kremesi dokusuydu. Beyaz ve kaygan. Göğsünün kıvrımına damlıyor, kucağından çarşafı alırken aradaki vadiye kaymakla tehdit ediyordu.

Zamanında yakaladı, hâlâ anın neşesinin tadını çıkarıyordu.

Müstehcen, kötücül görüntüler Liam'ı ele geçirdi ve onu esir aldı. Kendi çocuklarının yanında böyle şeyler düşündüğüne inanmakta güçlük çekiyordu ama Liam'ın tek düşünebildiği, kızın arasında akan o ılık, pürüzsüz sıvıydı

Muhteşem göğüsler ve vücudunda cızırdayan şiddetli şehvetle savaş.

Bunun kişisel olarak onunla hiçbir ilgisi yoktu. Kaba ve aşağılayıcı fantezileri için Mackenzie'nin iştahını suçluyordu. Kulağına karanlık ve yasak şeyler fısıldayan iblisin ta kendisiydi.

* * *

Mena sıcak yemekten mi, Fransız şarabından mı, yoksa şamdanın yumuşak ışıltısından mı bilmiyordu ama göğsünü sıkıan boğucu demir bant aniden gevşedi. Aylar sonra ilk kez ciğerlerini doldurdu ve Jean-Pierre'in sufle tatlısına eşlik etmesi için gönderdiği tatlı Vouvray şarabındaki gevrek yaz elmalarının kokusunun tadını çıkardı.

Şarabından bir yudum daha alarak, Russell Mackenzie ile arpa tarlalarındaki şüpheli yangını tartışan Markiz'e kadehin üzerinden baktı.

Çorba yemeğinden beri onun varlığını kabul etmemişti.

Mena hâlâ inanamıyordu. Yoldaki vahşi İskoçyalı, militan bir markize dönüşmüştü. Ne de olsa ona doğruyu söylüyordu. Beyaz kravatını giymiş, banyo yapmış, tıraş olmuş ve saçlarını düzgün bir sıraya sokmuş olmasına rağmen, Mena hâlâ barbarın her an bir şekilde kibar asilzadededen kurtulmasını ve onu bir claymore ile parçalara ayırmakla tehdit etmesini bekliyordu.

Sıkıntıyla şarabını bıraktı. Tanrım, bu öğleden sonraki davranışları yüzünden onun aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ama bundan bahsetmemişti ve bahsetmeyeceğini umuyordu. Belki de onun bir şey söylemesine, açıklamasına izin vermesine, belki de bir şekilde kendisini affetmesine ihtiyacı vardı.

Mena, kâhyasının raporlarını dikkatle dinlerken çenesindeki kasların bir lokmada ağır ağır çalışmasını izledi. Sadece bir aptal böyle bir adamdan bağışlanma bekleyebilirdi. O

az iyilik yapan ve asla affetmeyen biriydi.

Bunu hatırlasa iyi olur.

Şeytan İskoçyalı'ydı, Ben More'un Kara Yürekli'sinin ağabeyiydi. Bu lakaplar, markiz ya da kont gibi tesadüfi bir doğum ya da evlilikle verilmemiş, acımasız şiddet ve kan dökme yoluyla kazanılmıştı. Bu yüce kalenin görkemli avizesinin altında bu gerçeği unutmak kolaydı. Ta ki ocaktaki ateş gözlerindeki kehribarı tutuşturup ona pahalı kıyafetlerinin bile dizginleyemediği bir vahşet verene kadar.

Birden kendini uyuyan bir ayının inine sığınmış gibi hisseden Mena, şarabının sonunu olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde bitirdi.

Yemek sona erdiğinde, çocuklara sevgiyle iyi geceler diledi ve Russell ile Marki'ye reverans yaptı.

Rhianna da reverans yapmayı denedi ve Mena bunu kızla çalışılması gerekenler listesine ekledi. Andrew ona sadece başını salladı ve gözlerini halıdan ayırmadan aceleyle uzaklaşmadan önce bir mazeret mırıldandı. On üç yaşında, uzun boylu ve çok zayıftı ama elleri ve ayakları iri ve hantaldı, bu da babasının yapısına yatkın olduğunu gösteriyordu.

Adamın soğukluğu onu rahatsız etti ve Mena sıvışmaya hazırlanırken, önümüzdeki birkaç huzursuz saati yatağında çocuğa kendini sevdirmenin yollarını düşünerek geçirmeye karar verdi.

"Bir dakika bekleyin Bayan Lockhart, sizinle konuşmak istiyorum."

Ravencroft'un emriyle mengene bir kez daha ciğerlerinin etrafını sardı ve nefes alamadığı için uzuvları zayıflayana kadar onları sıktı. Ona doğru dönen Mena, büyük masanın uzunluğunu aralarında tuttu. "Evet lordum?" diye cevap verdi, Russell Mackenzie'nin girişte gözden kaybolana kadar geri çekilen sırtını izlerken,

onu sözde Şeytan İskoçyalı'nın korkunç varlığına terk etti.

"Uzman olmadığım için beni bağışlayın, ama odanın öbür ucundaki bir konuşmayı çağırmak iyi bir davranış sayılır mı?" Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ne bir kaş kaldırma, ne yarım bir gülümseme, hatta ne de bir kaş çatma. Sadece vücudunun her bir tüyünü mutlak bir farkındalıkla diken diken eden rahatsız edici bir stoik dikkat.

Kendisine yaklaşmasını pek de üstü kapalı bir şekilde istememişti ama bu bir meydan okuma gibiydi.

Ayartıcı gibi.

"Hayır lordum, öyle değil." Millie LeCour'un tavsiyesini hatırlayan Mena çenesini kaldırdı ve gözlerini onunkilere dikerek Vikontes Benchley olarak Londra'ya geldiğinden beri içine işlemiş olan İngiliz üstünlüğünün her zerresini bir araya getirdi.

Yanıp sönmeyen gözlerinden yansıyan alevler bakışlarını hararetle yaladı ve Mena bir an için o dipsiz derinliklerden kendisine bir iblisin baktığına gerçekten inanabildi. Adam, Mena'nın yaklaşmasını, şeytanın kutsal olmayan diyarını incelemek için kullandığını hayal ettiği aynı kükürtlü bakışla izledi.

Mena endişesini telafi etmek için melek kanatları takmış gibi omuzlarını geriye attı ve yardımsever bir kraliyet mensubunun edasıyla masayı boydan boya kat etti. Yine de masanın köşesini ve yüksek arkalı sandalyelerden birini aralarında tuttu.

Cesur davranıyordu, aptalca değil.

Mena akşam yemeğinde bu kadar çok yediği için pişmanlık duydu, çünkü yemek midesinde yuvarlanıp savruluyor ve çaresizce yutmak zorunda kaldığı asit tehdidinde bulunuyordu. Buna rağmen bakışlarını kaçırmadı ama bu ona hiç olmadığı kadar güç kaybettirdi.

Gözleri Mena'nın her yerine değişiyordu ve Mena kendini örtme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu, çünkü onun varlığında kendini ne kadar açıkta hissettiğini bilmiyordu.

Marki, "Resmi olarak tanışma fırsatımız olmadı," dedi. "Söylemeliyim ki Bayan Lockhart, beklediğim gibi biri değilsiniz."

Mena kibarca gülümsemeye çalıştı ve boş zihninde söyleyecek esprili ve çekici bir şeyler aradı. "Görünüşe göre lordum, bu durum karşılıklı." Gerçekten de onun bu kadar genç olmasını beklemiyordu. Bu kadar erkeksi. Bu kadar karanlık ve -düşünmeye cesaret edebiliyor muydu?

Esprili olmak, aralarındaki gerginliği biraz olsun dağıtmak istemişti ama cevabının onu memnun etmediğini söyleyebilirdi.

"Evet." Gülümsemesine karşılık vermedi ve Mena köşeye sıkışmış bir çocuk gibi kıpırdanma isteğiyle savaştı.

Hayatı boyunca kendisini küçük hissettiren çok az insanla karşılaşmıştı. Çoğu erkeğin gözlerinin içine bakardı, eğer onların üzerinde yükselmiyorsa. Ama Ravencroft onu o kadar cüceleştirmişti ki, onun sert bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğmek zorunda kalmıştı. Karşısında her santimiyle alaylı bir asker gibi duruyordu, dik ve boyun eğmez bir duruşu vardı, kollarını arkasında kavuşturmuştu, ne bir saç teli ne de bir dikişi yerindeydi. Mena bu kadar yakından bakınca Liam Mackenzie ile Dorian Blackwell arasındaki ailevi benzerliği fark edebildi. Aynı gür abanoz saçlar, benzer koyu, lanetli gözler ve ham, neredeyse barbarca bir kemik yapısı. Hepsi sert açılar ve geniş düzlemlerden oluşuyordu ve zayıflığa yer yoktu. Ama Blackwell'in dudaklarını zalim, alaycı bir kıvrım süslerken, Ravencroft'un kiler bunun yerine sürekli sert bir çizgiye çekilmişti. Okunamaz ve yasaklayıcıydı. Dorian'da aç ve yırtıcı, sinsi ve yalnız bir canavarın görüntüsü vardı. Ancak Ravencroft onu tutmaya cesaret edebilecek bir kafes görmemişti. Uluslar onun önünde düştü. Krallar boyun eğmiş, tiranlar ayaklarına kapanmıştı.

Mena kendini o sert dudakların hiç yumuşayıp yumuşamadığını merak ederken buldu. O ateşli, acımasız, değerlendiren gözler hiç durgunlaşıp yumuşayacak mıydı?

"Leydi Northwalk'tan bana yetenekli, deneyimli ve eğitimli bir mürebbiye göndermesini istedim ve o da sizi gönderdi, Bayan

Lockhart, buna ne diyorsun?" Ses tonu nötr kalsa da, sözleri kadını paniğe sürükledi.

"Referanslarımı almadınız mı? Tavsiye mektuplarımı? Sizi temin ederim efendim, çocuklarınıza terbiye öğretmek için fazlasıyla vasıflıyım. Leydi Northwalk, Whitehall'ları okuduktan sonra -"

"Referansların kusursuzdu. Ancak benim çocuklarımın beklentileri Whitehall'lardan çok farklı, anlıyor musunuz? Onlar tüccardı, *ben* ise bir markiyim, inanır mısınız?"

"Jakobit bir asi gibi giyinen bir marki," diye hatırlattı ona. "Size daha önce inanmadığım için beni bağışlayın ama tarlalardan gelen çamur ve küle kaplıydınız ve bu tür fiziksel işlere yardım eden bir markiyle hiç karşılaşmamıştım."

Ravencroft bir adım öne çıktı ve Mena geri çekildi, elleriyle karnındaki kelebek sürüsünü zapt edercesine çırpınışlarını örttü. "Ben sadece-"

"Bazıları Bayan Lockhart, bir soylunun sahip olduğu topraklardaki her türlü çalışmayı denetlemekle yükümlü olduğunu savunur. Bazıları da Londra'da yaşayan bir mürebbiyenin çengelli iğneler ve araba tekerlekleri hakkında bu kadar çok şey bilmesini oldukça tuhaf bulacaktır."

Mena, Bayan LeCour'un bilgece tavsiyesini hatırladı; bir yalan en iyi doğrularla süslenerek söylenirdi. "Babam toprak sahibi bir beyefendi ve hevesli bir ziraatçıydı, aynı zamanda da bir bilgindi. Çocukken onun dizinin dibinde pek çok şey öğrendim, bunlar arasında-"

"Bütün öğleden sonrayı senin inatçı postunu kurtarmakla geçirdiğimiz için adamlarımla programın ne kadar gerisinde kaldığımızın farkında mısın? Seni atıma almama izin verseydin, gün ışığını kaybetmezdik."

"Bu olaydaki payımdan dolayı pişmanım," dedi Mena ve ciddiye. "Ama *yalnız* seyahat eden bir kadın olduğum için-"

"Çiftlik bakımı ve güzel bir elbiseyle bir erkeğin dikkatini nasıl dağıtacağından daha fazlasını bilmeniz gerekir."

Çocukların toplumda hayatta kalabilmeleri için bilmeleri gerekenleri öğrenmeleri gerekiyor."

Mena, "İlk dersleri, insanların cümlelerinin ortasında sözlerini kesmenin ne kadar kaba ve sosyal olarak kabul edilemez olduğu olacak," diye tersledi.

Oh, Yüce Tanrım. Kendi davranışına inanmakta güçlük çekiyordu. Burada, Britanya Adaları tarihindeki belki de en ölümcül savaşçının karşısında tek başına ve savunmasız duruyordu ve az önce *onu* terbiyesizliğinin hesabını vermeye çağırmıştı.

Tımarhaneden, duvarların dışında delirmek için mi kaçmıştı?

"Devam et o zaman," diye emretti, sesi şiddetlenmiş ve yüzünde karanlık, korkutucu bir fırtına toplanmıştı. "Sanırım zamanımı boşa harcadığın için özür dilemek üzereydin."

Mena gerçekten de burun deliklerinin açıldığını ve karnında bir çukur oluştuğunu hissetti. Neydi bu? Öfke mi? Doğuştan öfkesiz olduğunu düşünmüştü. Sevgi ve şefkat onun pastoral çocukluğunu oluşturmuş, hırçınlık ve dehşet ise yetişkin hayatına hükmetmişti. Asla bir öfkeyle mücadele etme şansı olmamıştı.

Ve onunla mücadele etmeliydi, yoksa kaçış yolunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Gözlerini kapatarak, doğuştan gelen kibarlığını ve zalim ve şiddet yanlısı bir kocayla geçirdiği yarım on yıl boyunca geliştirdiği itaatkâr alçakgönüllülüğü bir araya getirdi. Ağzını açarak, incelikle hazırlanmış ve ustaca bir özür dilemeye hazırlandı.

"Neden evli değilsin?" diye sordu marki, yine etkili bir şekilde sözünü keserek.

"Pardon?"

"Başkalarının yaramaz çocuklarına öğretmenlik yapmaktansa kendi kocan ve çocuklarının olmasını tercih etmez misin?" Adamın ısıltılı gözleri bir kez daha kızın üzerinde gezindi ve ardında titreyen farkındalık izleri bıraktı. "Kızım üzerinde otorite kurmak için oldukça gençsin, zira onun üzerinde on yıldan fazla bir zamanın yok."

"Onunla aramda tam bir on yıl var."

Mena'nın anlayamadığı bir gerginlikle ağzının kenarları beyazlaşırken, onun cevabını duymazdan geldi. "Bir İskoçyalı genç kız olsaydın, bir delikanlı seni kiliseye sürükleyip sahiplenmeden önce Rhianna'nın yaşını bile göremezdin. Razi olsan da olmasan da. Aslında, muhtemelen seni İncil'deki anlamıyla eş olarak alırlar ve babana otuz parasını atarlardı."

Şaşkına dönen Mena ağzı açık bir şekilde ona baktı. Adam hâlâ öfkeli görünüyordu, hatta sesi yükselmeye ve şiddetlenmeye devam ediyordu. Ama sanki ona bir iltifat etmiş gibiydi.

"Bu yüzden insan merak ediyor," diye devam etti. "Senin gibi güzel bir İngiliz kıızı ta buralarda ne yapıyor? Neden zengin bir kocanın yatağını ısıtmıyorsun ve saatlerini çay, sosyete ve varisler edinmekle geçirmiyorsun?"

Az önce ona "çiş" mi demişti? Yanılıyor muydu yoksa bu kelime çok az şey ifade etmiyor muydu?

Peki ya bonny? *O mu?*

Bir acı mızrağı öyle bir güçle battı ki, öfkesini ve onunla birlikte cesaretini de çaldı. Kasten mi zalimlik yapıyordu? Kendisini aşağılamaktan zevk alan bir aileyi terk edip başka bir aileye mi sığınmıştı?

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum." Sesindeki zayıflıktan, nasıl saklayacağını asla tam olarak öğrenemediği korkudan nefret ediyordu.

"Bu kalenin taşları arasında, hatta Mackenzie topraklarında olan her şey beni ilgilendirir. Buna artık sen de dahilsin. Özellikle de çocuklarımı etkileyeceğin için." Bir adım daha attı ve Mena geri çekilemeden eli uzandı ve Mena'nın çenesini kavradı.

Mena'nın çıkardığı küçük, korkmuş ses ikisini de ürküttü.

Ravencroft'un bakışları keskinleşti ama onu bırakmadı.

Çenesi adamın elinde cam gibi sertleşmişti. Mena onun kendisini ezmesi için hiçbir şeye gerek olmadığını biliyordu; güçlü, sert parmaklarının basit bir sıkışmasına. Koyu renk gözleri Mena'nın dudaklarına kilitlendi ve dudaklar kendi iradeleriyle ayrılıyor, Mena'nın panikle aldığı nefesin yumuşak hışırtılarını yayıyor gibiydi.

Ona doğru eğildi ve güçlü varlığının yakınlığıyla onu sıkıştırdı.

Şimdi onu net bir şekilde görüyordu, hayatlarının vahşi sonlarında pek çok kişinin görmesi gerektiği gibi. Onlarca yıllık disiplin ve vahşetin yıprattığı insanlık dışı yüz hatları, sanki tabutunu ölçüyormuş gibi şimdi ona bakıyordu.

Birdenbire ateş ve mumlar büyük odaya ışıktan çok gölge düşürdü.

Mena, Ravenscroft Keep'in lordu gibi adamların nadiren var olduğunu ve var olduklarında da tarihin onları tanrı yaptığını biliyordu.

Ya da şeytanlar.

Adamın sert başparmağı dudağındaki yarığın üzerinde bir fısıltı kadar hafifçe gezindi. Onun okşamasını iliklerinde hissetti. Ve başka yerlerde. Teninde farkındalığın karıncalanma hissini uyandırdı ve çekirdeğine, daha da aşağıya, içinde yumuşak ve sıcak bir şeyin çiçek açtığı yere kadar yıkandı.

Onu öpecek miydi? Mena'nın kalbi göğsünde tekledi, sonra dörtnala ileri atılmadan önce durdu.

Adamın ağzı aralandı, göz kapakları ısıya benzeyen ama aynı zamanda... şüpheyi benzeyen bir şeyle daraldı. Yüzünü yavaşça şamdanın ışığına doğru çevirirken çenesindeki tutuşu yumuşadı ve gözünün altındaki morluğu gizlemek için sürdüğü pudrayı nazikçe silmek için masadan kullanılmamış bir çarşaf aldı.

"Anlatın bana, Bayan Lockhart." Sesi yumuşayarak gürlmeye başladı. "Bana başınıza gelenlerle ilgili gerçeği anlatın."

Mena kıpırdamadan duruyordu ama kollarını ve bacaklarını titreme tutmuştu. Kadın onun esiriydi. Sadece çenesini tutmasına rağmen, her ekleminden bağlanmış olabilirdi.

"Zaten yaptım." Adam yaralarını ona daha fazla gösterdikçe inlememek için kendini zor tuttu.

"Bir araba kazası," diye tekrarladı sakın sakın.

"Evet." Bu bir cevaptan çok bir soru gibi gelmişti ve Mena gözlerini kapadı, tamamen onun yalanını bildiğini açıklamasını, tüm saçmalığı ortaya çıkarmasını bekliyordu.

Ve onun gibi bir adam, onun gibi tamamen yalan söyleyen birine ne yapabilirdi?

"Lordum?" Mena sesine sinen nefes nefese panikle irkildi.

"Öyle mi?" diye gürledi, dikkati kızın yaralarını, özellikle de dudaklarını incelemekle dağılmıştı.

Ne kadar kırılgan olursa olsun, Mena onun varlığında kendini son derece kırılgan ve korkutucu derecede şeffaf hissediyordu. Ona ne isterse yapabilirdi ve kimse onu sorgulayamazdı. Ona bakışındaki bir şey, bunu onun da en az kendisi kadar iyi bildiğini söylüyordu. Onun mutlak merhametine kalmıştı. Ve onu kandırıyordu.

"İzin verirsiniz... yani... bizim için..." Kızın eli kendi isteğiyle kalktı ve çenesini adamın elinden kurtarmaya çalışırken adamın koluna dayandı.

Takım elbisesinin üzerinde duran eline, kendisini sokmasından korktuğu bir böcekmiş gibi uzun bir süre baktı.

Sonra, onu yakaladığı gibi aniden, marki onu bıraktı.

Kadına arkasını dönerek ellerini iki yanında sıkı yumruklar haline getirdi. "Göreceksiniz Bayan Lockhart, sizin nazik İngiliz davranışlarınızın çoğundan yoksunum," dedi hoyratça.

Mena'nın aklına buna verecek tek bir cevap bile gelmiyordu, bu yüzden sessizce akşam yemeği ceketinin sırtının alışılmadık genişliği üzerinde nasıl gerildiğini izledi.

"Çocuklarım için buradasın ve beni olmadığım bir şeye dönüştürme fikirlerini bir kenara bırakırsan sana teşekkür ederim." Omzunun üzerinden bakarken ateşin ışığı siyah saçlarındaki birkaç gizli gümüş telde parıltıyordu. "Doğuştan asil olabilirim ama asil olmaktan çok uzağım. Bence en iyisi

Birbirimizin yolundan uzak duracağız. Akşam yemeği dışında ya da çocukların gelişimiyle ilgili bir endişem olduğunda görüşmemiz gerekmeyecek."

Mena, ona bir hediye sunduğunu biliyordu; buradaki işinin amacına ulaşması koşuluyla, kendi isteğine göre yaşama şansı.

Dünyada hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. "Evet, lordum."

"Laird," diye d zelitti. "Senin topraklarında ben Marki Ravencroft'um. *Benim* topraklarımda, ben laird'im. Mackenzie."

İblis İskoçyalı'dan bahsetmeyi ihmal etmişti ama bunu unutması imkânsızdı, özellikle de şimdi onun gözlerinden bakan iblisi gördüğünde.

"Elbette." Mena ona bakmak zorunda kalmamak için reverans yaparak eğildi. "Laird Mackenzie."

Başını salladı, ateş ışığı cesur yüz hatlarının siluetleri ve gölgeleriyle oynuyordu. "Gidebilirsin."

Onu kovduğu anda Mena kaçmaya başladı ama koridora ulaşana kadar koşmaya başlamadı. Zengin brokarlı duvar halıları, yanlarından hızla geçerken maviler, yeşiller ve altınların bir karışımına dönüşüyordu. Görkemli bir geyik ya da oynaşan bir peri yaratığı gördüğünde durup incelemek istedi ama buna cesaret edemedi.

Ensesinde bir şeyin soğuk öpücüğünü hissetti. Sanki İskoçyalı'yı geride bırakmıştı ama iblisi onu takip ediyor olabilirdi. Aslında, arkasına baktığında, gölgeler hareket önerisiyle birleşiyor gibiydi. Bir şeye, *birine bir* anlığına göz atacaktı.

-Gitmeden  nce.

Kalenin koridorlarında ilerlerken, odasının tanıdağ kapısını bulana kadar yavaşlamadı. şaşırtıcı bir şekilde, merdivenlerin altında hizmetk rlarla birlikte olmak yerine, ailenin odalarının bulunduğu batı kanadının ikinci katında görevlendirilmişti. Böylece kendisinin çocuklara, onların da kendisine daha rahat erişebileceğini düşündü.

Odaya dalarak kapıyı itti ve anahtarı çevirerek kendini içeriye kilitledi. Sağlam meşe ağacının üzerine çökerek yanağını tahtaya bastırdı ve birinin ocağa koyduğu ateşin çıtırtısıyla ısındı.

Kapının çerçevesine yaslanıp titrerken dörtmala koşan kalbinin yavaşlamasını ve ciğerlerinin ritmini bulmasını diledi. Parmakları, savaşta yıpranmış bir elin güçlü kavrayışıyla hâlâ karıncalanan yanağını buldu. Bu kadar iri yarı, bu kadar olağanüstü güce sahip bir adama göre, onu nazikçe tutmuştu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu.

Kapıdan dönerek, dengesiz bacaklarının üzerinde yatak odasına doğru ilerledi. Daha önce, akşam yemeği için giyinme telaşından bunu tam olarak hesaba katamamıştı. Parmaklarını, maun yatakla aynı sevgi dolu zanaatkâr tarafından yapılmış gibi görünen tuvalet masası ve yazı masasının pürüzsüz, cilalı ahşabında gezdirdi.

Yatağa doğru sürüklenirken şiltenin üzerine bastırdı ve tüy gibi yumuşaklığın tadını çıkardı. Yeşiller, altın ve çikolata tonları duvarların soğuk taşına sıcaklık katıyordu. Erkeksi tonlarda ve klanvari perdelerle döşenmiş bu odaya belli ki bir kadın eli değmemişti. Ama Mena buranın gotik havasından oldukça hoşlandığını fark etti. Yüzyıllar boyunca Wester Ross'lu Mackenzie'lere ev sahipliği yapmıştı. Taşları varislerin doğumuna, isyancıların ölümüne ve payına düşenden çok daha fazla hükümdarlığa tanıklık etmişti. Bazıları buranın artık bir İngiliz kalesi olduğunu ve başında da bir İngiliz lordu bulunduğunu iddia edebilirdi.

Ve aptal olurlar.

Laird Liam Mackenzie iliklerine kadar bir Highlander'dı. Halkı bu toprakları İngiltere'den, hatta İskoçlardan önce sahiplenmişti. Kanı, Viking akıncılarınıninkiyle güçlendirilmiş Piktiş barbarlarına aitti.

Düşünceli bir hizmetçi, Mackenzie ekosesinden yapılmış bir yorganla örtülü yatağı indirmiş ve yeşil ve altın rengi yastıkları onun için kabartmıştı.

Belki de sevgili Jani haklıydı. Belki de onu kabul edeceklerine dair bir umut vardı... burada hoş karşılanacağına dair.

Efendisi olmasa bile, burada kalede çalışanlar tarafından.

Mena lordu aklından uzaklaştırdı, onun yerine odanın Benchley Court'taki sütlerine kıyasla ne kadar küçük ve basit olduğunu düşündü. Beş sonsuz yıl boyunca evin hanımefendisi olmuş ve her sefil saniyesinden nefret etmişti. Kocası, annesi Esther St. Vincent'ın evi dekore etmesine izin vermesi için ısrar etmişti. Mena'nın tüm sütleri hasır ve lavantadan yapılmış, şatafatlı pembe dantellerle süslenmişti.

Nasıl da nefret etmişti.

Ama Benchley Mahkemesi bile Belle Glen Akıl Hastanesi'nin beyaz badanalı cehennem duvarlarına tercih edilebilirdi. Saf, soğuk ve steril. Sefalet ve çaresizlikle doluydu. Kocasıyla geçirdiği umutsuz ve mutsuz yıllar boyunca bile Belle Glen'e kadar saf bir ıssızlığın varlığından hiç şüphelenmemişti. Her ruhun içinde o kadar karanlık ve yalnız bir boşluk olduğunu hiç bilmiyordu ki, gerçek sonu bulmak için aylarca düşmek gerekebilirdi.

Ve derinliklerinde sadece delilik vardı.

Ayrıldığından beri Belle Glen'i hiç düşünmemişti. Tam bir umutsuzluğun eşiğinden gerçekten kurtarılmış olduğu gerçeğini düşünmek için kendine bir an bile izin vermemişti. Dorian Blackwell saniyeler sonra gelseydi tecavüze uğrayabilirdi.

Hayır. Mena kurdeleyi boynundan söktü, çünkü aniden çok sınırlayıcı hissetti. Bunu düşünmesine izin vermedi. Yas tutmasına gerek yoktu. Daha önce ne olduğu ya da ne olabileceği üzerinde durmasına gerek yoktu.

Meşgul olacaktı, dikkati dağılacaktı, başa çıkmanın ve böylece unutmanın tek yolu buydu.

Mena şöminenin hemen arkasındaki küçük, yuvarlak kulede bir gardırop gördüğünü hatırladı. Belki de bavulunu açmalıydı. Yine de yarın çocuklar için bir plan hazırlamak ve eşyaları boşaltmayı gereksiz bırakmak daha iyi olurdu.

daha sonrası için. Gardırobu düşünerek, küçük yuvarlak kule odasına girdi.

Ve dondu.

Odanın ortasında duran ve kendisinden başka kimseyi beklemeyen şeyi gördüğünde içinde bir şeyler buruştu. Kalbi yeniden tekledi ve yüz hatlarının buruştuğunu hissedebiliyordu. İstemese de küçük, ağır adımlarla ilerledi ve kendini kâbusa dönüşebilecek şeye yaklaştırmaya zorladı.

Ya başından beri bunu hayal ediyorduydu? Ben More'un atılğan ve korsan Kara Yüreği. Farah ve Millie. Yeni kıyafetleri, yeni kimliği.

Onun ikinci şansı.

Ya o büyük, pırıl pırıl, tertemiz beyaz küvetin içinde bekleyen... buzdan başka bir şey değilse?

Mena dişlerini sıktı ve duygularla bulanıklaşmış gözlerinden süzülen tek bir damla gözyaşının acısını görmezden geldi. Eldiveni kolundan çıkardı, beyaz ve kandan süzölmüş parmakları ortaya çıktı. Titreyen parmak uçlarını uzatarak, onları su yüzeyinin altına daldırmak için kendini zorladı.

Bir hıçkırık kaçtı. Sonra bir tane daha.

Sonunda bacakları ağırlığını daha fazla taşıyamadı ve yere yığıldı. Ama son birkaç gündür öğrendiği güç ve cesaret boğazından çiğ, düzensiz hıçkırıklarla dökölürken, keder, öfke ve dehşet de öyle.

Banyo, gerçekte.

Ve hava çok ama çok sıcaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Ah!" Mena bir ayağını Rhianna'nın botunun topuğunun altından kurtardıktan sonra diğer ayağının üzerinde zıpladı.

Tekrar.

"Ah, Bayan Lockhart, çok üzgünüm!" diye bağırdı kız, Mena topallayarak uzaklaşırken onu takip etti ve solaryumdaki pencerenin yanındaki dolgun bir kanepeye yığıldı. "Vals konusunda umutsuzum. Geriye doğru dans etme konusunda rahat olabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Her şey yolunda." Mena hem kızı hem de kendi acıyan ayak parmaklarını yatıştırdı. "Valsin ustası olmak kolay değildir." Dans etmek için bu odayı seçmişti çünkü pencereleri ve Fransız kapıları denize bakan bir balkona açılıyordu ve pelüş halının üzerinde sevimli bir piyano duruyordu. Kreşten dönüştürülen sınıf kasvetli bir yerdi ve Mena daha neşeli bir odaya taşınmak için bir plan hazırlamıştı.

Güne biraz klasik edebiyat ve ilkel Fransızca ile başlamıştı. Andrew'u Jonathan Swift'inin arkasına bir penny dreadful sıkıştırırken bulduktan ve her iki çocuğun da sevgi dilini sözlü bir saldırıya eşdeğer hale getirmesini dinledikten sonra Mena, müzik ve dans dersinin hoş bir oyalama sağlayacağına karar verdi. Çoğu zaman dans ettikten sonra zihninin daha faydalı bir şekilde çalıştığını fark etmişti.

Sanki müzik ve ritmik egzersiz, kişinin kendi başına oluşturmadığı düşünce yollarını açmış gibi.

Belli ki Mackenzie'lerin çocukları söz konusu olduğunda yanılmıştı.

Rhianna çok başarılı olmasa da istekli ve hevesli bir ğrenci olduğunu kanıtladı. Gerçi Andrew, Mena'ya küçümsemeye varan bir ciddiyetle davranıyordu. Bununla birlikte, parlak bir müzisyendi ve piyanoyu zahmetsiz bir stil ve teknikle çalıyordu.

Mena, yıllar boyunca aralıklı olarak bir dizi özel ğretmen ve mürebbiyeye maruz kaldıklarını tespit edebildi. Onlara okuma, yazma, aritmetik ve tarihin temelleri ğretilmişti. Ancak büyüdükçe, mrebbiyelerinin hepsi kısa sürede onları terk etmişti. Ekonomi, incelik, konuşma, görgü kuralları, Fransızca, müzik teorisi ve sosyal sanatlar hakkındaki bilgileri yok denecek kadar azdı.

O bir vikontesti ve ondan önce de bir beyefendinin kızıydı. Yazılı ve diğer tüm İngiliz sosyal politikalarına hakimdi. Onlara rehberlik etmek için ondan daha nitelikli kimse yoktu. Başarılı olmaya kararlıydı, çünkü sadece sırlarını korumak için bu pozisyona ihtiyaı olduğu için değil, aynı zamanda Mackenzie çocuklarının onun onlara ğretebileceklerini öğrenmeye umutsuzca ihtiyaçları olduğu için.

Babaları da bunu biliyordu.

"Gel Andrew," diye teşvik etti. "Neden kız kardeşinle dans etmiyorsun, ben de piyano alayım? Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Ben dans etmem," dedi ona, piyano tuşlarına kıvrılmış parmaklarını inceleyerek.

"nemli değil," dedi cesaretle. "O zaman Rhianna piyano çalışırken ben de sana ğretirim. Yavaş yavaş ilerleyebiliriz."

"Hayır, nasıl yapılacağını bilmediğimi söylemedim. Dans etmeyeceğimi söyledim." enesini öne doğru itti; gözleri inatçı bir isyanla parlıyordu.

"Ama valsini mkemmelleştirmezsen ge kızları nasıl etkileyeceksin?" diye onu kışkırttı.

"Kimseyi etkilemek gibi bir arzum yok," diye tükürdü.

Mena pencereye baktı, Andrew'un karanlık ruh hali yerine nadir görülen sonbahar güneşinin tadını çıkarmayı arzuluyordu. Uzakta bulutlar belirmişti ama şu anda güneş denizden parlıyor ve Skye'ın tepelerini aydınlatıyordu. Belle Glen'de geçirdiği onca zamandan sonra, yüzünde sıcaklığı hissetmeyi, ormanda engelsiz bir şekilde dolaşmayı arzuluyordu.

Ama şimdilik, öğretmek zorunda.

Yıpranmış sinirlerinin ardında toplayabildiği kadar nezaket toplayarak piyanoya yaklaştı ve çocuğa uzandı. "Lütfen canım," diye yalvardı. "İtiraf etmeliyim ki liderlik konusunda pek iyi değilim, bu yüzden kız kardeşine haksızlık etmiş olursun. Beyefendi rolünü oynamaya alışık değilim."

Andrew ondan uzaklaşarak, "Öyle olmalısın," diye mırıldandı. "Birinin boyuna sahipsin."

Andrew banktan kalkıp solaryumun batı kapısına doğru ilerlerken Mena elini geri çekti.

"Andrew, eşeklik etme!" Rhianna arkasından seslendi.

Jani öğleden sonra çaylarıyla dolu bir tepsiyle eşikten geçti. İkisi neredeyse çarpışarak Andrew'un dramatik bir çıkış yapma şansını mahvetti ve Mena'nın onun incitici patlaması karşısındaki şaşkınlığını atlatmasını sağladı. Andrew, etrafından dolaşmaya çalışmadan önce ürkmüş Jani'ye kaba bir ses çıkardı.

"Andrew Mackenzie." Mena, küçük bir kızken başı derde girdiğinde babasından duyduğu gibi adının hecelerini telaffuz etti. Bu telaffuz, alçak sesle yapıldığında, onu her zaman yola getirirdi. "Bu öğleden sonra babanla uzun bir tartışma yaşamamı istemiyorsan, acelen için Jani'den özür dileyecek, tepsisini ondan alıp buraya getireceksin."

Andrew'un hareket etmesini beklerken oda bir anıt mezar kadar sessizdi. Genç adam gözleri faltaşı gibi açılmış Jani'den özür diler gibi bir şeyler mırıldandı ve sonra çay tepsisini onun elinden aldı. Babasının tehdidi etkili bir tehditti ama Mena'nın kullanmak istediği bir tehdit değildi.

Güven ya da samimi bir ilişki kurmanın yolu bu değildi ama böyle bir davranışa izin veremezdi. Kontrolsüz bırakılırsa, böylesine korkunç kaygıları olan bir çocuk büyüüp zalim bir adama dönüşebilirdi.

Ve dünyada bunlardan yeterince vardı zaten.

Andrew çay tepsisini hiç de nazik olmayan bir şekilde solaryum masasının üzerine koydu ve bir darağacı direği gibi kaskatı kesilmiş bir şekilde onun önünde durdu.

"Hanımefendilerin bulunduğu bir odadan çıkarken önce selam verip müsaade isteyeceksin." Her türlü yüzleşme onu her zaman titretmiş ve hasta hissettirmiş olsa da Mena gözlerini kısarak onun küstah bakışlarına otoriter bir bakışla karşılık verdi. "Özür dilemeni istemeyeceğim çünkü samimiyetsiz bir özrü kabul etmeyeceğim ama baban beni sana kibar bir toplumda nasıl davranman gerektiğini öğretmem için tuttu. Sen istesen de istemesen de ben işimi yapmaya niyetliyim."

Fırtınalı gözlerinde tiksinti toplanmıştı ve ince bedeni öfkeyle titriyordu, ama Mena'nın nefes almasına izin vermediği gergin bir andan sonra ona doğru eğildi. "Eğer siz hanımlar beni bağışlarsanız." Sesi Nil'i kurutabilirdi ama Mena ona başıyla onay verdi ve kalbini sıkan bir hüznle onun uzaklaşmasını izledi. Bu çocuğu bu kadar sinirlendiren neydi?

Jani'nin anlamlı bakışında bol miktarda onay okudu ama bu onun moralini yükseltmedi. Andrew'a kendini sevdirmeyi ya da en azından medeni bir etkileşim kurmayı tercih ederdi. Dengesiz bacakları gevşedi ve en ufak bir duruş ya da zarafet göstermeden piyano sırasının üzerine yığıldı.

"Biraz çay, Bayan Rhianna." Jani'nin sesi, Rhianna'ya çayını doldurup zarif porselen fincanı uzatırken giydiği kızıl ipek kadar pürüzsüzdü. Hanımını beklerken gözleri sıvı bronzdan havuzlar gibiydi.

Mena merakla onların etkileşimini izledi.

Rhianna başını kaldırıp Jani'ye bakmadı ama yine de kibarca teşekkür etti.

Mena'nın önünde eğildi ve sonra tekrar Rhianna'nın önünde eğildi, Mena'nın şüphelendiği gibi başı gözlerinde parlayan tapınmayı gizleyecek şekilde eğilmişti. "Benden bir

şey istiyor musunuz?"

diye sordu ve sesindeki umut dolu saygı neredeyse Mena'nın kalbini kıracaktı.

Onun saygısına aldırmayan Rhianna başını salladı, koyu renk bukleleri omuzlarına dökölüyordu. "Hayır, teşekkür ederim, Jani."

"Gerekirse beni çağırın hanımlar." Zarif adımlarla uzaklaşırken hiç ses çıkarmadı.

"Kardeşimin söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemeyin Bayan Lockhart," diye yalvardı Rhianna, yalnız kaldıkları anda onun yanına koşarak. "Senin gibi uzun boylu ve zarif birini öldürmek isterdim. Andrew'un seni uzaklaştırmasına izin vermeyecek misin?"

Mena kızın kara gözlerine baktı ve orada gördüğü çaresizlik karşısında yumuşadı. Kadınlığın eşiğinde bir kız, onu yetiştirecek bir anneden ya da düzenli bir mürebbiyeden yoksun. Ona nasıl kadın olunacağını öğretecek. Mena sevgiyle elini Rhianna'nın obsidyen buklelerinin üzerinde gezdirdi ve sonra elini okşadı.

"Korkarım ben bundan daha sert bir malzemedен yapılmışım." Gülümsedi. "Benden kurtulmak için birkaç şakadan fazlası gerekecek."

Rhianna hemen neşelendi. "Sanırım babama söylemen gerekecek," diye abartılı bir iç çekişle ekledi.

Mena bunu düşünürken dudağını çiğnedi. "Andrew kendini affettirdi," dedi. "Babanı bu işe karıştırmak için bir neden göremiyorum."

Uzun siyah kirpiklerinin arkasından ona bakarken, hayat dolu kızın ağzı muzipçe kıvrıldı. "Babam hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Lockhart? Sizce yakışıklı mı?"

Şaşırان Mena bir elini çırpınan midesine götürdü ve bu ani rahatsızlığın yatışmasını diledi. "Ne soru ama!" diye söylendi.

"İtiraf etmekte bir sakınca yok. Bir şey söylemeyeceğim." Rhianna kara kaşlarını oynattı. "Klanda babamın oldukça yakışıklı olduğunu düşünen pek çok kadın var. Ben sadece bir İngiliz kadının da aynı fikirde olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Şey..." Mena bocaladı, nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Belirsizliğin en diplomatik yol olduğuna karar verdi.

"I

erkek estetiğinin İngiltere ve İskoçya arasında çok fazla farklılık gösterdiğine inanmıyorum." Gerçi kadın estetiğinin öyle olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Babanızın bir marki ve kraliyet kahramanı olarak bazı kadınlar için çekici bir aday olması beni hiç şaşırtmıyor."

"Ben bunu sormadım," dedi Rhianna arsızca, güzel sarı elbisesinin eteğini düzeltirken. "Onu yakışıklı bulup bulmadığınızı sordum."

Mena dudaklarını birbirine bastırdı, Markiz'in görüntüsü zihninde canlandı. Dün akşam yemeğindeki yasaklayıcı varlığı, şık bir kuyrukta toplanmış gür siyah saçları ve karanlık alevlerle yanan gözleri. Bir beyefendinin giysileriyle çevrelenmiş iri vücudu ona o kadar yakındı ki, nefesindeki suflenin tatlılığının kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Yine de onu ilk tanıştıkları zamanki haliyle hatırlamak, sık sık ansızın aklına gelmesine neden oluyordu. Gevşek saçlarından yağmur akıyor, kalın bacakları sanki sık sık güneş ışığına maruz kalıyormuş gibi esmer bir renk alıyordu. Öfke, hiddet ve erkeksi bir güçle parlayan gözler.

Yakışıklı mıydı? Kelimenin geleneksel anlamıyla değil. Kocasını Gordon gibi yakışıklı değildi. Zayıf ve zarif, mağrur, aristokrat yüz hatları vardı.

Laird Mackenzie fazla iriydi, yüz hatları zarif sayılamayacak kadar vahşi ve barbardı. Ama yine de erkeksi bir çekiciliğe sahip olduğunu düşündü. Özellikle de konuştuğu zaman. Sesindeki çakıllar, aksanına olağanüstü bir derinlik katıyordu ve bu derinlik, okyanusun taşlara çarparak çıkardığı derin uğultu gibi kızın duyularına hitap ediyordu.

"Tatlı bir kıza babasının vahşi, yaşlı ve çirkin olduğunu söylemenin kibar bir yolu yok, değil mi Bayan Lockhart?" Marki'nin yankılanan sesi, sanki onun kendisi hakkındaki uygunsuz düşüncelerinden etkilenmiş gibi, arkalarındaki kapı aralığından ona doğru süzüldü. "Bu yüzden Rhianna, bu soruyu sormak kabalık olur."

Mena ayağa fırladı, neredeyse piyano sehpasını devirecekti ve dönerek onunla yüzleşti.

Geniş omuzlarını kemerli girişe dayayarak duruyordu. Boyunda, kale taşlarının ağırlığını taşıyanın laird olduğunu düşündüren Sisifosvari bir nitelik vardı.

Tanrım, ama yakışıklıydı. Bunu ne kendisi ne de başkası inkâr edebilirdi. Yine asi klan savaşçılarının kıyafetlerini giymişti. İnce gömleğinin pamuğu göğsünün kabarıklıklarıyla birleşmişti. Kıvrılmış kol ağızları, kadının şaşkın bakışları altında esneyen bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkarıyordu. Saçlarını gevşek bırakmıştı ve birkaç gümüş teli solaryumu sıcaklığıyla delen güneş ışınlarında parlıyordu. Bu daha önce karşılaşmadığı bir lorddu. Yüz ifadesi, kalçalarındaki Mackenzie eteğinin düşük askısı kadar rahat olan adam onlara doğru yürüdü.

Mena, Rhianna'dan uzaklaşıp yaklaşan marki ile arasına mesafe koymaya çalışırken uygun bir selamlama şekli oluşturmak için ağır ve kuru bir dille mücadele etti. Neden, ah neden, doğru düzgün bir cevabı olmayan şeyler söylemekte ısrar ediyordu?

Ve neden vücudundaki tüm sinirler onun yakınlığı karşısında hazır ola geçmiş gibiydi?

Rhianna parmak uçlarında yükselip onun kirli yanağına bir öpücük kondurarak, "Ne kadar da kabasın baba," diye takıldı. "Ama bu senin Wester Ross'taki en yakışıklı adam olduğun anlamına gelmez. Ya da belki de tüm İskoçya'nın. Her genç kız böyle söylüyor."

Mena aralarına yerleştirdiği piyanonun üzerinden içgüdüsel olarak "*En yakışıklısı*," diye düzeltti.

Ravencroft'un gözleri keskinleşti, yüz hatları gerginleşti ve Mena öyle yakıcı bir bakışla karşılaştı ki, gözlerini kaçırmazsa giysilerinin alev alabileceğini düşündü.

Düzeltilmesinin neyi ima ettiğini fark ederek, hatasını örtmek için acele etti. "*En yakışıklı* değil," diye detaylandırdı. "Ama en yakışıklı da doğru."

Rhianna'nın kıkırdaması duruma pek yardımcı olmadı.

"Yani, *en yakışıklı...* bu cümlede yanlış... *en yakışıklı... değilsiniz...*" Mahcubiyetten yanıp tutuşan Mena, kuşatılmış bir nefes verdi.

Gülümsemese de, laird'in gözlerinde dans eden eğlencenin altında tehlikeli bir sıcaklık gizleniyordu.

Adam ona baktıkça korsesi daha da sıkılaştı. Mena'nın elleri korsesindeki dantel kravata gitti. Bunun ona profesyonel bir saygınlık havası verdiğini düşünmüştü, ama şimdi sadece kırmızı elbisesinin yüksek yakası üzerinde onu boğuyor gibiydi.

"Andrew Bayan Lockhart'la dans etmeyi reddetti, baba," diye gevezelik etti Rhianna, Mena'nın sert bakışını görmezden gelerek. "Açıklanamayacak kadar kabaydı."

Gözlerindeki neşe kayboldu. "Ne? Nasıl?" diye sordu laird.

Mena bir adım öne çıktı. "O kadar da kötü değildi."

"Bayan Lockhart'ın bir erkek gibi yapıldığını söyledi."

Ravencroft'un gözleri Mena'nın bir kadın olduğunu belirginleştiren tüm kıvrımlara değdi.

"Benim. Oğlum. Dedi. *Ne dedi?*" Laird'in yüz hatlarına karanlık çökerken her bir alçak kelimenin dikkatle telaffuz edilmesi Mena'yı Andrew için en ufak bir endişe duygusuyla doldurdu.

Mena daha önce bunun imkânsız olduğunu düşünmüş olsa da, Rhianna tüm bu dramatik olaylardan etkilenerek daha da hareketlendi. "Evet! Ve Bayan Lockhart gitmeden önce Jani'den özür dilemesini ve kendini affettirmesini sağladı. Ne kadar kızgın olduğunu görmeliydiniz."

"Rhianna!" Mena sitem etti.

"Gerçekten de öyle mi?" Laird'in kaşları kalktı ve öfkesinin bir kısmı titreşerek eriyip gitti.

"Lütfen." Mena piyanonun etrafından dolanarak yüksek iskoçyalıya ve kızına doğru ilerledi. "Bu olayın sessizce geçip gitmesine izin verecektim. Andrew ve ben henüz bağ kuramadık... ve bazen, sanırım, o yaştaki çocuklar bu tür durumlara uyum sağlamakta zorluk çekiyorlar..." Durakladı, bir şey yapamadığı için suçluluk duyuyordu.

Bu tür şeylerle ilgili gerçek deneyimi, işverenin alaycı gözleriyle karşılaşmasını zorlaştırıyordu. "Gerçekten çok normal," diye yalan söyledi huzursuz bir elini enstrümanın parıldayan cilalı ahşabının üzerinde gezdirirken, parmak uçlarının hassas yüzeylerini ritmik vuruşlarla takip etti.

Cesaretini toplayıp başını kaldırdığında, Ravencroft'un gözlerinin de endişe verici bir yoğunlukla okşadığı parmaklarına odaklandığını gördü. Parmaklarını kıvrarak elini hızla arkasına sakladı.

"Pekala, Bayan Lockhart. Uzman olan sizsiniz." Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Ama oğlumun bir barbar gibi davranmasına izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Mena, bu ayrımın onun gibi bir adamdan gelmesinin tuhaf olduğunu düşünerek.

Kızını alnından öperek sonunda sert ağzının hafifçe kıvrılmasına izin verdi. "Bu kalede her seferinde sadece bir kişi için yer var, değil mi *zenci*?"

"Evet, baba," diye yanıtladı Rhianna içtenlikle.

Mena'nın içinden gergin ve korku dolu bir şeyler koptu ve baba ile kızı arasında filizlenen şefkatli anı izlerken dağıldı. Liam Mackenzie Şeytan İskoçyalı olabilirdi ama çocuklarını seviyordu. Öyleyse neden onlardan bu kadar uzakta zaman geçirdiğini merak etti. Elbette son birkaç yıl içinde herhangi bir zamanda komisyonunu emekli edebilir ve ailesini büyütmek için Ravencroft Keep'e dönebilirdi. Anneleri gideli neredeyse on yıl olmuştu, öyleyse eve dönmek için neden şimdi seçmişti?

Kızının kolunu son bir kez sevgiyle okşadıktan sonra kapıya doğru yürüdü. "Bu hafta içki fabrikasında olacağım," dedi ve taş kemerin etrafında kayboldu.

Gözlerinde şeytani bir parıltıyla yeniden ortaya çıktığında Mena nefes almayı ancak hatırlayabilmişti. "Affedersiniz hanımlar." Mükemmel bir eğilme hareketi yaptı, gözleri Mena'nın gözlerinden hiç ayrılmıyor, tarif edilemez yoğunluğuyla onu esir alıyordu.

"Senin için hiçbir mazeret yok, baba." Rhianna yine kıkırdayarak onu kovdu.

"Ama bilirsin, bir barbar bile doğru öğretmene sahipse bir beyefendinin yollarını öğrenebilir." Mena'nın dizlerinin bağına çözen uzun bir bakış ve kızına hızlı bir göz kırpışla yanlarından ayrıldı.

Mena'ya Marki'yle her karşılaştığında yeni biriyle tanışıyormuş gibi geliyordu. İblis İskoçyalı, barbar klan reisi, alaycı asilzade ve şimdi de şefkatli ve sevecen baba. Ancak Ravencroft'un her cisimleşmiş hali, ona en rahatsız edici şekilde bakıyordu. Sanki çözmeyi planladığı bir gizem ya da ortaya çıkarmayı amaçladığı bir sırmış gibi.

Onun için her şey olmayı tercih ederdi, çünkü sırları çok tehlikeliydi.

Derin bir iç geçiren Mena, kendisine bilmiş bir bakış atan Rhianna'ya döndü.

"Az önce sana ne dedi... *nighean mı*?" Mena sorguladı.

"Kızı için Galce bir sevgi sözcüğü."

"Oh." Çok güzeldi. Mena, Dağlıların arasında yaşarken onların dilini öğrenmenin iyi olacağına karar verdi.

"Bakalım kardeşin nereye kaçmış." İhtiyacı olan şey, laird Mackenzie'nin neredeyse her düşüncesine hoş karşılanmayan müdahalesinden uzaklaşmaktı.

"Mecbur muyuz?" Rhianna sızlandı. "Her zaman çok kasvetli."

Mena kolunu kızın koluna doladı ve solaryumun yemyeşil halıları üzerinde gezindiler. "Bugün çok kötüydün, onu böyle ispiyonladın," diye nazikçe azarladı.

"Biliyorum." Rhianna omuz silkti ve sırıttı. "Bunu babamdan almış olmalıyım. O bir *brollachan*, biliyorsun."

"Bir ne?"

"Bir iblis. Duymadın mı?"

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Mena alay etti, ancak ensesine küçük bir endişe heyecanı dokundu. "Babanın bir iblis olduğuna mı?"

"yle olup olmadığını bilmiyorum ama herkesin onun hakkında neler fısıldadığını duyuyorum. Eğer bir iblis değilse, o zaman gerçekten de çok kötü bir adam."

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Mena. İblisler gibi şeylere inanıp inanmadığını ilk kez düşünmüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

O bir iblis. Seni yok edecek.

Mena kütüphanenin perdelerinin kenarlarını indirdi ve dönerek devasa, boş odaya baktı.

Bunu kim söylemişti?

Mena, rahatsız edici sesin kaynağını bulmak için kütüphanenin duvar halılarını ve süslü mobilyalarını çılgınca tararken, kasvetin içine yaygın bir durgunluk sinmişti.

"Merhaba?" Belirsiz fısıltısı taşlarda ve pencerelerde yankılandı ama ardından cevap gelmedi. "Orada kimse var mı?"

Onu ürpertici bir sessizlik karşıladı ve Mena o anda insanın boş bir odada yalnız olmadığını hissetmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Marki çocuklarını öğleden sonra için Fearnloch köyüne götürmüştü ve Mena ilk izin gününü iyi bir kitaba kaçmak ve kış bahçesinde nadir ve güzel sonbahar güneşinin tadını çıkarmak için kullanmayı planlamıştı. Kütüphane şatodaki en az pencereye sahip olmasına rağmen etkileyici bir şömineye ve çok fazla şamdana sahipti. Marki eğitimsiz bir adam olduğunu iddia ediyordu ama belli ki güneşin koleksiyonundaki kitapları solduracağını biliyordu ve bu nedenle çekilmiş, ağır kadife perdelerle ışığı dışarıda tutuyordu.

Kalenin bu kısmı denizden uzağa bakıyordu ve Wester Ross ile Kinross Dağları'nın manzarasını sunuyordu. Mena kapalı pencerelerden birine doğru ilerledi ve perdeleri kenara itti. Yemyeşil yamaçlara yapışmış arpaların altın rengi dalgalarından süzülen öğleden sonra ışınlarının parıltısı onu hemen kendine getirmişti. Belki de dikkatinin bir kısmını söz konusu tarlalarda çalışan klan üyelerinin güçlü sırtları çekmişti; ışık tenlerini kehribar rengiyle öperken bazılarının kalçalarına sarılmış bir etekten başka bir şeyleri yoktu.

Mena tedirgin bir şekilde kütüphanenin karanlığını tekrar taradı. Büyük, karanlık bir gölge gözüne çarptı ama onu bulduğunu düşündüğü anda uzaklaştı.

"Lütfen," diye seslendi. "Göster kendini. Beni korkutuyorsun."

"Eğer kendimi gösterirsem dehşete düşersin." Erkeksi ses ancak yılanı olarak tanımlanabilirdi. Kemikleri ürperten bir tıslamayla çıkan ss, ona her yerden ve hiçbir yerden aynı anda geliyormuş gibi görünüyordu. "Ama sana zarar vermek istemiyorum, korkman gereken kişi lord."

"Neden?" Mena gölgeye sordu, duvar boyunca odanın karşısından ziyade artık kilometrelerce uzakta görünen kapıya doğru ilerliyordu. Yardım çağırmak istedi ama cesaret edemedi. Yardım geldiğinde ne diyecekti? Bedensiz bir sesin onu rahatsız ettiğini mi?

Belle Glen'e geri gönderileceği kesin.

Soğuk parmaklar elbisesinin yüksek yakasının üstünü okşadı ve Mena boğuk bir çığlık attı. Etrafında dönerken, koyu bulanık bir gölgeden ve siyah, dipsiz gözbebeklerini çevreleyen ürkütücü kırmızı damarlarla çizgili beyaz parıltıdan başka bir şey görmedi.

Dehşetle geri sıçradı, bir şekilde bacaklarını hareket ettirmeye zorladı ve kütüphaneden dışarı fırladı.

Mena koridorda durmadı, solaryuma, odasına ya da kış bahçesine de sığınmadı. Saf, kalp atışlarını hızlandıran bir korkuyla arka merdivenlerden aşağı uçu.

ve kaleden dışarıdaki güneşin kucağına fırladı.

Arka bahçelerden hızla geçerek Ravencroft topraklarının güney ve batısında yabani olarak yetişen ormanın derinliklerine dalana kadar durmadı. Hemen yeşilliklerin arasından giden bir geyik yolu buldu. Eteklerini toplayarak korkusunun onu ağaçların derinliklerine sürüklemesine izin verdi. Hampshire'daki evinde her zaman ormana sığınırdı ve güneş dans eden yaprakların arasından kırılırken Mena, Birch Haven'daymış ve iblisler onu kovalamıyormuş gibi davranabilirdi.

Ciğerleri patlayacakmış gibi hissettiğinde Mena kollarını uzatıp eski bir meşenin gövdesine dayadı. Ona tutunarak nefesini tutmaya odaklandı, düşünceleri kaçtığı kötücül varlık tarafından kovalanıyormuş gibi hızla akıyordu.

Gerçekten bir hayaletle mi karşılaşmıştı? Ya da bir iblisle?

Bunun böyle olduğuna inanamıyordu ama yine de vücudundaki her ince tüyü kaldıran ürpertiye inkâr edemiyordu. Gözlerini kapattığında, beyaz çerçeveli ve endişe verici kırmızı çizgilerle kaplı o korkunç siyah göz bebeklerinden başka bir şey göremiyordu. Hayatında daha önce hiç böyle gözlerle karşılaşmamıştı.

Çünkü hiçbir canlıya böylesine korkunç bir şey bahşedilmemiştir.

Nefes almaya başladığında, bastırmak için savaştığı bir anının yüzeye çıkmasıyla bir başka korkunç korku onu bir buz saçağı gibi delip geçti.

Sesler mi duyuyorsunuz? Ya da belki de orada olmayan şeyler mi görüyorsunuz?

Dr. Rosenblatt'ın düzgün tınısı bir ölüm perisi çılgılığı kadar kan dondurucuydu ve Mena ellerini kulaklarına götürme dürtüsüyle savaştı.

Olabilir mi? Deliriyor muydu? Halüsinasyonlar gerçek deliliğin alametifarikasıydı ve Mena hangisi olduğuna karar veremiyordu.

daha kötüydü. Ravenscroft'un kütüphanesinde bir iblis ya da onun zihninde bir iblis.

Laird hakkında söylediği şeyler ...

Kulaklarında kendi kanının uğultusuna karışan bir ses duydu. Tiz bir havlama ve ulumanın ardından art arda gelen havlamalar. Başını kaldırıp ağacın etrafına bakan Mena, denizin kusursuz yuvarlanışını ve tepesini tanımladı.

Köpek seslerinin şiddeti ve tınısı Mena onların sıkıntılı olduğundan emin olana kadar arttı. Dikkatle ilerleyerek devrilmiş bir ağaç dalının üzerine tırmandı ve ağaç çizgisi aniden yerini ince, dik çimenli bir tepeciğe bırakana kadar kalın yaprakların arasından sesleri takip etti. Kuzeyde ve güneyde daha uzun, heybetli siyah kayalıklar yükselse de bu tepenin zirvesinde olduğunu fark etti. Dik bir patika, kehribar rengi sonbahar otlarından aşağı inerek altın sarısı kumlardan oluşan gizli bir koya ulaşıyordu.

Altında, uzun boylu bir çoban köpeği ve minik yavrusu çılgınca dalgaların arasında dolaşüyor, yüksek sesle havlıyor ve uluyordu. Anne ara sıra dalıyor ve dalgaların çekimini kırmaya çalışarak, üzerinde küçük siyah ve kahverengi bir yavru köpeğin havlayarak yardım istediği bir kaya parçasına ulaşmaya çalışıyordu.

Şeytanları tamamen unutan Mena, eteklerini geniş kemerinin içine sokmadan önce etrafını kontrol etti ve dengesini koruyarak olabildiğince hızlı bir şekilde koya giden dik ve kayalık patikadan aşağı indi. Gelgit başladığında köpeklerin bir kum yığınının üzerinde oynadığını ve kayalıkların etrafında gezindiğini tahmin etti. Anne, su diğerine ulaşamayacağı kadar derin ve güçlü hale gelmeden önce sadece bir yavruyu kurtarabilmiş olmalıydı.

Wester Ross kıyıları Hebrides ve Skye Adası'nın etkisinde olduğundan, dalgalar açık okyanus kadar vahşi değildi ve Mena küçük yaratığa zamanında ulaşabileceğinden emindi.

Kuma ulaştığı anda ayakkabılarını ve çoraplarını bırakarak, anne ve yavrusu ona doğru koşarken eteklerini daha da yukarı çekti. Onunla dans ettiler

ayakları, yardım için havlayan yakarışları, suyun kenarına geri koşması ve sonra bacaklarını dürtmek için geri dönmesi.

Suyun ne kadar soğuk ve ürkütücü olduğunu fark ettiğinde kaburgalarının arasına bir korku saplandı ama Mena'nın cesaretini toplaması için inleyen, karaya vurmuş yavru köpeğē bir kez bakması yetti.

"Buradayım," dedi, dokunulmak için yeterince uzun süre hareketsiz durmayan çılgın anneye. "Ufaklığı getireceğim."

Sonbahar okyanusunun buz gibi şoku, Mena'nın hafif dalgalara dalarken nefesini kesmesine neden oldu. Ancak ne kadar soğuk olursa olsun, akıl hastanesinin korkunç buz banyolarının yanında hiçbir şeydi. Mena bu kadar soğuk suda ne kadar kalabileceğini çok iyi biliyordu.

Su önce dizlerini, sonra da kalçalarını yutunca etekleri ağırlaştı. Ancak köpeklerin geçmiş olması gereken kum yığınını çabucak buldu ve su kalçalarına ulaşmadan ıslak kaya çıkıntısına kadar epeyce yol kat edebildi.

Dehřete kapılmış yavruya yaklaştığında, küçük yaratık kollarına atlarken tam zamanında uzandı. Minik sıcak beden kıvranıp sızlanırken ve küçük yüzünü boynuna gömerken, "Gel buraya canım," diye yatıştırdı. "Seni tuttum. Artık güvendesin. Zavallı annen çok endişelendi." Suyun soğuğū artık bacaklarına batıyordu ve derinlik beline doğru ilerlemeye başlamıştı. Mena ıslak yavruyu göğsüne bastırdı ve sahile doğru döndü.

Sonra dondu.

Anne ve yavrusu artık yalnız değıldi. Bir adam onlara katılmıştı ve şu anda bile botlarını tekmeleyerek suya girip ona doğru ilerliyordu.

Birdenbire titremesinin soğukla pek ilgisi kalmamıştı.

Gelgite dalarken bir el salladı, güçlü bacakları suyu onunkinden çok daha verimli bir şekilde değıştiriyordu. "Hoşuna gitti mi genç kız?" diye seslendi dostça bir sesle.

Mena bu noktada çok az seçeneği olduğunu biliyordu. Denizin daha açığına gidemezdi, adaya kadar yüzemeden boğulur ya da donardı. Ve şimdi etekleri suyla ağırlaştığına göre, adamdan kaçma umudu da yoktu.

Tanrım, ama burada, Highlands'de çok farklı bir tür erkek yetiştirmişler, değil mi?

Mackenzie ekoseli eteği suyun içinde püskürdü ve sonra iri vücudu soğuktan titredikçe battı. Uzun boylu, geniş ve arpa tarlalarında çalışan güçlü adamlar gibi yapılıydı. Tüm eğimleri ve kabarıklıkları kaslardan oluşuyordu ve bir santim bile yağ bulunmuyordu; gömleğinin içine sızan nem iyi şekillendirilmiş göğsüne yapıştıkça bu durum daha da belirginleşiyordu.

Adam yaklaşırken, "Ben gayet iyiyim," diye cevap verdi.

Güçlü bir kolunu dirseğinin altından geçirip diğerini beline dolayarak sahile doğru bastırmasına yardım ederken bir yandan da sarıldığı yavru köpeği tutmasına izin verirken onun irkilmesini görmezden geldi.

"Seni yakaladım," diye gürledi.

Mena, kendisine yardım edilmesine gerek olmadığı gerçeğini dile getirecekti. Yine de, kaslı adamın yardımıyla, Atlantik'in buz gibi çekimine karşı zorlanan bacaklarının zayıflayan gücüne çok fazla güvenmek zorunda kalmadığını kabul etmek zorundaydı.

Diz boyu suya girmeye başladıklarında, perişan haldeki anne tarafından karşılandılar ve kucağındaki yaratık aşağı inmek için kıvranmaya başladı.

Mena birkaç adım daha attı, adamın onu serbest bırakmasına minnettar oldu ve küçük şeyi annesinin bakımına geri koymadan önce hafif bir dalganın çekilmesini bekledi. Köpekler coşkulu bir kavuşmayla viyakladı, havladı ve birbirlerinin üzerinde yuvarlandı; anne, sonunda ormana giden uzun otlara doğru koşuşturan iki çocuğunu da takıntılı bir şekilde yaladı.

"İşte sana minnettarlık." İskoçyalı onun arkasından kıkırdadı. Mena dönüp hayatında gördüğü en olağanüstü yeşil gözlere baktı. Kendi yeşim taşı gözlerinden çok daha koyu olan bu bakışlar ona tam da bugün öğleden sonra geçtiği gölgeli ağaç gölgeliklerini hatırlattı.

Mena'nın düşünceleri, gülümsemesinin parlaklığı ve yakışıklı yüzünün geri kalanını nasıl aydınlattığı karşısında bir an için durdu. Daha önce onunla hiç tanışmadığından emin olmasına rağmen bir şekilde tanıdık gelen bir yüz. Çenesinin ham şekli ya da alnının gururlu, geniş düzlemleriyle ilgili bir şey. Bir Mackenzie'nin görünüşüne ve yapısına sahip olduğunu fark etti, ancak rengi kuzgundan çok şahindi. Altlarındaki ıslak kumun gölgesindeki saçları, öğleden sonra güneşle aydınlandığında bakır ve altın rengi tellerle parlıyordu. Kıyafeti bir İskoçyalıya ait olmasına rağmen saçlarını Londra tarzında kısa kesmişti.

"Kötü huylu melezlerim adına size teşekkür etmeme izin verin," dedi silahsız bir gülümsemeyle. "Trixie koyunlarla arası iyidir ama bana sorarsanız her zaman biraz aptal olmuştur ve yüzme konusunda da berbatır."

"Hiçbir şey düşünme." Mena, içinde bulunduğu durumun tehlikesinin acı verici bir şekilde farkında olarak çimenli tepeye doğru geri çekildi. "Gerçekten gitmem gerekiyor, iyi günler efendim." Suya batmış etekleri ve ayaklarının altındaki kumla boğuşurken her ikisi de aceleyle kaçmasına engel oluyordu.

"Siz İngilizsiniz," diye nazikçe gözlemledi.

"Oldukça," diye kestirip attı, ayakkabılarını ve çoraplarını almak için eğildi, suyun eteklerini daha önce sıkıştırdığı yerden çekmiş olmasına minnettar oldu. Mena kendini, daha önce eteklerini çıplak dizlerinin üzerine kadar kaldırdığında İskoçyalı'nın onu görüp görmediğini merak ederken buldu.

"Ben Mackenzie klanından Gavin St. James..." Durdu ve elini uzattı; Mena tepeden ormana doğru tırmanırken elini görmemiş gibi yaptı. Adamın onu takip ettiğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu. "Ve s e n ?"

diye sordu, sesinde kızın saygısızlığına karşı öfkeden ziyade sadece eğlence vardı.

"Çok geç kaldım," dedi omzunun üzerinden. "Bir süre önce beni Ravencroft Keep'te bekliyorlardı ve saat geç olduğu için muhtemelen çoktan beni arıyorlardır." Tepeyi hızla tırmandı ve biraz soluk soluğa olmasına rağmen geyik patikasına doğru aceleyle ilerledi.

Öyle bir şans yok. "İçki fabrikasında ustabaşı olduğumu ve kim olduğunuzu bildiğimi söylersem kendinizi daha rahat hissedersiniz, çünkü dingil piminin kırıldığı gün ben de oradaydım."

Mena ağaçların dibinde durakladı ve yüzünü ona dönerek keskin hatlarını daha dikkatli inceledi. "Öyle miydin?" diye sordu. "Seni hatırlamıyorum." Gerçi gözleri heybetli lordtan başkasına odaklanmamıştı.

"Çoğunlukla arabanın arkasındaydım," dedi mahcup bir ifadeyle. "Ayrıca, oldukça şık bir şapka takıyordum."

O güne dair hafızasını yoklayan Mena onu buldu. "Kırmızı şapkalı ve koyu renk ceketli olan mı?"

"Bu ben oluyorum," diye açıkladı. "Ve Trixie'ye küçük bir kızken ismini verenin de velinimetin Rhianna olduğunu bilmek seni ayrıca memnun edebilir."

"Ah." Mena, rüzgârın yakaladığı başıboş bir saç telini tekrar düğümüne soktu. Her nasılsa, bunun gerçekten de kendisini onunla yalnız bulma konusunda biraz daha az endişeli hissetmesini sağladığını fark etti. "Kaba davrandıysam beni affedin, ormanda yabancı erkeklerle yürümeye alışık değilim."

"Hiçbir şey düşünme." Gözlerinde büyüleyici bir pırıltıyla onun sözlerini tekrarladı. "Artık yabancı olmadığımıza göre, sana kaleye kadar eşlik etmeme izin verir misin İngiliz? Yeteneklerin için kusura bakma ama yarı boğulmuş bir kıızı ormanda terk ettiğimi bilsem annemin yüzüne nasıl bakarım?"

Gözleri o kadar duygulu, tavrı o kadar içtendi ki Mena onu reddedemeyeceğini anladı. Ayrıca, kaleye dönmek için acelesi de yoktu.

Ve orada bulabileceği iblislere.

"Buralarda yaşadığınızı varsaymakta haksız mıyım?" diye sordu, ormanın kenarındaki bir funda çiçeğini koparmak için eğilerek.

"Evet." Onun yanında rahat adımlarla ilerlerken kuzeyi ve batıyı işaret etti. "Gairloch'un kuzeyindeki Inverthorne Keep'ten geliyorum, ancak yaz hasadının damıtılması ve ardından kış mahsullerinin ekilmesi için adamlarla birlikte buradayım."

"Ravencroft'a bu kadar yakın başka bir kalenin varlığından haberim yoktu."

Kolay gülümsemelerinden biri daha onu kıza daha da sevdirdi. "Burası Thorne Kontu tarafından yönetilen bir başka Mackenzie kalesi."

"Thorne Kontu'yla hiç tanışmadım."

"Ve sen de bundan hoşlanmamalısın." diye bilgece uyardı. "Ravencroft'un üvey kardeşi. Durmak bilmeyen bir hedonist ve kötü şöhretli bir çapkın. Senin gibi güzel kızların onun gibilerden uzak durması en iyisi olur, yoksa başını belaya sokarsın."

Mena'nın kaşları saç çizgisine doğru uçtu. "Ravencroft'un *başka* kardeşi olduğunu bilmiyordum."

İskoçyalı ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne demek *daha fazla* kardeş?"

Oh, kahretsin, neden bu dil sürçmesine izin vermişti? Elbette Dorian Blackwell'i başka kimse bilmiyordu. Onun bir zamanlar Dougan Mackenzie olduğunu. Kendisine ait olmayan bir sırrı açıklarsa kendini asla affetmeyecekti.

Özellikle de Blackwell'lere kendi sırlarını saklamaları için güvenmişken.

"Hamish'i pek fazla yabancı bilmez," dedi kolayca, onun sıkıntısını hissederek. "Sana söylenmesine şaşırdım, hepsi bu, İngiliz."

"Hamish'in Ravencroft'un babasının adı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Gavin onu dikkatle inceleyerek başını salladı. "Ama aynı zamanda Liam'ın ağabeyinin adıydı."

"Yüce Tanrım. Kaç tane serseri Mackenzie kardeş var?"

"Çok fazla." Gavin ormana, Ravencroft'a doğru baktı ama sık ağaçların arasından orayı göremeyecek kadar uzaktaydılar.

Mena'nın, güler yüzlü İskoçyalı'nın yüz hatlarına yerleşen gölgeleri merak edecek zamanı bile olmamıştı.

"Yaşlı Hamish'in lairliği Wester Ross'un Mackenzie'leri için karanlık bir dönemdi," diye açıkladı. "Genç Hamish laird'in ilk çocuğuydu ama meşru değildi. Kısa bir süre sonra Liam onu takip etti ve ardından markiz, bazılarının şüpheli olduğuna inandığı koşullar altında öldü. Ondan sonra bir ya da iki piç olduğu söyleniyor, kimse kim ya da kaç tane olduğunu bilmiyor. Laird nazik bir adam değildi, bilirsiniz, metreslerine her zaman seçim şansı vermezdi..."

Mena başını salladı, merhum Laird Mackenzie'nin ardında bıraktığı zavallı kadınlar için kalbi sıkışıyordu. "Ben de öyle duydum. Yani bu Thorne Kontu, gayrimeşru çocuklardan biri mi?"

"Hayır, o merhum Laird Mackenzie'nin ikinci karısının ilk çocuğu, bu yüzden ona daha küçük bir unvan ve köhne bir kale miras bırakıldı."

"Ve... genç Hamish'e ne oldu?" Dorian Blackwell'in kaderi kadar korkunç bir şeyse, neredeyse bilmemeyi tercih ederdi.

"Çoğunlukla Liam'la birlikte büyüdü. Bir dönem çok yakındılar, birlikte savaşa gittiler ama..."

"Sadece ne?"

"Sadece Liam geri döndü. Hamish denizde öldü."

"Ah, canım, ne kadar üzücü." Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Mena birkaç dal daha funda, biraz yabani lavanta ve kabarık, eğreltiotu benzeri yaprakları olan küçük beyaz bir çiçek topladı. Elindeki buketin bir mezarın başına konacak bir şeye benzediği aklına geldi. "Bu aile kesinlikle trajediden payına düşeni aldı."

Büyük ve küçük Hamish, laird'in annesi ve sonra karısı, hepsi gitti."

"Evet, şey... Liam'ın karısı Colleen farklıydı," diye mırıldandı Gavin, gözleri hâlâ uzaktaydı.

Mena'nın gözleri, İskoçyalı'nın laird'in ilk ismiyle yaptığı bu serbestlik karşısında birbirine kenetlendi. "Nasıl yani?" diye sordu.

Cevap vermesi uzun sürdü, o kadar uzun sürdü ki Mena onun uzak bir anı içinde kaybolmuş olabileceğini düşündü. "Öyleydi işte."

Bir klan sırrının üzerine basmış gibi hissederken, iki genç Mackenzie markizinin ölümüyle ilgili tedirginlik duygusu akla başka bir karanlık korkuyu getirdi. "Bay St. James," diye başladı Mena.

"Bana Gavin deyin lütfen, burada tören yapmaya gerek yok, İngiliz." Ve böylece, sevimli ruh hali ve muzip sırtışı geri dönmüştü.

Mena onun ne kadar yakışıklı, ne kadar erkeksi olduğunu bir kez daha fark etti ve bakışlarını önündeki ormana sabitlemek zorunda kaldı.

"Bana söyleyebilir misiniz diye merak ettim, yani hiç duydunuz mu... ya da aşına mısınız..." Mena kendini aptal gibi hissederek gözlerini sıkıca kapattı. "*Brollachan* ile."

Gavin başını arkaya atıp öyle içten güldü ki Mena onun erkeksi boğazının ve köprücük kemiklerinin öğleden sonranın dans eden gölgesine nasıl da açıkta kaldığını fark etmekten kendini alamadı. "Laird hakkında klan dedikodularını dinliyorsun, değil mi?"

Mena mahcup bir gülümsemeyle aşağıya baktı. "Bu sadece klan dedikodusu değil; Londra'da bile Şeytan İskoçyalı olarak biliniyor. Ben sadece... yerel halkın bu efsaneye inanıp inanmadığını merak ediyordum."

Şehvetli ağzının köşesi çapkınca eğildi. "*Brollachan*, Hristiyanlar bu topraklara iblis korkusunu getirmeden önce de vardı ama sanırım fikir aynı. Korkunç kırmızı gözleri dışında hiçbir şekli olmayan kötü bir Fae olduğu söylenir. Eğer onu ıssız bir yolda ararsanız ve onunla bir anlaşma yaparsanız, sizi

bir süreliğine sana Fae'lerin hızını ve gücünü bahşedecek. Ama sonra seninle işi bittiğinde seni cehenneme sürükleyecek."

Kırmızı gözlü bir gölge mi?

"Başka biri için... tehlikeli mi?" Mena kekeledi. "Sadece onunla yolda karşılaşırsanız, ama bir binanın içindeyse değil.

Konut. Bir *Brollachan*'ın evinize uğramasının iyi şans getireceği söylenir... ya da evinize. Minnettar ruhlardır ve soğuğu sevmezler."

Mena kendini gülünç hissetse de, bu bilgi gergin omuzlarını kulaklarından ayırmasını sağladı. "Oh, sanırım bu iyi bir haber."

"Onları en çok yılın bu zamanlarında görebilirsin." Bir an için yine o garip, niyetli ifadesiyle onu inceledi, sonra eğilip bir lavanta dalı daha kopardı ve ötücü kuşlar ve aynı derecede gürültülü yaratıklarla dolu ormanda dolaşırken aranjmanına ekledi. "İblislere inanır mısın, İngiliz?"

Mena bugün erken saatlerde gördüğü kırmızı gözlü korkunç gölgeyi hayal etmekten kendini alamıyordu. Bunun bir rüya olduğuna inanmak istiyordu ama halüsinasyon olmasındansa gerçek olmasını tercih ederdi.

"Sanırım öyle olmaya başlıyorum," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

"Mackenzie miydi?" diye sordu, sesi sertleşmişti. "Seni korkutuyor mu, genç kız?"

"Hiç de değil." Onu dehşete düşürdü.

Yüz hatlarını çiçek demetinin içine gizleyerek arkadaşına baktı. İri ve güçlü olmasına rağmen Ravencroft'un taşıdığı ürkütücü tehdidi taşımıyordu. Tavırları düşmanlıktan çok karizmaya yönelikti. Aslında onun yanında kendini rahat hissediyordu, sanki ona bir tehdit oluşturmuyormuş gibi, oysa laird göz korkutucu değilse hiçbir şeydi.

"İtiraf etmeliyim ki Marki Ravencroft, görevi kabul ettiğimde beklediğim gibi biri değildi. O bir olma eğilimindedir

biraz..." Mena durakladı, doğru kelimeyi bulmak için geniş kelime dağarcığını araştırdı.

Gavin parmaklarıyla işaretledi. "Zorba, gaddar, huysuz, buyurgan, küstah, otoriter..."

Ravencroft'un kırmızı taşları görüldüğünde, Mena kendini gülerken buldu ve İskoçyalı'nın yontulmuş yüzünde şaşırtıcı ve çekici bir değişiklik olan büyüleyici bir gamzeye neden olan cevap kıkırdamasının tadını çıkardı.

"O kadar da kötü *biri* değil." Laird'i savunarak kendini şaşırttı.

"Evet. Öyle."

Gavin'in sesindeki ani ve ciddi sertlik onu gafil avladığında Mena'nın kaşları havaya kalktı. Sanki Gavin St. James onu esrarengiz işverenine karşı bir şekilde uyarmaya çalışıyordu.

Mena merakla, "Laird Ravencroft'u ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu.

Soru, kaslı omzunu bir kez daha kaldırmasına neden oldu. "Buraya birkaç haftadan fazla yerleşmeyeli onlarca yıl oldu. Kimsenin onu tam olarak tanıdığını sanmıyorum, çünkü tanınması kolay bir adam değil. Ve Hamish Mackenzie'nin ellerinde büyümüş bir adama güvenmek zor. Ona çok benzeyen ve onun vahşet yeteneğini paylaşan birine."

Mena'yı Ravencroft'taki yaşamı konusunda en çok endişelendiren de bu şiddet eğilimi oldu.

Ömrünü dolduracak kadar çok şey görmüştü. Yine de Dorian Blackwell ve yandaşlarını, Ravencroft'un kendisini ve savaşa gönderilen birçok adamı düşününce... Diğerlerinden daha azına maruz kalmıştı.

Mena, aldatmacasının ortaya çıkması halinde kendisine ne tür bir vahşet uygulanabileceğini düşünmeden çok zaman geçirdi.

"Yine de..." diye mırıldandı, yanındaki adamdan çok kendi kendine. "İyi bir baba olmak için çok çabalıyor."

"Evet," diye onayladı Gavin omuz silkerek. "O çocukları çok seviyor." İskoçyalı elini sallayarak, konuşmalarını tehdit eden ciddiyet duygusunu ortadan kaldırdı. "Bana öyle geliyor ki insanlar Laird'e ya bayılıyor ya da ondan nefret ediyor, yine de tüm klanı, eve döndüğü kısa süre içinde Wester Ross'a adalet ve refah getirdiği konusunda hemfikir olmalı."

Ona tapıyor musunuz yoksa onu hor mu görüyorsunuz?
"İkinci kampta olduğunuzu mu varsaymalıyım?"

Ağaç sınırını aştılar ve İskoçyalı bir iç çekti. "Laird'den nefret etmiyorum. Her ne kadar aramızdaki ilişkiler... karmaşık olsa da," dedi gizemli bir şekilde.

"Evet, o karmaşık bir adam." Mena bir süre kaleyi ve gizemli lordu düşündükten sonra elinin sıcak bir kavramayla yakalandığını fark etti. Gavin'in teninin sıcaklığı ona eteklerinin ne kadar ıslak olduğunu ve her an daha da soğuduğunu hatırlattı.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Yüz hatları gerçek bir gülümsemeye dönüşerek ona reverans yaptı. "Buradan sonra yalnız devam etmeliyim."

"Evet," diye kabul etti, zümrüt gözleri baş döndürücü ve karanlık bir hal almıştı. "Titriyorsun genç kız ve dudakların biraz morarmış. Seni ısıtmak ve pembeleştirmek için bir öpücük verebilir miyim?"

Mena telaşla elini onunkinden çekerek uzaklaştı. "Kesinlikle olmaz." Sesinin sert çıkmasını istemişti ama gülümsemesi etkisini yok etti. "Beni ne tür bir kadın olarak görüyorsun?"

Adam ona imalı gözlerle baktı ve Mena gerçekten de elbisesinin yakasının altından hafif bir sıcaklık süzüldüğünü hissetti. "Zeki bir genç kız ve küçük canavarların özverili kurtarıcısı olmanın dışında, nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorum, sadece nasıl bir kadın olacağını umuyordum."

Gülümsemesi şeytani ve yakışıklıydı.

"Pekala." Mena biraz soluk soluğa güldü. "Umutlarınızı kırmak istemem ama ben saygıdeğer bir hanımefendiyim ve

İyiliklerimi hafife alırsınız. Şimdi size iyi günler dilemeli ve kaleye dönmeliyim."

Elinin üzerine eğildi ve gömleğinin gevşek yakası göğsünün etkileyici kabarıklıklarını ortaya çıkarırken oraya uzun bir öpücük kondurdu. "O halde iyi akşamlar, genç bayan." Güneşin ağaçların altına doğru alçalmaya başladığı yeri işaret etti.

Mena arkasını dönüp bahçelerde dolaşmaya başladı ama arkasından seslenince gülümsedi. "Seni tekrar göreceğim İngiliz, bundan emin olabilirsin."

Onun bu davranışı karşısında başını sallarken, bir gülümsemeyi bastırmanın imkânsız olduğunu fark etti. Burnunu tekrar buketine dayadı ve lavanta çiçeklerinin hoş, kafurumsu kokusuyla karışan fundanın balçık kokusunu içine çekti.

Gavin'le böyle bir karşılaşma olasılığı sadece ihtimal dışı değil, tedbirsizceydi de. Hâlâ kraliçenin yüksek sarayından saklanan evli bir kadın olmasının yanı sıra, yıkıcı derecede yakışıklı olsa da çekici başka bir adamla da ilişkiye girmeyi hiç istemiyordu.

İlk seferinde dersini almıştı.

Yine de itiraf etmeliydi ki, yakışıklı bir İskoçyalı'nın ilgisinden hoşlanmak oldukça güzeldi. Evli bir kadın olarak geçirdiği yıllar boyunca, kendine değer verme duygusu el altından yapılan iğnelemeler ve bariz aşağılamalarla elinden alınmıştı. Bazen bu şekilde açılan yaraların iyileşmesi, morarmış etin iyileşmesinden daha yavaş oluyordu.

Mena'ya öyle geliyordu ki, burada, yemyeşil kuzeyde güzellik standartları Londra'dakinden çok daha farklıydı. Minyon, ince ve narin hanımlar her zaman manifaturacıların gözdesi olmuştu. Ve erkekler Mena'ya daha kaba bir şekilde ilgi gösterme eğiliminde olsalar da, onun sıra dışı boyu ya da kilosu hakkında her zaman olumsuz yorumlarda bulunmuşlardı.

Gordon ilk başta şehvetli ve doymak bilmezdi. Ama bu hiç de hoş değildi. Aslında tam tersi. Sonra, annesi ve kızkardeşi, Gordon'u bir çocuk olarak yetiştirmek için ellerinden geleni yaptılar.

onu olmasını istedikleri kadına dönüştürürken, o soğuk ve acımasız bir canavara dönüşmüştü.

Diğer erkekler ona yaklaştı. Onu arzulamışlardı. Birincisi kayınpederi, sonra Dr. Rosenblatt ve merhum Bay Burns. Ama onlar için bir nesneden başka bir şey değildi. Zevkleri için kullanabilecekleri, birkaç sıcak deliği olan, alışılmadık derecede büyük bir çift göğüs.

Ama bu İskoçyalılar... yabancı topraklarında devler gibi dolaşıyorlardı ve onların arasında kendini... şey... bir nesneden *çok bir kadın* gibi hissediyordu. Kadınsı bir yaratık.

Hoşuna gittiğini itiraf edemezse kendine yalan söylemiş olurdu. Öğleden sonra Gavin St. James'le yaşadığı flört bir şekilde güneşin kaybolan ışınları kadar nadir ve sıcak hissettiriyordu. İmkânsızlıkla doluydu ama yine de güzeldi.

Bahçenin kenarına ulaştığında, dikenli, her daim açan bir gül ağacının etrafından dolaştı ve solmakta olan birkaç pembe ve bordo çiçek gözüne çarptı. Don yaklaşıyordu ve Ravencroft'ta sera olmadığı için bunlar şüphesiz bu sezon göreceği son güllerdi.

Uzanarak gülleri dikkatlice kopardı ve bohçasına ekledi.

Gözlerini kapadı ve kaleye doğru dönerken tatlı, neredeyse gösterişli kokularının tadını çıkardı. Belki de akşam yemeği için üzerini değiştirdikten sonra kahya Bayan Grady'den bir vazo rica edecekti. Ya da belki yastığı için veya banyoda ıslatmak için bir lavanta kesesi yapardı-

Kollarının üst kısmını kelepçe gibi saran iri eller, bir fıçı göğsüne çarpmasını güçlkle engelledi.

"Beni affedin, nereye baktığıma bakmıyordum-"

Kollarını saran eller öfkeyle mi seğiriyordu, yoksa kemiklerini ikiye ayırmamak için harcadığı çabadan mı, bilemiyordu. Koyu renk gözleri hızla kaybolan öğleden sonra ışığında öfkeyle parladı ve Mena, Ravencroft Lordu'nun vahşi heybetine karşı gözlerini kırıştırdı.

"Bana açıklayın Bayan Lockhart, o adamla ormanda tek başınıza ne *halt* ediyordunuz?"

ALTINCI BÖLÜM

Liam, elleri arasında tuttuğu ürkmüş mürebbiyeye gözlerini dikip bakarken, onu mahveden şeyin kadının ağzı olduğuna karar verdi.

Onu asi bir çiçek yaprağı gibi bahçelerde sürüklenirken görmüştü, yemyeşil dudakları sanki çiçeklerin kokusu yasak bir sırrı akla getiriyormuş gibi hafifçe yukarı doğru eğilmişti.

Kadının ağzı sadece rüyalarına değil, uyanık olduğu her ana da musallat oluyordu. Ve eğer o lanet olası nankör, onun tadına bakmasına izin vermesi için onu büyülemişse, Liam Inverthorne Keep'i yerle bir edecekti.

Gavin St. James hala içerideyken.

Çocuklarıyla geçirdiğı keyifli bir günün ardından Liam eve dönmeyi ne kadar iple çektiğini fark edince şaşırdı. Çünkü Bayan Lockhart orada olacak, güzel bir elbise ya da başka bir şeyle kalesinin koridorlarında dolaşacaktı. Çalışanları büyülüyor, erkekleri baştan çıkarıyor ve o nazik ama gizemli gülümsemesini takınıyordu.

Bütün öğleden sonra bu gülümsemeyi beklemişti.

Kaleye geri döndüklerinde, genç kız hayal kırıklığı yaratacak şekilde ortalıkta yoktu ve Russell ona, Azrail tarafından kovalanıyormuş gibi tek başına ormana doğru koşarken görüldüğünü söylemişti.

Ravencroft genelde güvenli bir yerdi ama son zamanlarda tuhaf ve tehlikeli şeyler olmuştu ve Londralı bir genç kızın Wester Ross ormanında tek başına olması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Endişelenen Liam, saat ilerlemeye başladığında onun peşinden gitmeyi kendine görev edinmiş ve kızın kahkahasının müzikal ritminin ağaçların arasından süzüldüğünü duyduğunda daha yeni yola çıkmıştı.

Ortaya çıkmıştı ve yalnız değildi.

Liam'ın tadını çıkarmak istediği gülümsemeyi, o başkasına bahşetmişti. Hem de herhangi birine değil, ona daha önce bir kez ihanet etmiş olan adama.

İçinde tanıdık bir öfke alevlendi. Liam bu öfkeyi iki eliyle kavradı ve öfkesinin cehenneminde dövülmüş olan şeytani çağırdı. Acıyı ve şüpheyi kibir ve üstünlükle bastırdı. Onu tutarken sert ellerinin altındaki etinin yumuşaklığını fark etmesine izin veremezdi. Ne de bacaklarına yapışan ve şehvetli vücudunun her kıvrımını ortaya çıkaran ıslak etekleri görmek için aşağıya bakabildi.

"Cevap ver bana kadın," diye hırladı. Kadının Gavin St. James'in altında dalgaların arasında yuvarlanışını hayal etmek, adamın kanını alevlendiren öldürücü bir öfke şoku yarattı. "*Onunla* ormanda ne halt ediyordun?"

"Deniz kenarında yürüyüşe çıktım." Gözleri onunkiler dışında incek bir yer aradı. "Bir yavru neredeyse boğuluyordu ve ben de zavallı Trixie'yi kurtarmak için denize girdim ve Bay St. James de aynı şekilde köpeğini arıyordu ve bana eve kadar eşlik etmeyi teklif etti ve-um..." Kelimeler onun karakteristik belagatinden yoksun çaresiz bir kaos içinde ağzından döküldü.

"Bana yalan söylemek *tehlikelidir*," diye kükredi ve onu sertçe salladı.

Beklediği gibi daha fazla mazeret sunmak yerine, kadın hayalet gibi bir tonda beyazladı ve kızgınlık yumuşak cildini güzel yüz hatlarına karşı sıkılaştırırken göz kapaklarının kenarına nem doldu.

Suçluluk duygusuyla karşı karşıya kalan Liam kendini fiziksel olarak hasta hissetti. "Böyle mi davranıyorsun? Yalnız kaldığın anda, bilinen bir al akla ormanda fahi elik yapmaya mı kaçıyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve gözleri onun gözlerine kilitlendi, g zya larından başka bir şeyle doluydu, bu kadar ürkek bir yaratıktan görmeyi hiç beklemediği bir şeydi.

Korkusuz bir meydan okuma.

Gözlerini masmavi ye ilin yoğun bir tonuna çevirdi ve sanki Calypso'nun kendisi gazabını serbest bırakmaya hazırmı  gibi, bir deniz fırtınasının gücüyle ona doğru parladı.

"Beni   zeceksiniz, efendim." Emri fısıldadı, yumu ak a, yavaşça, Liam'ın bırakmazsa acı  ekece ini bildiği bir şekilde onun pençesinde bükülürken.

Böylece onu serbest bıraktı, ancak elleri yanlarında kıvrılmış, bir kayıp duygusuyla a rıyordu. Ona tekrar dokunma ihtiyacıyla.

Geriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, buketi bir kalkan gibi sallıyordu, yüz hatları her dikkatli geri  ekili te daha sert ve soğuk hale geliyordu.

Çelişkili, kışkırtılmış, öfkeli ve  a kın Liam ilerledi, bu da onun d  manlı ını körüklüyor gibiydi.

"Bu ne cüret?" diye tükürdü, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ve her nasılsa bir Viking sopasının a ırlı ını taşıyordu. "Sana böyle korkunç sonuçlara varman için hiçbir sebep vermemi ken bana nasıl böyle asılsız iftiralar atarsın?"

Liam, ona kabaca davranmaktan duyduğu utancı bastırmak için öfkesini topladı. "Başka hangi sonuçlara varmamı bekliyorsunuz Bayan Lockhart?"

"Belki de çılgınca ve saçma suçlamalarda bulunmadan önce bilgi toplamalısınız. Bana *fahi e* demeden önce."

Keşke mürebbiye değil de bir fahi e olsaydı.

Bu hatalı dilek Liam'ı o kadar derinden sarstı ki, sonraki sözleri niyetlendi inden daha sert bir şekilde a zından kaçtı. "Londra'nın güzel lordlarından ve leydilerinden herhangi birinin böyle bir davranışa tanık olduktan sonra aynı şeyden   phelenmeyece ini inkar mı ediyorsun?"

"Onlardan farklı olduğunu bana söyleyen *sen* değil miydin?" diye suçladı.

Liam gözlerini kırptırdı, bir an için nutku tutuldu. On yıllardır kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememişti. Bu küçük kızın ürkek bir İngiliz faresi olduğunu düşünmüştü. Kalp şeklindeki yüzünün rengi solmuş olsa da, gözleri savunmacı öfkesinden beslenen hoş bir yeşim ateşiyle yanıyordu.

"Bay St. James bana, size geldiğim günden beri sizden daha saygılı ve centilmence davrandı, *lordum* ve ellerini kendine sakladı."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

Adam onu yalancılıkla suçladığında çok suçlu görünüyordu.

"Bir hanımefendi olarak size söz veriyorum."

"Kimsenin sözüne güvenmem." Ayrıca, o bir hanımefendi değildi. Sadece bir mürebbiyeydi.

"Bu benim hatam değil," diye espri yaptı. "Shakespeare ne demişti? 'Şüphe her zaman suçlu zihne musallat olur.'"

Liam'ın başı, sanki ona tokat atmış gibi yana kaydı. Bir an için ona bakamadı, gözlerindeki ateşin içinde yanan ateşle eşleştiğini göremedi.

Bundan sonra yapacaklarından o sorumlu olmayacaktı.

Çelişkili duygularına karşı dişlerini sıkarak ileri atıldı ve onu tekrar geri adım atmaya zorlayarak kalenin duvarlarına doğru çekildi. İblis öfkesi onu köşeye sıkıştırmak istiyordu. Onun karşısında çaresiz ve titrer halde olmasını istiyordu.

Yalvarmasını istedi. *Diz* çökmesini istedi. O.
Aranıyor ...

Onu.

Altında. Üstünde. Umurunda değildi. Onu başka bir adamla, *o adamla* düşünmek, Mackenzie kanının baskınlıkla kaynamasına neden oldu.

Bu kadar zeki bir genç kıza göre, ondan korkacak kadar zeki değildi. Onun iyiliği için bunu değiştirmesi gerekiyordu.

Ne de olsa o bir canavardı. Bir iblis. Ve onun yolundan uzak durması herkes için en iyisiydi.

Yine de... onu arayıp bulmamış mıydı?

Bu rahatsız edici düşünceyi bir kenara iterek, ona en güçlü adamların bile dizlerinin üzerine çökmesine neden olan bakışını attı. "Eğer buradaki pozisyonunu korumak istiyorsan ya da Bay St. James'in elleri bileklerine *bağlı olarak* yaşamasını istiyorsan, onların senden uzak durmasını sağlayacaksın. Onun gibilerle arkadaşlık etmene izin vermeyeceğim."

"Böyle bir niyetim yoktu," dedi, sırtı kalenin taş duvarına değip geri çekilmesini engelleyince gözleri büyüdü. Yine de onun karşısında durdu, çenesini kibirle kaldırdı ve omuzlarını arkasındaki duvarın izin verdiği kadar geriye attı. "Niyetim ne olursa olsun, boş zamanımı nasıl ya da kiminle geçireceğimi belirleme hakkına sahip değilsin!"

Öfkesinin tasmaı koptu ve kükreyerek yüzeye çıktı. "Cehennem gibi! Buranın lordu benim!" Kadına eliyle işaret etmeden önce etki alanının genişliğini göstermek için kollarını iki yana açtı. "Ve benim yanımdayken, sana emrettiğimde beni işaretleyeceksin-"

Kadının tepkisi öfkesinin alevlerini buz parçalarına dönüştürdü. Birdenbire şok ve pişmanlıkla dolan boğazını dolduran hararetli kelimeler küle dönüştü.

Adam ona eliyle işaret ettiğinde, kadın ürkmüş biri gibi irkilmedi ya da yüzünü buruşturmadı.

Korktu.

Elleri yüzünü korumak için havalandığında, çenesi göğsüne sıkıca bastırıldığında ve güzel gözleri sımsıkı kapandığında çiçek buketi ayaklarının dibine dağıldı. Kendini hazırlıyordu. Ona vurması için hazırlanıyordu.

Ve bu en kötüsü bile değildi.

Titreyen, yayılmış avuçlarının birinden küçük kızıl kan noktaları korkunç bir gerçeği ortaya çıkardı. Başta sandığı gibi korkusuzca meydan okumamıştı...

Cesurdu.

Çiçekleri beyaz parmak eklemleriyle kavrarken, dikenler narin bedenini delip geçerken yüzünü bile buruşturmamıştı.

Çünkü onun karşısında durduğu süre boyunca fark edemeyecek kadar korkmuştu.

Cesaretinin aynı şekilde onu terk edişini izlerken tüm şüpheleri ve -sonunda kendine de itiraf etti- kıskançlığı yok oldu. Kırmızı sis görüş alanından çekilirken, kadının hikâyesini destekleyen detayları not etti. Deniz, orman ve yaz sonu otları gibi kokuyordu. Bunun altında, ıslak bir köpeğin kusursuz kokusu nemli bedenine sinmişti.

Etekleri kirlenmiş ve nemlenmişti ama bluzu temiz kalmıştı ve saçları karmaşık saç örgüsü içinde bozulmamıştı. Eğer Gavin St. James'le düzgün bir ilişki yaşamış olsaydı, darmadağın bir halde olurdu. Kadının görüntüsü zihninde dans etti, dudakları sert öpücüklerden şişmiş, lüks saçları vahşi ve sırtından aşağı dökülüyordu. Çıplak bedeni tutkuyla kızarmış ve dokunulmak, tadına bakılmak, hayır, *tapılmak* için yalvarıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Uzun ve pişmanlık dolu hayatında kendini hiç bu kadar aşağılık hissetmemişti.

Liam durmaya çalıştı. Kendisine dönmesini, uzaklaşmasını ve bu konuşmayı başka bir zamana bırakmasını söyledi. Ama bir şekilde yine ona uzanıyor, parmakları bileklerini toplayabildiği tüm sonsuz nezaketle çevreliyordu.

Adam ellerini yüzünden çekip solgun, sıkışmış yüz hatlarını ortaya çıkarırken kadın çok az direnç gösterdi.

Ve bir mültecinin perili gözleri.

Doğu'dan Hindistan'a ve Afrika'ya kadar kurbanların yüzlerinde aynı ifadeyi görmüştü. Yorgunluk ve umutsuzluğun ardında gizlenen o çaresiz bakışlardaki soruyu.

Beni incitecek bir sonraki kişi sen mi olacaksın?

İnsanları incitmek her zaman mükemmel olduğu bir şeydi, ordudaki üstleri bunu hemen fark etmişti. Onu şiddet dolu bir gençken etkili bir silaha dönüştürmüşler ve üzerlerine salmışlardı.

düşmanlar. Acı onun cephaneliği ve müttefiki oldu. Uzun yaşamı boyunca pek çok kişinin canını yaktı.

Ama onun acı çekmesine neden olmak, geçmişin günahlarını silmek kadar akıl almaz görünüyordu.

Liam, onun gözlerine o gölgeleri düşüren kişiden nefret ettiği kadar kendinden de nefret ediyordu. *Acı* kelimesini o adama yeni ve korkunç bir algı kazandırmak için hatırı sayılır becerilerini kullanmaktan zevk alacaktı.

Öfkesini bastırmak için yüz hatlarındaki öfkeyi kontrol altına aldı ve mendil aramaya koyuldu.

"Mo àilleachd," diye fısıldadı nazikçe.

Gözleri bir soruyla keskinleşti ama adam mendilini birkaç küçük kan kuyusuna bastırırken hareketsiz ve dikkatle sessiz kaldı.

"Tha mi duillch ... Maith mi."

Affet beni.

Liam daha önce hiç özür dilememişti ve bunu ancak şimdi kendi ana dilinde yapabiliyordu. Belki de çok şey istediği içindi? Affedilmeyecek biri olduğu için.

Yıllardır öyleydi.

Bayan Lockhart o kocaman, perili gözlerle onun yüzünü inceledi, tüm vücudu hareketsizdi ama okşayan bir elin altındaki tavşan gibi kaçmak için kıvrılmıştı.

Gururunu bastırıp yutabilecekmiş gibi çenesini oynatarak ona tövbekâr bir bakış fırlattı. "Mackenzie klanının Laird'i olarak sana asla vurmayacağıma şerefim üzerine yemin ederim."

Onu dikkatle izledi, kaslarının her hareketini test etti, ifadesindeki her değişikliği değerlendirdi. "Onurunuzu sorgulamıyorum, Laird, ama öyle görünüyor ki ben de kimsenin sözüne güvenemem."

Böyle bir sözü daha önce de duymuştu. Ve büyük ihtimalle bozulmuştu.

Peki bu onları nereye götürdü?

Güzel saçlarından küçük bir tutam tokasından kurtulup esintiye kapıldı ve yumuşak yüz hatlarına takıldı. Liam

Yaralanmamış bileğini serbest bırakarak uzandı ve yanağındaki neredeyse iyileşmiş morluktaki kıvrımı fırçaladı.

Yüzünü buruşturdu ama geri çekilmedi.

"Hayatım boyunca bir yumruğun açtığı yarayı tanıyacak kadar çok yaraya sebep oldum," diye mırıldandı. Bir kadına asla el kaldırmadığını söylemek istedi... ama gençliğinde yaşadığı korkunç bir gece onu yalancı durumuna düşürebilirdi ve tanıdık bir utanç onu sessizliğe boğdu.

Boğazı yutkunmak için çalıştı ve gerginliği bir nebze de olsa gevşedi.

"Gavin St. James ile ormanda yaptığınız yürüyüşün masum olduğuna inanacağım, genç kız... eğer benden bir sır sakladığınızı kabul ederseniz."

Kirpikleri solgun yanaklarına doğru süzülüyordu ve Liam'ın içini onun korkunç bir yalancı olduğu düşüncesi ısıtıyordu. Bir kadında sevimli bir özellik.

"Bu bir araba kazası değildi," diye dürtükledi. "Piçin biri sana vurdu, değil mi?"

Parmaklarının arkası kızın yanağını okşadı, saten ten onun işle pürüzlendirilmiş ellerinin altında serin ve tarif edilemez derecede yumuşaktı.

Belirsiz birkaç dakika boyunca aralarındaki boşluğa baktı ve zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

Yüz hatları tarif edilemez derecede kasvetli bir hal aldı. "Yapamam. Lütfen benden bunu istemeyin."

Güneş, ağaçların altına inişini tamamlarken son bir ışık patlaması yaptı ve saçlarını ateşe verdi. Yeşim rengi gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslı ıslı oldu.

Liam hayatında hiç bu kadar yürek parçalayıcı güzellikte bir şey görmemişti.

Bu onu tedirgin etti. Sanki ona baktığında, olmak için çabaladığı adamı değil de gerçekte olduğu adamı görüyordu.

Kilit altında tutmaya çalıştığı ama neredeyse onun üzerine saldırdığı iblis.

Bağırsaklarının derinliklerinden gelen koruyucu bir içgüdü göğsünü kapladı. Bu yanıştı ve tehlikeliydi ama yaklaşan gece kadar inkâr edilemez ve kaçınılmazdı. Bu kadın, Farah Blackwell'in ona gönderdiği bu yabancı, zekiydi, yetenekliydi, tarif edilemeyecek kadar güzeldi ...

Ve bir şeyden kaçıyordu. Birinden mi? Belki de anlayışlı bakışlarının onu rahatsız etmesinin nedeni buydu, ona baktığında o dikkatli gözlerin ne gördüğünü merak etmesine neden oldu. Neden umursuyordu ki? Daha önce bunu yapmamıştı. Neden şimdi ona bakıyor ve açıkça ihtiyaç duyduğu kurtarıcı olmayı arzuluyordu?

Çünkü daha önce hiç kimse için böyle olmamıştı. Aslında, her zaman tam tersi olmuştu. Kaçılması gereken kişi o olmuştu. Şeytan İskoçyalı. Kendisinden kurtuluş olmayan adam.

Sadece acı.

Tanrım, ama yorulmuştu. Başkalarının gözlerinde okuduğu korkudan yorulmuştu. Hürmetten. Beklentiden.

İngilizler onu imparatorlukları için yaptığı zulümlerden dolayı seviyorlardı. Kabilesi, babasının yaptığı zulümler nedeniyle ondan nefret ediyordu ama hayatta kalmak için onun toprağına, işine ihtiyaçları vardı. Bu yüzden ona tahammül ettiler, ondan korktular ve ona itaat ettiler. Öfkesinden kaçındılar çünkü gazabı efsane haline gelmişti.

Ama ya bir *kez olsun* farklı bir duyguya ilham verseydi? Ya onu sert ve tehlikeli yapan şeyi yumuşak ve savunmasız bir şeyi korumak için kullansaydı?

Nadir, parlak ve güzel biri.

Ya karşılığında bu dünyada en çok aradığı şeyi bulduysa?

Bariş.

Başparmağı ve işaret parmağı arasında ipeksi saç telini yoklayarak kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Wester Ross olmadan önce, hatta İskoçya olmadan önce bu toprakların adının ne olduğunu biliyor musunuz? Bugün hala fısıldanan bir isim?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve aralarında küçük bir şaşkınlık kırılgılığı yarattı. "İtiraf etmeliyim ki bilmiyorum," dedi dikkatle, bu konu değişikliğine olan güvensizliği belliydi.

"*Comraich*." Kelimeyi hak ettiği tüm saygıyla mırıldandı. "Sığınak anlamına gelir. Koruma. İnsanlar binlerce yıldır saklanmak için Bealach na Bà Geçidi'nden Wester Ross'a tırmanıyor."

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve Liam'ın bakışları oraya takıldı. "Yaptığınız şey bu mu Bayan Lockhart? Buraya sığınacak bir yer aramaya mı geldiniz?"

Yüzü, sanki orada bulacakları sıcaklığı arıyormuş gibi adamın parmaklarına doğru döndü. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Belirsiz gözleri onunkilerle buluştu, yön arıyordu. Güvence için.

"Onu burada bulacaksın." Liam sözlerinin onu şaşkına çevirdiğini anlayabiliyordu.

"Neden?" diye nefes aldı. "Bana güvenemezsin."

Ona güvenmemesi gerektiğini mi söylemek istemişti? Ya da aciz olduğunu mu? Gözlerinde sakladığı sırlarla ilgili bir şey, Rönesans meleklerinin büyük, ilahi gizemi ima eden resimlerini akla getirdi.

Neden, gerçekten mi?

Çünkü onu yakınında istiyordu. Çünkü onun yumuşak ve boğuk sesi, en egzotik fahişelerin bile tahrik edemediği şeyleri ona fiziksel olarak yapıyordu. Çünkü o daha yeni kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir şeyi yapmıştı. Onun öfkesine karşı durmuştu. Ona haddini bildirmişti.

Elbette onun öfkesini kıskırtmıştı. Ama sonra
-Bir şekilde söndürürdü.

"Çünkü kanımda, atalarıma verilen bir İngiliz unvanı olan Ravencroft Markisi olmadan önce, Wester Ross'taki Mackenzie klanının Laird'iyim. Dediğim gibi, biz lairdler isteyen herkese, hatta düşmanlarımıza ve özellikle de İngilizlere karşı sığınak sağladık. Highland misafirperverliği bizim kutsal görevimizdir." Gülümsemesinin kullanılmadığı için çatlayacağını hissetmesine rağmen gülümsemeye çalıştı ve

Kadının yüz hatlarının tamamen değiştiğine bakılırsa, bunu başardığından oldukça emindi.

Gözleri inanılmaz derecede büyüdü ve bir inançsızlık nefesi diğerini takip etti. "Ama ben İngilizim."

"Saklandığınız kişinin de öyle olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

Uzun ve dengeli bir bakıştan sonra başını salladı. Bu onun ilk taviziydi ve bir umut kıvılcımını ateşledi.

Kadının elinin mendili tuttuğu yerden gevşediğini fark etti ve avucunu nazikçe silmeye başladı. Kurumuş kan gittiğinde, dikenlerin onu nereden deldiğini söylemek imkânsızdı.

"Gideceğini sanıyordum-" Adam ona baktığında yutkundu ve ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi, bu yüzden adam avucuna odaklandı. "Beni kovacağını sanıyordum."

Onun gitmesine asla izin vermezdi.

Bunun yerine, "Sığınak bir yana, bence Rhianna ve Andrew için iyisiniz" dedi.

"Sen ne yapacaksın?" O bulundu ve Sürpriz içinde onu ses hem şaşırtıcı hem de sevimli.

"Çocuklarımla bütün bir gün geçirdim ve sadece bir hafta sonra davranışları hiç olmadığı kadar iyiydi."

Kadının bu iltifattan duyduğu zevk hissediliyordu ve Liam bunun serinletici bir merhem gibi üzerine yayılmasına izin verdi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. İlerlemenin oldukça ... kademeli olmasından endişe ediyordum."

"Biz İskoçyalılar inatçı ve dik kafalı insanlarız. Bizden bekleyebileceğiniz en iyi ilerleme tedricidir."

"Söylemiyorsun."

Liam onun sesindeki kuru şaka notasına baktı.

İşte oradaydı. O gülümseme. Gözlerini Çin'de hayranlıkla seyrettiği yeşim taşından heykellerin parlaklığıyla parlatan o gülümseme. Bugünden tek istediği buydu... ve buna kendisi sebep olmuştu.

Liam kendini bir daha kendi başarı duygusuna hayret edemeyecek kadar yaşlı ve alaycı bulmuştu.

Mucizeler hiç bitmeyecek mi?

Mürebbiyesine gelince öyle değilmiş.

İşte o zaman onun titrediğini fark etti. Aslında dudakları pembe renginin bir kısmını kaybetmiş ve solgun, neredeyse yanardöner teninin altında bazı ince damarlar görünür hale gelmişti.

Kızın üşüdüğünü fark etti. "Gel kızım, seni içeri alalım."

"Evet, kulağa harika geliyor." Eğilerek, mendili tutmayan eliyle düşürdüğü çiçek ve ot yığını topladı.

Kendini azarlayan Liam yardım etmek için çömeldi.

Kadın ona minnettar bir bakış fırlattı ve Liam onun gözlerinin omuzlarına takılıp kaldığını, sonra da kolunun gömlek kollarına yapıştığı yerlere doğru gittiğini fark etti.

"Kahretsın." Yüzünü buruşturdu ve elindeki gülle birlikte mendili de yere düşürdü.

Parmağının yumuşak pedinde bir diken kaldı ve yüzünü buruşturarak ona uzandı.

"Och, lass." Liam ondan önce davrandı. "Bu güller kıskanç bir çiçektir." Kızın elini kendi eliyle kavrayan Liam, başparmağını kızın avucuna bastırarak onu sabitledi ve kıza en az sıkıntıyı yaşatmak için dikenini hızla kopardı.

Parmağının ucundan küçük bir damla kan aktı.

Liam'ın ona sunacak başka mendili yoktu ve yerdekini de kullanmak istemiyordu, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı ve parmağını ağzına soktu. Dudaklarını önemsiz yaranın etrafına kapatarak onun tepkisini nadir bir zevkle izledi.

Dondu kaldı, gözleri parlayan iki ay gibi yuvarlaklaştı.

Vücudunun tepkisi de aynı derecede şaşırtıcı ve anlıktı.

Parmağı ağzının sıcaklığı içinde soğuktu ve adam dilini parmağına geçirerek yumuşak bir emişle onu ısıttı

Hareket. Yırtıcı bir heyecanla onun hızlı nefes alışının tadını çıkardı.

Tadı deniz gibiydi. Lavantayla karışık biraz tuzlu su. Liam bileğinin ince, narin derisinde nabzının attığını görebiliyordu. Ağzıyla bir kez daha nazikçe çektiğinde koluna yayılan hislerin titremesini hissedebiliyordu.

Yaradan daha fazla kan akmıyordu; tadına bakabilirdi. Ama onu bırakacak gibi görünmüyordu. Bunun yerine, karanlık bir hevesle dilini parmağının alt tarafında gezdirdi ve kızın irkilerek nefesinin kesilmesinden ve gözlerinin büyümesinden zevk aldı.

İşte o zaman ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı.

Onu tatmasına *asla* izin vermemeliydi. Ağzının yasadışı hareketiyle gözlerinin nasıl sivilaştığını ve dolgun dudaklarının nasıl ayrılıp yumuşadığını asla görememeliydi.

Bakışları dudaklarının parmağına yaptığı şeyden koptu ve onun gözlerini yakaladı. İlkel içgüdü -onu böylesine etkili bir katil yapan içgüdü- masum kafa karışıklığının altında gördüğü sıcaklığı tanımladı. İlkel bir duygu olan korkusu, aynı derecede ilkel bir şeye dönüşmüştü.

Bu yumuşak kıvılcımı bir cehenneme dönüştürebileceğini bilmek kendi kanını alevlendirdi.

Onun içinde biriktiğini gördüğü soruların cevabı olmak istiyordu. Onun tüm meraklarını gidermek ve ona daha önce hiç sormayı düşünmediği şeyleri öğretmek istiyordu. Giysilerinin ıslak katmanlarını sıyrıp çıplak bedenini onunkine oturtmak ve soğuktan titreyişlerinin coşkudan ürperişlere dönüştüğü anı ayırt etmek.

Şehvetin ikisini de tüketmesine izin vermek.

Adamlarına Asya'nın afyon batakhanelerinden ve zevk saraylarından uzak durmalarını emrederken onları uyardığı gibi. O ilk adımı hiç atmamak daha iyiydi.

Çünkü sonsuz derecede tatlı bir şeyin en küçük parçasını bir kez tattığınızda, geri kalanını şeytani, saplantılı bir açlıkla istersiniz. Tekrar tadına varmak için her parçanızı verirsiniz. Onu elde etmek için yalvarır, çalar ya da öldürürsünüz.

Bayan Philomena Lockhart tam da bu tür ulaşılmaz bir zevkti.

Ve daha ilk tadına bakmıştı.

Kadife prangalar kemiklerinin etrafını sarmış, ruhunu uğursuz bir sonluluk sesiyle kilitlemişti. O her zaman çoğu erkekten daha iştahlı bir canavar olmuştu. Çok fazla ve çok sık ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. İçki, kumar ya da onun gibi erkeklerin kendilerini kaptırdıkları sayısız başka şey söz konusu olduğunda dikkatli, *çok dikkatli davranmıştı*.

Kadınları bile.

İnkâr noktasına varacak kadar kendini kontrol altında tutmasının nedeni, tükenmekte olan ihtiyacıydı. İri bir adamdı, çoğu kişiden daha iriydi. Korktuğu sadece öfkesinin gücü değildi... gücünü dizginleyemeyeceği fikriydi.

Bayan Lockhart'ın cazibesinin büyük bir kısmının bu olduğunu fark etti. Elini kavrayan bileği kadınsıydı ama narin değildi. Şehvetli, heykelsi yapısı ilgisini çekmişti. Alışkın olduğu kadınlardan daha güçlü, daha doyurucu, daha fazla çukur ve çukura, daha fazla kıvrıma ve avuca sahipti.

Belki de doymak bilmez şehvetinin tüm gücünü onun gibi bir kadının üzerine salabileceğini düşünmüştü... ve kadın buna dayanabilecekti. O kadar kırılğan, o kadar kolay kırılabilir görünmüyordu.

Ama bu yanlıştı, değil mi? Birisi onu çoktan kırmaya çalışmış ve neredeyse başarmıştı.

Sanki onun düşüncelerinin yönünü hissedebiliyormuş gibi, nefesi kesildi ve parmağını onun dudaklarının arasından kaydırarak elini geri aldı ve göğsüne bastırdı. Hızla gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim, Laird, için..."

Liam onun el yordamıyla kelimeleri bulmaya çalışmasını izledi ve yardım edebilmeyi diledi. Görgü kurallarına göre o ayağa kalktığı anda o da kalkmalıydı ama yapamazdı. Vücudu şu anda olduğu gibi acil bir uyarılma halindeyken olmazdı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı ve etrafından dolandı, çiçekler rengârenk bir kaosun içinde dağıldıkları yerde unutulmuştu.

Liam güzel kokulu çiçeklere ters ters baktı. Onu izlemesine izin vermedi. Kendisinden aceleyle uzaklaşırken geniş kıçının sallanışını takdir etmeyi göze alamadı. Ayağa kalkmaya cesaret edemedi. Eğer burada kalırsa -alçakta durursa- içindeki yırtıcı hayvan onu kaçarken onu kovalamaya teşvik etmeyecekti.

Çünkü onu yakalayacaktı... ve yakaladığında ona yapacaklarının hiçbir hesabı olmayacaktı. Bir aslanın pençesinde bir kuzu olacaktı ve kaderi, önemsemeye cesaret ettiği diğer güzel, masum şeylerle aynı olacaktı.

Sonunda ölecekti.

Çünkü yıkım sevdiklerinin kaderiydi. Zaferinin bedeli. Bu kadim topraklar üzerindeki kâhyalık görevinin karşı ağırlığı. Nesiller boyu süren zalimliğin sonucuydu. Ve dünya uygarlaştıkça, onun bu dünyada daha az yeri oldu.

Hayır, diye kendi kendine öğüt verdi, yaklaşan akşamın soğuğu bedeninden geçip ruhuna sızarken, ama özlemin ürpertisini ya da kadının etinin tadını dilinden silmek için hiçbir şey yapmadı.

Tadına bakmasına *asla* izin vermemeliydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kuru giysiler giymiş olmasına rağmen Mena titremesini durduramıyordu. Ocağın yanındaki narin sandalyeye tünemiş, ellerini ateşe doğru uzatmıştı ama titremesinin artık soğukla bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Ve *ıs* ile ilgili her şey.

Parmağını dudaklarına götürürken Markiz'in gözlerinde kaynayan ateşi görmüştü. Ağzının sıcaklığı ve dilinin soğuk tenine değen ipeksi törpüsü.

Bunun olmasına nasıl izin *vermişti*? Onun koruma teklifinin uyandırdığı nazik sıcaklık, nasıl olmuştu da birdenbire alevlenmiş ve onu kavrulmuş hissettiren bir his yangınına dönüşmüştü?

Parmağı hâlâ hissiyatla parlıyordu, öyle ki Mena parmağını kontrol edip duruyordu, gerçekten de o bunaltıcı ağzıyla bir şekilde yakıp yakmadığını görmek için.

Parmaklarını yumruk şeklinde kıvıran Mena sandalyesinde geriye yaslandı ve kapalı elini kalbine bastırdı. Lanet olsun ona, ama dudakları iyi hissettirmişti -çok iyi- ve dudakların izi kanını yakmış ve bu sıcaklığı ona kadar taşımıştı-

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması onu huzursuz edici düşüncelerinden uzaklaştırdı. Dengesiz bacakları üzerinde duran Mena

saçlarını düzeltti ve ellerini yeşil ve altın çizgili elbisesinin önünde gezdirerek yeleğindeki dantelin dağılmadığından emin oldu.

Cevap verdiğinde Jani'nin bembeyaz gülümsemesi onu karşıladı, kıyafetinin parlaklığı karşısında bu etki neredeyse ürkütücüydü. "Bayan Mena, bir mektubunuz var ve onu size kendim vermek istedim."

"Teşekkür ederim, Jani." Mena katlanmış küçük mektubu aldı ve Farah Blackwell'in küçük ve etkili el yazısını anında tanıyınca içinde bir endişe belirdi. Minnettarlığını gülümseyerek ifade etti ve kapısını iterek kapatmaya başladı.

"Terbiyesizliğimi bağışlayın, Bayan Mena." Jani parmak uçlarında durdu ve boynunu uzatarak onun etrafından odasına baktı. "Ama birkaç gündür burada olduğunuzu ve valizlerinizi henüz tam olarak boşaltmadığınızı fark etmeden edemedim."

Arkasına baktığında, bavullarının gerçekten de yatağın ayakucuna yerleştirildikleri yerde durduğunu ve içindekileri gardıroba taşımak için pek bir şey yapmadığını fark etti. Ne zaman onları boşaltmayı düşünse, bir şey onu bundan alıkoyuyordu. Ya tekrar kaçma ihtiyacı duyarsa? Ya markiyi etkilemeyi başaramazsa ve marki onu kovarsa? Eğer eşyaları zaten sandıklarındaysa, bu daha güvenliydi.

"Henüz tam anlamıyla yerleşecek zamanı bulamadım."

Jani ellerini birbirine vururken çikolata rengi gözleri büyük bir fikirden alınan zevkle parlıyordu. Menekşe rengi ipekten sıvı bir hareketle, bir şekilde onun yanından geçip odasına girdi. "Size yardımcı olmama izin verin, Bayan Mena. Akşam yemeği vaktine kadar işimiz bitmiş olacak."

"Buna gerçekten gerek yok." Mena mektubu kemerine sokuşturdu ve o aceleyle kuledeki boş gardıroba gidip süslü kapakları açarken endişeyle yanında bekledi. Mektubu okumak için sabırsızlanırken, onun duygularını incitmeden onu kovmanın en iyi yolunu düşündü.

"Beni buraya, Ravencroft'a getirmeden önce uzun yıllar Mackenzie'nin uşaklığını yaptım." Jani gururla açıkladı. "Organizasyon konusunda fevkaladeyimdir."

"Eminim öylesinizdir, ama-"

"Yarbayken onun için neredeyse on iki üniforma ve diğer eşyalarını sakladım." Sandıklarına doğru koşturarak birinin kilidini açtı ve kapağını yukarı fırlattı ve sanki zehirli bir yılan bulmuş gibi nefesi kesildi.

"Ne?" Mena kalp atışları hızlanarak sordu. "Ne oldu?" "Oh, hayır, hayır, Bayan Mena, hayır, hayır, hayır. Kötü şans getiriyor

Mavi bir giysinin yanına kırmızı bir giysi koymuş olursunuz," dedi ciddiyetle.

"Öyle mi?" Sanki daha önce hiç görmemiş gibi kendi darmadağınık şortuna baktı.

"Evet. Benim köyümde çok uğurlu iki renk vardır. Biri duygusallık ve saflık, diğeri ise yaratılışın rengi. Çok güçlüdürler. Ve birbirleriyle savaşıyorlar size pek çok sorun çıkarırlar."

Onlardan payına düşeni kesinlikle görmüştü. "Birbirinizle dövüşün..." diye yineledi. "Dolabımın içinde mi?" Mena ona şüpheyle baktı ve kendi kültüründe duygusallıkla saflığın birbirine yakın görülmesinin ne kadar tuhaf ve ilgi çekici olduğunu düşündü.

Ciddiyetle başını salladı. "Bunu düzelteceğim ve giysilerinizi renkler, mevsimler ve aksesuarlar için en uygun şekilde düzenleyeceğim." Kırmızı yün pelerinini katlayıp sıkıştırdığı yerden çekip çıkardı ve kırıksıklıkları fırçalayıp düğümleri düzenlemeye başladı.

Mena mahremiyetinde ısrar etmek istedi ama bu ciddi kararlılık ve nazik küçümseme ifadesini daha önce de görmüştü. Babası bunu sık sık takardı ve taktığında, onun yolunda durulamayacağını öğrenmişti. Doğrusu, daha önce hiç kendi giysilerini açmak ve düzenlemek zorunda kalmamıştı. Bunu hep hizmetçiler yapmıştı ve yardımları için hem utanmış hem de minnettar olmuştu.

Bir an için ondan uzaklaştı ve birkaç kez katlanıp açıldığı anlaşılan mektubu açtı. Farah'ın dikkatle tasarlanmış kelimelerini özümserken kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Sevgili Mena,

Yeni görevinize iyi bir şekilde alıştığınızı umuyorum.

Londra yaklaşan tatil sezonu için hazırlıklarla

çalkalanıyor ve dedikodular şimdiden çok fazla.

Kendinizi bu kadar yalnız hissetmemeniz için sizi bilgilendirmek istedim. Herkesin gündemindeki en müstehcen hikaye

Dil, Belle Glen Akıl Hastanesi'nden bir yıldan fazla bir süre önce kaçan bir vikontese ait.

İki hafta önce, kocamdan başkası tarafından organize edilmeyen yeni bir rejim değişikliği sırasında. Ortadan kayboldu. Kimse ne yapacağını bilmiyor.

Vikont ve ailesi endişeden kendilerini kaybetmiş görünüyorlar. Onu aramak için şehrin altını üstüne getirdiler ve yurtdışında aramaya başlamakla tehdit ettiler, o kadar ileri gittiler ki birkaç

Dedektifler. Yine de kayınpederinin yüksek mahkemeye başvurarak öldüğünün ilan edilmesine yönelik işlemlerin başlatılmasını istemesini ilginç buldum. Kendimi dikkatli olmasını ve bu dedektifler tarafından asla bulunmamasını umarken buluyorum.

korkunç insanlar. Sevgili kocam

Belle Glen'deki durum düzelirse, onu orada görmek istemem.

Bana yaz ve İskoçya'nın seninle aynı fikirde olduğunu söyle. Ben More Kalesi'ni çok özledim. Belki yazın döndüğümüzde sizi ziyarete gelirim.

Lütfen kendine iyi bak, sevgili

Mena. Ateşli arkadaşın,

Leydi Farah Blackwell, Kontes Northwalk.

"Çok ama çok solgun görünüyorsunuz Bayan Mena," diye gözlemledi Jani. "Korkarım bayılıyorsunuz."

Ona yardım etmek için uzandı ve Mena kolunu uzattı. "Hayır. *Hayır*, ben iyiyim Jani. Sadece biraz kötü haberim var, hepsi bu."

"Biri mi öldü?" diye sordu, koyu renk gözleri endişeyle parlıyordu.

Belki de kendim, diye düşündü acımasızca, mektubu geniş kemerine geri sokarken.

"Hayır, Jani, önemli bir şey değil," diye yalan söyledi. İlk akşam yemekte giydiği yeşil elbisenin korsajını çıkararak, Jani'nin etkili hareketlerini taklit ederek ve onun dikkatini mektuptan uzaklaştırmayı umarak düzgünce asılacak şekilde düzenledi. Mena, Jani'nin daha önce ağzından kaçırdığı bir konuyu açarak, "Marki'yi bir yarbay olarak düşünmek pek sık aklıma gelmiyor," dedi. "İngiltere'de olsaydık ondan böyle bahsedilirdi ama burada, Ravencroft'ta bunu nadiren duyuyorum."

"Belki de Bayan Mena, bunun nedeni Mackenzie halkının çoğunun İngilizler ya da onların orduları ve unvanları hakkında pek iyi düşünmemesidir," dedi Jani bilgece bir tavırla ve pelisesini asıp sandığa döndü.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Mena. Jakobit isyanının üzerinden yüz yıl geçmişti ama geleneklerin doğan her bebeğin iliklerine kadar işlediği bu gibi yerlerde önyargılar hâlâ güçlüydü. Hiçbir zaman özellikle politik olmamıştı ama babasının İngiliz İmparatorluğu'nun aşırıya kaçtığını düşündüğü şeylere karşı sert görüşlerini hatırlıyordu.

Jani'yi ve markiyle olan ilişkisini merak eden Mena, "Ne zamandır lordun yanında çalışıyorsun?" diye sordu.

"On yıl," diye neşeyle cevap verdi.

"Bu sürenin ne kadarını burada, kalede geçirdiniz?"

"Çok az, yine de kaldığım için oldukça mutluyum. Birçok ülke ve birçok savaş gördüm ve her nasılsa hepsi çok sıcak yerlerdeydi. Şikâyet etmek gibi olmasın ama karı göreceğim için heyecanlı olduğumu itiraf etmeliyim."

İnce, beyaz iç çamaşırlarından birini sandığından çıkarıp merakla incelemekten önce ona gülümsedi.

Mena elinden kaptı ve arkasına sakladı.

Koyu renk gözleri yaramazlıkla parlayan Jani, ayakkabı kutularının bulunduğu sandığa doğru yönlendirilmesine izin verdi.

Kendi iç çamaşırlarını karıştırıp birkaç çekmeceye yerleştirdikten sonra ona döndü. "Sorabilir miyim... yani... Ravencroft'un son Markizesi hakkında çok şey hatırlıyor musunuz?" diye cüret etti.

Başını salladı, kutuları tehlikeli bir şekilde tek kolunun üzerine yığıldı. "Leydi Colleen. Oldukça deliydi."

"Deli mi?" Mena'nın kalbi çarpmaya başladı. "Bir akıl hastanesine aitmiş gibi."

"Evet."

Oh, hayır. Mena döndü, böylece yüz hatlarını sıkılaştıran korkuyu göremedi. Gerçi kulenin içine doğru taşıdığı kutu dağının üzerinden görebileceğinden de şüpheliydi.

Ama Millie LeCour ayakkabıcıya kendini kaptırdı.

Mena dudağını ısırarak o sabah kütüphanede karşılaştığı olayı hatırladı. Bir ibisle karşılaşma mı? Yoksa kendi deliliğiyle mi?

Sesini rahat tutmaya çalışarak sordu: "Nasıl öldüğünü... nasıl öldüğünü sormam çok mu kötü olur? Çocukların bunu tartıştığını duydum ama ayrıntılardan emin değilim ve sormanın zalimce olacağını düşündüm."

"Onlar da ayrıntılardan bihaberler," diye seslendi bölme duvarının arkasından. "Çünkü çok acımasızlar."

"Ah?" Kalbi göğsüne çarptı. Bilmek için yanıp tutuşuyordu ama ona daha ayrıntılı sormaya cesaret edemedi, bu yüzden sessiz kaldı ve onun sessizliği dolduracağını umdu.

Neyse ki, tam da bunu yaptı. "Korkunç nöbetler geçiriyordu. O kadar kötüydü ki marki onu çocuklardan uzak tutmak zorunda kaldı. Bir gece, dul kadının yürüyüş yoluna tırmandı ve kendini oradan aşağı attı."

Oh, Yüce Tanrım.

"Neden?" Mena dehşete düşmüş bir halde fısıldadı. "Çocuklar evde miydi?" Markiz orada mıydı?

Jani başını sallayarak duvarın etrafında belirdi. "Çocuklar Londra'da anneannelerinin yanındaydı ve lordla ben ülkede bile değildik. Marki cenaze töreni için Rajanpour'dan geri çağrıldı. Bu belki de dokuz yıldan daha uzun bir süre önceydi. Gerçi çocuklar onu bir hastalığın aldığını düşünüyorlar ve marki aksini öğrense çok kızardı."

"Bunu benden duymayacaklar," diye söz verdi.

Peki bu sabah kütüphanenin karanlığında karşılaştığı hayaletin anlamı neydi? Çok yorgundu, değil mi? O kadar bitkin düşmüştü ki, belki de hayal görmüştü. Belki de yanlış hatırlıyordu ve tüm bunlar aşırıya kaçmış bir hayal gücünün suçuuydu.

Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak sordu: "Peki ya sen Jani? On yıl önce kaç yaşındaydın?"

"Çok küçük bir çocuktum, belki yedi yaşındaydım."

Onunla birlikte eteklerini çıkarmaya çalışırken, "Çok gençsin. Ailen o yaşta markiz için çalışmana izin mi verdi?"

"Annem ve babam İngilizlere ve Doğu Hindistan Şirketi'ne karşı savaşıyor bir isyancı gücün parçasıydı. Laird'in alayı köyümüze saldırdığında öldürüldüler. Ben hariç *herkes* öldürüldü." Sesi güler yüzlü, hatta hoştu ama yüz hatları kasvetli ve tanımlanamaz bir şeyle karardı.

"Aman Tanrım, Jani!" diye soludu. Mena'nın katlamakta olduğu kombinezon parmaklarından kayarak ayaklarının dibine bir yığın halinde düştü.

Başını salladı, parmaklarının ustaca hareketleri hiç durmadı. "Çok uzun zaman önceydi. Zaman tüm trajedileri yumuşatır ve bir süre sonra acısını unutmak daha kolay olur."

Dehşete kapılan Mena görevlerine odaklanmaya çalıştı ama buna dayanamadı. "Ama Jani, nasıl olur da kendini

onun için çalışmak? Onun çatısı altında yaşamak ve ona hizmet etmek için mi?"

Hüzünlü bir şekilde gülümserken karanlık, nazik gözleri onun üzerinde parlıyordu. "ünkü bana intikam teklif etti."

"Ne?" Mena duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Markiz o zamanlar yüzbaşıydı. O ve teğmeni Beni molozların arasında yiyecek ararken buldular. O kadar öfkeliydim ki onları gördüğümde bir şeyler, hatta cam bile fırlattım. Onlara bağırdım ve tükürdüm. Amiri tabancasını çıkardı ve Ravencroft onu durdurduğunda beni yere sermek üzereydi. Bana yaklaştığında çok korktuğumu hatırlıyorum. Daha önce hiç bu kadar büyük bir insan görmemiştim. Çok uzun ve genişti. Beni bastırdı ve kucağına aldı. Sonra beni çadırına götürdü ve karnımı doyurdu. Çok kızgındım ama aynı zamanda açlıktan ölüyordum." Akşamın solgun ışığında bile gencin saçları parlak bir siyahla parlıyordu ve gözlerindeki karanlığa uyuyordu. "Yemek yerken bana ne dedi biliyor musun?"

Mena hayretle başını salladı. "*Hayal* bile edemiyorum."

"Eğer d i l e r s e m beni besleyeceğini, eğiteceğini ve beni koruyacağına söz verdi. Bir erkeğe dönüştüğümde öfkem nefrete dönüşürse, her zaman yakınımda olacağına ve ne zaman istersem intikamımı alabileceğime söz verdi. Benimle savaşmayacağını söyledi."

Arkasındaki yatağı uzanan Mena inanamayarak başını salladı. "Baştan ıkmiş olmalısın."

Jani'nin gözleri geçmişe bakarken ışıltısının bir kısmını kaybetti. "Bana getirdiğı akşam yemeğini karyolamda oturup yedim. Kesilecek et olmadığında bile her zaman keskin bir bıçak verirdi ve sessizce yedik. Yıllarca o uyurken boğazını kesmek niyetiyle yatağı girdim."

"Seni ne durdurdu?" Mena nefes aldı.

"Sanırım her gece feneri söndürmeden önce bana bakış şekliydi..." Jani durakladı, sanki çok iyi tanışmadıklarını hatırlamış gibi Mena'ya baktı.

"Nasıldı?" diye sordu, kendini sormaktan alıkoyamadı.

"Sanki benim yapmamı istemiş gibi." Jani yeni eteklerini bir kucak dolusu toplayıp gardıroba taşıdı ve daha fazlası için geri dönene kadar şaşkın şaşkın ona bakmaya devam etti.

"Ama onun çocukları var."

"Evet, öyle." Jani'nin ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ama onların kendisini tanımasına asla izin vermedi."

Mena yapmacık ve sert hareketlerle yardım etmek için ayağa kalktı ama zihni durmak bilmiyordu. "Bunca yıl sonra bile onu öylece... affetmiş olamazsın."

"Marki, sözünü tuttu. Beni dünyanın dört bir yanına götürdü ve hatta ölmesi halinde vasiyetinde bana da yer verdi. Ailemin ölümünden sorumlu olup olmadığını bilmiyorum Bayan Mena, ama ikimizin de o günden çok önce inşa edilmiş ampirik bir savaş makinesinin parçası olduğumuzu biliyorum." Jani çalışmasına ara vererek pencereden dışarıya, denize doğru uzanan ormana baktı. "Beni buraya ilk getirdiğinde Ravencroft'un bir savaşçı olmak için yetiştirildiğini, bunun onun kaderi olduğunu anladım." O beyaz gülümsemesiyle ona geri döndü ama bu sefer o kadar da parlak değildi. "Onu başka bir şey olarak hayal edebiliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Mena, tüm bu trajediden dolayı yüreği kan ağlıyordu. "Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum."

"Sizi üzmemiştiniz Bayan Mena," dedi genç adam ciddiyetle. "Buradaki hayatımdan memnunum ve kalmam için... başka nedenler de var."

Mena, konuşmaları boyunca Jani'nin ilk kez gerçekten üzgün görünmesinin tuhaf olduğunu düşündü.

Nedenine dair iyi bir fikri vardı. "Rhianna?" diye sordu usulca.

Ona baktı ve kalbi ortaya çıktı. "Duygularına karşılık veriyor mu?"

"O bilmiyor." Korku yüz hatlarına yayıldı ve Mena onu teselli etmek için acele etti.

"Sorun değil," diye mırıldandı ona, bir elini ipek koluna koyarak. "Bundan kimseye bahsetmedim. Benim de saklamam gereken sırlarım var ve bir arkadaşımın sırrına asla ihanet etmem."

Onun bakışlarını inceledi, sonra başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak Bayan Mena. Bir markizin kızı bir uşakla, özellikle de bir yabancıyla evlenmez. Yani, burada bulunma sebebiniz ona bir beyefendinin ve asilzadenin karısı olmayı öğretmek değil mi?"

Mena elini Jani'nin pürüzsüz yanağına götürdü ve boğazında bir duygu yumağıyla orada bıraktı. "Bence tatlı Jani, hayatta senden daha nazik ve asil bir erkek yoktur."

Hızla arkasını dönmeden önce kara gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. "O zaman yazı masanızı verimliliğinizi daha da artıracak şekilde düzenlememe izin verirsiniz," dedi zoraki bir parlaklıkla. "Mektubuna cevap verdiğinizde bana teşekkür edeceksin."

"Madem öyle." Ona titrek bir gülümseme sunarak konuşmanın gidişatını değiştirmesine izin verdi. Tasnif ve yerleştirme işlemlerini bitirmek için bavullarının yanına geri döndü. Jani'yle birlikte göreceli ama rahat bir sessizlik içinde çalışıyorlardı ama Jani, düşüncelerinin hiç de öyle olmadığından şüpheleniyordu.

Çok geçmeden yemek zili onları böldü ve Mena, tatlı uşakla birlikte yeterince ilerleme kaydettiklerine karar verdi.

Jani kapıyı açtığı anda, "Bayan Mena," diye bağırdı.

Saçlarını toplamak için acele ettiği tuvalet masasından başını kaldırdı.

"Bu odanın dışındaki koridora bırakılmış."

Elinde tuttuğu şey, ağır düşüncelerinin keskin kenarlarını anında yumuşattı ve markiyle karşılaşmasının anısını geri getirdi.

Ve sıcak.

Mena ayağa kalkarak, o öğleden sonra terk ettiği çiçeklerden oluşan, özensiz de olsa düzenlenmiş bukete uzandı. Ne bir not, ne bir kart, ne de onları bir arada tutmak için Mackenzie ekosesinden yapılmış küçük bir düğümden başka bir şey vardı.

Ama onları kapısına kimin bıraktığı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Dikkatli parmaklarını birkaç gülün kalın saplarına doladığında, Mena dikkatli kalbinin derinliklerini eriten bir şey fark etti.

Ravencroft onları bütün dikenlerinden arındırmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liam ellerini taze turba yosununun yumuşak yeşilinde gezdirdi ve bunu Bayan Lockhart'ın gözlerinin canlı tonuyla karşılaştırmamaya çalıştı. Bu onun bitmek bilmeyen huzur arayışının en yeni eziyeti miydi? Bu genç kızıdan kaçış yok muydu? Lanet olası yosun gibi zararsız bir şeyi bile aklına ondan bir parça getirmeden inceleyemiyordu. Ravencroft'a geleli iki hafta olmuştu ve her akşam yemeğini, tahrik olduğunu masanın altına saklamadan zar zor bitirebiliyordu.

Yumuşak küçük tomurcukları elinde ezerek Russell'a hırladı. "Grindall kaç fıçı torf sipariş etti?"

"Tüm hasadı kızartmaya yetecek kadar," dedi kâhyası dikkatle. "Bunu seninle konuştuğunu söyledi."

"Bunu hiç hatırlamıyorum."

Russell şapkasını çıkarıp vahşi turuncu saç tutamlarını ortaya çıkardı ve gergin bir şekilde kafa derisini kaşıdı. "Söylememin bir sakıncası yoksa, lordum, son zamanlarda biraz... dikkatiniz dağınık."

Olgun bir ağız ve yuvarlak bir kıkla dikkati dağılmış.

"Böyle söylemenizin sakıncası yok." Çünkü bu doğrudu. Her zaman odaklanmış, azimli ve kararlı bir adam olmuştu ve hiçbir cazibeli İngiliz kızı bunu değiştiremeyecekti.

Ravencroft içki fabrikası babasının sarhoş zorbalığı altında neredeyse çöküyordu ve Liam

Zaten lekeli olan mirasına bir de bu kadar kişinin geçim sıkıntısını eklerse vay haline.

Hintli bir gurudan öğrendiği bir nefes tekniğini kullanarak burnundan bir nefes aldı ve boğazıyla nefesini kontrol ederken yavaşça saydı.

Russell da aynı şekilde başka bir taktik uyguladı. "Bu sevkiyat pahalıydı ve geçen yıl kiracı kiralarına dokunmadan satın aldığımız arpa için yeni bakır mayşe tünelleri nedeniyle bunu zar zor karşılayabildik. Grindall, turbanın arpanın fırın ateşini hızlandıracağını ve tada duman katacağını söyledi. Highland içki fabrikalarının birçoğu bu uygulamayı hayata geçiriyor."

Lanet olsun. İçki fabrikasının kendi kendini idame ettirmesini istemişti. Diğer gelir kaynaklarına el atmamak için her şeyi yapardı.

Liam sağına baktı, sarı meşe fiılarında sıra sıra yılanmış viskilerin bulunduğu deponun birkaç tuğlasını saydı, sonra da bu yılki içkiler için ithal edilen fiıların içlerini birleştirip kömürleştiren bakırcı Thomas Campbell'a yardım ettiği fırın ateşlerine döndü. Bu iş çoğu insan için yıpratıcıydı ama Liam bu işin zihinsel monotonluğunu takdir ettiğini fark etti. Andrew ıslak meşe ıtalarını alt halkaya yerleştirdikten sonra, içlerini alevde yakması için Thomas Campbell'a verdi.

Liam daha sonra zaten kömürleşmiş fiılardan birini alır ve ahşap çıtaları demir halkalara uyacak şekilde büker ve demircinin çekicini kullanarak bunları yerlerine akardı. Terleme ve zorlanma ihtiyacından hoşlanıyor, bunun gerektirdiği güçte bir tür fiziksel rahatlama buluyordu.

şiddetle ihtiyaç duyduğu fiziksel bir rahatlama. Bu turba işi istenmeyen bir kesintiydi.

Bir nefes daha alarak turbayı sandığa geri attı. "Ravencroft Single Malt Scotch'un içinde üç -en fazla üç-malzeme var. Nedir bunlar Andrew?"

Arkasında duran oğluna döndü. Oğlanın ruh hali, ince gömleğinin üzerine bulaşmış is ve inatçı, sefil yüz hatları kadar karaydı. Andrew'u arpa hasadından sonra gelen neşeli çalışma çılgınlığını deneyimlemesi için getirmişti. Arpanın öğütölüp ezilerek irmik haline getirilmesi, fiçilerin ithal edilip monte edilmesi, mayşe tulumlarında özenle fermantasyonun gerçekleştirilmesi, damıtma işlemleri ve nihayet bitmiş fiçilerin istiflenip en az üç yıl bir gün, bazen de yirmi yıldan fazla bekletilmesi.

"Ne olduklarını bilmiyorum," diye mırıldandı Andrew.

"Evet, öyle, delikanlı. Yüzyıllardır aynılar." Liam yükselen öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştı.

Yosun dolu kasalara bakan oğlu bir omzunu kaldırdı. "Hatırlayamıyorum."

Oğluna, kâhyasına ve lanet olası alıcısına duyduğu hayal kırıklığına karşı dişlerini sıkarak cevabı parmaklarıyla işaretledi. "Maltlık arpa, Glan nehrinden gelen su ve maya. Hepsi bu," diye ikisini de bilgilendirdi. "Bataklıklardan topladığınız cürufun tadını viskime katmayacağım."

Russell, "Bu torf Scotch için özel olarak yetiştiriliyor," dedi. "Bataklıklardan zor elde ediliyor."

Kendini tekrar etmeye alışık olmayan Liam, kelimelerini çok yavaş telaffuz etti. "*Arpa. Su. Maya.*"

Russell Liam'a şöyle bir baktı ve sandıkları örtmek için zıpladı. "Bütün bunlarla ne yapmamızı istersin?"

"Yakın onu. Denize at. Kıçını onunla sil! Umurumda değil," diye hırladı Liam. "Ama viskime yaklaşan her adamın derisini yüzerim."

"Biliyorsunuz, Bay Mackenzie." Arkasından gelen yumuşak, boğuk kadın sesi Liam'ın vücudundaki tüm tüyleri titretti ve şehvet ılık bir yağ gibi doğrudan kasıklarına damladı. "Torfun komposta mükemmel bir katkı sağladığını duymuştum. Belki de dondan önce toprağın üst katmanıyla karıştırdığınız gübreye ekleyebilirsiniz."

"Bayan Lockhart, Leydi Rhianna." Russell ona gülümseyerek baktı, utangaç bir eliyle saçlarını sildi ve şapkasını yerine taktı. "Ne beklenmedik bir zevk."

Liam'ı, fırında k a v r u l a n arpanın renginde, koyu altın rengi sade bir günlük elbiseye bürünmüş Bayan Lockhart'ın görüntüsüne hazırlayabilecek hiçbir kontrollü nefes yoktu. Mavi, yeşil ve altın Mackenzie ekoseli yün bir şal, başının v e omuzlarının üzerinde rahatça duruyordu. Şalın altından saçlarının sadece bir kısmı görünüyordu ama Liam saçlarının bir kısmını aşağıya doğru taramış olabileceğini düşündü. *Ne kadar uzun?* Merak etti. Ve gerçekten görüldüğü kadar ipeksi miydi?

Arduvaz grisi sonbahar gökyüzünün altında, bir gün batımı kadar canlıydı. İçki fabrikasını oluşturan binaların çevresindeki üretkenliğin anlık değişimine bakılırsa, bunu fark eden tek kişi o değildi.

Genç kız Russell'a hitap etmişti ama bakışları Liam'ın gevşekçe bağlanmış saçlarının tepesinden açık gömleğine, kirli eteğine ve kirli botlarına kadar uzanıyordu. İncelemesini bitirdiğinde gözleri tekrar Liam'ın kilerle buluştu ve Liam, kız kirpiklerini indirmeden önce orada ne gördüğünü tam olarak söyleyemedi ama vücudu buna karşılık verdi.

Şiddetle.

Bayan Lockhart yanında duran, koyu renk bukleleri lavanta rengi elbisesinin üzerine dökülen Rhianna'ya dirsek attı. Kızı bir adım öne çıktı ve mükemmel bir reverans yaptı. "Bay Russell, Bay Campbell, baba," diye hepsine nazikçe hitap etti. "İyi günler."

Liam kızına uzandı, sonra ellerindeki isin gömleğinin ve eteğinin manşetlerini kirlettiğini fark etti ve daha iyi düşündü. "Bugün iyi yetişmiş bir kıza benziyorsun, *zenci*."

Philomena Lockhart vahşi küçük kızını bir hanımefendiye dönüştürmeye başlamıştı. Onu etkilemekten asla vazgeçmedi.

Lanet olsun.

Russell mürebbiyeye yaklaştı, sakalının altına özenli bir gülümseme yerleştirdi. "Peki Bayan Lockhart, turbanın gübre yapmasıyla ilgili ne diyordunuz?"

"Şey, Bay Mackenzie-"

"Buralarda çoğumuz 'Bay Mackenzie' diye çağırılırız. Bana Russell deyin." Ona kolunu uzattı ve hak ettiğinden çok daha güzel kızlara sahip olmasını sağlayan karizmatik gülümsemesini takındı.

"O zaman bana Mena demelisin." Russell'ın uzattığı kolu tuttu ve onunla birlikte bahçedeki yosun kasalarına doğru sürüklendi.

Mena.

Liam bu ismi yüksek sesle söylememek için dişlerini sıkarak zorunda kaldı. Kelime yumuşak ve yuvarlak, sevimli ve kadınsıydı. Tıpkı onunla ilgili diğer her şey gibi.

Kadının temiz, yumuşak ellerinin Russell'ın kirli iş elbisesinin kolunda durduğunu görmek adamın içinde bir antipati parıltısı yarattı.

Ateşin başındaki yerini Campbell'a bırakan Liam, onları kasaların yanına kadar takip etti. "Bir mürebbiye, bir araba tamircisi ve şimdi de bir ziraatçı mı? Yapamayacağınız bir şey var mı Bayan Lockhart?" diye meydan okudu.

Onun karışıklığını, gür dudaklarının yanındaki dikkat dağıtıcı gamzeyi derinleştiren mütevazı bir gülümsemeyle karşıladı. "Ben ziraatçı değilim ama babam bana *Çiftçinin Almanlığı* adlı bir Amerikan yayınından okuma alıştırmaları yaptırdı. Okuduğum her şeyi hatırlamasam da, Amerikalı arpa çiftçilerinin tarlalarını gübrelemek ve yanıklığı önlemek için sık sık İskoç turba yosunu ithal ettiklerini hatırlıyorum."

"Çok zeki, değil mi baba?" Rhianna istekle haykırdı.

"Her zaman öyle." Liam yüz hatları gerilmiş olsa da başını salladı. "Ama İskoç toprağımızın zaten torfla dolu olduğunu ve dolayısıyla çok fazla ekleme yapmanın amonyak birikimine yol açabileceğini unutuyor." Russell, Mena'ya özür dileyen bir bakış atarak ve eliyle Mena'nın elini okşayarak,

"O da var," dedi. "Ama bu iyi bir fikirdi,

özellikle de bir genç kız için."

Liam, Mena'nın nazıkçe ama kararlı bir şekilde Russell'ın kolundan kurtulduğunu büyük bir zevkle fark etti. Görünüşe göre, onun erkeksi üstünlüğünden bıkmıştı.

"Fazladan amonyağın sodyum bikarbonat gibi bir maddeyle kolayca dengelenebileceğini duydum," diye gözlemledi. "Hiç de pahalı olmayan bu maddeyi bugünlerde herhangi bir simya çiftliği tedarikçisinden sipariş edebilirsiniz ve trenle gönderilir. Bu sizi birkaç gün geciktirebilir ama yosun israfından tasarruf edeceğiniz para operasyon için buna değer. Gelecek yıl bol mahsulle elde edeceğiniz faydalardan bahsetmiyorum bile."

Büyük bir zevk aldığı anlaşılan bu açıklamayı şaşkın bir sessizlik izledi. Ancak, Andrew'un yapmasını beklediği gibi kendini beğenmiş bir şeyler söylemek yerine, Andrew'a döndü ve onları tamamen reddetti.

"Tüm bunlar çok heyecan verici görünüyor." Andrew'a arsız bir gülümsemeyle hitap etti. "Eminim Fransızca fiil çekimi yapmak yerine babanla çalışmaktan keyif alıyordursun."

Andrew omuz silkerek kız kardeşine döndü. "Nedir bu Burada ne yapıyorsun?"

"Tüm bunların neyle ilgili olduğunu görmek istedim," diye ısrar etti Rhianna. "İçki fabrikasında sadece *senin* çalışan adil değil."

Russell Rhianna'yı çenesinin altından kıkırdattı. "Bu çocuk bir gün Ravencroft'un varisi olacak. İş öğrenmesi gerekiyor. Kocanın evine taşınacaksın, o yüzden burada yapılan pis işler için endişelenmene gerek yok."

Russell'ın sözleri Liam'ın canını sıkıyordu, Rhianna'nın isyankâr bakışlarına karşılık vermeden önce mürebbiyenin gizlice kızına uzandığını görmeden önce bile.

Liam, Mena'nın uzlaştırıcı gülümsemesinin alıştırılmış türden olduğunu ve gözlerine ulaşmadığını görebiliyordu. "Öyle olabilir efendim, ama ben her bireyin, ister erkek ister *kadın olsun*, geçiminden sorumlu olan operasyonu anlamasının faydalı olacağı kanaatindeyim."

Liam'ın gözleri, kendi halkına ait konuşma dilinin, onun çok net olan İngiliz diliyle konuşması karşısında eğlenerek kırıştı. Ayrıca bu *genç kızın haklı* olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

Tüm gözler onu kutsamak ya da reddetmek için ona bakıyordu ama Liam sadece bir bakışı ve onun yemyeşil parlaklığının içerdiği tüm umudu hissedebiliyordu.

"Russell," dedi sonunda bir karara vararak. "Gavin fotoğraflarla birlikte içeride. Rhianna'yı ona götür. Oradan başlayabilir."

Rhianna'nın memnun ve muzaffer gülümsemesi içini ısıttı. "Oh, teşekkür ederim, baba!" Onu kucaklamak için hamle yaptı, sonra ne kadar kirli olduğunu hatırlar gibi oldu. "Gelin, Bayan Lockhart."

"Bayan Lockhart burada kalacak." Liam onun yüzündeki renk kaybının tadını çıkardı. "Konuşmamız gerek."

"Evet, baba." Rhianna sıçrayarak uzaklaştı ve Russell'ın peşinden koşmaya başladı.

"Artık gidebilir *miyim*?" Andrew sordu.

Liam ona sertçe baktı. "Hayır, gidemezsin, daha yapılacak işler var ve bitene kadar bırakamazsın."

"İşi bırakıyorsun." Andrew kolunu Campbell'a doğru uzattı. "Ve bu kooperatifin işi, bizim *değil*."

Liam oğlunun küstahlığı karşısında çenesini tuttu, elleri iki yana kıvrıldı ve içindeki öfke tek daimi yoldaşı olarak kaydıldı. "Oğlumun işe yaramaz bir tembel olmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu işi yürüteceksen, her ayrıntıyı öğrenmen ve *her* işi yapmış olman gerekir."

"Ama-"

Liam, "Andrew, kendi bencil arzularından başka bir şeyden sorumlu olmayı öğrenmenin zamanı geldi de geçiyor," diye hırladı. "Beni iyi dinle delikanlı, bu fiçılar toplanana kadar buradan ayrılmayacaksın, anladın mı?"

Aralarındaki havadaki gözle görülür ısı dalgalanmaları, açık varil alevleri kadar çarpışan iradelerinden de kaynaklanıyor olabilirdi.

"Evet," dedi oğlu dişlerini sıkarak ve sonra arkasını döndü.

Liam, kendi üç oğlunun da babası olan Thomas Campbell'a başıyla işaret etti ve o da hem bilgi hem de onaylayarak sırttı.

"Beni izleyin Bayan Lockhart," diye bağırdı ve meydandan geçerek depoya doğru yürüdü.

Ayakkabıları altlarındaki toprakta Liam'inkilerden daha hızlı sesler çıkarıyordu ama Liam tuğla deponun geniş kemerli girişinin altından geçene kadar onun cezalandırıcı yürüyüşüne ayak uydurdu. Liam tuğlanın yarattığı sürekli serinliğin iş ve ateşle ısınan bedenini ve öfkesini soğutmasına izin verdi. Yürüyüşünü yarıda keserek döndü ve neredeyse ürkmüş mürebbiyesini deviriyordu ki mürebbiye kendini tam zamanında yakaladı.

"*Bu delikanlı* benim ölümüm olacak," diye öfkeleni, ellerini saçlarında gezdirerek. "Kalenin etrafında kara bir bulut gibi dolanıyor, önüne çıkan herkese ters ters bakıyor. İnatçı, öfkeli, inatçı, inatçı..." Kadının yanağındaki gamze bir kez daha belirince sözünü kesti. "Bunu eğlenceli buluyorsun, değil mi?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Şalını omuzlarına daha sıkı sardı ve anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim lordum, Ravencroft'un *hangi* adamından bahsettiğinizi anlayamadım." Yumuşak bir gülümseme dolgun ağzının köşesinde alay etti ve sözlerinin doğruluğunun onun üzerindeki etkisini azalttı.

Ve tıpkı bu fıçılardan herhangi biri açıldığında meleğin kesilmiş viskisinin yapacağı gibi öfkesi buhar olup uçtu. Bunu yapmayı nasıl başarıyordu? Sanki garip bir tür kadınsı sihir gibiydi, gamzesinin parlaması ve gözlerindeki neşeli pırıltıyla yaptığı bir büyü. Birden öfkesinin alevleri söndü ve yeniden nefes alabildi.

Boğazından yarı eğlence, yarı şaşkınlık dolu iğneleyici bir ses çıktı. "Ben gerçekten böyle bir dev miyim?"

"Aslında bir dev değil." Gülümsemesi derinleşti. "Ama çocukken okuduğum, bir köprünün altında yaşayan ve oradan geçen herkesi korkutan oldukça huysuz bir trolle ilgili bir hikâyeyi hatırlıyorum."

Bir kahkaha boğazını ısıttı ama umutsuz bir hayal kırıklığı sesi onu bastırıldığı için tam olarak kaçmadı. Alnında çiçek açan bir gerginliği ovuşturdu, sonra elindeki isi fark etti. Günün pisliğiyle kaplı olduğundan, gerçekten de bir trol gibi görünüyor olmalıydı.

Elinde beyaz ketenden basit bir mendil belirdi ve Liam hiç düşünmeden yüzündeki kiri silmek için mendili kaldırdı.

Siyah ve mahvolmuş bir şekilde çıktı ve bakışlarını onun temiz, narin kumaşına yaptıklarından ayıramadığını fark etti. "Her zaman bir babadan çok daha iyi bir asker oldum," diye itiraf etti acımasızca.

"Her ikisinde de mükemmel olduğuna eminim." Koluna cesaretlendirici bir el koydu ve Liam bunu daha önce kimsenin yapıp yapmadığını merak ederek ona baktı. "Belki de baba olmak ve yarbay olmak o kadar da farklı değildir, sadece ayrı taktikler gerektirir."

Liam'ın tüm varlığı, kızın etini saran bembeyaz elinin ağırlığına dönüştü. Uzun, zarif parmaklarının orada buldukları kasın üzerinde dinlenişini izledi ve başka bir şeyin üzerinde kıvrıldıklarını hayal etti.

Onu kavramak. Okşayarak. Ve aniden, onu tüketmekle tehdit eden cehennem, her Allah'ın belası gün savaştığı ateş yeniden yönlendirildi.

Sikine.

Ondaki değişimi hissetmiş gibi elini çekti, tavandan yüksek viski fiçilerine dönerek ve parmaklarını musluğun takılacağı kapağa işlenmiş Ravencroft armasının üzerinde gezdirerek hareketi yumuşattı.

"Bayan Lockhart," diye başladı, saçlarını ortaya çıkarmak niyetiyle şalına uzanarak. "*Mena*, ben-"

"Benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylemiştin?" dedi sahte bir parlaklıkla ve bir adım geri çekildi.

Liam elini bıraktı ve söylemek üzere olduğu şey viski buharı gibi oldu. Tek bir kıvılcımla tutuşana kadar soyuttu. "Jani bugün, birkaç gün önce Londra'dan bazı kötü haberler aldığından bahsetti. İçine kapanmanın sebebinin bu olduğunu düşündüm ve seni sorup soruşturmak istedim."

"Hiçbir şey değildi, sizi temin ederim. Sadece... ortak tanıdıkların dedikodusu. Önemsiz şeyler, gerçekten."

Yine yalan söylüyordu. Liam aldatmacayı kolayca anlayabilecek kadar çok sorgulamaya katılmış ve bunların kurbanı olmuştu. Jani mektubun Liam'ın baldızı Farah Blackwell'den geldiğini de söylemişti. Normalde mektubun içeriğinin önemsiz şeylerle ilgili olduğunu varsayardı. Farah mürebbiyesini işe aldirmıştı, bu yüzden yazışmalar başlı başına rahatsız edici değildi.

Ama Liam'ın içinde huzursuz ve şüpheli bir şeyler kıpırdandı. Askerlik günlerinde güvendiği ve birden fazla kez hayatını kurtarmış olan bir tehlike ve huzursuzluk içgüdü, kırmızı bir uyarıyla titreşiyordu.

Tehlike yakınlarda gizleniyordu; bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Kalesinde kötü niyetli bir tehdit kol geziyordu ama onu tanımlamak karanlıkta gölge aramak gibiydi.

Bu, geldiği gün onu karşılamaya gitmesi gereken arabadaki kasıtlı olarak kesilmiş bir mandaldan daha fazlasıydı. Doğudaki tüm arpa mahsulünü yok edebilecek yangından daha fazlasıydı. Ve mürebbiyesine uygulanan şiddetten ve onun gözlerinde gördüğü korkmuş acıdan daha fazlasıydı.

Her şeyin ötesinde, Jani'nin kızına, Andrew'un Liam'a ya da Gavin ve Russell'ın Mena'ya bakışları vardı.

Herkesin gözlerinde biriken ateş, nihai yanma riskiyle kaynıyordu.

Gözleri hariç... Gözlerinde gölgelerden başka bir şey yoktu.

"Görünüşe göre herkes benden bir şeyler saklıyor," dedi karanlık bir sesle, ona doğru adım atarak. Ravencroft'a eski hayaletler gibi musallat olduğunu hissettiği tüm sırlar arasında en çok onunkileri keşfetmek istediğini fark etti.

İlk başta ona doğru ilerlediği için yüz hatlarının dehşet içinde buruştuğunu düşünmüştü ama sonra kıymık kıymık odun sesleri, bir viski fıçısının sağır edici, kusursuz gümbürtüsünden önce geldi.

Liam ileri atıldı, Mena'yı belinden kavradı ve yerden kaldırdı. İkisini de raflarla kapı arasındaki oyuğa doğru itti ve dört yüz elli kiloluk varil vahşi bir at sürüsünün kakofonisiyle yanlarından yuvarlanırken Mena'nın vücudunu kendi vücuduna yapıştırdı.

Bir an öylece durdular, adamın kolları kadının başının iki yanındaydı. Göğüsleri çılgınca nefes alarak birbirine çarpıyordu. Tanrım, kız fantezilerindeki kadar yumuşaktı. Yemyeşil göğüsleri adamın göğsünün sertliğine karşı yastık gibi duruyordu. Sadece atlattıkları tehlikeden değil, vücudunun ona karşı duyduğu tarif edilemez elektrik hissinden de vücudundaki her tüy diken diken olmuştu. Tüm niyet ve amaçları için onun altındaydı.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye nefes nefese kaldı.

Geniş ve nemli gözleriyle bir süre daha ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve başını iki yana salladı. "Her şey çok hızlı oldu."

Meydandan gelen panik dolu bir gürültü ona varilin açık kapılardan avluya doğru yuvarlandığını söyledi. Avludan aşağıya doğru ivme kazanarak doğruca ...

Andrew.

Liam Mena'nın yanından sıçrayarak uzaklaştı ve onun peşinden meydana atılarak açık fıçı ateşlerine doğru kovaladı. *Hayır*, eğer fıçının içindeki kadar alkolle alevlere ulaşırsa, sonuçları barut dolu bir fıçı kadar patlayıcı olacaktı.

Oğlunun adını haykıran Liam, kaçmakta olan varile doğru hamle yaptı; oğlunun hayatta kalmasını sağlamak için gerekirse kendini varilin altına atmaya hazırdı. Diğerleri de aynı anda fıçıya ulaştı ve ikisi birlikte fıçıyı ateşlerin yandığı açık çerçeveli binadan birkaç santim ötede hareketsiz hale getirmeyi başardılar.

Liam telaşla içki fabrikasının bahçesini ararken Andrew'u çağırdı, aklındaki ilk ve en önemli şey oğlunu görme ihtiyacıydı.

"Nerede o?" diye sordu Thomas Campbell'a.

"Nereye gittiğini bilmiyorum, Laird." Thomas dengesiz bacakları üzerinde tökezleyerek demirhaneden çıktı, belli ki ölüme bu kadar yaklaşmış olmaktan dolayı sarsılmıştı. "Senden hemen sonra ortadan kayboldu."

Liam arkasını dönüp depoya doğru koşmaya başladığında içinde hastalıklı bir korku vardı. Liam varilin düştüğü yerin altındaki gölgeleri ve köşeleri kontrol etmek için onun yanından geçerken Mena yolundan çekilmek için kendini kapıya yasladı.

Andrew yok. O güvendeydi. Ama Liam viskinin düştüğü rafı incelerken bir şey şaşırtıcı derecede netleşti. Fıçı biri tarafından itilmişti. Ve eğer Liam Mena'ya doğru adım atmamış olsaydı...

Bu onu ezebilirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Andrew?" Mena, Andrew'un yatak odasının kapısını iterek açtı ama onu köşede eğilmiş, bir kova ve fırçayla taşları ovarken buldu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bayan Lockhart." Ayağa fırladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Odamda ne yapıyorsunuz? Babam seninle mi?"

Mena onun sesindeki nefretin altında bir şey okudu. Belki kaygı, belki de suçluluk, sanki onu yanlış bir şey yaparken yakalamış gibi. Odasına doğru ilerledikçe daha da endişelenmeye başladı. Tamamen kırmızı ve siyah renklerle döşenmişti, ama kaz tüyleri zemini ve odanın neredeyse her yüzeyini kaplamıştı. Eteklerinin neden olduğu en ufak bir esintide taşların ve halıların üzerinde yuvarlanıyorlardı. Yastıklarının içleri boşaltılmış cesetleri yatağının ayakucuna serilmişti ve bir ya da iki tanesi de gardırobun yanında asılı duruyordu.

"İçki fabrikasında bir ... olay oldu. Baban şu anda bununla uğraşıyor," diye açıkladı. Buna kaza demekten çekiniyordu. Çünkü öyle olmadığından emin olmuştu. Söylediğinden daha fazlasını görmüştü. Karanlıkta bir figür.

Brollachan mı?

"Andrew. Bana burada neler olduğunu anlat. Bunu sen mi... sen mi yaptın?" Kargaşayı işaret ederek, bir ayakkabıyı almak için eğildi.

parçalanmış gibi görünüyordu. Bu antik kalede neler oluyordu?

"Evet. Bendim." Köşede, yerde koruduğu şeyden kıpırdamamıştı ama ona bir suçun suçlu tarafının donuk ve emin olmayan ifadesiyle bakıyordu.

Kalbi endişeyle sıkışan Mena, kara kalemle çizilmiş koyu gölgelerin ve kırmızı gözlerin tüyler ürpertici bir aşinalıkla kendisine baktığı yazı masasının önünde durdu. O gölge. Onu, viski fıçısını destekleyen çıkıntı çöküp Ravencroft'u neredeyse ezmeden önce görmüştü. Kendi gözlerine güvenmemek ne kadar korkunç bir şeydi. Andrew da iblisi görmüş müydü? Onun bu işle bir ilgisi var mıydı?

"Andrew, bana açıklar mısın-"

Bir gürültü onu böldü. Ses gardıroptan geliyordu, ağır ahşap kapaklar bir şey tarafından sıkıştırıldığı için titriyor, serbest bırakılmak için mücadele ediyordu. Bütün bunlar özenle hazırlanmış bir şaka mıydı? Yoksa tamamen daha kötü bir şey mi?

"Bayan Lockhart, kapıyı aç-"

Bu gizemi sonsuza dek çözmeye hazır olan Mena aceleyle gardıroba yöneldi ve kapıyı açmaya çalıştı. Tanıdık bir suret ona doğru hamle yapınca irkilerek bir çığlık attı.

Ve coşkuyla yüzünü yalamaya başladı.

Tamamen rahatlamış bir halde, her şey birdenbire anlam kazanmaya başlarken kıpırdanan yavru köpeği okşadı ve kucağına aldı. "Seni tekrar görmek çok güzel, hayatım!" Güldü, ipeksi siyah ve kahverengi tüylerin yanağına değmesinin tadını çıkarıyordu, tıpkı zavallı şeyi kayalıklardan çıkardığı gün olduğu gibi. "Seni kötü şey," diye azarladı. "Şu surata bak, yarattığın mutlak kaos yüzünden en ufak bir suçluluk duygusu yok." Neşeli yavru köpeği koynuna sokarak arkasını döndü. "Bana bunu hiç söylememiştin-"

Andrew'un buruşuk yüzünden akan gözyaşları onu hayrete düşürmüştü.

"Her şey bir felaket," diye hıçkırdı, fırça yere çarpıyordu. "Her şey mahvoldu. Rune'u benden alacak. Sevdığım tek şeyi. Beni seven tek kişiyi. Sonra yine gidecek ve sen de gideceksin, çünkü sana çok kötü davrandım. Rhianna koca bulmaya gidecek. Ben yalnız kalacağım!"

Mena ilk baştaki şaşkınlığını üzerinden atarak Andrew'un yanına koştu ve kolunu omzuna dolayarak ona küçük Rune'u uzattı.

"Babanın onu neden alması gerektiğini anlamıyorum," diye kandırdı. "Birkaç harap yastığın ne önemi var? Ortalığı hemen temizleyebiliriz. Taşlara işediyse de üzülme, en azından halılara yapmadı. Kokusunu bile alamıyorum."

"Anlamıyorsun!" diye feryat etti, yeni derinleşen sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Onu benden alacak. Ona sahip olup olamayacağımı sorduğumda bana hayır dedi. Ama Thorne Amca'ya babamın alabileceğimi söylediğini anlattım."

"Anlıyorum." Mena sıkıntılı bir şekilde Andrew'u yatağa götürdü, oturabilmeleri için bazı asi kuş tüylerini temizledi, ancak kolunu onun ince omuzlarında tuttu. Andrew onun yanına yığıldı, yanağı Mena'nın omzuna gömüldü, bir yandan ağlıyor bir yandan da kıvranan yavruyu kucaklıyordu.

Mena kendi çenesindeki titremeye karşı savaşıyor, babasınıninkine çok benzeyen kalın siyah saçlarını okşadı. "Sevgilim, her şeyden önce sana söz vereyim, ben hiçbir yere gitmiyorum, baban da öyle. Burada seninle kalmak için görevinden ayrıldı çünkü seni seviyor. Hem de çok. Bugün bir varil düştüğünde ve senin tehlikede olduğunu düşündüğünde onu görmeliydin. Seni bulamadı ve çok endişelendi. Çılgına dönmüştü."

"İşimi yapamayacağım diye endişelendim." Ses tonundaki acımasızlık hem bu kadar genç biri için fazla yetişkin hem de tamamen ergendi.

"Bu adil değil," dedi Mena nazikçe. "Sana aktarmaya çalıştığı şeyler çok önemli. Aslında, baban

ve ben size çok farklı şeyler öğretiyor olabiliriz, ama bunların hepsi aynı nedenden kaynaklanıyor. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Andrew başını iki yana salladı ama gözlerini elini kemirmeye çalışan Rune'u okşadığı yerden ayırmadı.

"Çünkü ne kadar çok bilgiye sahip olursanız, hayatınız o kadar iyi ve *kolay* olacaktır. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama dünyada işler değişiyor Andrew. Motorlar, buhar gücü ve fabrikalar dünyayı çok daha küçük bir yer haline getiriyor. Toprak artık en değerli meta değil ve kiracıları ve mülkleriyle geçinen aylak lordların hayatı çok geçmeden demode olacak. Babanız size bir miras, *bir yaşam sağlamaya* ve sizden sonra gelen nesiller için de aynısını yapmayı öğretmeye çalışıyor. Bu da mirası korumak için çok çalışmayı öğrenmek anlamına geliyor. Seni çok sevmese bunu yapmazdı." Mena, markizi savunmasının zavallı Andrew'dan çok onu şaşırttığını hayal ediyordu.

Andrew'un gözlerinden yeni yaşlar süzüldü ve onun omzundan doğruldu. "Ona Rune'dan bahsetme," diye yalvardı.

"Babana yalan söylerken kendimi gerçekten rahat hissetmiyorum." Kendi sırlarını lordlardan saklamak yeterince zordu. "Eninde sonunda öğrenecek," diye belirtti.

"Kız iki haftadır burada ve adam onu bulamadı," diye umutsuzca itiraz etti. "Geceleri ve o tarladayken onu dışarı çıkarıyorum. Ama içki fabrikasındayken yapamadım. Sadece bir kez yere düştü. Bugün oldu ama sadece ıslaktı. Ve taşların üzerindeydi, bu yüzden temizlemek zor olmadı. Kendimden başka bir şeyle ilgilenmeyi öğrenmem gerektiğini söyledi. Ve ben de öyle yapıyorum." Kollarındaki küçük yaratığa karşı gözlerindeki içten sevgi Mena'nın kalbini kırdı. Hayvanı olduğu, ona sevgi ve hürmet gösterebildiği için mutluydu. Adamın karanlığının somurtkanlıktan daha fazlası olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Bu gerçekten de zalim bir adamın başlangıcıydı. Küçük hayvana karşı böylesine şefkatli duygular besleyebilmesi ona umut vermişti.

"Zavallı Rune'u hayatı boyunca bu odada saklayamazsın," diyerek farklı bir yaklaşım sergiledi. "Delirecek. Dışarıda dolaşmaya ihtiyacı var."

Andrew'un omuzları çökmüştü ama kadın onun sözlerinin doğruluğunu kabul ettiği anı görebiliyordu. "Ona söyleyeceğim," diye razı oldu. "Ama bana birkaç gün ver. Bugün için artık kızgın olmayana kadar. Bana gitmememi söyledi ama onu kontrol etmem gerekiyordu."

Mena bunu düşündü. Ya laird sırlarını daha önce öğrenirse? Ya kovulduysa?

Andrew onun elini tuttu. "Lütfen, Bayan Lockhart. Her şeyi yaparım. Rakamlarım üzerinde yeniden çalışırım, istediğiniz her kitabı okurum, gülünç derecede sıkıcı olanları bile."

"Klasik edebiyatın nesini bu kadar sıkıcı buluyorsun?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

"Her şey." Burnunu çekti, umutsuzluğu yerini tiksintiye bırakmıştı. "Penny Dreadful'ları okuyorum çünkü içlerinde entrika, canavarlar ve cinayet var. Heyecan ve ilham veren her şey. Biz aşk ve melankoli hakkında okuyoruz ve bu çok sıkıcı."

"Gerçekten mi?" Mena sordu, aklına bir fikir gelmeye başlamıştı. "Sana özel olarak seçtiğim üç ayrı eseri okursan sırrını üç gün boyunca saklayacağımı söylesem ne dersin?"

"Ben yaparım." Andrew içini çekti ve az önce pantolonundaki salyayı silmiş olan Rune'a baktı. "Hangileri?" diye sordu kuşkuyla.

"Ya bunlardan birinde bir kadının iki adam tarafından vahşice tecavüze uğradığını ve sırlarını saklamak için ellerini ve dilini kestiklerini söylesem? Sonra babası onları öldürüyor ve bir turta yapıp düşmanına yediriyor? Bunu ilginç bulur muydunuz?"

"Evet." Andrew şiddetle başını salladı, gözleri şoktan yuvarlanmıştı.

"İşte sana Shakespeare." "Hayır!" dedi inanmayarak.

"*Titus Andronicus*." Mena başını salladı, daha önce bu kadar asık suratlı birinin dikkatini çekmiş olmanın heyecanını yaşıyordu. "Ya da kötü bir adam tarafından ihanete uğrayan ve Bonapartist olduğu için haksız yere hapse atılan bir adamı anlatan bir romana ne dersiniz? Bu adam hapisten kaçır ve kendisine haksızlık eden herkesten korkunç ve bazen de şiddetli bir intikam alır."

"Bunu okuyacağım." Andrew başını salladı.

"Evet, yapacaksın." Mena zaferle gülümsedi. "Ama *Monte Kristo Kontu*'nu sadece Fransızca okuyabilirsin."

Yüzünde gülünç bir kabullenme ifadesi belirdi. "Pekâlâ Bayan Lockhart, siz kazandınız, ben de Fransızca öğreneceğim."

"Mükemmel!" Mena ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "Sevgilim olduğun için teşekkür ederim ve sırrın konusunda bana güvenebileceğine söz veriyorum... üç günlüğüne, Andrew. Sana vermeye cesaret edebileceğim tek şey bu."

Andrew ciddiyetle başını salladı. "Üç gün."

Dağınık odaya göz gezdirirken, eteğindeki kaz tüylerini fırçaladı. "Burayı toparlayalım, olur mu? Çalışanlardan biri entrikamızı fark etmeden önce."

"Evet." Andrew yavru köpeği yere bıraktı ve Rune yatağın altında bir tüy yumağının peşine düştü. "Biliyorsunuz Bayan Lockhart," diye mırıldandı kovaşına dönüp fırçayı alırken. "Burada olmanıza sevindim."

"Teşekkür ederim Andrew," dedi, buğulanan gözlerini saklamak için dönerek. "Ben de öyle. Gerçekten çok sevindim."

* * *

Liam hiçbir zaman kilisede bile diz çökecek türden bir adam olmamıştı. Otururken eski meşe sıra ağırlığının altında inledi ve yalnızlığından emin olmak için Ravencroft'un şapelinin etrafına göz gezdirdi. Yüzyıllar süslü sunağın üzerindeki süslü şamdanları karartmıştı ve öğleden sonra ışığı sunağı üç taraftan çevreleyen vitraylardan süzülüyordu.

Kırmızı cübbesiyle göz kamaştıran, şefkatli ve sevgi dolu bir Kurtarıcı'nın resmedildiği pencere, savaşçıların koruyucu azizi Aziz George ve İskoçya'nın koruyucu azizi Aziz Andrew'un bitişik resimlerinin ortasında parlıyordu.

Onların yüce huzuruna kabul edilmeyecekti, Liam bunu biliyordu. Onun varlığı, Barış Prensi dedikleri adama karşı bir hakaretti. Ama huzursuz ruhundaki bir şey onu bu sessiz, kutsal yere çekmişti. Suçluluk duygusu belki de. Boşlukla karışık bir pişmanlık duygusu. İnsan geçmişin hayaletleri tarafından rahatsız edildiğinde ya da korkunç bir olasılıkla karşı karşıya kaldığında, netlik bulmak için nereye dönerdi?

Başka bir yer düşünemiyordu.

Bugün onu öldürmeye çalışan hayalet değildi. Ama bir adamdı. O varili yuvasından çıkaracak kadar güçlü biri.

Onu, altında birkaç nesil Mackenzie lairlerinin gömülü olduğu bu yere iten şey, ölmesini isteyebilecek tüm insanları düşünmesiydi.

Liam'a baktığında hâlâ babalarını gören kardeşi Thorne. Colleen'in ölümü de dahil olmak üzere pek çok şey için onu suçlayan.

Her zaman var olan Jani, İblis İskoçyalı'yı bu dünyadaki diğer herkesten daha fazla görmüştü. Bu nazik çocuk, kendi vatandaşlarının kanını Liam'ın üniformasından sayamayacağı kadar çok kez temizlemişti. Acaba hak ettiği intikamı almak için Liam'ın sadece güvende hissetmesini değil, aynı zamanda çocuğa karşı şefkat duymasını mı bekliyordu?

Sonra... kendi çocuğu vardı. Varisi. Andrew ondan daha kısa boylu olmasına rağmen, erkekliğin eşiğinde sallanıyordu. Sağlamdı... ama yeterince güçlü müydü? Belki de nefreti ona o varili itmesi için gereken gücü vermişti. Belki de meydan okumak için Liam'ın gözlerinin içine bakmayı beklemeyecek, kaba kuvvet ve fiziksel hüner yerine kurnazlığını ve zekâsını kullanacaktı.

Bu düşünce, Liam'ın dayanabileceğinden daha fazla bir baskı oluşturan kadar, göğsünün boşluğuna bir tokmakla çakılmış bir kama gibi saplandı. Göğsü genişlemeyi reddediyordu. Suçluluk ve pişmanlık ağır bir örtü gibi, nefes almak için savaşıma kadar onu boğuyordu.

Kendini mücadelesine kaptıran Liam, koridora çıkan uzun menekşe rengi halının üzerindeki yumuşak terliklerin fısıltısını zar zor fark etti, ta ki altın rengi bir eteğin fırırları çevresel görüşünü etkileyene kadar.

Ona bakmak istemiyordu. O, bu kutsal yere ait olmayan bir ayartıcıydı. Ona bakmak en az bir düzine günah işlemek demektir. Tanrı nasıl olur da böylesine melek gibi birine kötülükten başka bir şey için yaratılmamış bir beden bahşedebilirdi?

"Sizi rahatsız ediyorsam beni bağışlayın." Mürebbiyesinin sesi sessizliğe nüfuz etti ve duvarların soğuk taşlarını kutsal bir melodiyle ısıttı. Sanki bir Serafim'in sözlü şarkısı gibiydi. "İtiraf etmeliyim ki sizi burada bulmayı beklemiyordum."

İblis İskoçyalı neden bir kilisede olsun ki? Burada onun için hiçbir şey yoktu... Ne bağışlanma ne de kefareti. Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir bunun ötesindeydi.

"*Kendimi* sık sık bu yerde bulmuyorum." Liam ne kıpırdadı ne de ona bakmaya cesaret edebildi. Onun gitmesini istiyordu ama kalmasını istediği kadar çok değil.

"Gidebilirim."

"Hayır." İstedikinden daha aceleci konuşmuştu. "Hayır... dua et, genç kız. Ben giderim." Liam ayağa kalkacakken, o oturdu. Eteğinin yumuşak, yaldızlı kumaşı Liam'ın eteğinin kaba kumaşına baskı yapıyordu. Liam, yün ekosesinin ipeksi eteklerine dokunmak için yükselen ve görünmeyen bir akıntıyla ona doğru çekilen küçük gevşek liflerine baktı.

Tıpkı onun gibi.

"Günah çıkarmak için mi buradasınız?" diye sordu kararsızca.

Liam'ın alaycı sesi pürüzsüz taşları kabaca gıcırdattı. "Ravencroft'ta rahip tutmuyorum." Günahlarını, kendisini değerli ya da lanetli bulmayı kendine görev edinecek bir adama itiraf etmek gibi bir arzusu yoktu. Hayatında insanlar sadece iyi ya da kötünün olmadığı, sadece güçlü ya da zayıfın olduğu savaşlarda yargılanmıştı. Rahiplere ihtiyacı yoktu. Ne olduğunu ve bu hayat sona erdiğinde nereye gideceğini biliyordu.

"O zaman... buraya Tanrı'ya daha yakın olmak için mi geliyorsun?" "Hayır, genç kız, sadece şeytanlarımdan uzaklaşmak için."

"Ah." Bir süre sessizlik içinde oturdular, bu sırada kız eteklerindeki hayali bir kırıışıklığı düzeltti ve ellerini kucağına götürdü.

Liam'ın *aklına* bir rahip arıyor olabileceği geldi. "İtiraf edecek günahınız var mı Bayan Lockhart?" Onun Katolik olduğundan şüpheliydi ama yanındaki gizemli kadın hakkında çok az şey biliyordu.

"Buraya bazen bağışlanmak için dua etmeye geliyorum."

"Affetmek mi?" diye yankılandı. "Affedilmeyi gerektirecek ne tür bir gaddarlık yapmış olabilirsiniz?"

"Belki de affedilmeyi değil, affetme yeteneğinin bahşedilmesini istiyorum."

Liam nihayet başını kaldırdığında kadın ona düz gözlerle bakıyordu. Loş odada, sadece vitrayların arasından süzülen güneşin ışığıyla aydınlanan kız, küfrün kaleydoskopik bir çalışmasıydı. Hiçbir ressam onun yüzüne daha melek gibi bir şekil veremezdi ama dolgun dudaklarının tasviri akla sadece bir erkeğin tasarlayabileceği en saygısız eylemleri getiriyordu.

Bakışları dudaklarına indiği anda başını çevirdi ve eğdi.

"Bu günahsız olduğum anlamına gelmiyor," diye devam etti. "Hepimizin geçmişte yaptığı ve bizi rahatsız eden şeyler vardır. Utanç duyduğumuz şeyler."

Bazıları çoğundan daha fazla, diye düşündü karanlık bir şekilde. "Günahlarımızın bağışlanabileceğine inanıyor musunuz Bayan Lockhart? Bu

geçmiş hiç arkamızda bırakılabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Geçmişî terk etmeye çalışabiliriz ama geçmişin bizi gerçekten terk ettiğini sanmıyorum. O bizim bir parçamızdır; bizi olduğumuz kişiye dönüştürür. Hiçbirimizin bu kaderden kaçabileceğini sanmıyorum, lordum."

O zaman lanetlendim. Sonunda pencereye baktı ve artık şefkatli görünmeyen vitraylı bir bakışla karşılaştı.

"Neden lanetlendiğinize inanıyorsunuz?"

Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmiş olması Liam'ı ürküttü. Keşke bilseydi. Buradan kaçırdı. Ondandır. "Bana ne dediklerini duydu, değil mi?"

"Evet. Şeytan İskoçyalı." Onun tatlı ses tonuyla konuşulduğunda kulağa o kadar da aşağılayıcı gelmiyordu.

"Burada, kendi topraklarımda bile *Brollachan* tarafından ele geçirildiğimi düşünüyorlar. Buna inanıyor musun?"

Onun gibi pratik bir kadının bunu inkâr etmesini bekliyordu. Bu yüzden elini alnına götürüp endişeli bir hareketle yanağına doğru bıraktığında, aslında şaşırmıştı.

"Gerçekten, lordum, bugünlerde neye inandığımı bilmiyorum. Kendi gözlerime bile zor güveniyorum..." Bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra belli ki fikrini değiştirdi. "Dediklerini yaptın mı? Kavşağa gidip bir iblisle anlaşma mı yaptın?"

Acı bir ses çıkardı. "Hayır, genç kız, bu benim hakkımda sadece bir efsane. Yine de bu bir iblis tarafından ele geçirilmediğim anlamına gelmez. Sanırım doğduğumdan beri benimle birlikte. Lekeli kanımda var ve yaptığım her şeyi bir günaha dönüştürüyor. Benim için hiçbir zaman kurtuluş olmadı."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Nefes nefese kaldı. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Ama neden?"

En karanlık eylemlerinden birkaçı, zihninin gözünde yasaksız bir şekilde yükselirken, kasvetli ve kutupsal bir soğuk onu sıkıştırdı. "Çünkü genç kız, omuzlarıma yığılmış öyle günahlar var ki, dönüp onlarla yüzleşmek beni öldürür."

"O zaman iyi bir şey, lordum, omuzlarınızda onları taşıyacak güç var."

Kadının sesindeki ciddiyetsizlik adamı şaşırtarak tekrar ona bakmasına neden oldu. Kız yine ona bakıyordu, baştan çıkarıcı ağzının yarısı dikkatli bir gülümsemeye dönüşmüştü. Liam, bir kış çiçeğinin baharın ilk ışıklarını emmesi gibi bu gülümsemenin tadını çıkardı. Pencerelerden gelen mavi ışık saçlarına düşüyor ve onları menekşenin en fantastik tonuna dönüştürüyordu. Yeşiller ve altınlar yüz hatlarını yumuşatıyor ve solgun gözlerini için için yanıyormuş gibi aydınlatıyordu.

Hiç şu anki kadar güzel görünmemişti. "Nasıl kurtuluş, *kefare*t olabilir ki?

İlk günahın mı?" diye sordu, yüzü onun için duyduğu endişeyle yumuşamıştı. "Sanırım şeytan hepimizin içinde. Bizi ilahi olmaktan ziyade insan yapan da bu. Kurtuluş ve lanetlenme arasında hassas bir denge olduğuna inanıyorum. Birinin sınırlarını test etmeden diğerine sahip olamazsınız. Önce karanlığı fethetmeden ışık olmaz. Korkuyla savaşmadan cesaret olmaz. Acı çekmeden merhamet olmaz." Sanağın üzerinde parıldayan altın haça bakmak için döndü, ağzı bir çizgi haline geldi. "Biri size haksızlık etmeden bağışlama olmaz."

"Sana kim haksızlık etti?" Liam kendi sorunlarını kısa bir süreliğine unutarak sordu. "Buraya kimin için dua etmeye geliyorsun?" Ve neden o kişiyi nihai hükmüyle tanışmaya göndermek istiyordu?

"Sana söylesem bana inanmazsın," diye mırıldandı, gözlerini kucağına dikerek.

"Dene beni," dedi, onun kendisine güvenmesini, içini dökmesini ne kadar çok istediğine şaşıracak.

Ona itiraf etmek için.

"Tek söyleyebileceğim, lordum, benim de kendi şeytanlarım olduğum." Kadın adamın gözleriyle tekrar buluştu, gözleri şüpheci bir nemle parlıyordu. "Ve sizin korumanız, sizin... *comraich'iniz* sayesinde beni burada, Ravencroft'ta bulamayacaklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

İçinde bir şeyler eridi. Belki de anadilinin İngilizcesi tarafından bu kadar sevimli bir şekilde yanlış telaffuz edilmesi idi. Ya da dudaklarıyla keşfetmek istediği o gamzeyi ortaya çıkaran kendini beğenmiş gülümsemesi idi. Ya da sözleri. Umutsuzluğa kapıldığını düşündüğü bir konuda küçük bir ışık kuyusunu kışkırtan kelimeler. Liam'ın bir parçası onun üzerindeki etkisinden, kalbini yumuşatıp bedenini sertleştirmesinden nefret ediyordu. Yine de aralarındaki bu beklenti duygusu bir bakıma hayatı onaylıyordu. Kaçınılmazlık.

Sunağa geri döndü ve sıranın yan tarafına doğru eğildi. Ondan uzaklaşarak etkiyi yok etti. "Andrew'un yanından yeni ayrıldım," dedi parlak bir sesle. "Durumu çok daha iyi."

Kaşları öylesine çatıldı, öylesine sertleşti ki, kendi yüz hatlarının gerginlikten çatlayacağından korktu. "Onunlayken beni affedemeyeceğini hissediyorum." Sinirli bir elini bağlanmamış saçlarında gezdirirken ağır parmaklarıyla kafa derisini çizdi. "Ben hep merhametsiz bir adam oldum. Zulmün, karanlığın ve korkunun temsilcisi. Hayatım boyunca yıkımdan başka bir şey yaratmadım. Sanırım bu yüzden Ravencroft'a geri döndüm. Bir şeyler yetiştirme, bir hayat kurma ve çocuklarım, yaratılmasına yardım ettiğim iki varlık için gelişen bir miras bırakma fikri birdenbire büyük bir cazibe kazandı. Sanki bunu yaparak kurtuluş olmasa bile bir kurtuluş bulabilirmişim gibi. Belki de buranın koridorlarında dolaşan korkunç anıları kovabilirim. Ama korkarım artık çok geç."

"İşleri yoluna koymak için *asla* çok geç değildir." Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bayan Lockhart-Mena, size sormak zorundayım. Bugün ne olduğunu gördünüz mü? O varili iten Andrew olabilir miydi?"

En büyük korkusunun ne olduğunu anlamış gibi Mena'nın gözleri irileşti ve başını sertçe salladı. "Ne gördüğümünden hâlâ emin değilim ama o olmadığından eminim lordum. Oğlunuzun karanlık ve öfkeli bir bulut olduğunu biliyorum. Ama Andrew'u olaydan hemen sonra yatak odasında buldum. Çoktan odaya geri dönmüştü.

kalsın." Onun şüpheciliğini örtmek için acele ederek canlandı. "Aslında oldukça görkemli bir an yaşadık ve eşi benzeri görülmemiş bir ilerleme kaydettik. Önümüzdeki günlerde ondan memnun kalacağınızı düşünüyorum. Sana yaklaşıyor, bunu biliyorum ve aranızı düzeltmek için bir neden bulacaksınız."

Liam beklediğinden bile daha rahatlamış bir şekilde sıraya yaslandı.

"Kendi oğlunuzun size zarar verecek eylemlerde bulunacağına inanmaya meyilli olamazsınız," dedi inanamayarak.

Bunu yapan ilk Mackenzie oğlu olmayacaktı.

Liam başını eğdi. "Senin onlara göz kulak olmak için gönderilmiş bir melek olduğuna inanmaya meyilliyim, Mena. Onları doğuran şeytana karşı bir denge unsuru."

Emin olamıyordu ama kızın yanaklarının kızardığını düşündü.

"Bir melek sayılmaz," diye fısıldadı ve hareketinin farkında olmadığını belli edecek şekilde ona doğru eğilir gibi oldu. "Çocukların, senin için çok yalnız kaldılar. Bunca yıl seni onlardan uzak tutan şeyin ne olduğunu sorsam affedilmez mi olur?"

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, kızın duyup duymadığını merak etti. Daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormaya cesaret edememişti. Bakışları şapelde gezindi, ta ki kraliyet mavisî perdeleriyle uzun süredir kullanılmayan koyu ahşap kutuya gelene kadar. Belki de, diye düşündü Liam, şimdi günah çıkarma zamanıydı. Belki de sadece bu seferlik ruhunu boşaltabilirdi.

En karanlık düşüncelerini dile getirirken sesi boğazında çakıl taşı gibi hissediliyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, nesiller boyunca bu ailedeki erkeklerin kanını lekeleyen, daha mecazi türden bir iblis *var*. Kül ve kömürden başka bir şey kalmayana kadar içimizi yakıyor. Hayatım boyunca sayısız savaş verdim ama hiçbirini kendimle verdiğim kadar zor değildi. Bu kadar ateşle yaşamamanın ne demek olduğunu bilemezsin. O kadar büyük bir öfke ve nefretle ki, siyah bir boşluktan başka bir şey kalmayana kadar seni kemirir. Kurtarırdım

Çocuklarımla bu tür bir zulmü bilmesini engellemek için. Onları bunun iğrenç şiddetinden koruyacaktım. On yıllar boyunca o karanlık uçurumun beni bütünüyle yutacağını düşündüm ve kenarından uzaklaşana kadar onları da kendimle birlikte içine çekme riskini göze alamazdım. Bu yüzden, kendimi uzak tutmak anlamına gelse bile, bunu onlardan uzak tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım."

Düşünceli bir anın ardından, "Onları inciteceğini hiç sanmıyorum," **d i y e** onu rahatlattı.

Başını iki yana salladı. "Ama emin olana kadar geri dönemezdim."

"Ne değişti?" diye sordu usulca. "Ne zaman ikna oldun?"

Liam tam olarak o anı biliyordu; ruhuna kazınmıştı. Kabuslarına musallat olmuştu. "Kardeşimi kaybettiğim zaman."

"Hamish?"

İçinden acı bir ses kaçtı. Elbette Hamish'i duymuş olmalıydı. O da bu klanın bir parçasıydı. Hayatlarının bir parçasıydı. Babalarının pek de gizli olmayan utancı ve varisi olması için Liam yerine babalarının tercih edeceği adam.

"Bölüğümüz, Fenian İsyanı'ndan bu yana Kanada'da saklanan İrlandalı isyancıların gizli bir tarikatını bastırmak üzere göreve gönderilmişti. İnsanlarla dolu bir gemiyi alıp patlayıcılarla doldurmuşlardı. Planları gemiyi bir İngiliz limanına götürüp patlatmak ve masum insan yığınlarını öldürmektir. Gemiye durduramadık ama gemiye bindik, isyancıları idam ettik ve Hamish gemiyi tekrar denize doğru yönlendirirken geri kalanımız da sivilleri tahliye etti. Onları patlama alanından güvenli bir mesafeye götürmek düşündüğümüzden daha uzun sürdü. Hamish için geri dönüyordum ki zamanımızın tükendiğini fark ettim. Gemide yangın çıkmıştı, fitil ateşlenmişti ve o anda o gemiye binersem bir daha çıkamayacağımı biliyordum. Şeytan İskoçyalı olarak şansım tükenmişti."

"Zavallı Hamish," diye mırıldandı

Mena. "Evet."

"İyi bir adam mıydı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama ben de değilim. Yine de aynı acımasız baba tarafından şekillendirildik ve sanırım bu şekilde bağlı olduğumuzu söyleyebilirsin." Liam omuzlarının ağır bir nefesle kalkıp inmesine izin verdi. "Onun için geri dönmek istedim. Bu benim sonum olacak olsa da bunu düşündüm. Ama patlama gemiyi parçalara ayırırken düşünebildiğim tek şey çocuklarımı görmek zorunda olduğumdu. Telafi etmem gereken çok şey vardı." Elleri, kurtarılması için yalvaran kardeşinin anısına yumruk şeklinde kıvrıldı. Kurtarılmak için yalvarıyordu. "Hamish'in öldüğü gün bir şeyler değişti... Eve dönmem gerektiğini biliyordum."

Mena solgun, zarif elini onun sert parmak eklemlerinin üzerine koyduğunda, bu bir mucize gibi geldi.

"Yaşadıklarınız ve kaybettikleriniz için gerçekten çok üzgünüm. Ancak çocuklarınızla yaşadığınız mücadeleler ne olursa olsun, geri döndüğünüz için onlar daha iyi. Bu şimdiye kadar yaptığın en iyi seçimdi. Bunu bilmelisin."

Kadının sesindeki coşku adamın boğazını sıktı ve o gece ikinci kez gözlerini ondan kaçırmak zorunda kaldı. "Babamı hiç tanımadıklarından emin oldum. Onları annelerinin deliliğinden korudum. Aile hakkında bildikleri tek şey ben ve Thorne, sanırım. Ama *asla* iblisimle tanışmalarını istemiyorum. En büyük korkum, yapabileceğim kötülüklere tanık olmaları. Bunu yapabileceğimi *kanıtladım*."

Onun elini sıktı. "Böyle bir talihsizliğe maruz kaldığınızda, size en yakın olanların bunu anlaması zordur çünkü sıradan biri gibi görünürsünüz. Dışarıdan, her zaman olduğun, onlara olduğunu göstermeye çalıştığın kişi gibi görünüyorsun. Ama içinde akıl almaz derecede değişmişsiniz ve belki de kendinizi bile tanımıyorsunuz." Diğer eli de ilkinde katıldı ve avucunun etrafına doladı, sesi coşkuyla yükseliyordu. "Bence sen kim olmaya karar verdiğini keşfettiğinde, çocukların, halkın o adamı tanıyacak. Ve onu seveceklerinden hiç şüphem yok. Sen

iyi bir adam, Laird Mackenzie, inandığınızın aksine. Bence klanınız ve çocuklarınız bunu sizden daha iyi biliyor."

İşte yine o güven verici gülümseme. Şehvetli dudaklarının hafifçe eğilmesiyle yanağında bir gamze belirdi. Tanrım, ona bakmak bile hoştu. Ve onun tarafından dokunulmak, ilahi.

Onun hakkında düşündükleri için onu kutsa, ama Liam daha iyisini biliyordu. İtirafının derinliğinde içinde dönen duygu girdabı aniden fiziksel bir cehenneme dönüştü. İçindeki şeytan şehvet alevlerine dönüştü. Liam onun gözlerinden bunu okuyabildiğini biliyordu, çünkü kadın şok olmuş bir solukla ellerini bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Geri çekilmek için.

Zaten lanetlenmişse, kötü dürtülerini cehenneme kadar takip edebilirdi.

En azından onu tekrar tadacaktı.

Liam ona doğru fırladı, bileklerini kavradı ve onu tekrar kendine doğru çekti. Parmaklarını kızın gür saçlarına daldırarak oradaki karmaşık saç örgüsünü gevşetti ve kızın hınzır ağzını kendi ağzıyla kavrarken başını iki güçlü avucunun arasına sıkıştırdı.

Dudaklarının birleşmesi Liam'ın kiliseye geldiğinde aradığı şeyi b u l m a s ı n ı s a ğ l a d ı . Mena'yı hayatı boyunca hiç hissetmediği bir saygıyla öptü. Ruhunun en karanlık, en sapkın derinliklerinden fışkıran bir açlık tarafından yönlendirilen Liam, sonunda tapınmaya değer bir şey bulduğunu biliyordu.

Yine de bunu yumuşak dualar ve alçakgönüllü sözlerle yapmak istemiyordu. Pict atalarının yaptığı en ilkel şekilde ona saygılarını sunmak istiyordu. Kalbinin coşkusuyla çarpan davullarla. Kara gökyüzünü yalayan ateşle, beline yayılan sıcaklığın gücüyle alev alev yanarak. Yıllarca inkâr edilen tutku, demir iradesinin yüzeyine tırmandı ve onunla ziyafet çekti. Onun savunmasını, pek çok duvarı ve orduyu kuşattığı gibi şiddetle ve acımasızca kuşattı. O acımasızlığı kullandı

Yenilen lejyonların ortasında ayakta kalan tek adam olana kadar.

Elleri onun bileklerine dolandı. İstedikini bildiği halde geri çekilmedi.

Yapması gerektiğini ikisi de biliyordu.

Bunun yerine, boynunu eğip onu kabul etmek için ağzını açtığında yumuşak bir teslimiyet sesi çıkardı.

Diliyle onu sahiplendiğinde, içinden muzaffer bir sıcaklık yükseldi, her zaman Mackenzie iblisiyle dolu olduğunu hayal ettiği o karanlık yere lezzetli bir heyecan yayıldı. Kadının tatlılığı onu bunaltmış ve sersemletmişti ve Liam, onu dize getirebilecek herhangi bir şey, herhangi biri varsa, bunun bu tekil kadın olacağını fark etti. Onu bedeninin ve belki de ruhunun derinliklerine kabul edebilirdi. Karanlığı aydınlatırken onun ateşini söndürebilirdi.

Tanrım, ama tüm terk edilmiş varlığını yakmıştı... ama bu ana kadar gerçek sıcaklığı hiç hissetmemişti.

Ve dudaklarını onunkilerden ayırıp ellerini yüzünü kavradığı yerden çekene kadar gerçek bir kayıp hissetmemişti.

Aralarındaki hava muhtaç bir çılgınlıkla titriyordu ve kızın gözlerindeki korku dolu yaşlar, asla gerçekten sönmeyecek bir şehvetin ateşini söndürmekten başka bir işe yaramadı. "Mena." Onun adı bir duaya dönüştü.

Bir savunma.

"Beni affet," diye fısıldadı, ayağa fırladı ve ondan uzaklaştı. "Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilemezsin."

Eteklerini toplayıp kaçarken sıcaklığı da yanında götürdü.

ONUNCU BÖLÜM

Laird Liam Mackenzie her gün güneş doğarken ölüme meydan okuyordu.

Alçak topuklu geyik derisi çizmelerini giyer ve Crossan nehrinin denize ulaşmak için etrafından dolaşmak zorunda olduğu Ben Crossan dağına tırmanmak zorunda kalana kadar kırlar boyunca birkaç mil koşardı. Yol zaman zaman kayalık ve tehlikeli olsa da, asıl tehlike Craeg Cunnartach, yani Tehlikeli Uçurum denen keskin zirveye ulaşana kadar başlamamıştı.

Birçok trajik, aşık İskoçyalı genç kız kendini tam da bu yerden ölüme atmıştır. Mackenzie'ler arasında bu kadınların *Fuathan'a*, yani su perilerine dönüştükleri ve bir erkek onların sularına girmeye cesaret ederse, intikamcı genç kızların onu denizin derinliklerine sürükleyip boğulurken yutarak kırık kalplerinin sonsuz boşluğunu doldurmaya çalıştıkları söylenirdi. Balıkçılar, dalgıçlar ve tüccarlar bile Crossan Nehri'nin ağzından ve Craeg Cunnartach'ın altındaki sulardan kaçınırlardı.

Liam elbette bu batıl inanca inanmıyordu ama derin suların altında güçlü bir akıntının, köpekbalıklarının, kayaların ve sayısız başka tehlikenin gizlendiğini biliyordu.

Ona göre, şeytana onu yakalaması için bir şans borçluydu. Ayrıca onun öldürülmesi kolay bir adam olmadığını da anlamıştı ve bu nedenle aklına gelen tek yeri aradı

O ne alfa yırtıcı, ne baskın savaşçı, ne de toprakların efendisiydi.

Ve böylece hayatını denize adadı.

Neredeyse.

Uçurumun kenarına tırmandığında ne kadar bitkin düşmüş olursa olsun, atlamakta asla tereddüt etmedi ve aşağı inerken kendisine doğru uzanan kaya yüzündeki çıkıntı ve kayalıkları temizlemek için momentumunu kullandı. Çünkü ölümle ilgili engin deneyimlerine göre, bir insan en ölümcül hatalarını genellikle tereddüt ederken yapardı.

Karanlıklar Prensi'ne onu ele geçirmesi için bir şans verdiğini söylemek, şeytanın hakkını almasını kolaylaştırmak niyetinde olduğunu göstermiyordu. Bir savaşçı olan Liam, zorlukla kazandığı tüm gücüyle akıntıyla mücadele etti. Yüzeye çıktığında, Ravencroft Koyu'na doğru kıvrak ve güçlü kulaçlarla yüzmeden önce sabırla nefesinin geri gelmesini bekledi -soğuk her zaman nefesini çaldığı için-.

Mesafeyi hiçbir zaman tam olarak hesaplamamıştı ama çoğu gün yarım saatten biraz fazla yüzmesi gerekiyordu. Bu ritüeli çocukluğundan beri gerçekleştirdi.

Masum bir bedene kırbaç vurduğu sabahtan beri. Bir başkasına karşı işlediği ilk gerçek günah.

Birçoğunun ilki.

Alayıyla birlikte yurtdışındayken, mümkün olan her suya dalmıştı. Timsah istilasına uğramış orman nehirlerini, buzlu Prusya göllerini ve haritadaki hemen hemen her okyanusu dövmüştü.

Ama Highland sahilinin bu bölümü onun favorisiydi. Evini çevreleyen denize, Druidlerin kutsadığı, Viking ve Pict atalarının eskilerin kanıyla kirlettiği suya daldığında, varoluşsal mücadelesini fiziksel bir mücadeleye dönüştürdü ve onu sahiplenecek her şeye karşı savaştı. Bu onu kara derinliklere çekecek ve boğacaktı. Suçluluk. Acı. Nefret. Her gün taşıdığı yükler.

Sanki tanrıları ona vurmaya ya da şeytanı onu ele geçirmeye davet etmiş gibi hissediyordu ve onlar yapmadığında, tuzlu sudan bir tür huzurla ya da söylemeye cesaret ederse, izinle çıktı. Ruhunun temizleneceği bir vaftiz gibi değil, daha çok mecazi bir banyo gibi. Bir gün daha yaşayacak ve çalışacaktı ve çöp, toprak ve pislik ruhunu tekrar siyaha boyayacaktı ve böylece ertesi sabah ritüeli tekrarlayacaktı.

Bu sabah, yolculuğu belki de hatırlayabildiği en kısa sürede yaptı. Tuhaf bir huzursuzluk onu daha kadar kovaladı ve ondan öyle bir hızla kaçtı ki, bacakları onu daha da hızlı gitmeye iterken yandı.

Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilemezsiniz...

Bu sonbaharrüzgarçığılık attı onu kelimeler aracılığıyla Kanyon, yara bere içindeki etine çarpana ve çoktan iyileşmiş kirpiklerini yakana kadar. Soğuk, kalbini ve hayati organlarını korumak için kanı içeri çekerken cildini beyaz ve pembeye çevirse de koştu ve üstsüz yüzdü.

Burada çıkarılması gereken bir ders vardı. Kalbini korumak için iyi yapardı. Ve onunkini de.

Burada ona zarar verebilecek herkese karşı güvendeydi. Onun dışındaki herkesten.

Mürebbiyesi yanılmıştı, onu öpmenin, neredeyse şiddetle dolu bu arzuları uyandırmanın ne kadar yanlış olduğunu biliyordu. Onunla ilgili bu saplantılı, kötücül merakı küfür sınırındaydı. Kız onun bir şeyler istemesine neden oluyordu. Karanlık şeyler. Sadece kendi ruhunu değil, onun ruhunu da mahkûm edecek günahları düşünmesine neden oluyordu.

Mena Lockhart.

Bir isim mi? Bir varlık durumu mu? Kalbi kilitli bir kadın.

Onu çeken masumiyeti mi yoksa gizemi miydi? Keskin zekası mı? Rahatsız edici sırları mı? Gözlerindeki anlayışın derinliği mi yoksa sıcak, yemyeşil vücudunun derinliği mi?

Hepsini istiyordu. Her şeyini. Onu bedeniyle ve ruhuyla ortaya çıkarmak istiyordu. Onu çıplak ve geniş bırakmak ve onu fethetmek.

Ona sahip olmak istiyordu. Ona sahip olmak. Tenini kendi işaretiyle damgalamak ve aynı şiddetli arzunun gözlerine yansıdığını görmek.

Evet, bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordu. Kontrolden çıkıp onu tüketmeden önce bu kötü düşüncelere hâkim olması ve bu günahkâr dürtüleri dizginlemesi gerektiğini biliyordu.

Onu sertleştirdi, o kadar sertleştirdi ki düşünemedi.

Ama kadın onu da yumuşatmıştı. O boşluklarda duvarlar ve kaleler inşa etmişti; anıların, günahların ve acıların karanlık bir odadaki cam kırıkları gibi etrafa saçıldığı, masum bir kurbanın dışarı çıkmasını beklediği o yerlerin etrafında. Tehlike de burada yatıyordu.

Eli onun tenini ya da dudakları onun ağzını her bulduğunda, öfkesinin sıcaklığıyla soğuk çeliğe dönüşen bir şey... eridi.

Sorun şu ki, o duvarları sevdiklerini dışarıda tutmak için değil, bir şeyin kaçmasını engellemek için örmüştü.

Sanırım şeytan hepimizin içinde, demişti.

Nay, mo ailleachd. Hayır, güzelim, diye düşündü Craeg'den atlarken ve buz gibi Atlantik'in ciğerlerinden nefesini ve uyarılmasından ateşini çalmasına izin verirken. *Hepimiz değil ...*

Sadece ben.

* * *

İki gündür uyumamış olmasına rağmen, Mena'yı Ravencroft Keep'in koridorlarında huzursuz bir hayalet gibi dolaşmaya iten yaygın bir tedirginlik vardı. Elbette sebebini biliyordu.

Kaçınılmaz Laird Mackenzie. Derin yaraları ve gizli derinlikleri olan yenilmez bir savaşçı.

Sanki onu damgalamış gibiydi. Nefis, erkeksi tadını dudaklarına kazımış ve sadece büyük ellerinin nazik tutuşuyla tenini işaretlemişti.

Mena, kocası Gordon tarafından defalarca işaretlenmiş ve yaralanmıştı ve bu yaralar bir hafta ya da daha fazla sürebilirdi. Elbette acı daha da uzun süre devam etti.

Ama Liam Mackenzie'nin öpücüğünün yadsınamaz etkisi sonsuzdu. Bin yıl yaşasa bile onun dudaklarının sahipliğini hissedecekti.

Onu en çok üzen şey, adamın bir an bile kaçmasına izin vermemesiydi. İçki fabrikasında meşgul olmadığı zamanlarda, kızının olduğu her yerdeymiş gibi görünüyordu. Daha dün, çocuklarla vals dersini yarıda kesmiş, kızını birkaç dans için süpürmüştü. Yeterli bir dansçıdan daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı ama ara sıra Rhianna'ya takılıp onu yakalıyor, kız bunu bilerek yaptığı için onu azarlarken o da beceriksiz ayaklarına küfrediyordu.

Kahkahalar kaleyi en güzel kakofoniyle doldurmuştu ve tanımlayamadığı bir nedenden dolayı Mena'nın kalbini sızlattı.

Ravencroft ayrıca en sevdikleri solaryumda uzanırken onlarla birlikte çay içmeyi ve *Monte Kristo Kontu'ndan* Fransızca bir şeyler okumayı da alışkanlık haline getirmişti. Büyük bir dikkatle dinler, çocuklar gibi soru sormaz ya da açıklayıcı sözler söylemezdi. Sadece oturur ve o sinir bozucu kara gözleriyle kıza bakar, çenesi buğulanmış parmaklarının üzerine tünerti.

Etrafında büyük, açgözlü bir kedi gibi dolaşıyordu, devasa vücudu her odayı o kadar dolduruyordu ki, kadın kendini kalabalık ve aşırı gergin hissediyordu. Onun varlığında, kendi bedeni sürekli bir farkındalık halindeydi. Bir okşayış kadar somut olan bakışları, odaya girdiğinde uyarı ile karıncalanana ve iğnelenene kadar etindeki ince tüyleri kaldırdı.

İlkel içgüdüleri ona *burada tehlikeli bir yaratık olduğunu* söylüyordu. Bir canavar. Bir yırtıcı. Kaçması iyi olurdu.

Saklanmak için.

Mena sık sık başını kaldırıp adamın dudaklarına ya da göğüslerine sabitlendiğini görüyordu. Kelimeler boğazında düğümlenir ve nefesini tutmak için duraklamak zorunda kalırdı. Gözlerinde karanlık, cinsel bir vaat gizleniyor ve Mena'nın tüm düşüncelerini çalıyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şey saklamadı. Kız onun bakışlarını yakaladığında, ne gözlerini kaçırdı ne de ona karşı duyduğu açık beğeniyi gizlemeye çalıştı. Bir zanaatkârın sevgi dolu elleriyle yontulmuş bir heykel gibi hareketsiz ve sessiz kalırken, ona sadece kalenin taşlarını eritmeye yetecek bir sıcaklıkla baktı. Sert. Pürüzsüz.

Kusursuz.

Onu öptüğü için ona lanet olsun!

Bunu tekrar yapmasını istediği için ona lanet olsun.

Tüm bunlara rağmen, onun sürekli varlığı, yavrunun bakımı konusunda Andrew ile işbirliği yapmaya çalışırken daha fazla zorluğa neden oldu. Kendilerini onun arkadaşlığından muaf tutmak için her türlü yaratıcı yolu bulmak zorunda kalmışlardı.

Bir de bu sabah Mena'nın bir türlü toparlanamadığı olay vardı.

"Ona söylemelisin Andrew," diye hatırlatmıştı Mena çocuğa, Rune'u sabah gezintisi ve işemesi için dışarı çıkardıklarında. "Yarın üçüncü gün."

"Yapacağım," diye yemin etmişti. "Sabah onunla birlikte çalışma odasına gideceğim." Burnunu çok uzaklara götürmeye başlayan Rune'u geri çağıran Andrew, "Onunla işler iyi gidiyor, öyle değil mi? Babamla. Son iki gün... şey, iyi geçti, değil mi?"

"Evet Andrew, öyle." Sevgiyle gülümseyerek ona doğru geri çekildi. "Ve sen de aynı şeyi yaptın, çok takdire şayan. *Monte Kristo Kontu'nu* nasıl buldun? Söz verdiğim gibi mi?"

"Evet." Andrew başını salladı. "Diğer mürebbiyelerimizin okumamıza izin verdiği her şeyden çok daha ilginç ve yaramaz."

O anda içini bir endişe kapladı. "Ah, canım. Sence baban bunu okuduğumuza kızar mı?" diye yüksek sesle merak etti.

Güneşin doğuşunun kehribar rengi sonbahar otlarını altın rengiyle yalamasını izledi. "İçerikle ilgili bir sorunu olsaydı bir şeyler söyleyeceğini tahmin ediyorum."

"Bayan Lockhart." Andrew'un yüzünde muziplikle aydınlanma arasında tuhaf bir ifade vardı. "Babam kitabın ne hakkında olduğunu bilmiyor."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne demek istiyorsun?" "Fransızca bilmiyor."

Her gün *çocukları* görmek için oradaydı. Anlamadığı bir kitabı okurken neden onlara katıldığının tek açıklaması buydu. Kadının kilisede söylediği sözleri ciddiye almıştı. Hepsi bu kadardı.

Öyle değil miydi?

Eğer bu seçenek Mena'nın nefesini kesmemiş olsaydı, Andrew'un bir sonraki sözleri Mena'nın aklını başından alacaktı. "Bayan Lockhart, babam bu tarafa geliyor."

"Ne?" diye ciyakladı.

Panikle küçük Rune'u kucağına alıp Andrew'un kollarına attı ve dışarıda yakalanıp yakalanmadıklarını anlamak için dönmeden önce onları kapıdan içeri fırlattı.

Ağaçların arasında sadece bir hayalet gibiydi ama şekli çok netti. Ravencroft şaşırtıcı bir hızla koşuyor ve sonbahar elementlerine karşı şaşırtıcı miktarda derisini açıkta bırakıyordu. Mena, uzaktan baktığı için Ravencroft'un parlak gövdesinin nerede bitip açık kahverengi pantolonunun nerede başladığını anlayamıyordu.

Sıcak erkek eti ve sıcak İskoç kanıyla ilerleyen bir dev gibiydi. O yaklaştıkça, bir konuşma daha da kaçınılmaz hale geliyordu. Sonuncusunun nasıl bittiğini, adamın ağzının onunkine değdiğini düşününce, Mena geri çekilmesi gerektiğini biliyordu. Kendi kendine bunu yapmanın utanılacak bir yanı olmadığını söyledi. Sayısız ordu, İblis İskoçyalı yaklaştığında tam da bu şeyi yapmışken olmazdı.

Ona güvenilmezdi. Ve kalbinin fazladan atışlarına ve onu gördüğünde içini kaplayan titremeye bakılırsa, çok uzakta bile olsa, o da güvenilmezdi.

Elinde olmadan, adamın koyak yönünden koşarak uzaklaşmasını bir an için izledi. Başı tam olarak eğik değildi, ama tam önündeki bir yere, fethetmek üzere olduğu bir sonraki toprak parçasına odaklandığını gösterecek şekilde eğikti.

Adam onu henüz görmemişti ama kadın onu fazlasıyla görebiliyordu.

Adam yaklaştıkça Mena daha fazla ayrıntı keşfetti. Ağır kemiklerine yapışan görünür kas ve güç şeritleri hareket ettikçe esniyor ve dalgalanıyordu. Göğsündeki geniş kas diskleri her ağır adımda geri tepiyordu. Uzun bacakları kusursuz bir ritim duygusuyla aralarındaki mesafeyi tüketiyordu. Saçları gevşekti ve sanki denize girmiş gibi nemle omuzlarına yapışmıştı. Aval aval bakarken fark edilmemek için arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu, ama ayakkabıları yere yapışmış gibiydi ve gözleri de benzer şekilde *ona yapışmıştı*. Çitlerden sola sapıp batıdaki tepeden aşağıya, içki fabrikasına doğru ilerlediğinde onu oldukça garip bir münakaşadan kurtarmıştı.

İşte o zaman Mena şok edici bir keşif yapmıştı. Marki Ravencroft hayatının bir döneminde işkence görmüştü. Uzun, korkunç yara izleri sırtının pürüzsüz etini gölgeliyordu. Bu mesafeden onları görebilmesi için oldukça büyük olmaları gerekirdi. Elini göğsüne götürerek orada filizlenen ağrıyı bastırmaya çalıştı.

Mena nefes nefese Ravencroft Kalesi'ne sığınmış, Andrew'un Rune'u güvenli bir şekilde götürdüğünden emin olduktan sonra çocuklarla sabahlamaya başlamıştı. Onlarla düzenli bir eğitim günü geçirmeye çalışmış ama hiçbir işe yaramamıştı. Ravencroft'u bu kadar korkunç bir şekilde kim yaralamıştı? Belki de bir zamanlar savaş esiriydi. Belki de bilgi almak için işkence görmüştü. Ya da itaatsizlikten kırbaçlanmıştı. Ama ordu, krallığın akranlarını, özellikle de bir marki gibi yüksek rütbeli olanları kırbaçlama alışkanlığında değildi.

Mena'nın elinde değildi, Mackenzie Lordu'na karşı hissettiği endişe ve şüphenin altında bir şefkat kuyusu açılmıştı. Merak etmişti, acaba Laird bugün kıvrak bir şehvetle ve anlamlı bakışlarla mı ortaya çıkacaktı?

Bunu yapmadığında, göğsüne dolan şeyin rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu anlayamadı. Ama bir süre sonra sinirleri o kadar gerilmişti ki, yanlış telaffuz edilen bir Fransızca fiil daha onu patlatacaktı. Bu yüzden çocuklara birkaç belirsiz mazeret uydurdu, ellerine bir kitap tutuşturdu ve Ravencroft'un koridorlarında dolaştı, kendisiyle birlikte dörtnala kaçmakla tehdit eden düşünceleri, korkuları ve fantezileri toplamak için yalnız kalacağı bir an için minnettardı.

Mena, kale duvarlarının soğuk taşını ısıtan lüks duvar halılarını yakından incelerken kendini ön girişe çıkan büyük merdivenin tepesinde buldu. Dışarıdaki gökyüzü, bir fırtına ritmik bir düşmanlıkla yeryüzüne yağarken güneşi perdeleyen sonsuz bir çelik levhaya dönüşmüştü. Önünde minik inci düğmeleri olan ağır yün gri bir elbise giymişti. Saçlarını başının üstünde gevşek bir şekilde toplayarak mükemmel bir ürkütücü yansıma yarattığını düşündü. Yarısı havaya, yarısı da ruh haline uyuyordu.

Bakışları büyük merdivenin ortasında bulunan heybetli bir yağlıboya tuvale takıldı. Kendisi kadar uzun ve belki on katı genişliğindeydi. Bu büyük bir savaşı tasvir ediyordu; iri yarı ve vahşi bir Mackenzie savaş reisi, İngilizlere karşı savaşan kilt giymiş İskoçyalılardan oluşan bir gruba liderlik ediyordu. Mermileri havada sallanıyor, saçları çılgınca uçuşuyor, hayranlık uyandırıcı ve kaçınılmaz görünüyorlardı. Belki de Culloden savaşı? Böylesine vahşi adamlar nasıl yenilmişti?

Markiz'i kadim savaşlara koşarken hayal ediyordu, intikam ve cesaretin karanlık bir figürü, rakipsiz gücü ve muhteşem formu nedeniyle kıyaslanamayacak kadar korkutucu. Dipsiz siyah gözleri öfkeyle parlıyordu.

Savaşın sıcağında, düşmanlarını kanlı ve ölümcül çarpışmalarda yenerken gür abanoz saçları yüzüne dağılırdı.

Bu tablodaki illüstrasyonun güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde titreyen parmaklarını uzatıp eski reisin vahşi tasvirine dokundurdu.

Ağır bir elle resmedilmişti, kare açılar ve karanlık, kaba vuruşlar. Şu anki Laird Mackenzie'nin neredeyse tıpatıp aynı. Aynı ateş. Aynı vahşet.

Aynı evcilleşmemiş güzellik.

Mena, parmak uçlarının boyadaki önemsiz çizgileri emmesine izin verirken, hınzır bir yanının markizin daha derin bir öpücüğe izin vermediği için pişmanlık duyduğunu fark etti.

Başka hiçbir erkek Liam Mackenzie'nin fiziksel mucizesi gibi parmak uçlarına gelmemişti. Acaba kollarını ona dolamış olsaydı, sırtındaki yara izlerini gömleğinin içinden hissedebilir miydi? Onunla geçmişine dair bir başka mahremiyeti paylaşır, örmeye başladığı karmaşık duygu kordonuna bir iplik daha ekler miydi?

Tanrım, bir şimşek fırtınasının tüm büyüleyici merakını ve heyecan verici tehlikesini barındırıyordu. Elbette efsanevi bir üne sahipti çünkü sıradan insanlar bu kadar sıra dışı birini açıklamak için efsanelere başvuruyordu.

Onun ellerinin, dudaklarının gönüllü bir tutsağı olmuştu. Adam yüzünü büyük bir şefkatle okşamıştı ama onu o anın tutsağı yapan şey kendi arzusu, kendi merak uyandıran cazibesiydi.

Çünkü adamın sert ağzı onunkine hayal ettiğinden daha yumuşak gelmişti. Ve Tanrı yardımcısı olsun ama bunun tekrar olacağını hayal etmişti. Hem de birden fazla kez. Hayalperest zihninin icat edebileceği hiçbir şey, iki lanet gün boyunca kendini kurtaramadığı yasadışı ve ilkel sıcaklığa yaklaşamadı.

Bu rahatsız edici sıcaklık tutuldu onu uyanık daha fazla her şeyden daha fazla. Karnının hemen altından başlayıp aşağılara doğru yayılan yavaş bir yanma, uzuvları yanana ve düşünmeye başlayamayacağı ihtiyaçlarla kıvranana kadar devam edecekti. Bunu *düşünmemeliydi* bile. Çok fazla sırrı vardı. Zemini tuzla buz edecek, aralarında herhangi bir şeyin büyümesini engelleyecek sırlar. Çünkü kocasına asla dönmeyecek olsa da, o evli bir *kadıncı*.
ve bunu hatırlamakta fayda var.

Aralarında yaşananlar bir daha asla gerçekleşemezdi. Böyle bir ilişkinin sonuçları çok feci olurdu.

Ama, ah, istiyor muydu-
"İngilizce!"

Mena hemen yanı başında yankılanan memnuniyet dolu haykırış karşısında suçlu bir irkilemeyle elini tablodan çekti. Eğer bir çift güçlü el onu sabitlemek için uzanmasaydı dengesini kaybedip merdivenlerden aşağı yuvarlanabilirdi.

Yosun yeşili gözler Gavin St. James'in endişe verici yakışıklılığına gülümsedi. İki adım yukarısında duruyordu ve Mena onun varlığını fark etmeden nasıl bu kadar yaklaşabildiğini anlayamıyordu.

Resme bu *kadar kapılmış* olamazdı, değil mi? Hayır, dikkatinin dağılmasının tuvalle hiçbir ilgisi yoktu, dedi nefret dolu bir iç ses ve her şeyin resmin sahibi olan laird ile ilgisi vardı.

"Seni tekrar göreceğimi söylemiştim, İngiliz," diye mırıldandı İskoçyalı ipeksi broguyla. "Ve şunu söylememe izin ver, hayatını kurtarmış olmak benim için büyük bir zevk."

Mena, "Öyle bir şey yapmadın," diye karşı çıksa da Mena'nın yüzünde beliren gülümsemeyi gizleyemedi.

"Seni yakalamamış olsaydım merdivenlerden baş aşağı yuvarlanacaktın," diye böbürlendi.

"Evet, ama ilk başta bana yaklaşan ve beni ölümüne korkutan sendin. Çok kötüydün."

azarladı.

"Ben sürünmüyordum. Düşüncelerinde kaybolan sendin." Kıkırdadı, resme bakarken gözleri muzip bir zevkle parlıyordu. "Bu benim kötü bir adam olmadığım anlamına gelmez."

"Bundan hiç şüphem yok." Kadın güldü. "Sizinle tekrar karşılaşmak gerçek bir zevk değil, Bay St. James, ama bu şık kıyafetlerle burada ne aradığınızı sorabilir miyim?"

Güzel takım elbisesinin kravatını fırçalarken ifadesi mahcup bir hal aldı. "Küçük bir içki fabrikası işi hepsi bu. Londra'dan Markiz için bazı iyi haberlerle döndüm." Komplocu bir tavırla eğildi. "Gerçi bana sorarsanız, yaşlı keçiden bir iltifat koparmak için bir mucize gerekir."

"Oh, devam et." Mena onun cüretkârlığından utanarak gergin bir kahkahayı bastırdı.

"Sanırım tanışmaya gerek yok." Ravencroft'un kavernöz sesi yemyeşil Yaylaları kırılğan bir çöle dönüştürebilirdi.

Gavin St James'in onu sabitlemek için uzandığı kolunu hâlâ dirseğinin üstünden tuttuğunu fark ettiğinde Mena'nın uzuvlarından kan çekildi. Aniden titreyen bacakları artık görevlerini yerine getirme ihtiyacı hissetmediğinden, Mena ondan uzaklaştı ve kendisini tutması için taş tırabzanın sağlamlığına uzandı.

Marki merdivenin tepesinde durmuş, bacaklarını iki yana açmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, her ikisine de aşağılayıcı bir kınamayla bakıyordu. Kusursuz bir takım elbise giymiş, abanoz rengi saçlarını geriye doğru tarayarak sıkı bir kuyruk oluşturmuş olmasına rağmen, her zamanki gibi sert ve uğursuz görünüyordu. Gergin kasları dikişleri zorlarken Mena takım elbisesinin bütünlüğü konusunda endişelenmeye başladı.

Şimdi altında hangi güzelliğin yattığını biliyordu ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Aslında yanılıyorsun Liam, sevgili mürebbiyen ve ben daha önce... karşılaşmıştık ama henüz resmen tanışmadık." Ravencroft'un ikisine de odaklanmış olan sert bakışlarını görmek için yukarı bakmak yerine kendini merdivenlerden aşağı atmayı düşünen Mena'ya göz kırptı.

Bu adam kimdi ki bir markiye bu kadar gayri resmi bir şekilde hitap ediyordu? Ve neden ormandaki önceki "karşılaşmaları" hakkında şakacı imalarda bulunmakta ısrar ediyordu? Bütün bu olanlar yüzünden neredeyse işten atılıyordu.

Gavin onun şaşkınlığını üzerinden atmasına fırsat vermeden tekrar elini tuttu ve teatral bir şekilde eğildi. "Kendimi tanıtmama izin verin, İngiliz, Lord Gavin St. James, Thorne Kontu ve Ravencroft'un *en ünlü* Markisi, Wester Ross'un Laird Liam Mackenzie'sinin üvey kardeşi."

Dudaklarını kızın eline bastırdı ama Mena bunu hissetmedi bile, çünkü merdivenlerin tepesinden gelen bir hırıltı duyduğuna yemin edebilirdi.

Elini geri çekerken, kontun kehribar rengi kirpiklerinin arkasından ona attığı keskin bakış karşısında irkildi.

"Kardeşim mi?" Sırıtan Lord Thorne'a öfkeli bir parmak salladı. "Seni ahmak! Beni içki fabrikasındaki ustabaşından başka bir şey olmadığına inandırdın."

"Özür dilerim İngiliz, ama sana yalan söylemedim." Adam ona yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme fırlattı ve Mena kendini anında onu affederken buldu, zaten o kadar da kızgın değildi. "İçki fabrikasının ustabaşısı olduğumu söylediğimde doğruyu söyledim. Benim hakkımda araştırma yapmış olsaydınız, bir kısmının sahibi, bir kısmının da geri kalanı olduğumu öğrenirdiniz." Thorne omuz silkti, gözleri neşeye parlıyordu. "Bunu yapmadığınız için biraz incindiğimi itiraf etmeliyim."

"Yine de, ihmal yoluyla bir yalandı, Thorne." Ravencroft merdivenlerden inerken onu kınadı, bakışları ikisi arasında gidip geliyor, şüpheyile daralıyordu.

Mena aslında bir adım geri çekildi ve bu ihmal konusundaki inkar edilemez pozisyonundan dolayı içten içe ürperdi.

Kardeşler, diye hayret etti. Gerçi şimdi birbirlerine yakın durdukları için benzerliği görebildiğini tahmin ediyordu. Görebildiği kadarıyla boyları birbirine benziyordu ama Ravencroft şüphesiz ikisinden daha iriydi. Dorian Blackwell gibi Liam da esmerdi, Gavin'in saçları ise deniz suyuyla kararmamış olduğu için eskisinden daha da parlaktı.

Adamlar arasındaki havada elektriksel bir şey çatırdıyor, öyle erkeksi bir gerilimle doluyordu ki, kadın güçlkle nefes alabiliyordu.

Ne mutlu ki, yemeğe yarım saat kala çalan zil, kardeşlerden yayılan saldırganlık dalgaları arasında yankılandı ve Mena şefi ve onun takıntılı dakikliğini kutsadı.

Lord Thorne bir pelerin gibi üzerine geçirdiği güler yüzlü havayı hissederek bir kez daha Mena'ya döndü. "Akşam yemeğinde görüşecek miyiz, İngiliz?"

"Sanırım," diye yanıtladı Mena, işverenine kararsızca bakarak.

Marki, "Benim evimde ona Bayan Lockhart diye hitap edeceksin, bu uygun olur," diye emretti. "Ve seni *asla* yemeğe davet etmeyeceğim."

"Yine de her zaman yemek için kalırım." Gavin kardeşine o çapkın gülümsemelerinden birini daha attı. "Hadi ama Liam, yeğenlerimi benim büyüleyici dostluğumdan mahrum bırakmak istemezsin, değil mi? Şimdi izin verirsiniz, o Fransız dehanızın bu gece benim için ne gibi lezzetler hazırladığını görmeye gidiyorum." Topuklarının üzerinde dönerek koşar adımlarla merdivenlerden indi ve mutfaklara doğru yürüdü. Mena'ya göre bu bir geri çekilme değil, stratejik bir geri çekilmeydi.

Ravencroft'un obsidyen gözlerinde parlayan öfkeye bakılırsa, Lord Thorne'un kararını alkışlıyordu.

Parmaklıkları bembeyaz olan ve bükülmüş çenesinin üzerinde bir damarı nabız gibi atan marki, kadının dikkatini

Öfkeli bakışlar. Hiçbir şey söylemedi ama sormaya cesaret edemediği bir sorunun cevabını arar gibi yüz hatlarını inceledi.

Mena onun vahşi yüz ifadesindeki dar bir duygu yelpazesini hayranlıkla izledi. Kızgınlık, şüphe, öfke ve ... kasvetli sefalet?

Sonuncusu onda azımsanmayacak bir kafa karışıklığı ve sıkıntı yaratmıştı.

"Lordum, ben-"

"Günlerinizi çocuklarımla geçirmeniz için size para ödemi or muyum Bayan Lockhart?" Görevlerinden kaçtığı iması canını yakmıştı.

Şaşkınlıkla başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Peki o zaman," diye kestirip attı ve sanki bir tanesi uzun adımları için yeterince zorluk teşkil etmiyormuş gibi merdivenlerin geri kalanını ikişer ikişer inerek onu başından savdı.

Mena bir kapının çarpma sesini duyana kadar yerinden kıpırdıdayamadı.

* * *

Mena kendini bildi bileli ilk kez yemek yemeye cesaret edemiyordu. Midesi sinirden çalkalanırken, her iki dakikada bir çapkınca bir şeyler söylemekte ısrar eden Thorne Kontu'na bakıp duruyordu. Sonra da viski bardağını her dolduruşunda bakışları daha da karanlık bir ateş toplayan, uğursuz bir sessizlik içindeki markize bakıyordu.

Krema soslu beyaz balıklı yaban havucu ve pırasa çorbasının kokusu iştahını kabarttı ama Mena kendini hasta hissetmeden çorbaya bakamıyordu. İki Mackenzie kardeşle arasındaki bu tuhaf ilişki onu germekle kalmıyor, Andrew da sağına tünemiş, Lord Thorne'un köpek yavrusundan bahsedip bahsetmeyeceği konusunda endişeyle kıvranıyordu.

Görünüşe göre herkes bir yay kirişi gibi gergindi. Pencerele e vuran yağmurun sesi ve

Odanın etrafını kalın bir battaniye gibi saran huzursuz sessizliğe nüfuz eden tek ses ince gümüş sesleriydi.

Sadece Rhianna, herkesi dikkatle izleyen ve belli ki ne kaçırdığını anlamaya çalışan Russell'ın karşısında otururken etrafındaki gerginlikten habersiz, canla başla yemeğini yedi.

"Gavin Amca," diye sordu Rhianna ilk açlığı geçtikten ve konuşmaya izin vermek için yavaşladıktan sonra. "Londra'dayken hiç zarif, müsait bir hanımla tanıştın mı?"

Kont yeğenine hoşgörüyü gülümsedi. "Hiçbirini kontes yapmayı düşünmezdim." Peçeteyle ağzını sildi ve gözlerindeki ışıltıyı yoğunlaştıran muzip bir gülümseme ortaya çıkardı. "Ve hiçbirisi sizin Bayan Lockhart kadar zarif değil."

"Bayan Lockhart *çok* sofistike biri," diye hemen kabul etti Rhianna. "Andrew'un okumasını *sağlayan* ilk mürebbiyedir." Kardeşine sertçe dirsek attı.

"Beni okumaya *zorlamıyor*, Rhianna," diye karşı çıktı Andrew, Mena'ya kalp eriten bir hayranlıkla bakmasına rağmen. "Sadece okumayı istememi sağladı. Bir anlaşmamız var."

"Seçkin bir mürebbiye olduğu kesin," diye mırıldandı Lord Thorne. "Gerçi onunla ilk tanıştığımda o kadar kibar değildi."

"Gavin Amca'yla daha önce tanıştığınızı söylememiştiniz," diye haykırdı Rhianna, konuşmanın masadaki diğer herkesin ilgisini çektiğinden habersiz. "Siz ikiniz ne zaman tanıştınız?"

Mena yemek yiyor olsaydı, boğulurdu. Gözleriyle pişmanlık duymayan konta yalvarıyor, masanın başına doğru bakmaya bile cesaret edemiyordu.

Kızın şaşkınlığı alçağı daha da cesaretlendirmiş gibiydi. "Kinross Koyu'nu keşfeden bir kıza rastladım. Daha önce milyonlarca kez yapmış gibi denize doğru yüzdü, etekleri dizlerine kadar sıyrılmıştı, seni kurtarmak için-"

"Bundan bahsetmedim çünkü o sırada amcan olduğunu bilmiyordum ve bunun pek önemli olmadığını düşündüm." Mena, köpek yavrusuyla ilgili ortaya çıkabilecek bir şeyi yarıda kesti. Aldatmanın sonucu buydu. Suçluluk dolu bir mide ve kurşun dolu bir kalp. Kendisini buna ikna etmelerine asla izin vermemeliydi. Bu gece hayatta kalabilirse, sabaha her şey bitmiş olacaktı.

Mena, yalvarmaktan daha çok işe yarayacağını umarak gözlerini dikip onu uyardı. Ne yaptığını sanıyordu acaba? Onun konumunun erdem ve saygınlık görünümüne bağlı olduğunu anlamıyor muydu?

"Benim için pek bir önemi yok." Ona kendi anlam dolu bakışını yöneltti. "Ona evine kadar eşlik etmekten çok keyif aldım. Mürebbiyen güzel olduğu kadar esprili ve eğlenceli biri."

"Onu okurken dinlemelisin," diye kabul etti Andrew. "Bizi her zaman eğlendiriyor."

Çocuk tam bir melekti.

"Evet, bana da vals yapmayı öğretti," diye ekledi Rhianna, altta kalmamak için.

"Ravencroft'taki herkes Bayan Lockhart'ın personele mükemmel ve güzel bir katkı sağladığı konusunda hemfikir." Russell konuşmaya katıldı, sakalları kırmızı bir gülümsemeye dönüştü. "Biz İskoçyalı dinsizlerin gerçek görgü kurallarının nasıl olduğunu görmemiz iyi oldu, değil mi Laird?"

Mena cesaretini toplayıp işverenine baktı ve o anda bakmamış olmayı diledi. Ravencroft kıpırdamadan oturuyordu, bir elinde bıçağı, diğerinde çatalı vardı, bir lokma ağzının yarısına kadar donmuştu. Kardeşine dik dik baktı, siyah gözleri kötü niyetle parlıyordu.

"Hepiniz çok nazıksınız," dedi Mena nefes nefese bir telaşla.

"Denizde bir daha ne zaman yüzmeyi planladığınızı bana söylemelisiniz, Bayan Lockhart," dedi Kont azımsanmayacak bir imayla.

Ravencroft'un kapları tabağına çarptı.

"Evet, bizi de yanında götürmelisin!" Rhianna hissedilir bir hevesle ısrar etti. "Bana nasıl yüzüleceğini öğretebilirsin."

Mena da ellerinin nasıl titrediğini herkes görmesin diye çatalını bırakmak zorunda kaldı. Benchley Court'taki günlerinden beri en son ne zaman basit bir akşam yemeğinden bu kadar rahatsız olduğunu hatırlayamıyordu. "Hava bir süre yüzmek için çok soğuk olacak." Sözde nezaketini kullanarak, kurtuluş için evrensel olarak kabul gören bir konuya döndü. "Russell, İskoçya'nın bu bölgesinin iklimi sonbaharda her zaman bu kadar değişken midir?"

"Korkarım öyle," diye yavaşça cevap verdi Russell, konunun değişmesinden en az onun kadar rahatlamış görünüyordu. Ona dönmeden önce Ravencroft'un yakasının altından çıkmaya başlayan alacalı kırmızıyı kızıl kaşlarını indirerek inceledi. "Hava çok geçmeden donacak, ama umarım Skye Adası'nın yağmur gölgesi Samhain civarında her şeyi olduğu gibi temizler."

"Samhain?" Mena sordu.

"Tüm yıl boyunca en sevdiğim festival." Rhianna iç çekerek söyledi.

"Evet," diye onayladı Andrew, yüz hatları Mena'nın o güne kadar gördüğü en canlı haliyle. "Ölülerin ruhları yaramazlık yapmak için ortaya çıktığında ve biz de iblisleri uzak tutmak için Druid büyülerine başvurduğumuzda."

Lord Thorne yardımsever bir tavırla, "Muhtemelen All Hallows' Eve olarak bilinir," dedi.

"Festival mi var dediniz?" Mena sorguladı.

Russell, "Hasadın, damıtım işinin ve kış mahsulünün ekiminin sonunu işaret ediyor," diye açıkladı. "Wester Ross'un tüm Mackenzie'leri ve birkaç ziyaretçi klan ve onların lairleri için eski bir ya da iki fıçı viski açar, bir ziyafet ve ayin düzenleriz."

"Dans ve oyunlar var!" Rhianna sevinçten neredeyse bardağını devirecekti.

Andrew, "Ve şenlik ateşlerinin üzerinde hayvanları kurban ediyoruz," diye söze karıştı.

Russell sırtarak, "Gerçek bir kurbandan çok bir kızartma ve ziyafet," diye düzeltti.

Mena o akşam ilk kez gülümsüyor gibiydi. "Kulağa hoş geliyor. Yaylalarda geçireceğim ilk Samhain'i dört gözle bekliyorum."

"Benim için bir dans saklamalısın, İngiliz," dedi Thorne bir ısırığın etrafında, ona o arsız gülümsemesini sunarak. "Belki sana bir iki şey öğretirim."

Ravencroft yumruklarını porselenleri sallayacak kadar güçlü bir şekilde masaya indirdi ve herkesin sıçramasına neden oldu. Ayağa kalkıp masanın etrafından Thorne'a doğru ilerlerken sandalyesinden keskin, gıcırtılı bir ses çıktı.

"Bir kelime," diye homurdanarak küçük kardeşini omzundan yakaladı ve neredeyse koltuğundan çekip çıkaracaktı.

Öfkeli Ravencroft tarafından kısmen yürürken kısmen de kapıya doğru sürüklenirken Thorne'un gülümsemesi neredeyse hiç bozulmadı. "Bize biraz müsaade edin," diye seslendi neşeye, koridorun gölgeleri arasında kaybolurlarken.

Mena şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken Russell onu teselli etmeye koştı. "Endişelenme genç kız. Earl her zaman laird'i kızdırmaya çalışır. Çocukluklarından beri böyledir."

"Ah?" Mena ellerini belinde birleştirdi ve sandalyesinde daha dik oturdu. Tüm bu alışverişi oldukça can sıkıcı bulmuştu. Aslına bakılırsa, kendini bir daha istikrarlı hissedip hissetmeyeceğini de bilmiyordu. Ta ki hem Laird Mackenzie hem de Lord Thorne ile arasındaki bu meseleyi halledene kadar.

"Bayan Lockhart." Andrew elini onunkinin üzerine koydu. "İzin istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum." Gözleriyle odasına doğru işaret etti.

Rune'un yatmadan önce dışarı çıkarılması gerekiyordu ve şimdi tam zamanıydı. "Pekâlâ Andrew. Sana eşlik edeceğim."

Rhianna'ya yanağına bir öpücük kondurarak iyi geceler diledi ve ardından Russell'ın yanından ayrıldı.

Koridorda yalnız kaldıklarında Andrew'a bir kez daha hararetle, "Ona söylemelisin," diye hatırlattı. "Yoksa ben söylemek zorunda kalacağım."

"Geleceğim, söz veriyorum, ama sanırım en iyisi sabaha kadar beklemek." Andrew cesurca kolunu arka merdivenlerin dibine uzattı ve ona yukarı kadar eşlik etti. "Bayan Lockhart, babamın Gavin Amca'ya söyledikleri yüzünden neden bu kadar kızgın olduğunu biliyor musunuz?"

Ravencroft'un ondan ne istediğini gerçekten anlamamıştı. Onda ne gördüğünü. Neden ... ne olabilirdi? Kıskanç mı? Elbette Thorne Kontu'nun flörtlerine karşılık vermediğini görebiliyordu.

"Hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı.

Andrew kirpiklerinin altından ona anlayışlı bir bakış fırlattı ve kesik ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yapabilirim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Liam kardeşini çalışma odasına itmek üzereyken durdu ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Elleri karanlık ihtiyaçlar ve öldürücü dürtülerle titriyordu. Öfke kanında cızırdıyor, bıçağını masanın üzerinden Thorne'a fırlatmamak için yemekte içtiği viskinin dalgalarına biniyordu.

Odada volta atarken, içini kemiren canavarla boğuşuyordu. Çalışma odası çok küçüktü. Neden bunu yapmak için burayı seçmişti? *Evet*, çünkü o kadının özünü taşımayan tek oda burasıydı. Buraya hiç gelmemişti. Teninin baştan çıkarıcı anısını çağrıştıracak tatlı çiçek kokusunu hiç bırakmamıştı.

Tanrım, sanki gerçekten ele geçirilmiş gibi hissediyordu. Ölümcül günahların büyük bir kısmı içinde kabarıyor ve Mena söz konusu olduğunda üstünlük için savaşıyordu. Gurur, kıskançlık, açgözlülük, şehvet. Ve şu anda... *gazap*.

Yapacaklarından korktuğu için kibirli kardeşine bakmaya bile cesaret edemiyordu. Gavin St. James, genç kızların eriyip gittiği o çekici haliyle yakışıklıydı. Her zaman böyle olmuştu. Liam kardeşine her baktığında, Mena Lockhart'ın ona yaslandığını hayal ediyordu.

Liam onu öptükten sonra ondan bu yüzden mi kaçmıştı? Şapeldeki o günden sonra ondan neden kaçmıştı? Neden bu gece sanki keşfedilmekten korkuyormuş gibi suçlu ve ketum görünüyordu?

Öyleydi Orada bir şey arasında onun
kardeş ve Mürebbiyesi mi? Ona yalan mı
söyleniyordu?

Yine mi?

"Onu ormanda becerdin mi, Thorne?" Soruyu o kadar alçak bir sesle sormuştu ki, *kendisini* doğru duyduğundan bile emin değildi.

"Ne?"

"Mürebbiyem, seni aptal piç, ona pis ellerini mi sürdün?" diye gürledi. Onun tatlılığının tadına bakmış mıydı? Dudakları Liam'inki gibi onun yağması için de ayrılmış mıydı? Bilmek zorundaydı, bu bilgi onu akıl sağlığının sınırlarını zorlayacak olsa bile.

"Teknik olarak ben meşruyum, yani kelimenin tam anlamıyla bir piç değilim." Thorne'un ses tonundaki özlü küstahlık Liam'ın damarlarındaki alkolü ateşledi.

"Zeki görünmek için saçma sapan şeyler söylemeyi bırak," diye bağırdı. "Bilmiyorum kardeşim, bir ara sen de denemelisin."

Liam arkasını döndü. Thorne hâlâ ağzındaki sinsi gülümsemeyi silememişti. Liam öne doğru bir adım attığında gülümsemesi hemen kayboldu.

"Beni iyi dinle Gavin, omurganı boğazından sökeceğim ve hiçbir şey hissetmeyeceksin-"

"Pekâlâ." Kont, Liam'ın gerçek adını kullandığında hedefini vuracağını bildiğinden, ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Hayır, kadını nasıl bulduysam öyle bıraktım, sana söz veriyorum."

Liam eğildi; bir yalanı açık seçik ortaya çıkarma konusundaki genel olarak esrarengiz yeteneği bir şekilde çıldırtıcı bir şekilde belirsizleşmişti. "O zaman neden onunla benim evimde, *benim* masamda metresinmiş gibi konuşuyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Thorne'un omuz silkmesi uzlaşmacı bir tavidir. "Sadece flört ediyordum, Liam. Kızdan biraz hoşlanıyorum. Bir çift memesi olan güzel bir kadın.

."

Liam kardeşinin takım elbisesini iki avucunun arasına aldı ve adamı neredeyse ayaklarından çekip koparacaktı. "Onun hakkında bir daha o pis ağzını açarsan bağırsaklarının kaldırım taşlarına döküldüğünü görürüm."

Thorne'un yemyeşil gözleri sadece korkuyla değil, inançsızlıkla da irileşti. "Onu istiyorsun," diye hayret etti.

"Haud your wheesht." Kardeşinin tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde onu serbest bırakan Liam, kalbinin çılgınca çarpmasını yavaşlatmak için elinden geleni yaparak masasına döndü.

"Tanrım, Liam. Bunca zaman kendini izole ettikten sonra, mürebbiye karşı bu kadar sert mi davranıyorsun?"

"Dedim ki. *Haud. Yer. Wheesht!*" Buna dayanamayan Liam, eline geçirebildiği en yakın şeye saldırdı. Bir tomar kâğıt, pirinç kâğıt ağırlığı ve bir kutu yazı gereçleri masanın arkasındaki kitaplığa uçtu ve karmakarışık bir halde yere düştü. Kaburgalarını bir mengene gibi sıkın baskının altında ciğerlerini doldurmaya çalışan Liam, büfeye doğru yürüdü ve bir yandan sürahinin tıpasıyla uğraşırken bir yandan da çaresiz susuzluğunu giderecek kadar büyük bir bardak aradı.

"İçkiyle ilgili bir sorun mu yaşamaya başladın kardeşim?" Thorne soğukkanlılıkla sordu.

"Tek sorunum hiç paramın olmaması."

Bardağın canı cehenneme. Liam başını arkaya eğerek kendi adını taşıyan viskiden büyük bir yudum aldı. Sıvı ateşin göğsünden aşağıya doğru kaymasına ve sonraki nefesler için yolu kolaylaştırmasına izin verdi. Bu noktada nefesi muhtemelen yanıcı hale gelmişti ama umurunda değildi. Ya içecekti ya da kardeş katili olacaktı ve Jani'nin çalışma odasının zeminindeki kanı temizlemek zorunda kalmasını istemiyordu.

"Senin gibi bir adam onun gibi bir kadına sahip olamaz Liam." Onu reddeden ve bunu anlatacak kadar yaşayan pek az insan vardı. Kardeşinin bu kadar cesur olması Liam'ı şaşırtmıştı. "Herhangi bir erkek, birinin ona kaba davrandığını görebilir. Senin gibi ellerde, Ravencroft Lordu'nu sevmeye cesaret eden her kadın gibi o da kırılırdı."

Kardeşinin sözleri sırtına hançer gibi saplandı. Gerçek, etini, kemiklerini ve onların koruduğu kalbini parçaladı. Ağabeyinin dili ustalıkla kullanılan bir bıçaktı. Her zaman olduğu gibi.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Liam şimdi bir viski bardağı bulmak için zaman ayırırken karanlık bir sesle sordu. "Senin elinde daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Bir kumarbaz. Bir çapkın. Kadınları biblo gibi toplayan bir döneke. Kendi kardeşinin karısını almaktan çekinmeyen biri?"

Thorne'un yüz hatlarındaki gerginlik Liam'a kendi kılıcının doğru yere saplandığını söylüyordu. "Colleen'i bu işe karıştırma." Uzaniyormuş gibi yaptığı sandalyenin kolunu itti. "Hatırlarsan kardeşim, onu *benden* önce sen aldın."

"Senin olduğunu bilmediğimi gayet iyi biliyorsun. Babam benden sakladı, sen hiçbir şey söylemedin ve bu-" Liam yıllar boyunca merhum karısı hakkında pek çok kötü şey düşünmüştü. Ama aralarında oluşan tehlikeli düşmanlığı tırmandırmamak için bunları dile getirmeye asla cesaret edememişti. Şimdi, bu sadece ölünün arkasından konuşmak olurdu. "O *kadın* senin yerine benimle evlendi çünkü ben bir markiydim, sen ise sadece bir kont. O sadece mirasa konacak bir erkek kardeş istiyordu. Bundan sonra onu hâlâ nasıl sevebilirsin?"

Gavin gözlerini kaçırdı, her zamanki alaycı ifadesini ruhunun derinliklerinden gelen bir acı kesiyordu. "Ruhun eşini bulduğunda onu durdurmak mümkün değildir. *İkimiz de* onun haklı olmadığını biliyoruz. O ... iyi değildi. Ama akli başında olduğu günler vardı. Işıl ışıl olduğu zamanlar." Thorne'un gözleri geçmişe bakarken yumuşadı. "O günler onun adına çektiğim acıya değerdi." Başını kaldırıp Liam'a baktı. Saçları fırınlardan kürekle çıkardıkları maltlık arpanın renginde parlıyor, gözleri nadir görülen bir ciddiyetle kararıyordu. "Eğer akli başında olsaydı.... benimle evleneceğini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ne istersen onu düşün." Liam döndü ve bir yudum daha içerken kardeşine baktı. Bunu zaten on yıl önce konuşmuşlardı. Colleen delirmişti ve bu delilik

onu nefret dolu bir şeye dönüştürmüştü. Kin dolu. Tamamen insan olmayan birine. Ya da belki de insanlığın sürekli ikiliği onun için çok fazlaydı. Belki de çoğu insanın yaptığı gibi bu sefilliği bir kenara atmayı öğrenememişti. "Ona hoş geldin diyebilirdin," diye hırladı. "Zaten sen de ona *yardım ettin*."

Thorne'un gözleri zümrüt kırların üzerinde bir şimşek örtüsü gibi parladı. "*Bir gece*, Liam. Gideli çok olmuştu. O yalnızdı ve ben aşkıttım. Sadece o geceydi."

"Öyle diyorsun."

"Yani. O. Öyle. Bunu daha önce de konuşmuştuk kardeşim. Ona bir hata yaptığımızı söyledim. Sana karşı işlediğimiz günahı itiraf etmem gerektiğini söyledim." Thorne'un dişleri sıkılmıştı, yakışıklı yüz hatları zalim ve kötü niyetli bir şekle bürünmüştü.

"Senin için kanımı akıttım," dedi Liam, o kadar alçak sesle ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. İşte oradaydı. Acı gerçek, aralarındaki çürümeye terk edilmişti. Liam'ın sırtında kardeşine ait olması gereken yara izleri vardı. Kötü babalarından korumaya çalıştığı çocuk için çok fazla zulüm, çok fazla acı çekmişti. "Senin için kanımı akıttım ama sen yine de bana ihanet ettin."

"Hepimiz çok kan kaybettik." Thorne'un sicili de tehlikeli bir şekilde düştü.

"Yaptıklarımın yarısını bile bilmiyorsun..." Kelimeleri söylemeye cesaret edemedi. "Hatırlamak için çok gençtin-"

"Yaptıklarının çoğunu hatırlıyorum kardeşim. O fahişeyi kırbaçladığını hatırlıyorum. O zamandan beri onu kimsenin görmediğini hatırlıyorum."

"Beni suçluyor musun-"

"Colleen'e itiraf etmemiz gerektiğini söylediğimde ona ne olduğunu hatırlıyorum. Senden, *Şeytan İskoçyalı'dan* o kadar korkmuştu ki kendini çatıdan aşağı atmıştı. Bu ona nasıl bir koca olduğun hakkında sana ne anlatıyor? Bu senin nasıl bir adam *olduğun* hakkında ne söylüyor?"

Liam'ı şaşırtacak şekilde, acı ve alkolün körüklediği öfkeye acı bir eğlence duygusu sinmişti. "Ne tür bir adam olduğumu çok iyi biliyorum. Ben bir canavarım. *İblis* unvanını *hak* etmiş bir canavarım. Çıplak ellerimle çoğu askerin ateş etme fırsatı bulamayacağı kadar çok adam öldürdüm. Benden istenen her kötülüğü sorgusuz sualsiz yaptım. Tereddüt etmeden. *Soyları*, Gavin'i yok ettim ve ölüm meleği gibi tüm şehirleri dolaştım. Denizi kırmızıya çevirecek kadar kan döktüm. Sonsuzluğu yankılarıyla dolduracak kadar çığlık duydum." Bardağını sıkıca kavradı. "Kim ve ne olduğumun hatırlatılmasından yoruldum, hatırlamak istemediğim için değil, hiç unutmadığım için. Ve unutmaya da niyetim yok."

Liam, Thorne'un genellikle aydınlık olan yüz hatlarında beliren karanlıktan sapıkça bir zevk alıyordu. "Ama ben de senin ne olduğunu biliyorum ve seni Bayan Lockhart'la görmeden önce asıldığını görürüm. Bu yüzden onu rahat bırakmanı emrettiğimde beni iyi dinle."

"Yani onu sana mı bırakayım?" Thorne tükürdü, güler yüz maskesinin ardında kendi ateşi tutuşuyordu. "Ben senin dalkavuk askerlerinden biri değilim, Liam. Bana yaptırım uygulayamazsın. Beni içki fabrikasından kovamazsın. Kiminle arkadaşlık etmek istersem ondan uzak durmamı da emredemezsin."

Delikanlıyı öldürebilirdi. Bunu ilk kez düşünmüyordu. "O benim yanımda çalışıyor. Sadece bu da değil, benim korumam altında."

"Ne kadar asilsin," diye alay etti Thorne. "Ama koruma ile komuta arasındaki farkı öğrendiğinden şüpheliyim. Eğer benim arkadaşlığımı istiyorsa, bunu yapmasını fiziksel olarak engelleyemezsin."

"Onu alamayacaksın," diye hırladı Liam. "Bu sefer olmaz."

Thorne'un gülümsemesinde çok fazla diş görünüyordu. "Bu büyüleyici ifade de ne? Oh, evet. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

Liam ilerledi, her zamanki gülümsemesinin yerini alaycı bir bükülme almış olan kardeşiyle burun buruna gelene kadar sinsice ilerledi. Ama Liam bunun ötesine bakabiliyordu. Kardeşinin tüm kabadayılığının ve gururunun ardında ne sakladığını görebiliyordu.

Korku vardı. Ve belki de pişmanlık, eğer yeterince derin bakarsa. Ama aşk?

"Bu yaptığın son hata olur, *küçük kardeşim*, benimle savaşmak için."

Kibirli sırtışı geri döndü. "Savaş daha başlamadan biterdi, Liam. Nazik ve iyi bir kadın olmasına rağmen Philomena Lockhart'ın sırları var. Onun gibi bir genç kız kalbini asla senin gibi ellere teslim edemez. Ve senin gibi bir adam güvenmediği bir kadını sevemez. Ona hükmedecek, onu boğacak ve sonunda onu kırarak, başarısızlığa uğratacak ve nihayetinde *mahvedeceksin*." Thorne boyunun ölçüsünü aldı, pek çok kişiyi büyülemek ve etkisiz hale getirmek için kullandığı gözleri açık bir anlamla parlıyordu. "Tıpkı Colleen'i mahvettiğin gibi. Hamish'i başarısızlığa uğrattığın gibi. Tıpkı *babamızın* ikimizin de annesini kırdığı gibi. Bir içki daha iç lordum, her geçen gün *ona* daha çok benziyorsun."

Liam'ın canavarı vahşi bir aygır gibi şaha kalktı. "Defol," diye bağırdı.

"Memnuniyetle." Thorne'un tiksinti dolu bakışları kapıya doğru uzun adımlarla ilerlemesine neden oldu. Kapıyı iterek açtı ve eli kapı kolunun üzerinde durakladı. Arkasını dönmese de çenesini omzuna dokundurdu, belli ki ölüme ne kadar yakın durduğunu anlamamıştı.

"Bu kalede ihanet var Liam. Burnunun dibinde alçakça bir şeyler dönüyor ve sen bunu göremeyecek kadar kör ya da gururlusun. *Birileri* seni sabote etmeye, sana en yakın olanları sana karşı kışkırtmaya çalışıyor. Ben olsam kendime bakardım. Kime güvenilebileceğimi sorgulardım."

"İnan bana, zaten öyleyim." Liam'ın kasları kırılma noktasına kadar gerildi. Sanki derisinin altında taş dönmüş gibiydi. Öfkesi bir volkandı, lavlar onu ısılatıyordu.

ve sertleşiyor, canlı bir şey haline gelene kadar kendi üzerine inşa ediyordu.

"İssız bir dağın tepesinde oturuyorsun, Laird," diye devam etti Thorne. "Orayı iyi tahkim etmişsin, böylece tüm düşmanlarını dışarıda tutuyor ve geçmişindeki çıgıllara ve kana karşı kendine barikat kuruyorsun. Ama orada seninle birlikte başka kimse yok Liam ve sen yalnız öleceksin. Tıpkı babamızın yaptığı gibi."

"Getir dedim. Siktir. *Dışarı*," diye kükredi. Kapı kardeşinin arkasından tam zamanında kapandı ve Liam'ın viski bardağı Thorne'un kafatasının arkası yerine kapıya çarparak kırıldı.

Ve sonra yalnız *kaldı*. Yalnız ve kaynayan. Bir kazan ateşine kürekle atılan kömürler gibi, sayısız anı, ihtiyaç ve başarısızlık öfkesinin alevlerine yığıldı, onu tanıdık ve ölümcül bir şeye dönüştürdü.

Ama burada öldürecek kimse yoktu.

Liam, sarhoşluğun verdiği öfkeyle başı dönmüş bir halde şöminesindeki alevlere bakıyordu; tek ses, etrafını saran havayı yiyip bitiren ateşin çıkardığı vınlamaydı. Keşke kendi cehennemini kontrol edebilseydi... onu harç ve taştan bir muhafazanın içine hapsedebilseydi. Onu sadece koruduklarını, sevdiklerini sıcak ve güvende tutacak kadar besleyebilseydi.

Keşke bu bastırılamaz öfke onu tüketmeseydi. Keşke eti de onunla birlikte yanmasaydı, sıcaklığının şiddetinden benek benek ve kıpkırmızı olmasaydı.

Kanı kaynadı. Yaraları yanıyordu. Sırtındaki kirpikler bir kez daha derisi yüzülmüş gibi kaşınıyor ve acıyordu.

Başı, kalbinin atışıyla aynı anda çarpıyordu.

Alevlere daha fazla bakamayan ya da kendi şeytanlarının sessizlikte ona bağırmasına izin veremeyen Liam, büfeye doğru yürüdü ve biraz daha viski istedi.

Sürahiye boş bulunca, en yakın şişenin kütüphanede olduğunu tahmin etti.

Kendi kalesinde dolaşırken, kale kötücül gölgelerle eğilip sallanıyor gibiydi. İblislerinin gölgeleri onu son yolculuğuna sürüklemek için sabırsızlıkla bekliyordu.

Yargılama. Her goblenin arkasındaydılar. Halıların ve soğuk taşların altında sürünüyorlardı. Yağmurun içindeydiler, affetmeyen bir rüzgâr tarafından kale kulelerine savruluyorlardı. Şimşek fırtınayı yararak salona giriyor ve korkunç beyazlıkta bir kâbus yaratıyordu.

İblis kırmızısı gözleri olan siyah pelerinli bir figürün hayaleti iki adım ötesinde pusuya yatmıştı. Şimşek geçti ve salonu tekrar karanlığa gömdü.

Gök gürültüsü kalenin taşlarını sarsmadan önce Liam'ın elinde bir bıçak vardı. "Beni almaya gelen şeytan sen misin?" diye sordu. Yoksa fırtınadan korunmak isteyen *Brollachan* mıydı? Liam'ın vücudundaki tüyler farkındalıkla, uyarıyla kalktı. Ölümün pis kokusu sanki Azrail ona doğru nefes alıyormuş gibi duyularını sarmıştı.

O gözler. O şekil. Tanıdık ama bir o kadar da yabancıydılar.

"Beni cehenneme sürüklemeye gelenin sen olup olmadığını merak ediyordum," diye geveledi Liam, viski bir anda kanına karışıp dünyasının ekseninde dönmesine neden olurken hem rahatlamış hem de dengesiz hissediyordu.

Kütüphane yönünden gelen yüksek, yumuşak bir kadın sesi, nazik ama anlaşılmaz bir erkeksi cevapla birlikte karanlığa nüfuz etti.

Şimşek tekrar çaktı ve Liam kendini salonda tek başına buldu, kanı damarlarında bir demircinin çekicinin gücü ve öfkesiyle çarpıyordu.

Kirli vicdanı hayaller görmeye mi başlamıştı? "Baba?"

Rhianna kütüphaneden seslendi. "Dışarıdaki sen misin? Orada mı?"

Liam kütüphane kapısına doğru birkaç adım attı ve kendini sabitlemek için çerçeveye uzandı.

Rhianna ve Jani satranç tahtasının karşısında oturuyorlardı. Kızının dirseğinde Hint baharatlarıyla dolu bir fincan çay buğulanıyor ve ocakta ateş çıtırdıyordu.

Jani ayağa fırladı ve suçlu bir alçağın tüm aceleciliğiyle masadan uzaklaştı. Rhianna, tamamen

rahatladı, sandalyesinde döndü ve ısı ısı ısı gülümsedi.

Liam onu o kadar çok seviyordu ki, içi sızladı. "Ne demek istiyorsun?" Sesini nazik tutmaya çalışsa da içinde yüzen öfkeyi henüz dindirememişti.

"Fırtınada uyuyamayacağımı biliyorsun," dedi buklelerini şuh bir şekilde savurarak. "Bu yüzden Jani bana çay yaptı ve ben de ona satranç oynamayı öğretiyorum, ki bu konuda son derece acınacak durumda."

"Öyle mi?" Liam, Jani'nin geniş, koyu renk gözleriyle kütüphanenin genişliğinde buluştu. Ateş, siyah saçlarına ışık zerrecikleri düşürüyor ve giydiği krem ve altın rengi kurtayı parlatıyordu.

Liam birçok geceyi uşağıyla satranç oynayarak geçirmişti ve Jani uzun zamandır bu oyunda onu geçmeyi öğrenmişti. Kendi oğlundan daha iyi tanıdığı bu çocuğa gözlerini dikti. Günahlarından birini daha yanında taşıyordu. Kendi lanetinin bir hatırlatıcısıydı ama buna saygı duyuyordu.

Yıllar geçtikçe çocuğun gözlerindeki nefretin azaldığını düşünmüştü. Ama Jani erkek olmaya başlamıştı. Bunu saklamayı yeni mi öğrenmişti? Bu pek mümkün görünmüyordu, çünkü Jani duygularını yüz hatlarından saklamakta hiçbir zaman usta olmamıştı. Özellikle de şimdi, gözleri suçluluk ve azımsanmayacak miktarda endişeyle ısı ısı parlarken.

"İstediğiniz bir şey var mı, Laird?" Jani sordu.

Liam birden uşağıyla kızının gece boyunca baş başa kalması fikrinden hiç hoşlanmamaya başladı. "Bayan Lockhart nerede?" Gözlerini kısarak odanın içinde dolaştı ve gölgelerin değişken danslarına bir son vermesini diledi. Bu durum viskiyle ıslanmış başını döndürüyordu.

Eğer burada birini bulacaksa, bunun ilk mürebbiyesi olacağını düşünmüştü. Bu odaya sık sık gelirdi. Liam onu birden fazla kez görmüştü, kitaplara bakıyor ve sanki eski arkadaşarmış gibi mırıldanıyordu.

Sayfaları karıştırırken, "Kulağa ilgi çekici geliyorsunuz," diye gözlemlledi. "Ama belki de bu kadar geveze biri için havamda değilimdir. Peki ya siz?" Başka bir başlık seçerdi. "Bir gizem sırayla olabilir." Liam, o her kitabı titizlikle yerine koyarken fark etmeden onu izledi.

doğru yere koyar, sırtları tam olarak sıraya dizerdi. Kütüphanede hiç kitap okumaz, denize inen tepeye bakan kış bahçesini tercih ederdi.

Bayan Lockhart gün ışığının bir yaratığıydı. Sesinin hatırası onu hem sakinleştiriyor hem de kızdırıyordu.

Jani ona, "Bayan Lockhart siz gittikten hemen sonra Andrew'u yatağına götürdü," diye bilgi verdi.

"Evet," diye onayladı Rhianna. "Kendini iyi hissetmediğini söyledi, bu da bir gizemi çözüyor çünkü bugün iki kez kayboldular ve onları bulamadım. Muhtemelen mutfakta ecza dolabını karıştırıyorlardı."

Liam başını salladı, oğlunun hasta olabileceğini fark edemeyecek kadar dalgın olduğu için bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. "Gidip ona bakacağım," diye mırıldandı, dikkati odanın samimi sıcaklığına takılmıştı. Çıtırdayan ateş, yumuşak ışık, mis kokulu baharatlar.

Rhianna'ya baktığında Jani'nin gözlerindeki parıltı.

"Geç kalmayacağınıza inanıyorum," dedi dikkatle. "Size eşlik etmesi için Bayan Lockhart'ı aşağı göndereceğim."

Birlikte çok uzun süre yalnız kalmadıklarından emin olmak için. "İstersen şimdi durabiliriz," dedi Jani tetikte.

"Hayır!" Rhianna itiraz etti. "Sadece kaybettiğin için durmak istiyorsun. Bayan Lockhart sonuna kadar gitmezsen asla öğrenemeyeceğini söylüyor. Şimdi yerine otur ve adam gibi ilacını al."

Jani ayakta kaldı, emirlerini beklerken gözleri Liam'ınkilere kilitlenmişti. Her zamanki gibi saygılıydı. Sadık. Şüphe yerini sert bir şefkate bıraktı ve Liam boğazını temizleyerek, içkinin içinde sürekli fokurdayan duyguları her zaman yüzeye çıkarıp taşma tehdidinde bulunmasına lanet etti.

"Ona iyi davran, *zenci*." Liam kızına bir gülümseme gönderdi.

"Ha! Asla!" Jani'nin boşalan koltuğunu işaret etti. "Seni bir güzel pataklayacağım, bak bakalım yapabilecek miyim?"

Liam, Rhianna'ya baktığında, akşam ateşinin Jani'nin keskin, genç yüz hatlarında aydınlattığı sabırlı şefkatle hiç kimsenin ona bakmadığını düşünerek hüzünle arkasını döndü.

Andrew için duyduğu endişe onu büyük merdivenlerden yukarı ve ailesinin uyuduğu kalenin batı kanadına itti. Mürebbiyesinin kaldığı yere. Mürebbiyesinin kapalı kapısının önünden geçerken adımları duraksadı. Mum ışığı kapının altından karanlık koridora süzülüyordu ve Liam kendini, ilk kez olmamakla birlikte, onun kendi odasının mahremiyetinde ne yaptığını merak ederken buldu. Onu orada, saçlarını bırakmış ve uzun, düşünceli hareketlerle tararken hayal ediyordu. Ya da belki de banyoda krem tenini, omuzlarını, göğüslerini, beyaz kalçalarını sabunluyor olurdu.

Ve daha yükseğe. Parmaklarını yumuşak kumral buklelerin arasından geçirdi, saçlarından daha koyu tonlarda ve kıvrımlarına doğru kay-

Liam hırladı, çünkü bir şehvet dalgası kemerinin altındaki kasları ele geçirdi ve eteğinin altındaki şişliğe karşı dişlerini sıkana kadar kanı güneğe doğru itti.

Şimdi bunun zamanı değildi. Aslında, bunun için asla zaman olmayacaktı. Konu o olduğunda olmazdı.

Andrew'un odası mürebbiyesinin odasından üç kapı ötedeydi ve Liam çocuğun hâlâ uyanık olma ihtimaline karşı önce kapıyı çaldı. İçeriden yanıt gelmeyince kapıyı açtı.

"Andrew?" Sesi sessiz karanlıkta yankılandı. Öne doğru ilerleyerek oğlunun boş yatağının dağınık çarşafına hızlıca bir göz attı.

Mantıksız bir şüphenin paroksizmini derin bir nefes alımı izledi. Liam onu itmeye çalıştı ama bir kazmanın sivri ucu gibi kafatasına saplandı ve öyle bir güçle saplandı ki irkildi.

İçki fabrikasının avlusunda, viski fıçısının kaçtığı o günden beri Andrew ve sevgili mürebbiyesi birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Liam'ın onların gizli bakışlarını fark etmediğini sanıyorlardı. Gülümseyip göz kırptığında Mena'nın güzel ağzına dokunan sıcaklık ve zevk

Oğlu birden fazla kez onu rahatsız edici ve mantıksız düşüncelerle yalamıştı.

Bu imrenmenin, ikisi arasında filizlenen bariz düşkünlükten kaynaklandığını düşünmüştü. Liam ile oğlu arasındaki mesafe ve Liam ile Bayan Lockhart arasındaki yoğunluk nedeniyle, Andrew ve Liam'ın son birkaç gündür birbirlerine gösterdikleri rahatlık ve şefkat imrenilecek bir şeydi.

Ama ya tamamen daha yasadışı bir şeye kör kaldıysa? Ya bu tatlı kadına duyduğu arzu yüzünden, sadece rahatsız edici değil aynı zamanda yırtıcı olan bir dinamiği gözden kaçırdıysa?

Liam'ın kendi ilk cinsel deneyimi yaşlı bir kadınla olmuştu. Andrew gibi o da uzun boylu bir çocuktur. Güzel, köşeli ve açgözlüydü. Hem kızların hem de kadınların dikkatini çekmiş ve kendisinden ne istediklerini çabucak öğrenmişti.

Ve onlardan ne alabileceğini.

İçinden karanlık ve acımasız bir şey geçti. Öldürücü bir öfke bıçağı, kırmızı bir kıskançlığın yaraya kanamasına neden oldu. Mena Lockhart gibi bir kadın, İblis İskoçyalı'nın oğluyla oynamaya cesaret edebilir miydi? Emin değildi. Rhianna, Andrew ve Mena'nın bugün birlikte ortadan kaybolduklarını söylememiş miydi? Liam da onların kendisinden birden fazla kez kaçtıklarını fark etmişti.

Akşam yemeğinde içtiği viski -üç ya da dört yudum muydu- ve sonrasında sürahideki her neyse, Liam oğlunun boş odasından dışarı çıktı ve çizmelerini Mena Lockhart'ın kapısının altındaki ışığa doğrulttu. Organlarını ağırlaştıran korkunun, genellikle savaştığı ama şimdi kucakladığı tanıdık öfkeye dönüşmesine izin verdi.

Ravencroft Kalesi sırlarla doluydu ve onları teker teker ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Ve hızlı ve cezalandırıcı adaleti sağlayın.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mena yatmak için giyiniyordu ve bu nedenle kapısı kalenin taşlarını sarsacak bir güçle patlayarak açıldığında tamamen çıplaktı.

Çıglık bile atamayacak kadar ürkmüştü.

Kapısının çerçevesini dolduran esmer figürü tanıdığında, şaşkınlık uzuvlarının hareket kabiliyetini çaldı. Küçük bir dağ büyüklüğündeydi. Etraflarını saran gece kadar karanlık ve bir o kadar da fırtınalıydı.

Adam kadının eşiğinde aynı derecede katı bir şekilde dururken bakışları çarpıştı ve tutuştu. Kadının ki geniş ve dehşetli, onun ki daralmış ve öfkeliydi.

Çok vahşice erkeksiydi. Acımasız. Durdurulamazdı. Mena yazı masasının üzerindeki tek fenerin ışığında dururken bir an için kıpırdayamadı. Onu olması gerekenden bir nefes daha uzun süre alıkoyan, adamın yontulmuş yüz hatlarına kazınmış *çıplak* açlıktı. Hayatında hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Sanki özlemi ona fiziksel acı veriyormuş gibi. Derisi keskin kemiklerine karşı daha da gerilmiş, bakışlarının yoğunluğuna keskin ve acımasız bir hava katmıştı.

Sert ağzı onu görünce gevşedi ve göğsü, içini nefesle doldurmaya çabalıyormuş gibi sarsıldı. Merdivenlerdeki resimdeki barbar İskoçyalıya çok benziyordu. Saçları omuzlarına kadar dökülmüş, gözleri parlıyordu.

Bir yırtıcı hayvanın vahşiliğiyle ve kasları eşsiz bir güçle kasılıyordu. Ona bakarken burun deliklerinin açılmasından başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Gözleri onun her yerine dokunuyordu. Daha önce hiç dokunulmamış kısımlarına bile. Gözleri şimşek gibi çakıyor, sinirleri boyunca elektrik akımlarıyla şarkı söylüyordu. Boğucu, cevap veren bir gök gürültüsü içinden geçti, o kadar beklenmedik bir fırtınayı çağırdı ki, neredeyse kendi bedeni tarafından ihanete uğradığını hissetti.

Soğuktan zaten gergin olan meme uçları acıyla tomurcuklandı. Karıncalanma hissi, göğüslerinden karnına doğru inip kalçalarının arasına ıslak bir telaşla yerleşirken ondan şok olmuş bir soluk aldı.

Tanrım, ne yapıyordu? O ne düşünüyordu?

Yatağa doğru çabalayarak arkasında durdu, yatak örtüsünü boynuna kadar çekti ve açıkta kalan vücuduna sarmak için mücadele etti.

Belki de onun bakışlarını yanlış yorumlamıştı. Öfkeydi bu, açlık değil elbette. Şimdi onu korsesiz gördüğüne göre, karnının yumuşaklığını, kalçalarının yuvarlak çıkıntılarını ve örtüye doğru koşarken her şeyin grotesk bir şekilde sallanışını fark etmiş olmalıydı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye boğazına düğümlenen bir utanç yumrusunun etrafında soluk soluğa kaldı. Özür dilemek ya da açıklama yapmak yerine odanın eşiğinden içeri girdiğinde, botu önsezi dolu ağır bir ses çıkardı.

Zihni bir anda şoktan boşluğa, dehşetten yarışa döndü. Onun kim olduğunu bir şekilde öğrenmiş miydi? Cevap istemek için mi buradaydı? Onu Londra'ya dönmeye ve bir kez daha esaret altına girmeye zorlamak için mi? Yüce Tanrım, *ne?*

"Nerede o?" diye gürledi Marki, pencereleri çerçevelerinden sallayacak kadar yüksek bir sesle. Kadın soruyu anlayabiliyordu ama sanki adam telaffuz etmekte zorlanıyormuş gibi kelimelerin kenarları birbirine karışıyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu kadın, adamın gözleri ondan ayrılıp çılgınca odasını ararken.

Gözlem.

"Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsun." Kulesine doğru yürüdü, küveti aradı ve gardırobunun kapılarını açtı.

"Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye nefes aldı dilini felç etmeye çalışan inançsızlığın içinden.

"Bana naz yapma," diye tehdit etti, bulduğu ipekli, kabarık etekli ve pamuklu giysilerin kıvrımlarını sık yapraklar gibi ayırarak. "İkiniz de hırsızlar kadar kalın kafalısınız. Bunu şimdiye kadar neden göremediğimi bilmiyorum."

Mena çılgına dönmüş bir halde bir yandan Gavin'in ağzından kaçırdığı suçlamalara anlam vermeye çalışırken, bir yandan da battaniyeyi yatağın altına sıkıştırdığı yerden çekip aldı. Gavin -Lord Thorne- aralarında geçenler ya da daha uygun bir ifadeyle *geçmeyenler* hakkında ona yalan mı söylemişti? Panik dalgasına karşı gözlerini kapatarak durumun böyle olmaması için dua etti.

"Onu burada bulamazsınız," dedi, sesindeki çaresizlikten nefret ederek. "Oldukça yalnızım."

Gardırobun kapısını çarptı ve mobilyaların sağlam kalması işçiliğe işaret ediyordu. "Benden bir şey sakladığını biliyorum," diye gürledi, uzun adımları onun üzerinde yükselene kadar aralarındaki mesafeyi tüketti.

Mena ondan geri çekildi, gözlerinin arkasında dehşet gözyaşları vardı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve altını kontrol etmek için yatağın eteğini yukarı kaldırdı.

"Söz veriyorum, bu odada senden ve benden başka kimse yok. Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen gidin."

"Ne yaptığını biliyorum." Hızlı ve zarif bir hareketle ayağa kalktı ve onu yakaladı, eli üst kolunun etrafına kenetlendi. Canını acıtacak kadar sert değildi ama Mena kaçma şansı olmadığını biliyordu. "İtiraf edersen hoşgörülü olurum ama yalan söylersen

Ben..." Gözleri intikam yemini etmiş olsa da, tehdidin uzaklaşmasına izin verdi.

Mena'nın uzuvları korkudan uyuştı ve ağzındaki tüm nem kayboldu. Daha önce de tehdit edilmişti. Vurulmuştu. İtilmişti. Hatta bir keresinde boğulmuştu. Etine değen yumrukların çıkardığı mide bulandırıcı sesleri hatırlıyordu. Garip bir şekilde acının farkına varması gecikmişti. Kendi kanının görüntüsünü. Ağzındaki tadı. Acının onu nasıl şaşırttığını ve hayrete düşürdüğünü. Çocukken ona çok nazik davranılmıştı ve o her zaman iyi olmak istemişti. Sevdiklerini ve birlikte yaşadıklarını memnun etmek için.

Ama çok geçmeden öğrendi. Acıyı beklemeyi, öngörmeyi. Geldiğini görmeyi ve zararı azaltmayı.

Bu tür beceriler, kolunu kavrayan vahşi yüzlü dev karşısında işe yaramazdı. Onu tek bir darbeye öldürebilir, bileğinin bir hareketiyle kemiklerini kırabilirdi.

"Bana burada neler olduğunu düşündüğünüzü söyleyin," diye bağırdı. "Size yemin ederim, lordum, burada benimle birlikte hiç kimse olmadı."

Sarhoş haliyle bile kadının sesindeki dehşeti fark etmiş gibiydi, çünkü onu hemen serbest bıraktı. "O zaman oğlum nerede?" diye sordu. "Andrew nerede?"

Gözlerini kırıştırdı. Ağzını açtı, kapattı. Sonra tekrar göz kırptı.

"Andrew?" diye yineledi, oldukça şaşkıındı. Yanlış mı söylemişti? Kardeşi Gavin St. James'ten bahsetmiyor muydu?

Liam ondan uzaklaşarak yatağının etrafından dolandı ve kapıya doğru yürüdü. "Odasında ya da zemin katta değil. Bana hasta olduğu söylendi. Oğlumu bulmam gerek."

Dengesiz İskoçyalı koridorda gözden kaybolurken Mena'nın içine yeni bir korku düştü. Andrew muhtemelen hâlâ Rune'la dışarıdaydı ve Liam alarmdaysa-

"Bu da ne böyle?" diye kükredi Marki.

Olamaz. Tezgâh örtüsünü bırakan Mena, odanın bir ucundan diğerine koşarak bornozunun asılı olduğu sehpaye gitti ve çılgınca bir hareketle bornozu kaptı, giydi ve kemerini taktı.

"Kızma baba," diyordu Andrew, Mena kapıya ulaşmak için acele ederken neredeyse ayaklarının üzerinde tökezliyordu. Köşeyi döndüğünde Andrew'u karşısında gördü, göğsünün kıvrımlarında kıvranan bir köpek yavrusunu tutuyor ve diğer kolunu Rune'u babasının kötü şöhretli gazabından korumak için vücudunun üzerinde çaprazlıyordu.

Ravencroft, "Kızgınlık bunu tarif etmeye yetmez," dedi. "Canavarı ne zamandır benden saklıyorsun?"

Hem babanın hem de oğlun mavi-siyah saçları salondaki gaz lambalarının altında parlıyordu ve Mena, Andrew'un solgun gözlerinde babasınıninkine rakip olabilecek bir öfkenin parladığını gördü. "İki haftadır burada," dedi çocuk. "Ve sen farkına bile varmadın. Onu tutmanın ne zararı var?"

"İki. *Hafta mı?*" Kelimeler Marki'nin kaburgalarının altından homurdanarak çıkmıştı. Mena, çocukla öfkeli babasının arasına girmek için acele ederken, Ravencroft'un devasa omuzlarına ölümün kefeni gibi doğaüstü bir durgunluk çöktü.

Mena, İblis İskoçyalı ile karşı karşıya geldiğinde, adam ne kadar durgunlaşırsa, göz kapakları derin gözlerinden ne kadar uzaklaşırsa, o kadar gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını anlamıştı.

Tanrım, ama o çok korkutucu bir adamdı. Andrew arkasında olmasaydı, geri adım atacaktı. Ama çocuğu onun öfkesinden korumak için gereken gücü topladı.

Bu olabilecek en kötü şeydi. Onları keşfetmesinin en kötü yoluydu. Şimdi tek düşünebildiği, bu korkunç tartışmayı gün ışıyana kadar ertelemektir.

"Belki de lordum, bu konuşmayı sabaha bırakmalıyız," diye önerdi sakın bir sesle.

Ravencroft onu neredeyse ayık olacak kadar kurnaz gözlerle değerlendirdi. "Biliyordun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi, ancak bunu gözlerinden ziyade göğüslerine yöneltmişti.

Mena aşığı baktı ve göğüs uçlarının şeftali rengi sabahlığının ince ipeğinde hâlâ çakıllı olduğunu fark etti. Kollarını onların üzerinde kavuşturdu ve adama kaşlarını çattı. Böyle bir zamanda böyle bir şeyi nasıl fark edebildiğı düşünölemezdi.

"Yeni öğrendim," diye itiraf etti. "Onu ispiyonlamak yerine Andrew'un sana söylemesini istedim. Aslında o da yarın seninle bu konuyu konuşmayı planlıyordu."

"Yarın. Ne kadar uygun." Ravencroft'un kaşları daha da çatıldı. "Bu affedilemez, Andrew. Kural şuydu ve sonsuza dek de öyle kalacak: Evde hayvan beslemek yasak. Evcil hayvan yok. Özellikle de köpekler. Şimdi ondan kurtul."

Mena'nın kaşları, arkasındaki çocuğun çaresizliğini hissettikçe, yaklaşan fırtınayı sezdikçe birbirine yaklaştı. "Acele etmeyelim," diye yalvardı. "Andrew bu ufaklığa çok iyi baktı ve büyük bir sorumluluk örneğı gösterdi."

"Sorumluluk mu? Yalan söyledi!"

"Ve-ve bu ele alınmalı," diye kabul etti kalbi boğazında atarken. "Ama kendi arzularından başka bir şeyle ilgilenmeyi öğrenmesi gerektiğini kendin söyledin ve bunun için çok çalıştı-"

"Thorne Amca onu alabileceğimi söyledi." Andrew cesaretini toplayarak tartışmayı kızın omzunun arkasından savurdu.

Mena gözlerini sıkıca kapattı. Bu yapabileceğı en kötü bahaneydi. Gözlerini tekrar açtığında ne bulacağını biliyordu ve laird'in gözlerinin arkasında alevlenen öfkeyle yüzleşti, yumruklarının beyaz eklemlere dönüşmesini endişeyle izledi.

"*Gavin'in* sana ne söylediğı umurumda bile değil," diye kükredi, eliyle çılgınca bir hareket yaptı. "*Ben* senin babanım ve sana çoktan söyledim, *hayır*." Vurgulama için göğsünü yumrukladı.

"Ne baba ama," diye mırıldandı Andrew.

Mena'nın vücudundaki her kas gerildi.

"Ne dedin sen?" Liam öne doğru tehlikeli bir adım attı, oğluna bir yabancıymış gibi bakarken tüm ateşini buza dönüştü. Bir davetsiz misafir.

"Senin gibi bir babayla yetim kalmayı tercih ederim," diye tükürdü Andrew ve öfkesinden elini sıkmış olmalı ki yavru köpek bir inilti çıkardı.

"*Andrew,*" diye soluk soluğa bağırdı, ama tepkisini ölçmek için gözleri laird'in yüzüne kayd. Öfke onu terk etmemişti ama acı veren ve kasvetli bir şey oradaki ateşi söndürmüştü.

"Bu doğru." Andrew'un sesi güçlendi ve gürleşt. ama öfkeyle ve muhtemelen biraz da korkuyla titredi. "Her zaman eve hiç dönmemiş olmanı dilerdim. Ya da savaşta ölseydin de seni özleyerek, bizi terk ettiğin için senden *nefret ederek* geçirdiğimiz onca yılın bir anlamı olsaydı."

İşte bu kadar. Öfkeli İskoçyalılardan bıkmıştı artık. Bu karmaşayı düzene sokmak için daha soğukkanlı bir İngiliz duyarlılığının zamanı gelmişti.

Mena, Andrew'a doğru dönerek kendini tam boyuna getirdi, ki bu noktada Andrew'un boyu hâlâ ondan çok az uzundu. "*Sakin* babanla bu şekilde konuşma. Bu ne *cüret*?"

Ağzı, babasının birkaç dakika önce sergilediği şok hareketinin aynısıyla açıldı.

Mena parmağını salladı, tıpkı sevgili babasının onu azarlamak zorunda kaldığı nadir zamanlarda yaptığı gibi. "O senin mirasını korumak için yaşıyor. Seni korumak, güvende ve mutlu tutmak için ve sen bunu reddediyorsun. O bir asker, hayır o bir *kahraman* ve sen onun oğlu olarak fedakârlıklarda bulunmuş olsan da, ateşli hayranlığını olmasa da saygını hak ediyor." Kendi babasının kaybından duyduğu keder onu öylesine şiddetli bir şekilde ele geçirmişti ki, bu kederin ağırlığı altında ezilmek istiyordu. Haklı öfkesine sarılarak kendisini tehdit eden gözyaşlarına karşı koyabildi. "Bir gün ondan daha uzun yaşayacaksın ve Tanrı'nın izniyle kendi çocukların olacak. O karanlık, acımasız dünyada neler olduğunu göreceksin. İnsanların birbirlerine uygulayabilecekleri dehşeti ve onun sizi hangi alçakça şeylerden koruduğunu bileceksiniz. O kadar çok kelime olacak ki

söylemek isteyeceksiniz. İfade edilecek çok fazla minnettarlık ve sorulacak çok fazla soru ve onunla paylaşmak isteyeceğiniz bir anlayış ve ... artık orada olmayacak. Bu yüzden Rune'u alıp yatağına doğru yürüyeceksin ve sabah uyandığında hayatında dilediğin en içten özrü dileyeceksin, beni anlıyor musun Andrew Mackenzie?"

Yumruklarını kalçalarına yerleştirene kadar koridorda sessizlik çınladı.

"Eee?"

Bir süre sonra çocuk sessizce başını salladı.

"Ve sen." Öfkesini, kendisine daha önce hiç görmediği bir tuhaflığa dönüşmüş gibi bakan Mackenzie laird'e yöneltti. Gözleri bir kez daha kızın göğüslerine kaymadan önce şaşkınlığı öfkesini bastırdı.

Kollarını kavuşturarak ona kaşlarını çattı. "Yalnız bir çocuk için sevgi dolu bir evcil hayvandan daha iyi bir şey olmadığını anlamıyor musun? Belki de böyle tatlı bir köpeğin arkadaşlığına ve koşulsuz ilgisine sahip olsaydın, her zaman böyle iflah olmaz bir dev olmazdın." Kirpikleri aşağıya doğru savruldu ve oğlunun yansıttığı aynı çocuksu huysuzlukla bakışlarını gölgeledi.

"Şimdi." Halının üzerinde aynı noktalara bakan iki erkeğin arasında durdu. "Sen sarhoşsun." Ravencroft'u işaret etti. "Ve sen de yorgunsun." Andrew'u işaret etti. "Ve hepimizin iyi bir gece uykusundan sonra bununla başa çıkmamız gerekiyor. O yüzden ikiniz de yatağa gidin ya da bana yardım edin..." Kendi tehdidinin havada kalmasına izin verdi, çünkü içlerinden birinin onunla aynı fikirde olmaması durumunda nasıl bir yol izleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Liam kara gözlerini kaldırıp bir tuğgeneral titizliğiyle yüzünü buruşturup uzaklaşmadan önce, nefes nefese kaldığı bir an boyunca ona tuhaf bir bakış fırlattı.

Mena, şimdi kendisine çay tabağı kadar yuvarlak gözlerle bakan Andrew'a döndü.

Sözsüzce odasını işaret etti ve darağacına götürülen bir adamın havasıyla ayakkabılarının parmak uçlarını sürüklediğinde onu içeri kadar takip etti.

"Ciddi değildim," dedi uzun bir süre sonra, Mena telaşla içeri girip buruşuk yatak örtülerini düzelttikten sonra bir kenara çekerken, bir çıkış yolu olarak aktif bir mesleğe ihtiyaç duyuyordu.

"Yapmadığını biliyorum," dedi sertçe, ama öfkesi yatışmaya başlamıştı. Bir yanı kendi yaptıklarına hayret ediyordu. Hayatı boyunca nasıl da bir fare olmuştu. Ve burada bir değil, iki kişiye karşı durmuştu. Hatta erkeklere.

İçlerinden biri onu kızdıran insanları öldürmekle ünlüydü, bu yüzden bunu iki kat sayacaktı.

"Sence biliyor mudur?" Andrew uyuşmuş yavru köpeği yere bıraktı ve o da mızmızlanarak küçük poposunu halının üzerine koydu. "Onun ölmesini gerçekten istemediğimi."

"Sanırım öyle," diye yatıştırdı sonunda, yatağındaki yastığı kabartarak. "Sözlerin acımasızcaydı ve bence babanı yaraladı. Ama o, kızgın olduğumuzda hepimizin istemediğimiz şeyler söylediğimizi anlar."

"Cesurdun." Adamın sesindeki hürmet, kadının boğazına yakıcı bir ses getirdi.

"Dikkatsiz davrandım." İç çekerek ona döndü. "Bu kadar sert konuştuğum için özür dilerim."

Bağışlamak için omuz silkti. "Gerçekten çok kızgındı." "Evet, öyleydi." Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu.

"Ne yapacağını düşünüyorsun?"

Mena, kışındaki bir kaşıntıyı ısırın ve coşkusundan yere düşen sevimli küçük yaratığa baktı. Kalbi korku ve biraz da umutla sıkıştı. "Gün ışığında Rune hakkında farklı hissedebilir. Çabuk sinirlenen biri olduğu kesin ama mantıklı bir adam. Umut var..."

"Hayır." Andrew aceleyle ileri atıldı. "Yani, seni göndereceğini mi düşünüyorsun?"

"Ah." Mena bunu kendisi de merak etmişti. Belki de çok ileri gitmişti. Belki de Jani'nin kapısında eşyalarını toplayıp gitmeyi teklif etmesiyle uyanacaktı.

Daha dikkatli olmalıydı. Ona ne olmuştu? Neden sesini, cesaretini ve kendini savunacak gücü belki de en kötü anda bulmuştu?

Andrew'un gözlerinde parıldayan endişeden etkilenen Mena ona doğru uzandı ve omzunu sıktı. "Gerçekten bilmiyorum sevgilim. Umarım değildir."

Çocuğun yüz hatları sertleşti. "Eğer yaparsa onu *asla* affetmeyeceğim." Öfkeli gözyaşlarıyla gözle görülür bir şekilde mücadele etti. "Yemin ederim. Ne dersen de, eğer seni gönderirse, ölene kadar ondan nefret edeceğim."

Mena acıyla onu kendine çekti, başını omzuna yasladı, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu. "Bu bir trajedi olurdu Andrew," dedi, neden hâlâ babasını savunma içgüdüsüne sahip olduğunu merak ederek. "Güven benim tarafımdan kırıldı. Beni göndermeye hakkı var. Yalan söylemenin bu kadar korkunç olmasının nedeni bu. Şimdi anlıyor musun?" Harika, şimdi sadece bir yalancı değil, aynı zamanda bir ikiyüzlüydü. Tanrım, ne büyük bir karmaşa yaratmıştı.

"Evet." Andrew onun omzuna doğru başını salladı.

"Yatağa sürün," diye yatıştırarak geri çekildi. Rune'u yerden kaldırdı ve küçük yarattığı onun kollarına bıraktı, yavru hemen boynunu yalamaya başladı. "Sabah her şey daha iyi görünecek. Bunu halledeceğiz. Merak etme."

Andrew başını yastığa koyup onu yatırmasına izin verdiğinde gözyaşları hâlâ saçlarına süzülüyordu. Kadın onun ipeksi saçlarını okşadı. "Ne olursa olsun, senin tarafında olduğumu bil, tamam mı sevgilim? Ve sonuçta baban da öyle. İkimiz de senin için en iyisini istiyoruz."

Andrew'un çenesi hâlâ inatçı bir çizgideydi ama başını salladı.

Eşiğe doğru ilerlemeden önce feneri söndürdü.

"İyi geceler, Bayan Lockhart."

"İyi geceler Andrew." Onu gerçekten sevdiğini hissetmesine rağmen sevdiğini söylemekten kendini alıkoydu. Ravenscroft ne kadar iyi bir çocuk yapmıştı.

Kapıyı usulca arkasından kapatan Mena, koridordaki titrek ışığa bakarken yorgun bir iç geçirdi. Koridorun hem iblislerden hem de markilerden boş olduğunu görünce odasına doğru ilerledi.

Yarınki akıbeti konusunda endişeli olan tek kişi Andrew değildi. Akşamki bekleyiş tam bir işkence olacaktı. Uykunun dikkatli bir hırsız gibi ondan kaçacağını zaten biliyordu. Belki de kütüphaneye gidip dikkatini dağıtacak bir kitap bulmalıydı.

Mena hiçbir kitabın dikkatini çekmeyeceğini bildiği için bu yolu seçmemeye hemen karar verdi. Ayrıca, karşılaşmasından sonra oda onu hâlâ tedirgin ediyordu. Halüsinasyon mu? Uyanırken görülen bir rüya mı?

Kapı tokmağını çevirmesine gerek kalmadı, çünkü odasının kapısı hafif aralık duruyordu ve mandalı tahtadan ayrılmıştı.

Kapıyı arkasından iterek kapattı ve Ravenscroft'un daha önce kendisine yönelttiği şüpheli suçlamaları unutmaya çalışarak kapıyı emniyete almak için elinden geleni yaptı. Andrew'un onu bu aptallığa ikna etmesine izin vererek büyük bir aptallık yapmıştı. Çocukla arasında filizlenen yakınlık gözlerini kör etmiş, patronuna *yalan söylemişti*. Yine yalan söylemişti. Görünüşe göre bir kez bu hayatı yaşamayı kabul ettikten sonra, daha fazla sır, daha fazla sahtekârlıkla birleştirmek daha kolaydı. En çok da dürüstlüğünü tamamen kaybetmekten korkuyordu.

Doğrusu, hoşnutsuzluğu için markizi zerre kadar suçlayamazdı. Ondan ve Thorne Kontu'ndan şüphelendiği için. Onun aksine, *adam* aptal değildi ve kadının kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu.

Ravenscroft aldatmacasının derinliğini gerçekten öğrenirse Tanrı onu korusun.

Mum her nasılsa sönmüştü. Büyük pencereden yatak odasına sadece gümüşü ay ışığı giriyor, pencere camından halıların üzerine çarpık bir haç çiziyordu.

Mena gökyüzünde alçakta asılı duran parlayan küreye bakmak için sürüklendi, sonbahar rüzgârının onları ağaran ayın önüne savurmasına izin veren yanardöner gri bulutlar tarafından büyülendi. Bulut parçacıkları, Wester Ross'un yemyeşil manzarasını ve ötesindeki denizi aydınlatmak için parıltısını parçaladı.

Kollarını kendine dolayan Mena, melankolik bir çaresizlikle içinde bulunduğu durumu düşündü.

Nasıl bir bataklığa saplanmıştı. Başlangıçta yalanlarının kurbansız olduğunu, onu güvende tutmaktan başka bir amaca hizmet etmediğini düşünmüştü. Tehlike bir şekilde geçene kadar burada, bu gotik Highland kalesinde saklanacağını düşünmüştü. Belle Glen'in ardından yaşadığı korku ve acının içinde kaybolduğunda, gelecek kasvet ve belirsizlikten oluşan bir sis bulutuna dönüşmüştü. Kendisine önerilen sığınağa doğru koşabildiği kadar hızlı koşmuştu.

Bu vahşi, harika yere bu kadar bağlanacağını asla tahmin edemezdi. Ve -bunu ancak burada, karanlıkta kendine itiraf edebilirdi- vahşi, inatçı lorda. Çocuklarına, çalışanlarına ve hatta bu kalenin soğuk taşlarına. Şimdi, belki de aptallığı yüzünden buradan ayrılmak zorunda kalacaktı.

Belki bu gece Marki'nin mantıksız öfkesine karşı koyarak kişisel bir zafer kazanmıştı; ama böyle bir zaferin bedeli ne yazık ki yüksek olabilirdi.

"Yanılmışsın." Derin sesteki acı ve utanç, gecenin durgunluğunu bir yara açacak kadar güçlü bir şekilde yırttı.

Mena etrafında dönerken iki eli de çığlığını bastırmak için ağzına gitti.

Ay ışığı markizin karanlık silüetini gümüş rengine boyadı. Yüzü gece tarafından maskelenmiş olsa da

Vücudu yaslandığı sandalyeyi cüceleştirmiş, onu kendilerinden biri gibi kucaklayan gölgeler tarafından gizlenmişti.

İblis İskoçyalı, sakın kafaların hüküm sürdüğü gün ışığına kadar bekleyecek biri değildi. Bir meydan okumayı asla cevapsız bırakmazdı.

Mena korkuyla kapanan boğazının etrafında yutkundu. Hayır, onun kaderini burada, karanlıkta çizecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yanılıyorsun," diye tekrarladı Liam, oysa hiçbir şey söylemek istememişti. Hayır, bir hayalet olmayı dilemişti, onun gizemli kadınısı gece ritüellerine röntgencilik yapabilecek görünmez bir hayalet. Ama eninde sonunda dönüp onu bulacaktı ve aralarında tek kelime etmeden geçen her an ikisi için de daha tehlikeli hale geliyordu.

Onun bedenine. Ruhuna.

Gümüş ışınlarla örtülü bir tanrıçaydı. Sargısının altında çırılçıplak olan kadının yemyeşil formu, ince kumaşı delen ay ışığıyla mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Liam onun şehvetli bir kadın olduğunu biliyordu, sessiz anlarında sık sık korsesinin ve birçok eteğinin altında saklıyor olabileceği vücudu hakkında spekülasyonlar yapmıştı. Ama hayatındaki hiçbir şey onu sadece birkaç dakika önce koridordaki fiyaskodan önce tanık olduğu şeye hazırlayamazdı. Kadının çıplak hali sonsuza dek göz kapaklarının içine kazınmış bir görüntü olarak kalacaktı. Krem rengi omuzları mum ışığında parlıyor, lüks saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, bir şelaleden yansıyan gün batımı kadar canlı görünüyordu. Göğüslerinin cömert olduğunu biliyordu, ama olgun, pembe uçlu mükemmelliklerini hatırlayınca avuçları kaşındı, şaşkınlığının gücüyle titredi.

Onunki kadar büyük elleri bile doldurabilir, belki de taşıyabilirlerdi. Bu düşünce ağzının sulanmasına ve

Gözleri, onu iliklerine kadar sarsan katıksız şehvete karşı kapandı.

Bu adil değildi. Onu bu şekilde görmek, cenneti bir anlığına görebilen lanetlenmiş bir ruh olmak demekti. Sonsuza dek reddedilmiş. Bunun acımasızlığı onu kırmaya yetmişti.

"Biliyorum." Kadının alçakgönüllü itirafı bir an için kafasını karıştırdı ve gözlerini açtığında kadının ellerini ağzından indirip ortasına sardığını gördü.

"Andrew'un sırrını senden saklamakla hata ettim, hem de *çok hata ettim*. Kararımın hiçbir mazereti yok ve-"

"Hayır." Onu durdurmak için elini kaldırdı ve aralarında koca bir oda olmasına rağmen kadının irkildiğini fark etmedi. Refleks olarak yaptığı bu hareket dışlarını kenetledi. "Demek istediğim, yanıldınız... Gençken bir köpeğim vardı."

Ayın aydınlattığı Liam onun yüz ifadesini seçemiyordu ama şaşkınlığı altındaki zemin kadar somut görünüyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ve... bunu bana bildirmek için odama döndünüz?"

Liam onun sesindeki dikkatli eşitlikten nefret etti. Hareketleri onun içinde belirsizlik ve endişe uyandırmıştı. Bunun sona ermesini istiyordu ama yaptığı her şey onun kendisinden duyduğu korkuyu daha da artırıyor gibiydi.

"Evet," diye tekrar cevap

verdi. "Yanıldığımı mı?"

"Evet. *Hayır*. Bu... *sadece* bu değil... Ben..." Akşam havası kadar karanlık ve bulanık düşünceler arasında gezindi. Görünüşe göre tüm alkol kafasına gitmiş ve tüm kan kasıklarına yerleşmişti ve hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyordu.

"O zaman başka neden geldin, lordum?" diye sordu usulca. "Karanlıkta burada ne yapıyorsun?"

"I..." Bu sorunun cevabını ikisine de borçlu olduğunu biliyordu. Kız onu kendi kalesinin ortasında yere sererek sersemlettikten sonra, çizmelerini sıkıca

uzun batı kanadının diğer ucundaki odalarının yönüne doğru ilerledi. Ama ayakları onu ondan uzaklaştırdıkça daha da üşüyordu. Omuzları ve boynu gerginlikten kırılacakmış gibi hissedene kadar yükleri ona daha da ağır gelmişti. Bu yüzden ne yaptığını hiç anlamadan arkasını döndü ve tökezleyerek kızın odasına girdi.

Lavanta ve gül kokuları havada asılı kalmıştı ve ona gönderdiği çiçeklerden oluşan kurumakta olan buketi makyaj masasının metal aksanına bağlı olarak gördüğünde dizlerinin bağı çözülmüştü. Kurumuş ama güzel kokulu, bir hazine gibi sergileniyordu.

Sandalyede indiği yere oturmuştu, sesinin boğuk perdesinin içindeki huzursuz canavarı yatıştıracağını biliyordu. Onun kadınsı varlığı ona insan olduğunu hatırlatacaktı. Sadece öfke, ateş ve hiddet değil, aynı zamanda eğlence, şefkat ve... o yanındayken göğsünde genişleyen şey her neyse onu da yapabileceğini.

Düşünceleri ne zaman dağılsa, indiği yumuşak yer o gibi görünüyordu. Geçmişinin şeytanları kafasının içinde çığlık attığında sarıldığı tatlı ses onunkiydi. Güzelliği düşündüğünde, onun yüzünü görüyordu. Kendini demir gibi sert ve soğuk hissettiğinde, kanını ısıtan onun esnekliğinin hayaliydi. Öfkesinin alevlerini yatıştırabilecek tek varlık o gibi görünüyordu.

Karanlıkta burada ne işi *vardı*? Bilmiyordu, sadece onu bulmak için bir tür içgüdüyü takip ettiğini biliyordu, tıpkı güvenli bir sığınak arayan yaralı bir hayvan gibi.

"Adı Brutus'tu ve onu babam öldürdü." İtiraf, Liam'ın dudaklarından o daha geri çağıramadan döküldü ve ağır bir titreşimle aralarında asılı kaldı.

Kollarını iki yanına indirdi ve Liam onun kendisine doğru kararsız bir adım attığını fark edip etmediğini merak etti.

"Senin ... köpeğin mi?"

Başını salladı, aniden karanlıkta hareketi göremeyebileceğini fark edemeyecek kadar çiğ ve açıkta hissetti. O

Ona az önce söylediklerinden geri çekilmek, kendi içine kapanmak istedi. Ama anıları orada yaşıyordu ve bu gece onlara eşlik etmek istemiyordu.

Sadece onun.

"Baban neden böyle korkunç bir şey yapsın ki?" Kadının sesindeki merak, acıma ya da kınamadan yoksundu ve bu yüzden cevap verebildi.

"Çünkü Brutus sevdiğim bir şeydi ve babam değer verdiğim her şeyi yok etmekten, istediğim her şeyi reddetmekten ve herhangi bir zayıflık ya da bağlılık gösterdiğimde beni cezalandırmaktan zevk alırdı."

Boğazının arkasından sempatik bir ses çıkardı ve bu ses Liam'ın üzerine, yanık yarasına merhem gibi çöktü.

"Babam beni parçalamak istedi, böylece beni kendine benzetebilecekti. Kötülüğüne bir yardımcı istiyordu. Zalimliğinin manyakça bir kopyası. Onunla savaşmaktan hiç vazgeçmedim ama korkarım bazı açılardan beni kendisine benzetmeyi başardı. Çok iri, çok güçlü, çok *vahşi bir* adam. Bana vurduğu onca kırbaç ve kırdığı onca kemik arasında bana en çok acı veren Brutus'un kaybı oldu." *Tanrım*, bunu neden söylüyordu? Sadece büyümüş değil, aynı zamanda yaşlanmış bir adamdı ve bu tür şeyleri geçmiş on yılların karanlığına gömüyor ve daha büyük vahşetlerin altına süpürüyordu. Belki de dilini gevşeten içkiydi, geceydi, aydı ya da anlatıyı boğazından çeken bir tür kadınsı büyü. Paniğe kapılan bir yanı durmak isterken, başka bir şey onu ileriye doğru itti; omuzlarındaki yükün sözlü bir ifşaatla kalkmaya başladığını hisseden bir yanı.

Mena daha da yaklaştı, halıların üzerinde Liam'ın nasıl işleyeceğini bildiğinden emin olmadığı geçici bir duygusallıkla süzüldü. Neredeyse onun olduğu yerde kalmasını, kollarının ulaşamayacağı bir yerde güvende olmasını istiyordu. Ama onun tarafından yaklaşılmak, meşhur kuzunun aslanla karşılaşması kadar mucizeviydi.

"Sırtınızdaki yara izleri... askerden önce açılmış. Öz baban tarafından mı?"

"Çoğu," diye dürüstçe cevap verdi, aynı anda hem korkuyor hem de onun merhametine boyun eğiyordu.

Kadın ona ikisini de göstermedi, ama durakladı ve sesli bir şekilde yutkundu. "Size bir şey sormama izin verir misiniz?" diye sordu.

İstediği her şeyi söyleyebilirdi, yeter ki o sesi kullanmaya devam etsin; gölgelerin ve anıların arasından ona ulaşır kaslarındaki, sinirlerindeki ve kemiklerindeki gerilimi okşayan sesi.

Cevap vermeyince yine de devam etti. "Eğer babanın ihaneti sende böyle bir yara açtıysa, Andrew'u da aynı şekilde incitir misin?"

Sertleşti. "Hayır, genç kız, onu böyle bir kayıptan korumaya çalıştığımı bilmiyor musun? Gözlerimin önünde katledilmeden önce Brütüs'e bir yıldan daha az bir süre sahiptim. Ya oğlum on ya da on beş yıl boyunca böyle bir bağlılığa sahip olsaydı ve sonra küçük canavar ölseydi ya da kaçsaydı? Bunun açısından tamamen kurtulmak benim için daha nazik bir davranış değil mi?"

"Lord Tennyson değil miydi ilk kez 'hiç sevmemiş olmaktansa sevmiş ve kaybetmiş olmak daha iyidir' diyen?" Mürebbiyesi yavaşça gövdesini makyaj masasının zarif tezgahına indirdi. Artık bir kol mesafesindeydi ve Liam ellerini kucığında kavuşturdu.

"Bilmiyorum, genç kız. Hiç şiir okumadım."

"Bu durum düzeltilmeli." Yumuşak bir şekilde içini çekti ve karanlıkta ona doğru eğildi. "Söylediğiniz şey açıkçası tamamen saçmalık, ama yine de sonunda sizi anlamaya başladığımı hissediyorum, Laird Ravencroft." Bir gülümseme fısıltısı sesini ısıtıyordu ve Liam, eğer kıpırdamadan otursaydı, kendisine dokunmasa da teninden yayılan bu sıcaklığı hissedebileceğini düşündü.

Liam'ın kaşları, sözlerinin onu memnun mu ettiğini yoksa kızdırdığını mı anlamaya çalışırken birbirine yaklaştı.

"Northwalk Kontesi Farah Blackwell ile tanıştığımı biliyorsunuz," diye devam etti.

"Evet."

"İtiraf etmeliyim ki bana güvendi ve onun sadece bir dernek değil, aynı zamanda senin baldızın olduğunu biliyorum. Buraya gelmeden önce babanızın kötü bir adam olduğunu anlamıştım, çünkü Farah bana kardeşinizin, yani kendi oğlunun, haksız yere hapsedildiği Newgate Hapishanesi'nde gardiyanlar tarafından dövülerek öldürülmesi için para verdiğini söyledi."

Kaburgalarının altında kilitli tuttuğu başka bir suçu ortaya çıkarmıştı. Daha önce harekete geçmiş olsaydı bir şekilde durdurabileceği bir şeyi. Dorian Blackwell'e dönüşecek olan Dougan Mackenzie'nin ona ihtiyacı olduğu zamanlarda İblis İskoçyalı olsaydı, kardeşini Ben More'un Kara Yüreği olmaktan kurtarabilir miydi?

"Yıllar önce kardeşin için çok üzülmüştüm." Mena'nın sesi bir an takıldı, sonra içindeki duyguyu temizledi. "Hamish Mackenzie ve onun gibi adamların kötü muamele gören ve gayrimeşru olan tüm çocukları için yas tutuyorum. Ama şimdi fark ediyorum ki, *istenmeyen çocuğun* korkunç kaderi buysa, böyle bir adamla *yaşamak* zorunda kalan çocuk için nasıl bir şey olmalı?"

Daha önce hiç kimse, Liam'ın kendisi bile bu şekilde düşünmemişti. Her zaman babasının sayısız kurbanı için yas tutmuştu. Kendisini onların arasında saymayı hiç düşünmemişti. O veliahttı. En azından bir kaleyi, verimli toprakları, bir unvanı ve başarısızlıktan başarıya ulaştığı bir işi miras alan meşru bir meseleydi. Her zaman Hamish Mackenzie'nin çocukları arasında en çok tazminatı alanın kendisi olduğunu ve bu nedenle de acısına çok az hakkı olduğunu düşünmüştü.

Liam ellerini saçlarında gezdirdikten sonra kucağına götürdü ve bakışlarını kaldırmayı imkânsız buldu. Çocukluğundan beri ilk kez kendini kırılğan hissediyordu. Kırılabilir. Sanki askıya gerilmişti ve vidaların son dönüşü uzuvlarını parçalayacaktı.

"Babamdan nefret ederdim," diye itiraf etti Liam. "Asla onun gibi olmayacağıma söz vermiştim ama oğluma öfkeyle elimi bile sürmemiş olmama rağmen hâlâ ölmemi istiyor."

Elini açık avucuna belli belirsiz koymadan önce dokunuşunun fısıltısı onu okşadı. Yine gözlerini kapatmak zorunda kaldı çünkü loşlukta bile ay çok fazla aydınlatıyordu.

"Baban sana karşı tarif edilemeyecek kadar acımasızdı ve bunun için çok üzgünüm." Parmakları elinin etrafında kıvrıldı ve yumuşak, rahatlatıcı bir baskı uyguladı. Sesi soğuk akşamı ısıttı. "Bildiğim bir şey varsa, o da Andrew'un *senin* oğlun olduğudur. Sıcak kanlı ve dik kafalı, ama tüm bunlara rağmen hassas. Sanırım inançtan ziyade incinmiş bir yerden konuşuyor."

"Ona Gavin'in haklı olduğunu nasıl söylerim? Uzak durduğumu çünkü babam ölmüş olsa da benim aracılığım ile bir şekilde yoluma çıkan her şeyi ya da herkesi yok edebileceğini..." Liam'ın göğsünde, nefesini kesen ağırlı bir boşluk açıldı. Parmaklarının teker teker onunkilerin etrafında kıvrılmasına izin verdi.

"*Onlar* için İblis İskoçyalı oldum, anlıyor *musun*? İmparatorluğun şanı için değil. Ya da Mackenzie klanının. Kendime bir isim ya da servet yapmak için değil. Genç bir adamken, savaşta ölürsem, bu dünyadan bir kahraman olarak ayrılırsam, çocuklarımin beni sevgiyle hatırlayacağını düşünürdüm. Sadece bu da değil, toplumdaki geleceklere de güvende olacaktı. Bu yüzden her zaman en önde gittim, bu yüzden en tehlikeli koşullara hiç düşünmeden atladım. Her görevin, *her savaşın* son görevim olmasını bekledim. Sanırım Andrew ve ben ikimiz de onun için uzak bir anıdan başka bir şey olmayacağımı, birlikte yaşamak zorunda kalacağı kötü huylu bir adam olmayacağımı tahmin ediyorduk. Eve hiç gelmemiş olmayı dilediği biri..."

"Söylediklerinde ciddi değildi," diye mırıldandı ona.

"Buna hakkı var," diye mırıldandı Liam, yumuşak, küçük elini kendi elinin arasına sıkıştırmış, tedirgin ama bir o kadar da şaşkıncı.

"Hayır, değil." Kadın elini tekrar sıktı ve garip bir şekilde adam göğsündeki baskının biraz hafiflediğini hissetti.

derin bir nefes alabildi. "O seni seviyor. Bu yüzden bu kadar kızgın. Onu sevmeni istiyor. Ona öğretmenizi istiyor. Bence zor olabileceğini ve onu terk etmeyeceğinizi bilmeye ihtiyacı var."

Liam ona sarıldı, duygularının çarpışan ve girdaplı gelgitlerinde tek kurtuluşu buydu ve bunu incelemesine asla izin vermiyordu. "Ya çok geçse?" Korkusu katı bir şeye dönüşmüştü. Somut bir şeye. Ve bir kez dile getirdiğinde, onu ezmeye yetecek bir güçle büyüdü.

"Bu gece Andrew'la aramızda, benim kapım kadar hızlı ve eksiksiz bir şekilde onarılamayacak bir şey olduğunu düşünmüyorum." Sesine biraz küstahlık katmıştı; anı hafifletmek için, diye tahmin etti.

Buna rağmen, kapısına karşı kullandığı fiziksel gücü düşündükçe Liam'ın ağzının kenarlarından utanç akıyordu. Sahip olduğu tek güvenlik yanılısaması. "Bu kadar barbarca davranmamalıydım. Benden korkmanı istemiyorum, genç kız. Sabah kapıyı tamir ettireceğim."

Nefes nefese bir an sessiz kaldı. "Bunu daha fazla düşünme," dedi. "Umarım ikimiz de bunu hafızamızdan siler ve yolumuza devam ederiz."

Liam, onun görkemli bedeninin hatırasıyla günlerce eziyet çekeceğini bilmesine rağmen, bunu yapabileceğini umuyordu. Gözleri ışık eksikliğine alışmıştı ve gölgeler ne gizlerse gizlesin, onun mükemmelliğini hatırlaması boşlukları dolduruyordu.

"Bunun aramızdaki hassas bir konu olduğunu biliyorum," diye söze girdi. "Lord Thorne'un odama girmesine izin verdiğimi düşünmenize neden olacak ne söylediğini bilmiyorum ama sizi temin ederim ki kardeşinize karşı hiçbir niyetim yok ve böyle bir davranışta bulunmayı aklımdan bile geçirmem-"

Liam ona, "Gavin'in odanda olmadığını biliyordum," diye güvence verdi. "Buna cesaret edemezdi. Seni daha fazla rahatsız etmesini yasakladım ve o da gitti."

"Yasaklamak mı?" Liam onun bu kelimeyi sevmediğini, şaşkın bir uyuşuklukla söylemesinden anlayabiliyordu. "Eğer Kont gittiyse

ev, o zaman kim olduğunu düşündün...?" Zihninin her şeyi bir araya getirmesi ve elini onun elinden çekmesi çok hızlı iki saniyesini aldı. "*Yatak odama* gelip... *Andrew'u mu* aradın? *Oğlunun* gecenin bir yarısı burada *benimle* olduğunu düşündüğün için mi kapıyı tekmeledin?" Kadın şaşkınlığı geçip hayretler içinde kalmıştı ve Liam söyleyecek bir şey bulmak için viskiyle karışmış düşüncelerini toparlamak zorunda kaldı.

"Aman Tanrım." Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, birkaç adım geri çekildi ve o koruyucu hareketle kollarını tekrar ortasına sardı.

Onun rahatlatıcı dokunuşunu kaybetmek Liam'ı ayağa kaldırdı. "Rhianna ikinizin de aynı anda yatmaya gittiğinizi söyledi. İkiniz de günlerdir benden kaçıyormuşsunuz. Birlikte gizlice kaçmadığınız zamanlarda sırlarınızı fısıldıyormuşsunuz. O zamanlar bunun küçük bir canavarla ilgili olduğunu bilmiyordum."

Kadın yavaşça dönerek ona baktı ve Liam onun bakışlarındaki korkunç duyguyu göremediği için memnundu. "Yani sen benim... Tanrım, bunu söyleyemem bile." Elini alnına götürdü ve rahatsız edici düşünceyi silmek istercesine alnında gezdirdi.

Liam el yordamıyla bir şey aradı, onun anlamasını sağlayacak herhangi bir şey. "Andrew'un somurtkan ruh hali şimdiye kadar sahip olduğu tüm mürebbiyeleri uzaklaştırdı ve birdenbire sana aya asılmışsın gibi davranmaya başladı."

"Buna düşkünlük deniyor," diye tısladı. "Sevgi. Bunu hissedebiliriz, bilirsiniz, bir tür sapkınlık olmadan da."

"Bunu biliyorum." Adam ona doğru bir adım attı ve kadın yine geri çekildi. "Ama o erkekliğin zirvesinde, kadınlardan başka bir şey düşünmeyen yakışıklı bir delikanlı, sen de genç ve çok çekici birisin. Şüphelendiğim için beni suçlayamazsın-"

"Lanet kapımı tekmelemek için *şüpheden* biraz daha fazlasını hissetmeniz gerekiyordu!"

Liam hiçbir şey söylemedi. İlk başta kimse onun sözünü kesmeye cesaret edemediği için, daha sonra da hiç hatırlamadığı için

onun lanetini duyunca. Genç kız haklıydı elbette, şüphelenmekten biraz daha fazlasını yapmıştı.

Kıskanmıştı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, eli hâlâ alınındaydı, sanki şimdi izin verirse aklının kendisinden kaçacağından korkuyordu.

Liam kendi burnunun köprüsünü çimdikledi. Bir yanlış anlamayı felakete dönüştürüyordu. "Hayır, ben gidiyorum, bunu sabah konuşuruz." Daha net düşünebildiği zaman bu karmaşayı çözeceklerdi. Sahip olduğu her duygu derisinin yüzeyinin hemen altında kaynıyordu; bazıları şehvet, öfke, ihtiyaç ve pişmanlık gibi sürekli savaştığı duygulardı. Diğerlerini ise babasıyla birlikte gömmüştü ve bunları çözmek için gün ışıyana kadar beklemesi gerekiyordu.

Bir de incelenmesi gereken bu yeni yabancılar vardı. Daha yumuşak, hassas, neredeyse ...

"Hayır," diye yakınlıkla adamın dikkatini tekrar kendisine çekti. "Bunu tartışmak yok. İlk iş olarak yola çıkmam *gerekiyor*. Burada daha fazla kalamam. Şimdi olmaz."

Telaş onu ele geçirdi. "Ravencroft'tan ayrılmayı mı kastediyorsun?"

"Evet, Ravencroft'tan ayrılmayı kastediyorum." Kararsız adımlarla aceleyle gardırobuna gitti, körü körüne uzandı ve bir kucak dolusu giysiyi çekip çıkardı. Hava ikisinin de tam olarak ne renk olduklarını anlayamayacağı kadar karanlıktı ama yatağının ayak ucundaki sandığı açıp onları içine tikiştirmaya başlarken umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Daha fazlası için geri dönecekmiş gibi görüldüğünde, Liam bedenini onun yoluna koydu. "Kalıyorsun," diye emretti.

Onun etrafından dolaştı. "Benim hakkımdaki düşüncelerin bir *çocuktan* faydalanabileceğimi düşünecek kadar düşükse, bu iş *asla* yürümez. Başka bir durum bulacağım."

"Ben..." Uygun kelimenin bu olduğunu bilse de *yanlış* demek istemedi. Orduları yollarında durdurmayı nasıl başardığını merak ederek onu gardıroba kadar takip etti ama bu küçük mürebbiye işbirliği yapmayı reddetti. "Sen değilsin

Gidiyorum." Kendi kitabında bir emirden biraz daha yüksek olan bir komutu denedi. Bu işe yaramalıydı.

"Ama yapmalıyım." Aceleyle ondan uzaklaştı ve ikinci kucak dolusu eşyasını da sandığa attı.

Gardırobu kapattı ve ona doğru ilerledi. "Buna izin vermeyeceğim," diye tehdit etti. "Burada benim yanımda *kalacaksın* ve bu konuda son sözüm budur."

Döndü ve penceresinden süzülen ay ışığının gümüş bakışları altında odanın ortasında buluşana kadar ona doğru tepindi. Tanrıça Danu olabilirdi, kızıl saçları etrafında dalgalanıyor, cübbesi kesik hareketlerinin gücüyle akıyordu.

"*Bir dakikalığına bile olsa* bana astlarınızdan biri gibi emir verebileceğinizi düşünmeyin." Yavaşça konuştu, öfkeli kelimelerini acınası bir netlikle telaffuz etti. "Bir İskoçya lordu olabilirsiniz, bir marki de olabilirsiniz ama bu sana benim üzerimde bir gram bile hâkimiyet sağlamaz Liam Mackenzie." Göğüsleri giderek daha güçlü aldığı nefeslerle birlikte kabarıyordu. Sesi öfkeyle titriyor, solgun yeşim gözleri öfke ve ay ışığıyla gümüş gibi parlıyordu.

Kadının öfkesindeki bir şey Liam'a o güne kadar yaşadığı en dayanılmaz ereksiyonu yaşattı. Liam öne doğru bir adım attı, ona ulaşmak istiyordu ama yaklaşmak için yaptığı her hamlede kadın bir adım geri çekiliyordu.

"Senden korkuyor olabilirim," diye itiraf etti, adam karanlıkta onu takip ederken sesi biraz hararetini kaybetmişti. "Ama şunu bil ki, başka bir erkeğe *asla boyun eğmem*. Ben kendimim. Ben özgür ve bağımsız iradeye sahip bir kadınam. Kendimden başka kimsenin kaprisleri ve zevkleri için yaşamayı hak ediyorum ve senin emirlerine uymak zorunda değilim." Sırtını duvara dayadı ve birden gidecek hiçbir yeri kalmadı. Liam bunu biliyordu. Genç kız da öyle.

"Ne yaparsan yap, seni eli sopalı, buyurgan, zorba hayvan, ama gitmek istersem, bana izin vermeyeceksin."

Liam onun sözlerini ağzıyla kesti.

Panik ve içgüdüden doğan bir hareketti. Düşünmüyordu. Sadece... onun bir kez daha gideceğini söylemesine *dayanamamıştı*.

Onu daha önce de öpmüştü ama yine de dudaklarında bulduğu tatlılığın karmaşıklığına hazırlıklı değildi. Bu onu alevlendirdi. Onu alçalttı. Onu asla kaçamayacağını çok iyi bildiği bir tutsaklığa sürükledi. İşte burada, kendi arzusunun gönüllü bir kölesi olarak duruyordu. Belinde alevlenen ve kanını kaynatan zayıflatıcı şehvetin çaresiz bir kurbanı. Bir elmas kadar sertti, kalçalarındaki kordonlar ve sinirler öne doğru yuvarlanarak kadının karnının yumuşaklığına baskı yapıyordu.

Liam ona asla doyamayacaktı, ağızlarını sonsuza dek birleştirse bile. Dudaklarının uyuşturan her hareketi açlığını daha da artırıyordu. Alt dudağını ısırarak teninin lezzetini tattı, sonra dolu ağzının dikişini yaladı ve içinde bulacağından emin olduğu ballı sıcaklığa sessizce kabul edilmesini istedi.

Şok olmuş nefesini yuttu ve sanki hayat boyu sürececek bir fetihmiş gibi diliyle onu yağmaladı. Ona sunmadığı şeyi almamak için parmaklarını kaburgalarına batırarak öpücüğü derinleştirdi ve söyleyecek kelime bulamadığı şeyleri iletmek için dilini kullandı.

Korkan tek kişi o değildi. Liam da
Dehşete düştüm.

Onu
kaybetmenin
. Onu
sevmekten.

Ve şu anda her ikisi için de ölümcül bir tehlike altındaydı.

BÖLÜM ON DÖRT

Ravencroft'un dudaklarının tadı Mena'yı şoktan tamamen akılsızlığa itti. Uysal olmaktan çok şimşek çarpmış gibiydi. Onu geri öpmeyi ama itip uzaklaştırmadı da.

Dilindeki viskinin tatlı yakıcılığı, ağzı nemle dolup taşarken çenesinin ezici bir susuzlukla sızlamasına neden oldu. Sarsılarak yutkunmak için dudaklarını kapattı ve adamın elleri anında oradaydı, başparmakları ağzının köşelerini sürükleyerek açtı, böylece kaygan dilini tekrar içeri sokabildi.

Boğazına bir hırıltı takıldı ve hızla bir iniltiye dönüştü. Yüzünün yan tarafını kavrayıp daha iyi erişebilmesi için onu kaldırırken avuçlarının nasırları tenini aşındırdı.

Biraz sarhoş olabilirdi ama Mena *onun* saf, cinsel sarhoşluğun sınırında olduğunu biliyordu.

Hangisinin daha sert olduğunu söylemek imkânsızdı; arkasındaki duvar mı, onu duvara hapseden adam mı, yoksa adamın göbeğinde bir dağlama demiri kadar sıcak titreşen cinsel organı mı? Adamın uyarılmışlığı da geri kalanı gibi anlaşılabilir derecede büyüktü ve kadının düşüncelerini en uygunsuz yerlere savurmaya yetiyordu. Amacı açık, arzusu kaçınılmaz olan Mena, kendini bilincini kaybedeceğinden korkacak kadar derin bir hisle sarsılmış buldu. Baş döndürücü bir ürperti vücudunu sarstı, ta ki titreyene kadar.

Kemiklerini donduran soğukta dışarıda bırakılmış olsa da. Ama bu, içine yayılan, çekirdeğine yerleşen ve orada endişe verici bir nem birikmesine neden olan sıvı sıcaklığıydı.

Kızgındı, değil mi? Mahcup olmuş, incinmiş ve... ayrılmıştı? Korkmuştu. *Korkmalıydı*. Bu yanılttı ama nedenini bir türlü hatırlayamıyordu. Liam Mackenzie bir şekilde onun sürekli çalkalanan düşüncelerini bir hiçlik birikintisi içinde eritmeyi başarmıştı. Tek bir öpücükle onu en az kendisi kadar içgüdüsel ve ilkel bir yaratığa dönüştürmüştü, en gizli ve temel ihtiyaçlarını kontrol etmekte aynı derecede zorlanmıştı.

Sabunun keskin kokusu ve daha karanlık, daha topraksı bir şeyin misk kokusu Mena'nın duyularını istila etti ve Mena bu kokuyu içine çekerek onun bir parçası haline getirdi. Öpücüğü morartıcıdan sadece acımasız olana doğru yumuşadı. Dudaklarına karşı hareketleri aceleci ve açgözlüydü, ama ona derinlemesine nüfuz ederken garip bir şekilde telaşsızdı, ağzının girintilerini hassas bir saldırganlıkla araştırıyordu.

Mena yakınlaşmayla birlikte gelen kaçınılmaz tiksintiyi, hoşgörüyü, hoşnutsuzluğu ve endişeyi hissetmek için bekledi. Elleri boynunun kırılğan derisinde gezinip ürperti üstüne ürperti uyandırırken, bu korkunç duyguların onu asla bulamayacağına inanamıyordu. Güçlü parmakları omuzlarından aşağı doğru kıvrılırken içinden geçen tek şey beklentiydi.

"Öp beni Mena," diye inledi ağzına karşı, sıcak, tatlı nefesi dudaklarındaki nemin üzerinde geziniyordu. "Dokun bana. Bana şeytani uzak tutmayı öğret."

Loş ışıkta adamın gözlerinin sadece beyazını görebiliyordu; gözbebeğinin ve irisinin obsidyen rengini gerçekten şeytani görünecek şekilde çevreliyordu.

Titreyen parmaklarıyla, erkeksi çenesinin şeklini yumuşakça test etmek için uzandı. Her zaman incelemek istediği ama kaybolmamak için çok uzun süre bakmasına bile izin vermediği ham, sert yüz hatlarını keşfederken kıllar parmak uçlarına sürtündü.

Her zaman ne kadar sertti. Ne kadar güçlü, yetenekli ve uzak olması gerektiğini. Asla zayıflık göstermez, asla savunmasızlığa izin vermezdi.

Şu an hariç. Onunla birlikte.

Sarsılmış bir nefesle ilkel bir ses çıkarırken, parmaklarının baskısına döndü, onun dokunuşundan daha fazlasını aradı.

Kaybolmuştu. Hayatında hiç yaralı bir hayvanı geri çevirmemişti.

Liam Mackenzie de farklı değildi. Ruhunda taşıdığı yaralar da sırtındakiler gibi korkunç ve derindi. Yaralardan bazıları açık ve kanamaya devam ediyor, mutluluk ya da huzur şansını zehirliyordu.

İkisi de ne büyük bir trajediydi. Onları sevmesi ve koruması gerekenler tarafından yaralanmış ve dövülmüşlerdi. Zalimlik denizine atılmış ve bu acımasız dünyada sığınacak bir yer arıyorlardı. Sığınak arıyorlardı ama kurtuluş umuyorlardı.

Titreyen ve tutkulu Mena ayak parmaklarının ucuna kalkarak dudaklarını adamın ağzının sertliğine bastırdı. Bu kez dili onunkiyile hoş bir sıcaklıkla buluşurken, ellerini göğsünün kabarıklıklarından aşağıya ve geniş gövdesinin etrafına sürükleyerek onun büyük gövdesini kucaklayabildiği kadarıyla sardı. Elleri yerleşecek bir yer aradı, önce güve kanatları kadar hafifti, sonra onu kendine çekerken daha da güçlendi.

Kadın parmaklarını adamın güçlü sırtında gezdirirken adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Geniş kaslar onun dokunuşuyla irkildi ve esnedi ve adam onayını onun ağzına doğru inledi. Yara izlerini fark etti ama sadece onların altındaki adam onun kışkırtılmış duyularına kaydoldu.

Açlığı elle tutulur bir şeye dönüşmüş, nefesini kıza karşı kabartana kadar yükseltmişti. Elleri her yerdeydi, göğüslerini avuçluyor, uçları avuçlarına karşı anında sertleşip ağrırken onları şekillendiriyordu. Onları nazıkçe test ediyordu,

ısrarlı baskı, orada toplanan hissin ötesini düşünemeyecek hale gelene kadar kalıplama.

Kendisinin bile yapabileceğini düşünmediği bir ihtiyaç karşısında kalçaları kasılırken ve sarsılırken bir şaşkınlık iniltisi kaçtı. Islak ve şişmiş vücudu onu çağırıyordu.

Ve onun cevabı.

Soğuk hava ayak bileklerini öperken, elleri ipliksi bornozunu yırtılana kadar kavradı. Dizleri bacaklarının arasına hafifçe bastırırken, onu derin, uyuşturucu öpücüklerle tahrip etti. Adamın ağırlığı onu olduğu yerde sabitlerken, cüppesi çözüldü ve yerini vücuduna bıraktı.

Marki, eteğinin de aralarına girdiğini fark ettiğinde nefesini yuttu ve yumuşak ve kıvrımlı bir hareketle bacaklarını ayırıp çıplak kalçasının etini açıkta kalan seksine bastırdı.

Adam ona doğru hareket ederken bilmediği bir dilde bir küfür savurdu ve panik ateşinin yerini zevk ateşi aldı. Birdenbire bacağının sert kasları da sırısıklam oldu ve tekrar dalgalanarak garip ve lezzetli bir sürtünme yarattı. Adam ona doğru sallanırken şaftı kalçasına bastırdı. Adamın onu içinde istediğini, eğer ona açılırsa her bir sıcak santimini olabildiğince derine sokacağını biliyordu.

"Bekle," dedi. Ya da belki de demedi, çünkü dudakları hareket etse bile ağzının baskısını hiç bırakmadı. Onun durmasını istiyordu. Onun durmasını *hiç* istemedi.

Sonra eli oradaydı, zeki parmakları ıslak yarığa kayıyor ve daha önce kimsenin dikkat etmediği bir yere dokunuyordu. Çıldırııcı derecede yavaş vuruşlarla kadının kanına bir şekilde çılgınlık kattı. Kadının çekirdeğinde tuhaf bir sıcaklık ortaya çıktı ve hızla bir his alevine dönüştü.

Mena çaresizce ona karşı kıvranıyor, daha fazla ısı daha fazla sürtünme yarattıkça güçlü kalçasına biniyor, bu da alevleri daha da yükseltiyordu. Bu ne tür bir pagan büyüydü? Bu kadar sert ve ham eller nasıl olur da onun en hassas teninde böylesine yumuşak, ipeksi hisler yaratabilirdi?

Bir şeyler... oluyordu. Kasları kasılıyor ve genişliyor, vücudu açılıyor, hazırlanıyor, onun gücüne karşı kendini desteklemesi için onu uyarıyor gibiydi çünkü yapmak üzere olduğu şeye karşı duramayacaktı. Elleri önce sırtını, sonra omuzlarını yokladı, onu kavradı, sonra da itti. Adam onun güçsüz çırpınışlarını görmezden gelerek, ayak parmakları artık yere değmiyor gibi görünürken sınırsız gücüne yaslanmak zorunda kalana kadar sessizce bacağıyla onu daha yükseğe bastırdı. Onu orada, karanlık ve bilinmeyen bir uçurumun nefis kenarında asılı tuttu. Uçurumun kendisine doğru uzandığını hissedebiliyordu; sınır tanımayan, hiç acımayan ve sonu olmayan, titreşen bir unutuş.

Tek yapması gereken bunun onu alıp götürmesine izin vermektir.

"Benim için gel, genç kız." Sıcak dudaklarını kızın boynundaki hassas sütunda gezdirirken emri kızın boğazına doğru üfledi.

Eğer adamın parmakları saçlarına dolanmasaydı, o da dolanacaktı. Korku dolu bir heyecan, buz gibi okuyla onu delip geçti ve sıvı haldeki kemiklerinden ısıyı söküp aldı.

Gordon onun saçını çekti.

Onu bir boyun eğme aracı olarak kullanmış, başını istediği yere kilitlemiş, kendini ağzına zorla sokarken onu hareketsiz kalmaya zorlamıştı. Bazen saçları kafa derisinden kopar ve sesi kulaklarında içeriden yankılanırdı.

Ağzını onunkinden ayırıp başını yana çevirdiğinde çıkardığı ıssız, korkmuş ses, onu tahrik edici sersemliğinden çekip çıkarmaya yetti.

"Lütfen," diye yalvardı huzursuz bir iniltiyle. "Yapamam."

Kendisini yakaladığı gibi aniden serbest bırakıldığını fark etti ve duvar onu yakalamasaydı Mena düşecekti.

Ravencroft kendini odanın karşı tarafına attı ve ellerini uzaktaki duvara dayadı. Geniş sırtı nefes nefese genişlerken başı omuzlarından aşağı sarkıyordu.

Korku, şehvet ve utanç girdabıyla sersemleyen Mena, bornozunun sarkan kıvrımlarını kavradı ve tekrar iltihaplı vücudunun üzerine sararak kapattı.

"Bağışlayın beni," dedi sonunda. "Çok fazla içtim. Düşünemedim." Sesi her zamankinden daha kalın, aksanı daha belirgindi. Aralarındaki birkaç saniyelik sessizlik sonsuza dek sürerken, Mena çaresizce odasının karanlığında bir çocuğun serseri misketleri gibi dağılan düşüncelerini aradı.

"Gidemezsin Mena," diye emretti.

Söyleyecek bir şey bulamadı. Ayrılmak bazı açılardan daha güvenli, bazı açılardan ise son derece tehlikeli olabilirdi. Kocasını hâlâ dışarıdaydı ve onu arıyordu.

Ama eğer kalırsa ...

"Andrew canavarına sahip çıkabilir," diye gürleyerek duvarı itti ve kırık kapıya doğru ilerledi.

Mena sessiz kaldı, hâlâ kendi nefesini yakalamaya çalışıyordu. Bacaklarının arasında hâlâ zonklayan ihtiyaç nabızlarını ve kalbini durdurmakla tehdit eden korku nabızlarını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Ve..." Ravencroft arkasını dönmeyi reddederek devam etti. "Boş zamanlarını nasıl ya da kiminle geçireceğini ben belirleyemem." Bunu sanki bu sözler ona çok pahalıya mal olmuş gibi söyledi.

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen Mena'nın aklına hiçbir cevap gelmemişti, ta ki kibarca "Teşekkür ederim" diyene kadar.

"Gitme." Bu şimdiye kadar verdiği en nazik emir olmalıydı, İblis İskoçyalı'dan alabileceği en yakın ricaydı. "Benim gibi, herkesin yaptığı gibi onları terk etme."

İstediklerini elde etmek için cephaneliğindeki en sinsi ve etkili silahı kullanmıştı. Çocuklarını. Onun yardımına ihtiyaçları vardı ve aslında onun da onlara ihtiyacı vardı. Ravencroft'a ihtiyacı vardı. Sadece adama değil, etraflarındaki kalenin taşlarına da. Kraliyetten kaçan bir kaçak olarak kalmıştı ve İngiltere'ye dönmesi söz konusu bile olamazdı.

"Kalacaksın," diye tekrar sordu. "Ve ben... seni yalnız bırakacağım."

Bu onu daha güvende hissettirmeliydi ama hissettirmedi.

"Kalacağım," diye fısıldadı ve adam odadan çıkıp parçalanmış kapıyı arkasından sıkıca kapatana kadar yere kaymasına izin vermedi.

* * *

Mena o gece rüyasında *Brollachan*'ı gördü.

Sanki ateşi çıkmış gibi uykusunda bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Kaba, nasırlı eller onu yatıştırdı, ta ki çırpınışları durulana kadar.

"Liam?" diye fısıldadı rüya sisi ve ay ışığından oluşan sis bulutunun arasından.

"Hayır, genç kız," dedi karanlık bir ses ona. "Gitmelisin. Burayı terk etmelisin. Eğer İblis İskoçyalı ile kalırsan, bu senin sonun olur."

Rüyasında yatağındaydı ama eskisi gibi değildi. Odasının içinde soğuk bir sis dalgalanıyordu. Ay ışığını parçalıyor ve görüşünü engelliyordu. Ciğerleri buzla doldu ve kanı korkuyla dolup taşıtı.

"Bana zarar verecek mi?" Mena karanlığa fısıldadı, gözleri sisin içinde korkutucu iblis kırmızısı gözleri arıyordu.

"*Evet.*" Bu söz arkasından geldi ama yan yattığı yerden dönmeye cesaret edemedi. "Arzu ettiği şeyi alır ve sonra onu ezer. Buna engel olamaz genç kız, bu onun *kanında var.*" Ses şimdi daha yakın, daha güçlü görünüyordu. "Artık onun arzusunun nesnesi sensin, bu da tehlikede olduğun anlamına geliyor. O seni de ele geçirmeden kaç."

Mena kesin bir inkârla başını salladı. "Bana sahip çıkmak gibi bir niyeti yok. O sarhoştur ve ben de zayıftım ama bundan bir şey çıkmaz, ben sadece mürebbiyeyim."

"İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz."

Panikle gözleri yaşardı ve koşmak için can attı ama rüyasında kasları çalışmıyor gibiydi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı, korkudan gözleri yaşardı.
"Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?"

Mena ensesindeki saç tellerine değen bir nefesin fısıltısını hissettiğini düşündü. Dehşete kapılmış bir nefes verdi ama bu bir inilti olarak kaçtı.

"Ben Mackenzie'nin pek çok günahının korkunç bir bedene bürünmüş haliyim. Onun şeytanının hayaletiyim. Bana verdiği sözden kaçamayacak."

"Sana ne vaat etti?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Her şey, genç kız. *Her şeyi*. Alacağımı da alacağım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Liam sabah Andrew'un odasına gitmiş ve o öğleden sonra iş için ayrılmadan önce işleri yoluna koymak için elinden geleni yapmıştı. Oğluyla karşılıklı özür dilemişlerdi ki bu Ravencroft ailesinde belki de nesiller boyu hiç yapılmamış bir şeydi.

Hayatında hiç olmadığı kadar ağır ve umutlu hissederek oradan ayrılmıştı ve bu çelişkili duygular onu her zamankinden daha fazla germişti.

Liam'ın Philomena Lockhart'ın anısını unutturmak için kullanacağı kadına karar vermesi Strathcarron'dan Dingwall'a kadar tüm tren yolculuğu boyunca sürdü. Highland Lairds Tarım Konseyi'nin sıkıcılığını, ergenlik çağındaki bir okul çocuğu gibi azgın ve dikkati dağılmış bir halde nasıl atlatacaktı? Kaçak libidosunu kontrol altına alamazsa yaz sonu hasat raporlarına, kış mahsullerinin ekimine, ihracat fiyatlarına karar vermeye ya da Fraser'ın Fransız kuzenleriyle gelecek yılın meşe şeri fiçilerini satın almak için buluşmaya konsantre olamazdı.

Ravencroft'tan iki gün erken ayrılmasının nedeni buydu; onun eşsiz vücudunun, tenindeki kaygan arzusunun anısını silmek için en azından yatakta o kadar zaman geçmesi gerekecekti.

Mary Munroe, adamın kapıyı çalmasına fırsat vermeden kapıyı açtı. Güzel yüzü hoş bir karşılamayla aydınlanmıştı.

Gülümsedi, cilveli bir şekilde kendini yelpazeledi ve ona arsızca göz kırptı.

"Şeytan İskoçyalı'nın ta kendisiyse, namusumu almaya gelmiş." Koyu renk bir saç telini parmağının etrafında döndüren Mary kendi şakasına güldü. Mary Monroe bakire ya da namuslu olalı uzun yıllar olmuştu.

Highlands'in en pahalı fahişesiydi. Tulloch Kalesi'nin lordu onu bu lüks dairelerde tuttuğu için Dingwall'da kaldığı söylenirdi.

Ama onun boş zamanlarında olduğu sürece, kendi randevularını da tutabilirdi.

Mary Munroe sadece en seçkin müşterilerini saklıyordu ve Liam da onların arasında sayılacak kadar şanslıydı. Sadece onun becerilerinden değil, arkadaşlığından da keyif alıyordu. Bunu çok az insan için söyleyebilirdi.

Adam onu dairesine tıkıştırıp kapıyı çarparak cafcacflı kâğıtlarla kaplı duvara yaslayıp öptüğünde sevinçli bir çığlık attı.

İstediği buydu, değil mi? Ateşli, terli, çaresiz bir sikiş. Onun doymasına izin verecekti. Bunu daha önce de yapmıştı. Ama onun için çiçek açarken, dilini ustalıkla ağzının içinde döndürürken bile, aniden onun dudaklarının arzuladığı dudaklar olmadığını biliyordu. Arayan ellerinin altındaki göğüsleri küçük ve heyecan verici değildi.

Liam'ın vücudu sert ve hazırды, önceki geceden beri öyleydi. O halde İskoçya'nın en güzel kadınlarından biriyle yatma fikrini çekici kılmak için neden gözlerini kapatıp Mena'yı hayal etmesi gerekiyordu?

Kadın hiç de isteksiz olmayan bir şekilde öpücüğü kesti ve zengin viskisinin rengindeki gözleriyle onu inceledi. "Pekâlâ, Laird Mackenzie, kim bu kız?"

Kadın ceketini itince geri adım attı.

"Kim?" Soruyu aldatıcı bir şekilde yumuşak tuttu, bir yandan da sinirli bir şekilde elini arkadan bağladığı saçlarının üzerinde gezdirdi.

Yolculuk.

"Bana unutmak için geldiğin kadın." Kadın bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve hacimli etekleri peşinden sürüklenerek koridorda ilerlemeye başladı.

Mena'nın sırtı da aynı şekilde kavisliydi ve Liam, Bayan Munroe'nun ve pek çok kadının uğruna iyi para ödediği şekli elde etmek için bir büstiyer kullanmasına gerek olmadığını biliyordu. Mena'nın kızı tam bir güzellik abidesiydi. Ellerini onun etrafında dolaştırabilseydi, mutlu bir adam olarak ölebilirdi.

Kaşlarını çattı, düşüncelerinin yasaklanmış yönü onu öfkeliendirmişti. Fahişeyi kabul odasına kadar takip etti ve onu arkasından yakalayarak yüzünü kendisine çevirdi. "Saçma sapan konuşma, kadın."

Boyalı bir dudak yukarı doğru eğildi. "Pek çok şeyde yetenekliyimdir lordum ama saçmalık bunlardan biri değil. Eğer aptal bir fahişe istiyorsanız, başka bir yere bakmanız gerekecek."

"Sana bunun için para ödemiyorum genç kız, şimdi çıkar şunu." Parmakları elbisesinin bağcıklarına gitti.

Liam'ın büyük ellerini narin elleriyle kapattı ve Liam onun gözlerinde gizlenen anlayışla karşılaşmakta zorlandı. "Seni uzun zamandır tanıyorum Liam Mackenzie. Bana gelmeden önce, deli karına hâlâ sadık olduğun zamanlardan beri seni istiyordum."

"Dikkatli ol genç kız," diye uyardı ellerini onunkilerden çekerek. "Sen de beni istiyordun, beni şiddetle istiyordun, eğer ben doğru hatırlıyorum." Döndü ve görkemli salonunun derinliklerine doğru ilerledi, abartılı altın perdelerle uyumlu yumuşak yeşil bir şezlonga uzandı. Oda bile onu daha çekici göstermek için dekore edilmişti. Renkler kendi koyu tonlarını aydınlatıyor ve elbisesinin koyu bronzuyla kontrast oluşturunuyordu.

Yelpazesini birkaç kez sallayarak, gevşek lülelerinin pratik bir zarafetle dalgalanmasını sağladı. "Sonunda gelip beni almaya karar verdiğinde, bunun iyileşmeyi gerektirecek türden bir karşılaşma olacağını biliyordum. Her zamanki gibi haklıydım.

Bir hafta boyunca aynı şekilde yürüyemedim." Yüzü bu güzel anının etkisiyle parlıyordu.

Peki neden zaman kaybediyorlardı? "Soyun ve günlerce ayaklarının yere değmesine izin vermeyeyim."

Başını salladı, gözleri pişmanlık ve sevgi dolu bir acıma ile parlıyordu. "Hayır. Eğer o her kimse ona zaten aşık değilsen, düşmek üzeresin demektir. Seni bir kez kandırabilirim, sonra da utanç ve pişmanlık dolu bir halde çekip gidersin. Bu şekilde ayrılmamızı istemiyorum."

"Söylesene," diye sertçe sordu, "falcılık da fahişelik kadar para kazandırıyor mu?"

"Haklı olduğum için acımasız olma," dedi sertçe.

Adam ona ters ters baktı ve o da aldığı kadarını verdi.

"Oturun lordum ve bir içki için," diye davet etti. "Bana ondan bahsedebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim." Şu anda içkiye karşı temkinliydi.

"Çay o zaman." Kadın dirseğinin dibindeki takımı işaret etti ve Liam da kabul ederek ateşin yanındaki yüksek arkalıklı tek deri koltuğa yerleşti; bir erkek ziyaretçi için yerleştirildiği belli olan tek mobilyaydı bu.

Kadın sessizce döktü ve adam onu izledi, içi ihtiyaç, hayal kırıklığı ve dürüst olmak gerekirse büyük bir rahatlamayla çalkalanıyordu.

Fildişi porselenden yapılmış narin fincanı küçük masaya uzattığında ondan aldı ve demi bir yudumda içmemek için elinden geleni yaptı. Hiçbir zaman çayla arası iyi olmamıştı ya da elinde kırılabilir şeyler varken rahat edememişti.

Adam başını kaldırdığında kadın ona kurnaz bir şefkatle bakıyordu. "Seni asla tam olarak anlayamamam hoşuma gidiyor," dedi. "Sen Yarbay Mackenzie'sin, İblis İskoçyalı. Mücadeleye atılıyor, en tehlikeli durumlara gözünü bile kırpmadan giriyorsun. Ama bir *kadına bakmak... bu* seni kaçacak kadar korkutacak mı?"

Liam hiçbir şey söylemedi, çayını bıraktı. Kaçtığı sadece Mena değildi. Kendisiydi. Karanlıkta ona verdiği itirafların yol açtığı utanç. Paylaşmıştı

bazı sırlarını onunla paylaştı. Acısını aktardı. İhtiyacının gücünü serbest bıraktı ...

Ve bu onu korkutmuştu.

Bu yüzden onu rahat bırakacağına söz vermişti ama bunu söylerken bile yalan söylediğini biliyordu. Onu yalnız bırakamazdı. Bayan Lockhart bir şekilde onun bir parçası olmuştu.

"Aşk mı bu?" Mary nazikçe sordu. "Bu... karmaşık."

"Aşk *her zaman* karmaşıktır, sevgilim." Güldü. "İşte bu yüzden hak eden birine aşık olmak yerine yaptığım şeyi yapıyorum. Karmaşıklıklar sıkıcıdır, tabii başkasının başına gelmediği sürece."

Liam, sadece korktuğu değil, şüphelendiği şeyi ona itiraf etmesini sağlayan şeyin, onun duruma karşı takındığı rahat tavır olduğunu düşündü.

"Şeytan İskoçyalı'yı istemiyor."

"Başka pek çok unvanınız var," diye hatırlattı ona alaycı bir tavırla.

"O da bunlarla ilgileniyor gibi görünmüyor." Mena'da hayranlık duyduğu bir gerçektir bu, ancak yardımcı olacağını düşünürse ondan istediğini elde etmek için bunları memnuniyetle kullanabilirdi.

Kadın omuz silkti. "O zaman Liam Mackenzie ol," dedi basitçe. "Adam olan."

"Ben... kim olduğunu bilmiyorum."

"Eğer iyi bir kadınsa, öğrenmenize yardımcı olacaktır."

Kalbi göğsünde gittikçe ağırlaşırken sadece başını sallayabildi. "Kötü muamele gördü ve benim vahşi bir adam olduğumu biliyor. Benden çok korkuyor..."

"Ve henüz?" Mary sordu.

"Bana *bağır*," dedi inanamayarak. "Biri buna cesaret edeli onlarca yıl oldu... Bana emir veremeyeceğimi, kendisinin özgür ve bağımsız iradeye sahip bir kadın olduğunu söyledi. Bana zorba bir zalim dedi."

"Oh, Tanrım." Gülümsemesini yelpazesinin arkasına sakladı. "Buna ne dedin?"

"Onu öptüm. O da beni öptü."

"Evlen onunla Liam," diye emretti, dantel yelpazeyi kapatırken. "Olabildiğince çabuk. Mümkünse yarın."

"Beni kabul etmezdi," dedi şaşkınlıkla.

"Saçmalama, her kadın sana sahip olmak ister." Mary çayından bir yudum alırken merakla ona baktı.

"O değil. Sırları var, acı veren sırları. Sanırım benden kaçıyor. Ama bazen... bana şöyle bakıyor..." Onu arzuluyormuş gibi. Sanki onu anlıyormuş gibi.

"Her kadının sırları vardır." Mary sabırsız bir iç çekişle çay fincanını onunkinin yanına koydu ve dikkatini çekmek için kapalı yelpazesıyla parmak eklemlerine vurdu. "Bunun çoğu erkek için sürpriz olması beni *hâlâ şaşırtıyor*, sevimli aptallarsınız ama unvanınız ve servetiniz için peşinizde olmayan bir kadına kur yapmanız gerektiğini bilmiyor musunuz?"

"Kur yapmak mı?" Bu kelimenin tadı, düşüncelerine olduğu kadar ağzına da yabancıydı. "Yani, hediyeler ve mücevherler-"

"Hayır, lanet olsun." Kuşkulu ve dramatik bir elini alnına bastırdı. "Bir kadına, *değerli bir* kadına verebileceğiniz en değerli şey samimiyet, zaman, gerçek, güvenlik ve dostluktur."

"Arkadaşlık mı?" Kendi elini şakağına götürdü ve başının çarpmaya başladığı yere bastırdı.

"Onunla konuşun. Onu tanı ve onun da seni tanımasına izin ver. Samimiyet sadece yatak odasında olmaz, biliyorsunuz. Birbirinizi sevmek için önce birbirinizden *hoşlanmalısınız*. Ondan hoşlanıyor musun?"

Liam bunu düşündü. Onun çocuklarına davranışını ve onlarla konuşmasını seviyordu. Böylesine pratik bir kadın için oldukça idealist olması hoşuna gitmişti. Yemek yiyişini, görgü kuralları kadar zevkle yemesini de seviyordu. Saçını nasıl yaptığını, burnunu nasıl kırıştırdığını, okuduğu kitapları, hatta anlamadıklarını bile seviyordu. Karanlıkta ona sırlarını dönebilmesini ve onun kendisini asla utandırmamasını seviyordu. Ona asla acıma kokmayan bir sempatiyle davranması.

Onun ayakkabılarının sesini duyduğunda kalbinin yerinden fırlaması hoşuna gidiyordu. Aslında, onun hakkında hoşlanmadığı tek bir şey bile düşünemiyordu.

Onun sırları, diye düşündü. Gözlerinin arkasına gölgeler düşüren ve ondan korkmasına neden olan her neyse.

"Evet," diye itiraf etti. "Ondan hoşlanıyorum."

"O zaman hemen ona gitmeli, onu talep etmelisin." Sanki onu evinden kovmaya hazırmış gibi ayağa kalktı.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." O da ayağa kalktı, kızın narin odasında kendini büyük ve hantal hissediyordu.

"Değerli hiçbir şey kolay değildir," diye espri yaptı. "Doğu Hindistan Şirketi'nin parçalanmasına yardım ettin. Kalelere saldırdınız ve tüm rejimleri değiştirdiniz. Size direnirse, savunmasını kuşatır ve duvarlarına tırmanırsanız, *Yarbay*, bunu nasıl yapacağınızı bilmiyor değilsiniz."

Bu ondan kuru bir eğlence sesi çıkardı. "*Şimdi* gidemem, burada Dingwall'da bir hafta sürecektir bir zirveye katılmam gerekiyor. Bu, akrabalarım ve klanıma karşı görmezden gelemeyeceğim bir yükümlülüğüm."

"O halde onun kalbini nasıl kazanacağınızı bulmak için bir haftanız var, Laird Mackenzie, bunu akıllıca kullanmanızı öneririm."

* * *

Mena, Ravencroft Kalesi'nin kuzeybatı korkuluğunun çatısında durup altındaki şenlikleri incelerken, Russell'ın yağmur konusunda haklı olduğunu düşündü. Ekim ayının serin esintisi nemi fısıldıyordu ama tek bir damla bile düşmemişti.

Mackenzie lairdi iki gün önce Dingwall'dan dönmüştü ve görünüşe göre Samhain kutlamaları için Highlands'in çoğunu da yanında getirmişti. Mena, Ravencroft'u tek başına görme ya da onunla konuşma fırsatı bulamamıştı çünkü her zaman etrafı misafirlerle çevriliydi ya da bir işle uğraşıyordu. Bugün çocukları ve ziyarete gelen Monroe ve Fraser lairdlerini aileleriyle birlikte Fearnloch köyüne götürmüş ve Mena'yı kendi haline bırakmıştı.

Gününü zavallı Jani'ye ve kahya Bayan Grady'ye ev personelinin yükünü hafifletmek için ufak tefek işlerde yardım ederek geçirmişti. Ancak kısa süre sonra kendini yardım etmekten çok ayak bağı olurken bulmuş ve akşamki eğlence başlamadan önce biraz yalnız kalmak istemişti.

Ravencroft, hem köylü hem de soylu İskoçyalılarla canlanmıştı. Birçoğu içerideki gösterişli misafir odalarında uyurken, daha fazlası da arazide büyük ve renkli çadırlar kurmuş, keskin turba ateşleri ve bütün bir korsan gemisini boğmaya yetecek kadar viski ve birayla ısınmışlardı.

Mena, Jani'ye çadırlarda gururla sergilenen ekoseler ve bayraklar ile halkın tartanlarını tanıttı. Komşu MacDonnell ve MacBean klanlarından gelen konuklar Skye'lı MacKinnon ve Dış Hebrid'li MacNeil ile birlikte ziyafet çektiler. Aralarında Campbell'ların yanı sıra birkaç Ross ve Frasier klan üyesi de vardı.

Mena'nın bir Cadılar Bayramı kostümü yoktu ama bu vesileyle tilki kürkü yakalı siyah pelerinini giymiş ve en güzel yeşil ipek elbisesinin üzerine yerleştirmişti.

Ravencroft Keep, kırmızı taştan yapılmış ihtişamı, geniş arazisi ve gotik gri gökyüzünü delen kuleleriyle ürkütücü bir tatil için mükemmel bir ortamdı. Gerçi Mena'nın bulunduğu noktadan görebildiği kadarıyla, kostümlü göstericiler gulyabani sayılamayacak kadar neşeliydi.

Mena bir zamanlar yüksekte korkardı ama Belle Glen'deki küçük beyaz odasına kapandıktan sonra açık gökyüzüne karşı geçici bir takdirden daha fazlasını kazanmıştı. Karanlığın acımasız saatlerinde gökyüzüne hasret kalmıştı. Günün tamamında tek başına kapalı kaldığı zamanlarda, dışarıyı göremeyecek kadar yüksek olan küçük bir lomboz penceresinden güneşin yerde küçük bir daire çizmesini izlemişti. O günlerde bir gün batımının güzelliğini ya da mehtaplı bir gecenin anlık görüntüsünü özlemle beklemişti.

Şimdi Mena, güneşin ağaçların ve ötesindeki adaların altına inişini izlerken, Wester Ross'un sonbahar arazisini süsleyen ateşlerin üzerinde süzülen kuzgun olmayı dileyerek güzel kokulu akşam havasını içine çekti. Doğudan başlayarak gökyüzü karardı, en yakın yıldızlar görüldü olarak İğne batması üzerinde ve ebedi tuval . Highland gökkubbesi. Mena, alacakaranlık gökyüzünün kavisini batıya doğru takip ederken, Hebrides'in gölgesinin üzerindeki ufku hâlâ aydınlatan masmavi şeridi gözlemledi. Yıldızlar sadece bir ışık imasına dönüşmüştü ve Mena, gece gökyüzü sadece burada, Yaylalar'da gördüğü gibi takımyıldızlarla parıldayana kadar kalmayı planlıyordu. Kalenin ağaçları ve taşları aşağıdakileri ısiran rüzgârdan koruyordu ama Mena'nın korkulukta durduğu yerde rüzgâr saçlarını ve elbisesinin eteklerini dalgalandırıyor. Kendini aptal ve hayalperest hisseden Mena pelerininin dikişlerini açtı ve esintinin kollarını açarak onu dalgalandırmasına izin verdi, Gerçekten kanatları olduğunu hayal ederek.

Acı soğuk, içinden lezzetli bir heyecan geçirdi ve Mena aşağıya bakarken keyifli bir nefes verdi, baş döndürücü yükseklik onun pervasız özgürlük hissini yoğunlaştırdı. Bedeni uçamasa da en azından ruhu uçabilirdi ve o da memnun bir iç çekişle ruhunu rüzgâra bıraktı.

Soğuk canlandırıcı olmaktan çıkıp rahatsız edici bir hal aldığı anda, bel yüksekliğindeki taş duvara tünemek ve gecenin röntgenciliğini yapmak için kendini aşağı indirdi.

Ağır kule kapısının taş duvara çarpmasıyla neredeyse şok geçirecekti ve neredeyse kendini geriye, korkuluğun yürüme yoluna atacaktı.

Ravencroft taş kemerin yanında durduğunda Mena'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu, omuzları sanki çok uzun bir mesafe koşmuş gibi kabarmıştı. Şakağının hemen üstünden sallanan iki örgü dışında uzun abanoz saçları geniş omuzlarına dökülmüş bir pagan tanrısına benziyordu. Pelerininin ayrıldığı yerden keten bir gömlek, koyu renk bir yelek ve kilt görünüyordu.

Oniks gözleri ona bakarken parıldıyordu, alttan giderek artan ateşler tarafından aydınlatılmıştı. Ağır botları yaklaşırken çakıllı sesler çıkarıyordu.

Ayağa kalkıp reverans yapmalı ya da arkasını dönüp kaçmalıydı ama adamın gözlerindeki acınası rahatlama onu öylece tuttu.

"Çatıda gölgeni gördüm," dedi nefes nefese kalmış gibi. "Sanki uçup gidecekmişsin gibi pelerinin tutuyordun ve ben de-"

Mena nefesini tuttu ve aptallığı için kendini azarladı. Arkasındaki doğu gökyüzü karanlık olduğu için kimsenin onu burada görmesini beklemiyordu. Görünüşe göre hâlâ bir tür gölge oluşturunuyordu ve doğru anda yukarı bakan biri çatıdan düşeceğinden endişelenebilirdi.

Ya da önceki Leydi Ravencroft'un yaptığı gibi atlayabilirdi.

Liam artık nefes nefese kalmıştı çünkü onun hayatını kurtarmak için aşağıdaki araziden kulelere kadar koşmuştu.

"Laird Ravencroft, çok özür dilerim," diye başladı ciddiyetle. "Sizi üzme gibi bir niyetim yoktu, bana inanmalısınız... Asla... yani... Düşünmüyordum..."

Oturduğu yerden bir kol boyu uzakta durdu ve yüzünü ona dönmek için döndü. Bakışları, tündüğü yerden sallanan ayaklarının altında dalgalanan eteklerinin eteklerine kadar saçlarının tepesinden ona dokunurken, bükülen çenesinde gölgeler oynadı.

"Lütfen beni affet," diye yalvardı, onu ne kadar kızdırdığını anlamak için adamın vahşi yüz hatlarına baktı.

Kadının şaşkınlığı karşısında adamın yüz ifadesi gevşedi ve omuzları çöktü ama karanlık gözlerindeki yoğunluk hiç kaybolmadı.

"Lass, bu elbisenin içinde sana her şeyi affederim." Mena kızarak pelerinin kenarlarını kendine doğru çekti, Boynunu kürk yakanın içine gömüyor ve dekoltesinin derin yarığını örtüyordu.

Laird kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi.

Ona bakıp da nefesini tutamayan Mena tekrar altlarındaki tabloya döndü ve Andrew'un peşinde küçük Rune'la birlikte bahçede koşuşturduğunu görünce yüreğini bir mutluluk sızısı kapladı.

"Size katılabilir miyim?" Ravencroft onun yanından mırıldandı, nefesi akşamın artan soğuğuna karşı ılık bir beyaz puftu.

"Burası senin kalen," diye cevap verdi. Gitmemesini diledi ama yine de gitmesini istemedi. Onunla en son yalnız kaldığında, ona en yasadışı özgürlükleri tanımişti. Liam Mackenzie onu kendisi olmayan birine dönüştürmüştü. Onun varlığındaki her an yoğun ve kalp durdurucu duygularla doluydu.

Mena, adamın önce bacağını, sonra da diğerini duvara atıp omzunu koluna dayayacak kadar yanına yerleşmesini izlemedi. Saygın bir mesafeyi korumak için ondan uzaklaşması gerekiyordu ve davranış kuralları bunu yapmasını gerektirse de, bu yine de açıklanamayacak kadar kaba olurdu.

Her iki durumda da kazanamazdı ve Mena, adamın onu bilerek bu duruma soktuğu izlenimine kapılmıştı.

Kirpiklerinin altından ona sertçe bakarken, gözlerini kaçıramadığını fark etti. Böylesine büyük bir kalenin tepesinde oturmak ve altındaki her şeyin efendisi olmak nasıl bir şey olmalı, diye merak etti. Köydeki her insan, tarladaki her tahıl, otlaktaki her hayvan onun toprağına, iradesine, onuruna ve sözüne güveniyordu. Ravencroft'un bir gargoyle kadar sert, taş gibi ve en az onun kadar heybetli bir bakışla etrafı incelemesine şaşmamalı.

"Dünya başlangıçta böyle görünüyor olmalı," diye gözlemledi ipek kadar pürüzsüz ve demir kadar sert bir sesle.

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Gecenin zevkleri ve ateşin baştan çıkarıcılığı, toplumun yapıları tarafından engellenmeyen orgiastik eğlencelerle doruğa ulaşabildiğinde hayat nasıl bir şeydi?

"Belki de sonunda böyle görünecek," diye varsayımda bulundu, sanki tatil ruhu bir şekilde bulaşıcıymış gibi garip bir şekilde umursamaz hissediyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz Bayan Lockhart?" diye sordu ona bakmadan. "Neden şölende diğerleriyle birlikte değilsiniz?"

Yüzünü terk eden sıcaklık, aynı hızla pelerininin altından geri geldi. "Beni gülünç bulacaksın."

"Asla." Ses, bir kelime olamayacak kadar yumuşak, bir iç çekiş olamayacak kadar derin bir nefes verişte çıktı.

"Kendimi sık sık burada buluyorum," diye itiraf etti. "Dünyada en sevdiğim şeylerden biri gündüzün geceye dönüşmesini izlemek. Önce gün batımının parlaklığı, sonra alacakaranlığın sessiz maviliği ve sonra da bu son an." Başını geriye doğru eğerek yukarıya baktı ve boğazındaki kasların hoş bir şekilde hafifçe gerildiğini hissetti. "Sanki gökyüzü kayboluyor ve bir tür göksel perde geri çekilerek yıldızları ortaya çıkarıyor. Bazı insanlar gece gökyüzünü melankolik bulur, ama ben yıldızları her zaman eski dostlar gibi tanıdık bulmuşumdur, her zaman olmaları gereken yerde olurlar. Sanırım bu bana da aynı hissi veriyor." Mena çenesini indirdi ve Ravencroft'un okunamayan gözlerini onunkilere kaldırmadan önce en tuhaf ifadelerle boynuna baktığı tarafa baktı.

"Sana söylemiştim." Kirpiklerini indirdi, kendini onun yanında çok küçük ve bilinçli hissediyordu. "Bu aptalca. Hatta sıkıcı."

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum genç kız." Ravencroft öne doğru eğildi, kendi boynu da yüzünü gökyüzüne çevirmek için eğildi. "Sanki bu dünyanın her yerinde bulunmuşum gibi hissediyorum. Savaşta ya da bir gemide, evimin bir anıdan ya da bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüğüm günler oldu. Geceleri nereden geldiğimi ya da gerçekte kim olduğumu unuttuğumdan korkarak uyanırdım. Liam Mackenzie'yi Şeytan İskoçyalı'ya kaptıracağımı düşündüm. İşte o zaman takımyıldızları incelemeye başladım."

"Yardıma oldu mu?" Mena yüksek sesle merak etti.

Sanki sorusu onu memnun etmiş gibi ona baktı. "Evet, öyle oldu. İnsanların toprağı kanla boyadığı bir dünyada, yıldızlar bana yukarı bakmam için bir sebep verdi. Kaybolduğunuzda bir harita, her şey karanlık olduğunda ise ışık noktalarıdır. Bunun onları neden dostça gösterdiğini düşündüğünü anlıyorum."

"Evet," diye kabul etti. "Sanırım bana dünyanın her zaman döndüğünü hatırlatıyorlar. Her şeyin sürekli değiştiğini. Bu an, her an, ister iyi ister kötü olsun, unutulup gidecek ve bu yüzden onu yaşamalıyım. Sonunu görmeliyim. Ve sonunda, yeni bir gün yeniden gelecek. Daha iyi bir şey için başka bir şans."

Mena, yarısı ışığa, diğer yarısı gölgeye dönmüş yüzünün ona, mümkün olduğunca uzak durmaya söz verdiği tehlikeli adamla, İblis İskoçyalı ile konuştuğunu hatırlatması gerektiğini düşündü.

Ama yüz hatlarının düzeniyle ilgili bir şey onun tüm çekincelerini yalanlıyordu. Dudakları daha dolgun görünüyordu, sert çizgilerinden çıkıp tembel bir yarım gülümsemeye benzeyen bir şeye dönüşmüştü. Derin gözlerinin eğimi ve kaşlarının üzerindeki aç her zamanki gibi sert ya da çatık değil, rahat ve rahattı ve eğer bakışları onu yanıltmıyorsa, belki biraz emin değil ya da -düşünmeye cesaret edemiyorsa- utangaçtı.

Bu haliyle daha genç görünüyordu, saçları gevşemiş ve omuzları her zamanki gerginliğinden kurtulmuştu. Mena onun gülümsediğinde, Tanrı'nın bu dünyada yarattığı en yakışıklı adam olması gerektiğini düşündü.

Yutkundu, karnının derinliklerinde parlamaya başlayan sıcaklığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve daha da alçaldı.

"Sanırım sürekli karanlıkta daha rahat olurdum," diye mırıldandı.

"Neden?"

Adamın omuzları ağır bir nefesle çöktü ve kadının omuzlarına daha da bastırdı. "Karanlıkta yaptığımız şeylerin hesabının gün ışığında sorulacağına inanıyor musun?"

"Umarım öyledir." Başını salladı.

Sonra kızın yüzünü inceledi, elini kaldırarak rüzgârın yanağına savurduğu bir tutam saçı çekti. "Belki de temiz bir vicdana sahip olduğun içindir."

"Seni temin ederim ki yok." Adamın parmaklarından uzaklaştı, adamın teninin kendi tenine değdiği anın tatlı hatırasına dayanamadı. Adamın gözlerindeki mesajı kelimelere dökmek istemiyordu.

Elini kucağına bıraktı. "Belki de birilerinin sana karşı işledikleri suçların hesabını vermesini umduğun içindir."

Gözyaşları gözlerinin arkasında yandı ve Mena çenesini göğsüne yasladı. Kalbindeki en karanlık arzu buydu. Kocasının ona yaşattığı dehşet ve acının hesabını vermesi.

Nasıl tahmin etmişti?

"Çünkü," diye nazikçe cevap verdi, soruyu yüksek sesle söylediğini fark ederek onu telaşlandırdı. "Karanlıktan korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum Mena ve bu korkuyu içime salan adamdan nefret ediyorum."

Mena, adamın sert parmak uçlarının kızın aşağı doğru dönmüş yanağında gezindiğini hissetti. Çenesine ulaştığında, başparmağı ve işaret parmağı arasında yumuşakça kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

"Kendimi adımlarını bilmediğim bir dansın ortasında buluyorum," diye itiraf etti, gözleri ona veremeyeceği bir şeyi ararken kutsal olmayan bir ışıkla yaldızlanmıştı. "Yanımdayken ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemiyorum. Sana hangi basmakalıp sözleri söyleyeceğimi bilemiyorum. Kalbinin etrafına ördüğün duvarları aşacak yumuşak sözleri hiç öğrenemedim."

Mena gözlerini kırpmasına izin vermese de gözyaşlarının kirpiklerinde toplandığını hissedebiliyordu. Onun durmasına ihtiyacı vardı. Kendini geri çekmeliydi. Ama Tanrı yardımcısı olsun, bakışlarını onun yüzünün iğrenç güzelliğinden ayıramıyordu.

"Hangi dürtüyü harekete geçireceğimi ve hangisini bastıracağımı bilmiyorum, ama tanrıların bile anlayamayacağı bir güçle seni istiyorum... gözlerinde gördüğümün korku mu yoksa arzu mu olduğunu her zaman anlayamasam da."

Çünkü ikisiydi de, Mena biliyordu. Ondan korkuyordu. Ona karşı hissettiği arzusun korkusu. Karanlıkta tekrar yapmak istediği şeylerden.

"Buluşacağımız o yıldızlarda yazılıydı." Sesi, Mena'nın ruhundan bir şeyleri söküp alan şefkatli bir coşku kazandı. "Kaçınılmaz bir şekilde birbirimize bağlıyız, sen ve ben. Seni o elbisenin içinde ilk gördüğüm andan beri bunu biliyorum."

Mena bunu inkâr etmek istedi. Başını sallamak ve söylemek üzere olduğu her neyse onu durdurmasını sağlamak istiyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Kalbi dörtmala kaçmakla tehdit etse de vücudu olduğu yerde donup kalmıştı. Adamın sıcak ve nazik elinin esiri olmuştu.

"Yapma." Parmaklarını adamın bileğine dolamış, elini itmek isterken acı dolu bir yalvarış fısıldadı. "Bu imkânsız." Evliydi. O bir kaçaktı.

Böyle bir adama layık değildi.

"Bunu inkâr etmek imkânsız, genç kız." Adam ona gülümsedi ve Mena birdenbire insanın gecenin karanlığında bile güneşin sıcak ışınlarını hissedebileceğini anladı. "Bana ne kadar direnmeye çalışırsan çalış, peşindeyim Mena ve sen teslim olana kadar sana sahip olamayacağım. Ama her bir savunman ayaklarımın dibinde kül olana kadar durmayacağım."

Aşağıda, büyük bir korna, onun üzerindeki büyüü bozacak kadar yüksek ve uzun bir sesle çaldı.

"Beni çağırıyorlar, genç kız." Kız daha kıpırdayamadan, adam dudaklarını onunkilere değdirdi, sonra duvardan dönüp ayağa fırladı. "Seninle işim bitmeden sen de öyle olacaksın."

ON ALTINCI BÖLÜM

İkiz şenlik ateşleri festival alanının ortasında kükreyip çatırdıyor, iki katlı bir Londra sıra evi kadar yüksek ve yarısı kadar genişlikte yanıyordu. Mena viskiyle karıştırdığı baharatlı elma şarabını yudumlarken kimsenin fark etmemesini umuyordu. İskoçyalılar viskilerini nektar ve benzeri şeylerle karıştırmaya karşı çok kararlı görünüyorlardı ama Mena henüz tek başına yudumlayacak yapıya sahip değildi, yine de bunu geliştirmeye çalışıyordu.

Hayvan bakıcıları ve çiftçiler en değerli hayvanlarını ateşler arasında gezdirerek sürülerini kıştan arındırırken ve kutsarken birkaç yüz kişilik bir kalabalık ikiz cehennemlerin etrafında dönüyordu. Bu kadar çok kişiyi beslemek için kullanılan ineklerin, domuzların ve çeşitli kümes hayvanlarının kemikleri kurutuldu, öpüldü, kutsandı ve alevlerin içine atılarak havaya etli bir aroma verildi. Mena'nın karnı tıka basa doymuş olmasaydı, ağzı sulanacaktı.

"Şanslısınız Bayan Mena, ayine başlamak üzereler." Jani dirseğinin dibinde belirdi, bu akşam ışıltılı bir altın mihrace gibi giyinmişti. Türbanı mücevherlerle parıldıyordu, en büyüğü başlığın ortasındaydı ve içinden uzun bir tavus kuşu tüyü fııskırıyordu.

"Jani, muhteşem görünmüyor musun?" Mena haykırdı.

Esmer teni zevkle parlıyordu. "Çok nazıksınız Bayan Mena, ama ben sizin güzelliğinizin yanında sönük kalıyorum."

"Devam et, sen." Ona iyi huylu bir dirsek attı ve giderek yabancılaşan töreni izlemeye geri döndü. "Bu tam olarak nasıl bir ritüel? Böylesini hiç görmemiştim."

Jani'nin siyah gözleri şenlik ateşinin ışığını yansıtarak bir kaplan altınına dönüştü. "Bu modern çağda bile İskoçyalılar batıl inançları olan insanlardır. Sert İskoç kışları özellikle çiftlik hayvanları için tehlikelidir ve Mackenzie'nin gerçekleştirmek üzere olduğu bu ritüel, sığır ve koyunların korunması için tanrılara yalvaracak."

Konuşma yeteneği elinden alınmadan önce, "Anlıyorum," diye nefes aldı.

Yalnız bir boru çaldı ve kalabalığı delici, mistik şarkısıyla susturdu. Ardından Mackenzie Laird ateşlerin arasında belirdi ve gecenin içinden saygılı bir mırıltı yükseldi.

İşte eski barbar *burada* duruyordu. Salondaki tuvalde olan. İskoç eteği ve çizmelerinden başka bir şey giymemiş olan Liam Mackenzie ilkel, elemental bir güç yayıyordu. Kolları ve gövdesi Mena'nın hatırladığından çok daha fazla kasla doluydu ve ateş ışığında alaca kadife gibi parlıyordu.

Mena'nın bedeninde karanlık ve yasak bir şey ortaya çıktı, yüz hatlarını ilkel bir açlıkla sıkılaştırdı ve onu karşılamak için kadınsı kaslarını yumuşattı. Adam onu çatıdaki imkânsız niyetleri konusunda uyardığında bu fikre karşı koymuştu. Ama ona şu anki haliyle, kadim bir Druid savaşçısının vücut bulmuş hali olarak baktığında, onu mutlak bir şekilde ele geçirmesinin önünde herhangi bir engel olduğunu hatırlamıyordu.

Ateş, göğüs kafesinin hemen altından başlayıp göğüs uçlarının, omuzlarının, boğazının üzerinde ve çevresinde düğümlenen ve yontulmuş çenesine doğru ince ince ilerleyen, göğsünü ve kollarını süsleyen siyah ve mavi rünleri aydınlattı.

Som altından manşetler pazularının, bileklerinin ve boynunun üzerinde daire çiziyordu. Saçları esintiyle dalgalanıyordu ama alevlere bu kadar yakın dururken akşamın soğuşunu hissetmesi mümkün değildi. Yüzünün abanoz rengi

Bağlanmamış saçları sırtının ortasına düşüyor ve çenesindeki gölgeyle uyum sağlıyordu. Omzunun üstündeki iki örgü, bereli köprücük kemiğiyle dalga geçiyordu.

Halkını utanmaz bir gurur ve memnuniyetle inceleyen Liam, onu kalabalığın çeperinde durduğu yerde buldu. Ona gönderdiği bakış öylesine şehvetli bir vaatle doluydu ki, Mena'nın vücudu uyluklarını sıkan ıslak bir uyarılma seli saldı.

Sadece bir bakışla onu nasıl kışkırtabilirdi? Böyle bir ayartmaya nasıl karşı koyabilirdi ki?

Çünkü yapmalısın, diye kendini uyardı.

Kadının yüz hatlarında her ne okuduysa, yüzünde öyle muzaffer bir kendinden memnunluk ifadesi belirdi ki, kadın birden ona bir şey fırlatmak istedi.

Belki de kendisi gibi bir şey.

Jani ona el salladı, aralarındaki konuşulmayan etkileşimden habersizdi. "Laird, babası öldüğünden beri sadece bir Samhain'i kaçırdı," diye bilgi verdi ona, "ve o yıl sığırlarda hastalık vardı. Bu yüzden halk onun her yıl ayin için burada olmasını talep ediyor."

Mena bakışlarını Mackenzie klanının Laird'i olan bu ezici manzaradan ayırdı. "Birkaç sığırı iki ateşin arasından geçirip büyü yapmanın hayvan sürülerinin hayatta kalmasıyla bir ilgisi olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu kuşkuyla.

Jani omuz silkti. "Kim bilebilir ki Bayan Mena? Rivayete göre Liam Mackenzie, babası ve Wester Ross'un tüm Mackenzie Lairleri, kuzeyden gelen istilacılarla karışan eski bir kraliyet Pikt soyundan geliyor. Damarlarında Lachlan'ın vahşi kanını taşıdıkları söylenir."

"Berserker?" Mena sorguladı.

"Evet, kan gördüğünde on adamın gücüne ve eşsiz bir vahşiliğe sahip olan efsanevi bir İskandinav savaşçısı." Ona anlamlı bir bakış gönderdi. "Tanıdık geliyor mu?"

"Bir *Brollachan* tarafından ele geçirildiğinin söylendiğini sanıyordum."

Jani yine o hızlı omuz silkmelerinden birini yaptı. "İskoçyalılar çok şey söyler. Hikaye anlatmak en sevdikleri eğlencelerden biridir."

Cemaatinin yaptığı gibi yüzünü yıldızlara çeviren ve Mena'nın anlamadığı o lirik dilde şaşırtıcı derecede hoş bir baritonla gökyüzüne şarkı söyleyen lorde baktı. Nefis aksanıyla duaya öyle güçlü bir duygusallık katıyordu ki, hayvan sürülerini sembolik olarak kutsamak yerine bir sevgiliyi baştan çıkarıyor da olabilirdi.

Mena sadece onun erkeksi güzelliğinden değil, aynı zamanda etrafında toplanan, güzel dizelerin bazı bölümlerini tekrarlarken yüzleri viski, bira ve coşkuyla ısınan, her çoban kutsamayı bitirmek için seçtiği birkaç sembolik hayvanı ateşler arasında sürmeyi bitirdiğinde tezahürat yapan halkının güzelliğinden de etkilendi.

Ayin, çocukluğunda katıldığı ılımlı Protestan ayinleri gibi uzun, resmi ya da ağır değildi ve o daha ne olduğunu anlamadan büyü bitmişti. Bir gayda çaldı, sonra bir başkası, ta ki çemberin kuzey, güney, doğu ve batı noktalarına yerleştirilmiş dört gaydacı mükemmel bir senkronizasyon içinde feryat eden melodilerini yükseltene kadar.

Küçük bir çocuk şenlik ateşlerinden birine fazla yaklaşıncı Ravencroft onu kucaklayıp havaya fırlattı ve kıkırdayan bedenini iri omuzlarına yerleştirdi. Orta yaşlı ya da bilge kadınlar birer birer öne çıkıp ateşte meşaleler yakarken ve ardından tüm aileleri peşlerinden sürüklerken, Ravencroft sabırla kızın örgülerini çekiştirmesini görmezden geldi.

"Şimdi ne yapıyorlar?" Mena, Jani'ye sordu.

Jani yaşlı kadınları işaret etti. "Her ailenin hüküm süren reisi ritüel ateşini evine, ocağına götürmelidir. Eğer evleri yakınsa, o zaman bu gece köye götürecektir. Değilse, çadıra götürecektir ve kömürler güvenli bir şekilde eve gidip kendi karanlık şöminelerinde tutuşana kadar onlarla ilgilenecektir. Druidlerce kutsanmış Samhain ateşi onları önümüzdeki kış boyunca güvende tutar."

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı Mena, kalabalığın ne kadar çabuk dağılmaya başladığına hayret ederken; her aile, kutsanmış ateşi alacağı yere kadar aile reislerini takip ediyordu.

Liam'ın omuzlarına yapışmış olan serseri çocuğun genç babasının lorda doğru ilerlediğini fark etti. Liam küçüğü havaya fırlatarak son bir sevinç çığlığı atmasını sağladı ve ardından onu tekrar genç adamın minnettar kollarına bıraktı. Adamlar Mena'nın babacan gülümsemeler ve yaramaz kızları için kızgınlık dolu sözler olarak hayal ettiği şeyleri değiş tokuş ettikten sonra geleneksel bir akrabalık gösterisiyle kollarını kenetlediler.

Mena'nın boğazında yutulmayı reddeden bir yumru şeklinde bir duygu toplandı. Ravencroft daha fazla bebek istiyor muydu? En baştan çocuk yetiştirmek için bir şans daha ister miydi? Bir daha evlenirse, kesinlikle birçok tatlı, siyah saçlı küçük çocuğa babalık edebilecek kadar erkeksiydi.

Asla sahip olamayacağı küçükler.

Gözlerinde hayal kırıklığına uğramış yaşlar birikti. *Önemli değildi, diye* kendine sıkıca hatırlattı. Hiçbirinin önemi yoktu, çünkü aralarında bir ilişki yıldızlar kadar ulaşılmazdı. Bunu biliyordu ve eninde sonunda o da öğrenecekti.

Sefil bir şekilde onun klanının kalabalığı arasında ilerleyişini izledi. Kadınlar onun üzerine titriyor, meşhur viskisinin rengindeki açık tenine dokunmak için her bahaneyi kullanıyorlardı. Bulunduğu yerden, bazı insanlar ondan korksa da, kadınların onu arzuladığını ve erkeklerin ona saygı duyduğunu görebiliyordu. İster *Brollachan*, ister berserker olsun, halkı onun liderliğinde geliyor ve bu yüzden onu *seviyordu*. Bunu nasıl bilemezdi?

Onun gibi bir adamı sevmek kolay olurdu.

Kelime, geleceğin evrensel imkânsızlıkları ve geçmişin korkunç yarıklarıyla birleştğinde Mena tamamen kaybolduğunu fark etti.

Liam Mackenzie'ye aşık *olmamıştı*. Hayır, ince değişimlerle aşka sürüklenmişti. Tanıştıkları an, sıcak ve nemli bir günü kutsanmış bir serinlikle öpen bir fırtınanın fısıltısı gibiydi. Karanlık ve heyecan verici bir şeyin vaadi ufukta toplanmıştı ve Mena, birlikte geçirdikleri her anla birlikte o fırtınanın daha da yaklaşmasını izlemişti. Her seferinde onun gözlerinde parlayan ateşi bankaya yatırmıştı. Her seferinde Mena'nın soğuk kalbini ateşlemişti. Onun direncini bir parça kırmış ve yerine ham, dizginlenemez tutkusunun gücünü koymuştu. Erkeklerin nadiren yaptığı şeyi onunla paylaşmış ve görmesi için en karanlık yanlarını ortaya çıkarmıştı. Onları sadece onun gözlerine değil, daha iyi olmaya çalışmak için kendisinin ve çocuklarının gözlerine de aydınlattı. Onun kendisini daha iyi anlamasını ve böylece kendisinden daha az korkmasını istiyordu.

Ve Mena onu bunun için
sevdi. Onu *sevdi*.

Tanrım, şimdi ne yaptı?

"Bayan Lockhart! Jani!" Mena, Jani'nin yanında gerildiğini hissedince şaşkınlığını bir çığlıkla bastırdı.

Rhianna bir Grek tanrıçasının kostümüne bürünmüş bir halde ince tepeden onlara doğru koşuyordu. Kalın kuzu yünü şalının etkisi biraz bozulmuştu ama böyle soğuk bir havada elden bir şey gelmezdi. Yanında aynı derecede kırmızı yüzlü ve coşkulu iki kızla neredeyse Jani'nin üzerine düşüyordu ama Jani iki kolunu birden tutarak onu tam zamanında durdurdu.

Kadın dengede durduğu anda, ellerini iki yanında yumruk yapmak üzere indirdi.

"Whit gibi mi, Jani?" Genç kızlar kıkırdadı ve genç Hindu'ya pek de cilveli olmayan bakışlar fırlattı. Mena kabul etmek zorundaydı ki Jani son derece yakışıklı bir genç adamdı ve gözlerinin sadece onun ilgisiz sorumlusu üzerinde olması kalbini kırıyordu. Özellikle de *onun* pek çok genç kızın dikkatini çektiğini fark ettiğinde.

"İyi misiniz Bayan Lockhart? Ağlayacak gibi görünüyorsunuz," dedi Rhianna her zamanki nezaketsizliğiyle, ama kara gözleri endişeyle doluydu.

Mena, Rhianna'nın arkadaşlarını selamlarken "Sadece yangından biraz kül sürüklendi," diye yalan söyledi, isimlerini Liza ve Kayleigh olarak hatırlıyordu ama hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. "Bu nedir o zaman?" Kızın elindeki elma kabuğu olduğunu tahmin ettiği kömürleşmiş kalıntıları işaret etti.

"Bu bir C, Bayan Lockhart ve C, Campbell'ın kısaltması." Hüzünlü görünen elma kabuğunu incelemesi için burnunun altına itti ve gerçekten de C şeklinde yanmış gibi görünüyordu. Gerçi kabuğun dibinde ters çevrilse J olabilecek şüpheli bir kanca vardı.

Rhianna daha önce uzun süredir devam eden bir Samhain kehanet geleneğine göre, bir kadının bir elmayı soyduktan sonra sırtını tören ateşlerine dayayıp kabuğunu omzunun üzerinden alevlere atması halinde, söz konusu kabuğun müstakbel kocasının isminin ilk harfini heceleyeceğini açıklamıştı.

"Campbell, gerçekten mi?" Mena, Rhianna'nın parlayan yüz hatlarına gülümsedi ve sanki düşmanıymış gibi kabuğa kaşlarını çatan Jani'ye baktı.

"Kevin Campbell gibi," diye alay etti esmer kadın şarkı söyler gibi bir sesle.

"Hayır, Rhianna, Kevin Campbell olamaz," diye karşı çıktı kızıl saçlı -Mena onun Kayleigh olduğunu sanıyordu-. "Mektup sadece kocanızın ilk adıyla ilgili, soyadları sayılmaz."

Rhianna arkadaşına suratını astı. "Ama bir elma kabuğunun K harfini hecelemesine imkân yok!" diye yüksek sesle itiraz etti. "İstisnalar yapılmalı, öyle değil mi Bayan Lockhart?"

Üç çift beklenti dolu genç göz ona çevrildi ve Mena kendini tutamayarak yüksek sesle güldü.

dikkat dağıtıcı. "Böyle bir durumda bir istisna yapılabileceğini tahmin ediyorum. Aksi takdirde adı *K* harfiyle başlayan pek çok talihsiz adam gerçekten de çok yalnız kalacaktır."

"Doğru!" Kuzguni saçları ateş ışığında parıldayan Rhianna, yanmış kabuğu bir savaş ganimetiymiş gibi zaferle havaya kaldırdı ve bir vahşi gibi kükredi.

"Peki ya siz Bayan Lockhart?" diye sordu esmer kadın, ki o sırada Liza olmalıydı, utangaç bir tavırla. "Elma kabuğunuz ne diyordu? Benimkinde *N...* ya da *S vardı* sanırım."

Mena zoraki bir kahkaha attı. "Bu tür oyunlar için çok yaşıyım ve evlenmeye de niyetim yok."

Çünkü zaten öyleydi ve bu bir kabustu. "Fark etmez!" Rhianna ısrar etti, kara gözleri muziplikle parlıyordu. "Evlenmek *zorunda* değilsin. Elma kabuğu sadece *aklın* olsaydı *kiminle evleneceğini* söylüyor." Alaycı bir kıkırdamayla sözlerini tekrarladı.

"Gerçekten, ben-"

"Haydi, Bayan Lockhart!" diye yalvardılar, kollarından çekiştirdiler ve yarı sürükleyerek ateşlere doğru götürdüler.

"Sadece bir kez dene!" "Eğlenceli olacak!" "Lütfen?"

Kendini oldukça taciz edilmiş hissedenden ama yine de enerjik genç kadınların ilgi yağmurundan hoşlanan Mena omuz silkti. Ne zararı olabilirdi ki?

Hâlâ sert bir ifadeyle elma kabuğunu inceleyen Jani'ye baktı. Yine de ona döndüğünde, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme topladı.

Mena uzandı ve onun elini yumuşak bir şekilde sıktı.

"Andrew!" Rhianna pek de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde bağırdı

Rune'la birlikte yemek dolu güzel masaların yanında oyalanan kardeşine doğru ateşin karşısına geçti. "Bob, Bayan Lockhart için bir elma!"

Koyu renk saçları şimdiden nemle parıldayan Andrew, nadir görülen bir gülümsemeye atıştırdığı her şeyi bir kenara fırlattı.

Rune ve şehvetle yakındaki varilin karanlık sıvısına yüzüstü daldı. Çırpınırken sıska bacakları komik bir şekilde tekmelendi ve ciddi Jani bile onun maskaralıklarına güldü.

Zaferle çıktıktan sonra saçlarını bir kez daha geriye attı ve masalardan bir bıçak aşırıldı. Aynı anda hem soyan hem de yürüyen Andrew ona parlak bir gülümseme ve bir sonbahar elmasının pürüzsüz kırmızı etini sundu. "Omzunun üzerinden atmalı ve yanmaya başlayana kadar bakmamalısın, yoksa işe yaramaz," diye fısıldadı.

"Anladım." Mena göz kırptı ve sırtını ateşe dönerek kabuğu arkasından fırlatmaya hazırlandı.

"Bekle!" Rhianna onu durdurdu. "Önce üzerindeki büyüü söylemeliyiz."

Tüm gençler ciddiyetle başlarını salladı. "Büyü mü?" Mena yankıladı.

*Toprağın Bakire Tanrıçası'na
Kocakarı lütfen ilahi elinle kutsa
Tuttuğum annemin meyvesinden
Gelecekteki ruh eşimin adı söylendi.*

Kızların her birinin sesi mısralara güzelce karıştı ve Mena bunun kabuğu için sayılması gerektiğini düşündü. Ateşin yakıcı sıcaklığı elbisesinin arkasından parlayana kadar ateşe yaklaştı. Gözlerini kapatarak kabuğu omzunun üzerinden attı ve bir tıslamayla ödüllendirildi.

Gözlerini açtığında, daha önce önünde bulunanların hepsi ortadan kaybolmuştu. Döndüğünde, onları teorik falını okumak için cesaret edebildikleri kadar yakınına eğilmiş buldu.

"Bak! Benimki gibi bir C!" Rhianna onu kendine çekti. Yanarken ve pişerken, kabuğu kendi üzerine kıvrılıyor gibi görünüyordu.

"Bu bir C değil, şuradaki köşeye bak!" Kayleigh, kabuğun köşesindeki bir kusurun çıkıntı yapmasına neden olduğu yeri işaret ederek belirli bir noktaya değindi. "Bana daha çok L gibi görünüyor."

"İzin ver bakayım," diye rica etti Andrew, yaklaşıp titiz bir gözle inceledi.

Adam ciddi bir kimlik doğrulama bakışıyla ona döndüğünde Mena'nın kalbi sesli bir şekilde çarptı. "Kesinlikle bir L," diye onayladı.

Kızlar kıkırdadılar ve L isimlerinin listesini yapmaya başladılar. "Lucas ya da Lionel," diye önerdi Kayleigh.

"Evet," diye şiddetle onayladı Rhianna, parmaklarıyla isimleri tek tek sayarak. "Ya da Lawrence, Logan, Lucius-"

"Liam," dedi Andrew sessizce.

Taraflar neredeyse aynı anda bağlantıyı kurunca Mena dondu kaldı ve gözleri birbirlerinin gözlerini aradı, sözsüz bir şekilde tepkilerinin ne olması gerektiğini tahmin etmeye çalıştılar. Laird ve mürebbiye mi? Biri bunu önermeye cesaret edebilir miydi?

Nefes nefese geçen bir anın ardından Andrew'un yüzü o güne kadar gördüğü en sıcak gülümsemeye dönüştü ve Mena'nın kalbi paramparça oldu. Parçaları yuttu ve gülümsemeye zorladı.

"Liam, William'ın kısaltması canım," diye hatırlattı parlak bir sesle. "Bunun sayılacağını sanmıyorum."

"Ayrıca, bir İngiliz ismine ihtiyacı var," diye araya girdi her şeyi bilen Kayleigh.

Hepsi elma kabuğunun üzerine eğildi, ancak Andrew'un gözlerindeki bir şey Mena'ya ikna olmadığını söylüyordu.

* * *

İnsanlar bahçeden dışarı süzüldükçe, at ve araba sesleri, heyecanlı çocukların ve yorgun ebeveynlerin gevezelikleri azalmaya başladı. Liam ailesini aramak için döndü. Ateşin aydınlattığı yüzlere bir süre baktıktan sonra, kuzeydeki şenlik ateşinin etrafında küçük bir sıra halinde toplanmış altı bükülmüş kızı görünce biraz kıkırdadı. Özellikle yeşil bir etek giymiş ve diğerlerinden daha dolgun olan bir popo dikkatini çekti. Mena'nın düzgün bacakları diğerlerinden daha uzundu.

çocukların ve Jani'nin. Bu, yuvarlak poposunu daha yukarı itti, daha kışkırtıcı bir şekilde erişilebilir hale getirdi.

Liam, arzusunun nesnesinin tam arkasında kendini bulana kadar sessizce onlara doğru ilerledi. Dizlerini biraz büküp leğen kemiğini öne doğru bastırırsa, ereksiyonu tatlı yarığa yerleşecekti. Başını sallayarak geri çekildi ve klanının, çocuklarının ve ziyarete gelen Highland soylularının önünde ilkel bir şehvet kasırgasına dönüşmenin doğru olmayacağını kendine hatırlattı.

Kızlardan hareketli kıkırdamalar yükseldi ve ateşin üzerindeki belirsiz bir noktayı gözlemleyerek kendi aralarında usulca konuşuyorlardı.

"Bu nedir o zaman?" diye sordu, sesini aldatıcı bir şekilde hafif tutarak.

Altı vücut aynı anda şaşkınlıkla sıçradı ama sıra bozulmadı. Mena onun gözlerine bakmadı ama dehşete düşmüş bakışlarını adamın çıplak göğsüne kilitledi.

"Baba! Biz de tam-" Rhianna'nın sözü kardeşi tarafından kesildi.

"Sadece aptalca bir kız oyunu oynuyorduk." Andrew kız kardeşine sakinleştirici bir bakış fırlattı ve Liam kızının yüz hatlarında önce şaşkınlık sonra da aydınlanma ifadesinin belirmesini izledi. Bakışları önce Andrew'a, sonra da henüz kıpırdamamış olan Bayan Lockhart'a kaydı.

"Nasılsınız, Laird Mackenzie?" Rhianna'nın arkadaşları koro halinde reverans yaptılar.

"İyi akşamlar, hanımlar." Onlara nazikçe gülümsedi. "Saat geç oldu, eminim aileleriniz şu anda sizi arıyordur."

Yüzlerindeki hoş ve boş bakışlar ona, çocuklarının özel düşüncelerine vakıf olmadıklarını ve bu nedenle kendisine hiçbir faydalarının dokunmayacağını söylüyordu.

Rhianna ile hızlı bir kucaklaşma ve söz alışverişinin ardından hoşça *vedalaşarak* ayrıldılar.

"Baba, biz sadece elma kabuklarını atıyorduk," dedi Rhianna parlak bir sesle, koluna girip hareketsiz yatan adamın etrafında manevra yaparak.

Donmuş Bayan Lockhart. "Kocamın baş harfi C. Bakın!" Ateşi işaret etti ve adam için için yanan bir elma kabuğunun tehlikeli bir şekilde küle dönüşmek üzere olduğunu gördü.

Gözlerini kısarak ateşe baktı ve kaşlarını çatarak elma kabuğunu inceliyormuş gibi yaptı. "Artık öldüreceğim adamın adının baş harfini biliyorum."

Rhianna ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Baba!"

"Ama yanılmıyorsam, bu kabuk *C'den* çok *L'ye* benziyor." Köşedeki noktayı işaret etti.

Çocukları birbirlerine heyecanlı bakışlar fırlattıktan sonra ona sokuldular ve kabuğu incelemek için büyük bir gösteri yaptılar.

Rhianna abartılı bir baş hareketiyle, "Hmmmm," diye cevap verdi. "Demek öyle."

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Lockhart?" Onu da çalışmalarına dahil etmek için döndü, ancak geri çekilen formu, arazinin uzak ucundaki büyüyen çadır şehrine doğru hızla yürürken duyuldu.

"O da bunun bir *L harfine benzediğini düşünüyordu.*" Andrew mürebbibesinin ardından gözlerini kısarak ciddi ciddi mırıldandı.

"İşte böyle, o zaman." Liam kolunu Rhianna'ya uzattı ve bir elini oğlunun omzuna koydu, onların garip ve suçlu davranışlarını merak ediyordu. "Siz iki haylazı yatağa yatırmaya ne dersiniz? Neredeyse maskeli balo zamanı geldi."

"Bu sefer ayakta kalamaz mıyım?" Rhianna yalvardı. "*Lütfen* baba, on yedi yaşındayım, bu yaş yeterli değil mi?"

Liam başını salladı. "Gelecek yıl, *zenci*," diye söz verdi. "Şimdi benimle gel."

Jani'ye başıyla selam verip çocuklarını kaleye doğru yönlendirdi ve kardeşi Gavin'in, Mena'nın Bayan Grady'nin saygın arkadaşlığını aramak için kaçtığı masalara doğru ilerlediğini fark etti.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, diye alay etti kardeşinin sesi.

İblisin kıpırdandığı yerden karanlık bir bilgi ona doğru sürüklendi. Bu gece en önemli savaşa başlayacaktı.

şimdiye kadar yürüttüğü.
Mena'nın kalbi için olan.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anaerkiller alevleri ocaklarına taşıdıktan sonra Mena akşamki şenliklerin sona erdiğini düşündü.

Ne kadar da yanılmıştı.

Pek çok şey hakkında yanılıyordu, değil mi? Ravencroft'un sessiz bir kaçış yeri olması gerekiyordu, şehvetli bir uyanış yeri değil. Laird'in emekli, yaşlı bir subay olması gerekiyordu, bu komuta eden, erkeksi, yürüyen günah ve ayartma dağı değil.

Ve yeni bardağındaki şeyin elma şarabı olması gerekiyordu, ancak bunun başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Meşaleler gece boyunca yol aldılar ve yerlerinde bırakıldıklarında, Wester Ross'un yetişkin erkekleri ve kadınları çadırlarından, kiracılarından, malikânelerinden ve bataklıklarından çıkıp Ravencroft arazisinin batı tepesinde ortaya çıkan ince branda barınaklar şehrinde toplandılar.

"Çocuklar yattı, aradaki şeylerden kurtuldular. Şimdi *gerçek* festival başlıyor!" Gavin St. James, Thorne Kontu, ona yetişmek için koşturdu, Mena toplantıyı araştırmak için dolaşırken uzun adımlarıyla kolay adımlar attı. "Buna ne diyorsun, İngiliz?"

Kolunu kurdeleleri, pankartları ve binayı süsleyen her türlü bohem süslemeyi kapsayacak şekilde salladı.

Çingene evlerine benzeyen bu evler daire şeklinde dizilmişti ve yaklaşık beş ya da daha fazla derinlikteydi. Geniş dairenin ortasında bir şenlik ateşi daha vardı. Ravencroft Kalesi'nin yanında yananlar kadar büyük olmasa da, gecenin şenliklerine daha karanlık, daha samimi bir parlaklık katmak için ateşlere stratejik olarak yerleştirilmiş meşaleler eşlik ediyordu.

"Ne yapıyorlar?" Mena sorguladı. "Aralarında ne var?" Parlak bir şekilde çalınan keman ve flüt melodisi gecenin içinden ona ulaştı ve eşlik eden davullar ayakları dans etmek için ağrıyana kadar ruhuna seslendi.

Gavin, Bayan Grady'nin oturduğu masadan bir maske aldı ve yakışıklı yüz hatlarının üzerine bağladı, bunu yaparken de gülümsüyordu. Açıklarken sesi ozansı bir ürkütücülüğe büründü. "Hristiyanlar gelmeden önce biz İskoçlar yılın iki yarısını aydınlık yarı ve karanlık yarı olarak geçirirdik. Aydınlık yarı yaşayanlara aittir. Karanlık yarı ise ölümlere ve Öteki Dünya'nın sakinlerine aittir."

"Öyle mi?" Mena etrafına baktı, siyah pelerinli ve boyalı tenli insanların yüzlerine koyu renk maskeler takmasını izledi. Londra'daki bir baloya uygun elbiseler ve basit ev kıyafetleri, kalça eşarpları ve tuhaf mücevherlerle egzotik hale getirilmişti. "Dur tahmin edeyim, Samhain yılın karanlık yarısına işaret ediyor."

Tuhaf boru ve davul sesleri, başı ve sonu belli olmayan karanlık bir ritmik makaraya başladı. Daha fazla bira, viski ve diğer içkiler akıyor ve festivale pervasızca bir tür kıyamet çılgınlığı katıyordu. Bazı hanımlar korselerinden tamamen kurtulmuş, omuzlarından sarkan ve bağısız göğüslerini zar zor örten kombinezonlarıyla ateşin etrafında dans ediyorlardı.

Kimse skandala uğramış gibi görünmüyordu, bu yüzden Mena da öyle olmamaya karar verdi. Herkesin taktığı birbirine uyan siyah maskeler, olaya bir miktar anonimlik ve dolayısıyla böylesine tuhaf bir davranışa bir tür hınzırca rıza kazandırdı.

"Zeki kız," diye mırıldandı Gavin, sihirli bir şekilde iki bardak elma şarabı daha aldı ve birini kızın elindeki neredeyse boş olanla değiştirdi. "Samhain kelime anlamıyla 'yazın sonu' demektir. Yarın, 1 Kasım, bizim geleneksel Yeni Yılımız. Burada, Yaylalar'da sınırlara ve geçişlere karşı hem temkinli hem de saygılıyızdır. Köprüler, klan sınırları, kavşaklar, eşikler, bunlar bizim kutsal yerlerimizdir. Öteki Dünya'dan gelenlerin oyalanma eğiliminde olduğu yerler. Aynı şekilde alacakaranlık, şafak, Samhain ve Beltaine, yılın eşikleri, bizim en mistik ve genellikle en tehlikeli zamanlarımızdır."

Mena ona uzattığı maskeyi kabul etti ve kurdeleleriyle oynadı. "Bu zamanları onlardan korktuğunuz için mi kutluyorsunuz?" diye değerlendirdi.

"Aynen öyle." Sırıttı, şehvetli dudaklarının üzerindeki siyah maske bu etkiyi biraz hortlağa çevirdi. "Gece yarısı geldiğinde kendimizi korktuğumuz şeye dönüştürürüz ve yarın yokmuş gibi içer, dans eder ve çapkınlık yaparız. Bunu hayaletleri, iblisleri, perileri ve cadıları bizimle oynaşmaya davet etmek için yaparız, en güçlü oldukları anda büyülerini bize karşı kullanmamalarını umarız. *Bu, arada* kalmışlığın zamanıdır."

Çiftçiler, çiftlik sahipleri, sütanneler, toprak sahipleri ve lairdler gizemli İskoç "Öteki Dünyası "nın kara maskeli görünümüne bürünürken Mena'nın içinden lezzetli bir beklenti ürpertisi geçti. Tüm nimetlerin ve tüm talihsizliklerin doğduğu ve bu nedenle şeytanın bu gecenin sonuçlarını alabileceği yer.

Elma şarabının şüpheli içeriğinden ılıklaşan Mena, kalabalığın içinde dalgalanıyormuş gibi görünen baş döndürücü, umursamaz ruha teslim oldu ve Gavin'in maskesini gözlerine yapıştırmasına yardım etmesine izin verdi.

"Hiç makara biliyor musun, genç kız?" Gavin, şenlik ateşinin etrafında dans etmeye başlayan eğlence çemberinin kenarına ulaştıklarında sordu.

Mena sıırıttı. "Ben hiç makara biliyor muyum?" diye alay etti, hızlı ve neşeli müziğe ayak parmaklarını vurarak eşlik etti. "*Lütfen*, ben Hampshire'lıyım. Makarayı biz icat ettik."

"Dorset'ten geldiğini söylediğini sanıyordum," diye araya girdi maskeli bir şenlikçi; kızıl sakalı ve hüzünlü gülümsemesinden kâhya Russell olduğu anlaşılıyordu.

Mena neredeyse elindeki elma şarabı bardağını düşürüyordu, yaptığı hata yüzünden yüzü kızarmıştı. "Doğru, yaptım," diye nefes aldı, toparlanmak için el yordamıyla bir yol arıyordu.

İri memeli genç bir kadın, aşırı hevesli partnerinin kollarından fırlayarak Gavin'e çarptı ve içkisinin gömleğine sıçramasına neden oldu. Bir dizi bulanık özür dileyerek kıkırdayan kadın, ellerini Gavin'in kaslı gövdesini örten yelekten aşağıya doğru gezdirdi ve yüzsüz bir parmağını Gavin'in etekli beline asılı sporranının kemerinde gezdirdi.

"Her şey affedildi, genç kız, inan bana," diye mırıldandı Gavin, açık bir imayla dolu ipeksi bir tonlamayla.

"Fikrini değiştirirsen gel beni bul." Bu daveti neredeyse şarkı gibi söylüyordu. "Sana telafi edeceğim." Mena onu dudaklarından öperken, bir yandan da dengesiz partnerinin elini tuttu ve Russell ile Gavin'i kıkırdayarak, Mena'yı ise şaşkınlık içinde bırakarak onu sallamasına izin verdi.

Mena hayretle, "Az önce sana evlenme teklif ettiğine inanıyorum," dedi. "Haklı olduğuna inanıyorum." Russell neşeyle güldü.

"Ve seni öptü, kocasının ve her şeyin önünde!" diye haykırdı. "Seni dışarı çağırmamasına çok şaşırdım."

Gavin'in kahkahası Russell'inkine karışarak sıcak, erkeksi bir ses yarattı. "Och, lass, bu onun kocası değil, o orada." İçkisiyle ormanın kenarını işaret etti; orada kısa boylu ama geniş, sarı saçlı bir adam uzun boylu bir kadını ağaca yaslamış, Andrew'un Penny Dreadful'larından fırlamış bir yaratık gibi kadının boynuyla ziyafet çekiyordu.

Mena'nın söyleyebildiği tek şey "Tanrım," oldu.

"Endişelenme, genç kız." Gavin eğilip kulağına bir şeyler mırıldanarak teninde hoş bir ürperti yarattı. "Hayır

İnsan Samhain'de evlendiklerini hatırlıyor ve Beltaine daha da kötü."

"Tanrılar bu çökmekte olan bereket tatilini kutsasın." Russell gürleyerek kadehini kaldırdı ve Gavin de onu neşeli bir *slàinte mhath* tezahüratıyla karşıladı.

Yapacak başka bir şey olmadığı için Mena kadehini onlarinkine dokundurdu ve derin derin içti, ancak laird'in kalabalığın arasında olmadığı düşüncesi moralini bozdu.

Maskeli ve pelerinli olsun ya da olmasın, açıkça belli olurdu ve uzun boylu, geniş formu dikkat çekici bir şekilde yoktu. Acaba bayram tatilinden yararlanmak için biriyle birlikte ormana mı sürüklenmişti?

İstekli bir fahişenin kalçalarının *arasında* mı?

Yasak düşünce kaşlarını şaşırtıcı bir hoşnutsuzlukla birbirine yaklaştırdı.

"Bana bir makara öğretmek ister misin, İngiliz?" Gavin sordu, yeşil gözleri maskesinin arkasından muziplikle parlıyordu. "Hampshire, Dorset ya da her nereliysen?"

Mena elini Gavin'in uzattığı elinin üzerine koydu, onun elinin Liam'ın elinin tuttuğu yerlerde farkındalık heyecanı yaratmadığını ve bu yüzden onunla dans etmenin daha güvenli olduğunu düşündü. İzin verilebilir. Diğer herkes içiyor, dans ediyor, flört ediyor ve... devam ediyorsa, neden o da katılmasındı? Cadı saati neredeyse gelmişti ve saat ne kadar geç olursa, akşam o kadar sefahate batmış gibi görünüyordu.

Ve eğer kimse Samhain'de, burada, Yaylalar'da evlendiklerini hatırlamazsa, o da hatırlamayacaktı.

* * *

Dans eden gulyabani İskoçyalıların çevresini kolaçan eden Liam için Mena'yı kalabalık içinde bulmak hiç de zor olmadı. Kadın çok netti. Parıldayan kumral saçları sade bir şekilde toplanmıştı ama şimdi darmadağınikti. Saçının ön kısmı hâlâ sağlamdı ama

Geriye kalanlar sırtından aşığı yuvarlanıyor, gevşek parlak bukeler halinde neredeyse beline kadar uzanıyordu. Korse yerine geçen siyah dantel parçasının üzerine geçirilmiş zümrüt saten kurdelelerden ateş ışığı parlıyordu. Ateşin etrafında kırk kişilik bir çemberin içinde dans ederken kaymaktaşıdan göğüsleri altın ışığıyla parlıyordu; her iki tarafta bir adam ona adımları öğretirken dikkatini çekmek için yarışlıyordu.

Çocukları haklıydı, o çok güzel bir dansçıydı.

Tökezlediğinde neşeyle gülüyordu; gırtlaktan gelen, neşeli sesi etrafındaki erkeklerin şehvetli gülümsemelerine neden oluyordu. Elleri, ayağı kalkmasına yardımcı olurken ellerinin uzanabildiğı her yere gitti.

Kadının erkeksi ilgiden zevk almasını izlerken midesine işkence dolu kara hançerler saplandı. Tatlı, düzgün mürebbiyesinin vücudunu bir succubus'un tüm görkemli zarafetiyle hareket ettirebileceğı kimin aklına gelirdi?

Buradaki önemli kelime *onun*.

Ona, klanına, onu sahiplenmek istediğini yeterince açık bir şekilde ifade etmemiş miydi?

Gözlerini onun şehvetli vücuduna dikmiş, ateş ışığının kenarlarında geziniyor, onun zıplayan, gülen formunu takip ediyor ve ateşin parıltısının saçlarını renklendirmesini izliyordu.

Gavin arkasından gelip çemberi yararak Mena'nın elini tuttu ve sanki büyülenmiş gibi ona gülümsedi. Mena'nın gülümsemesi de onu onaylamak için başını çevirdiğinde aynı derecede parlaktı. Çember kırıldı ve herkes bir eş kaptı, çünkü makaranın en canlı kısmında çiftler dönüyordu, vücutları sadece uçan ayaklarına ayak uydurmayı başarıyordu.

Kanı kulaklarına hücum etti ve kardeşini öldürme ve onu lüks saçlarından tutup eve sürüklenme fikrini bastırmak zorunda kaldı.

Bu aydınlanma çağıydı ve modern kadın daha ustaca bir baştan çıkarma gerektiriyordu.

Ona kur yapılması gerekiyordu.

Kampın eteklerinde pusuya yatan Liam masadan bir maske kaptı ve gözlerine tutturdu, müzisyenlere doğru ilerlerken burnunun köprüsüne yaslanmasına izin verdi. Bir kavalcı, bir davulcu ve iki kemancı neredeyse karanlıkta çalışıyor, enstrümanlarını ateşin sıcaklığına fazla yaklaştırmamaya dikkat ediyorlardı. Başını onlara doğru eğerek bir sonraki dans için istekte bulundu ve ardından makara bitene kadar beklemeye başladı.

Hâlâ pelerin ya da gömlek giymiyor, tenindeki kadim wode ile boyanmış rünleri gururla sergiliyordu. Kendini bir Druid gibi hissediyordu. Eşini almak üzere olan efsanevi Geyik Kral gibi.

Enstrümanlardan baş döndürücü makaranın yerini alan yavaş, kıvranan vals yükselirken kalabalık onun için dağıldı. Mena'nın arkasından uzanıp elini omzuna koyduğunda klanı fısıldayarak haykırdı.

Ona döndü ve parlak gülümsemesi soldu, sonra da durakladı.

"Bu dansı bana lütfeder *misiniz* leydim?" Bir müridin ustasına gösterdiği tüm hürmetle onun önünde eğildi.

Ya da metres, bu durumda.

Kızın gözlerindeki sonsuz genişleme, sahiplenme kelimesine yaptığı pek de ince olmayan vurguyu fark etmediğini gösteriyordu.

Gittikçe sarhoşlaşan ve neşelenen kalabalık olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnut kaldı, bağırıp çağırdı ve neredeyse kollarına itilene kadar onu ileri doğru itti.

"Nasıl reddedebileceğimi anlamıyorum," diye mırıldandı.

Liam'ın vücudu da Liam'inki gibi birçok heyecan verici noktada birleşince gerildi. Sıcak teninin o cehennem elbisesine değdiği her yer farkındalıkla titreşiyordu. Kadının inanılmaz göğüslerinin uçları göğsünün hemen altına sürtünüyordu. Kalçaları adamın kalçalarına bastırıyor, eteklerinin arasında adamın eteğinin kıvrımları birbirine karışıyordu.

Onun elini kavrayan adam, diğer elini beline dolayarak sırtının alt kısmını kapladı ve onu kendine yaklaştırdı. Adam bu kadar uzun boylu olmasaydı kalça kalçaya olacaktı, ama yine de kız onun kollarına sanki onlar için yaratılmış

gibi oturdu. Onun

Her cömert kıvrım ve dramatik eğim, kendi vücudunun çıkıntılı açılarını ve sert kabarıklıklarını ortaya çıkarıyordu.

Ritmik adımlara başladılar, bedenleri sorunsuzca hareket ediyordu, her ne kadar onu biraz daha dengesizleştirdiğini söyleyebilse de. Kızın eli, adamın kolunun çıplak teni üzerinde konmak istemeyen bir kelebeğin kanatları gibi çırpınıyordu.

Birkaç kez sinirli bir şekilde yutkunduktan sonra sordu: "Gömlek giymeniz gerekmez mi lordum? Bu hiç hoş görünmüyor."

Boğazından karanlık bir kıkırdama döküldü. Her zaman düzgün bir genç kız olan büyüleyici Bayan Philomena Lockhart. "Etrafına bir bak, kadın," diye meydan okudu. "Yarı çıplak bir markiyle dans etmek şu anda olan en yakışsız şey."

Adam onu yavaş ve dalgalı bir dansa yönlendirirken, kadın önce diğer çiftlere, sonra da çadır kentin çevresine ve hatta daha hedonist hareketlerin gölgeleri kıvranan formlar ve şüpheli seslerle doldurduğu ormanın ötesine baktı.

Dikkati dağılınca tökezledi ve Liam bu fırsatı kullanarak onu vücuduna yasladı, daha sıkı kendine çekti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu soluk soluğa, aralarındaki saygılı mesafeyi yeniden kazanmaya çalışırken.

"Sadece ayak parmaklarına dikkat ediyorum, genç kız," diye cevap verdi Liam sahte bir masumiyetle, onun rahatsızlığından olması gerekenden daha fazla keyif alıyordu. "Bazen sakar bir dev oluyorum ve sana zarar verebilirim."

"Beni asla incitmeyeceğini biliyorum," dedi uzun kirpikleriyle bakışlarını kapatarak.

"Beni olduğumdan daha iyi bir dansçı sanıyorsun," diye şaka yaptı.

"Hayır." Bu kelime bir ağıt gibi geliyordu ve onun havayı yumuşatma çabalarına rağmen henüz onun kollarında rahatlamamıştı. "*Beni* olduğumdan daha iyi görüyorsun..." Sesi titredi ve arkasını dönecekmiş gibi yaptı. "Lütfen beni bağışlayın, lordum, ama sanırım akşam için emekli olma vaktim geldi."

Liam onu daha sıkı tutarak kaçmasına izin vermedi. "Benden kaçma, Mena." Adının dilindeki samimiyeti en iyi viskiden bile daha tatlıydı. "Bundan kaçma. Bizden kaçma."

"Biz diye bir şey yok," diye tısladı. "Şimdi lütfen, olay çıkmadan gitmeme izin verin, size yalvarıyorum."

"Önce beni dinleyeceksin, kadın," diye emretti. Kadın ilk kez emre itaat etti ama kaşları isyankâr bir çatıklıkla birbirine çarparak adamın köprücük kemiğine doğru yöneldi.

İçinden geldiği gibi konuşurken sözlerini yumuşattı. "Söylediklerimde ciddiydim, Ravencroft'un senin sığınağın olmasını istiyorum." Sesini ve ellerini nazik tuttu, ancak onu kavrayışı kırılmazdı. "Bu taşlar. Her zaman burada olacaklar. Onlar klanımız. Güçleri ve bütünlükleri var ve sayısız düşmanın silahlarına dayandılar. Burası bir hayat kurmak için bir yer, Mena. Ve bu gece yeni başlangıçların gecesi."

"Benim için yeni başlangıçlar yok," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, onu duymak için zorlanması gerekti. "Sen ya da bir başkası zarar görmeden önce buna bir son verirsen senin için de, ikimiz için de daha iyi olur."

"Sen emredinceye kadar durmayacağım genç kız, muhtemelen o zaman bile durmayacağım," diye itiraf etti ve onu tahrik olmuş bedenine daha sıkı bastırdı. Ona karşı arzusunun nabzını hissetmesine izin verdi. "Bana *bunu* istemediğini söyle. Tanıştığımız ilk günden beri aramızda kopan bu fırtınayı hissetmediğini söyle. Bir parçan bunun kaçınılmaz olduğunu bilmiyordu. Seni ilk gördüğüm andan beri kaderimin seni burada, sislerin içinde sahiplenmek olduğunu biliyordum. Ve beni almalısın, Mena... her şeyimi. Kendine ait taleplerde bulunmalısın. Sana sunmaya hazır olduğum zevki talep et."

Onun sözleri karşısında vücudu titredi. Kasları sıkıştı ve elbisesinin içinde şişmiş gibi göründü. Eli, adamın koluna geçici olarak dayanmaktan, kendini dik tutmak istercesine umutsuzca kavramaya geçti.

Yüzünü onunkine çevirdiğinde, yeşim taşı gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu. Bu kasvetli umutsuzluk onu şaşırtmış ve hayrete düşürmüştü. Sözlerinin yaratmasını beklediği etki kesinlikle bu değildi.

"Sana duygularını değiştirebilecek bir şey itiraf etmeliyim." Tehditkâr gözyaşları sesini daha da alçalttı ve Liam onu dansçılardan ve müzisyenlerden uzaklaştırarak iki boş fıçı ve sayısız boş kadehle dolu ıssız bir masanın yanındaki gölgelere yerleştirdi.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok-"

"Bir adam vardı," dedi hararetle. "Londra'da, o-"

Liam tek bir sert parmağını kızın dudaklarındaki olgun çıkıntılara bastırdı. "Bunu biliyorum," diye yatıştırdı.

Boynunu çevirdi ve yüzünü onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Hayır, *bilmiyorsun*. Bilmen mümkün değil. O *çoktan hak* iddia etti, anlamıyor musun? Beni incitti Liam, ama beni zorlamadı. Ona izin verdim. *Mecburdum*. Bedenime, ruhuma öyle şeyler yaptı ki beni tamamen değiştirdi."

Liam'ın içindeki şeytan yükseldi ve onunla savaşmak için elinden geleni yaptı. "Bana onun adını ver, ben de onun kanlı, parçalanmış cesedini ayaklarının dibinde göreyim."

Başını iki yana salladı ve adamın yüz hatlarında birikmiş olması gereken öfkeye karşı bir adım geri çekildi. "Hayır. *Hayır, anlamıyor musun?* Tek kaçış yolum, olduğumdan farklı biri olmak. Bir sırrım olduğunu *biliyorsun*. Korkunç bir sır. Derinliğini hayal bile edemezsin. Kapsamını. Kim olduğumu bilmiyorsun... neye dönüştüğümü. Sana söylemek benim sonum olur." Son sözleri kırık bir sesle kaçtı.

Ona doğru uzandı, onu kendine çekti. Onun işkence dolu düşüncelerindeki her kötü anıyı silmek istiyordu. Sahip olduğu her korkuyu hafifletmek ve tüm ejderhalarını yok etmek istiyordu. Ona böylesine acı ve utanç veren bu adamı yok etmek istiyordu. Keşke kadın ona bunu yapabilmesi için gerekli araçları verseydi.

İlk içgüdüğü olan savaşı gidemeyeceğı için, bunun yerine ona bir nebze huzur vermeye çalıştı. "Benim de kendime ait sırlarım var genç kız. Korkunç sırlar. Sonunda beni lanetleyecek türden. Sırlarımızı ait oldukları yerde, geçmişte bırakalım ve bu anı yaşayalım. Yarın yarındır, dün dündür. Ama bu gece. Bu gece bizim için."

Sanki tanımadığı bir yüzmüş gibi onun gözlerini aradı. "O gün şapelde ne konuştuğumuzu hatırlamıyor musun? Geçmiş sadece geçmiş değildir. Bizimle kalır, bizi biz yapar. Bu gece işlediğimiz günahların hesabını gün ışığında vermek zorunda kalacağız."

Elini uzattı ve parmak eklemlerini yanağının yumuşaklığına, eskiden çirkin morluğunun olduğu yerin hemen altına sürttü. "Geçmişin taşta kazınmış olduğunu söylerler," diye mırıldandı. "Ama sen beni öyle olmadığına inandırdın. Bu sadece sis ve aynalar, genç kız. Zaman geçtikçe bulanıklaşır, belirsizleşir ve acılarımızı geride bırakmayı öğrenebiliriz."

"Ama bazı şeyler kalıcıdır, değil mi?" diye sordu acı acı. "Torf dumanının keskin kokusu gibi. Yaptığın seçimler... kaçmanın imkansız olduğu o kadar çok şey var ki."

"Bir keresinde bana kötülüğün kendini hafif gösterebileceğini söylemiştin. İyilik de aynısını yapabilir." Ona doğru eğildi, vücudunu masaya yasladı ve yanağını onun yanağına bastırarak onu kendine yaklaştırdı. "Bana iyi bir adam olma özlemi veriyorsun. Karanlıkta bile kurtuluşun nasıl bulunabileceğini sana göstermeme izin ver, genç kız. Seni sevmeme izin vermeden yarının tüm tehlikeli bilinmezlikleriyle birlikte doğmasına izin verme. Çünkü böyle dost yıldızların altında günah olmaz."

Çıplak tenine düşen bir damla gözyaşı, göğsünün oluklarına doğru akarken onu haşladı. "Sana ne anlatmaya çalıştığımı anlamıyor musun? Ben *bakire* değilim."

"Sus, genç kız," diyerek onu yatıştırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Çünkü ben de kendime ait bir itirafı paylaşacağım." Başını onunkine doğru eğdi, sıcak nefesi kulağına çarptı. "Ben de değilim."

Verdiği cevabın bariz saçmalığıyla ilgili bir şey küçük bir kahkaha hıçkırığına neden oldu. Mena'nın üstünde, içinde başka bir adam olduğu düşüncesi, sahiplenme içgüdüsünü öyle bir sıkılaştırmıştı ki, bu ağırlığın altında ezileceğini düşünmüştü. Ve yine de...

"Bu seni istediğim gerçeğiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez," dedi ona. "Ben kadınlarını imkansız bir iffet standardına tabi tutan bir adam değilim. Burada, Highlands'de bizim tarzımız bu değil. Burası el düğümlerinin ve balık kadınlarının yeridir, hayatlarımızı bağlamadan önce arzumuzdan emin olmak isteriz." Geri çekildi ve birkaç parmağıyla kararsız çenesini kendisine doğru kaldırdı.

"Gözlerimin içine bak ve vücudunun beni çağırmadığını söyle. Beni istemediğini söyle."

Gözleri porselen teninde ıslıl ıslıl parlıyordu. "Yapamam."

"O zaman beş dakika içinde kuzey ormanına git. Birlikte gittiğimiz anlaşılmasın diye birkaç dakika bekleyeceğim ve sonra seni bulacağım." Onu sadece bulmakla kalmayacak, ona öyle bir zevkle saldıracaktı ki, başka herhangi bir erkeğin anısını aklından silecekti.

Kalıcı olarak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Highland ormanları her gece mistik bir yerdi ama Mena için Samhain ayrı bir rüya niteliği kazanmıştı. Denizden süzülen yanardöner bir sis ormanın yumuşak zeminine çökmüştü. Ay ışığının ve doğanın açıklanamaz bir gücünün ürkütücü bir mavi tonuna dönüştürdüğü yoğun sis, tınlı tuzlu su ve yaprak dökmeyen ağaçların kokusunu taşıyordu.

Mena, çalılıkların en sık yerlerinden geçerken etekleri buharı dağıtıyor ve nerede durması gerektiğini merak ediyordu.

Ve onun için gelmesini bekle.

Yüce Tanrım, ne yapıyordu? Liam'ın karanlık gözlerinin derinliklerine bakmak ve orada yanarken gördüğü arzusun içinde boğulmak yeterince kolaydı. Onun kokusunun kendisini uyandırmasına ve sarhoş etmesine izin vermek. Sabun, viski, sonbahar baharatları ve ona özgü o erkeksi öz. Ona güvende olduğunu söyleyen koku.

Ya da olmadığını.

Her neyse, o kokuyu biliyordu -ruhu biliyordu- ve sanki bir anıyı vücudunun en küçük liflerinde tutabilirmiş gibi, bir nefes alabilirmiş gibi onu derin derin içine çekmişti.

Onun gibi bir adamın onu nasıl bu kadar kolay, bu kadar kesin bir şekilde baştan çıkarabildiğine hâlâ hayret ediyordu. O bir muammaydı. Bir adam

çok mantıklı ve bir iblisin öfkesine sahip. Korkutucu bir geçmişİ olan iyi bir adam. Barış isteyen vahşİ bir adam.

Onu çeken de bu paradokstu. O bir bilmeceydi, bir karmaşaydı, anlamadığı ve ona hiç benzemeyen ama kendi tarzında onunla aynı sonuçlara varan biriydi. Birçok şey hakkında.

Bu kadar uyumsuz olmaları onu endişelendiriyordu.

Birbirleri için bu kadar mükemmel olmaları onu şaşırtmıştı.

Liam geçmişindeki günahlar yüzünden kendinden nefret eden bir kahramandı, Liam ise gizli bir utancı olan bir mülteci. Birbirlerinin kollarında kurtuluş bulmaları ne kadar da uygun.

Ve tutku, insan bunu unutamaz.

Hiç bu kadar tutkulu bir adam tanımamıştı. Bu kadar büyük bir ihtiyaçla doluydu. Hiç bu kadar ateşli, hararetli bir ilginin nesnesi olmamıştı. Mena havadaki soğuktan çok onun dokunuşunun hatırasıyla ürperdi. Bazı kadınsı içgüdüler, ona şimdiye kadar gösterdiği tutkunun sadece kaynayan bir volkanın yüzeyi olduğunu fısıldıyordu. Basınç artıyor, kaynıyor ve patlama noktasına gelene kadar aralarındaki havayı çalkalıyordu. Artık onu zapt etmek mümkün değildi.

İnkâr etmek yok. Acımasızdı, İblis İskoçyalı. Ona karşı konulamazdı. Caydırılmazdı. Ve Mena yorgundu. Öyle ki kemikleri bile sadece bedenini değil, ruhunda taşıdığı ağırlığı taşımaktan yorulmuştu. Onu istemiyormuş gibi davranmaktan, sabah olabileceklerden korkmaktan yorulmuştu. Ve hepsinden önemlisi, yalnız ve korkmuş olmaktan yorulmuştu.

Liam Mackenzie'ye teslim olma kararından pişmanlık duyacağı bir an olacaktı. Ama bu gece o gece değildi ve bu an da o an değildi.

Mena küçük bir açıklığa rastladı. İçine doğru sürüklenirken, yumuşak yosunlar botlarını yastıklayarak ayak seslerini bastırdı. Uzun boylu bir adam boyundaki bir kaya

İki kısa, iri taş öyle bir şekilde dizilmişti ki Mena'ya Büyük Salon duvar halılarından birinde gördüğü bir sunağı hatırlattı.

Burası o yerdı.

Ay ışığı küçük vadinin üzerine süzülüyor, masmavi büyüsunü alanın büyülu atmosferine katıyordu. Mena kendini, talepkâr bir tanrının ellerinde kaderiyle buluşmaya götürülen kurbanlık bakire gibi hissediyordu. Sunak, kendini bir adak haline getirmek için mükemmel bir yer olabilirdi.

Bakire ya da değil.

Çünkü eğer yeryüzünde bir pagan tanrısı dolaşsaydı, kesinlikle Liam Mackenzie'nin şeklini alırdı.

Bir beklenti dalgası onu yakaladı, ardından bir endişe ürpertisi geldi ve sis yanıt verir gibi oldu, sanki ondan çok daha büyük ve güçlü bir form tarafından dağıtılmış gibi dönüyordu. Adı dudaklarından boğuk bir fısıltıyla döküldü ve müstakbel sevgilisi Liam'ı selamlamak için döndü.

Kırmızı gözler, korkunç bir şekilde çirkinleşmiş bir yüzden ona bakıyordu, tiksinti de dehşet kadar ani bir şekilde yükseldi. Her iki tepki de boğazını bir çığlığa karşı kapattı.

Brollachan.

Bu kez kukuleta takmıyordu, yüzündeki dehşeti örtecek bir pelerin de yoktu. Yaratığın gözlerinin arasındaki köprünün altındaki iki karanlık yarığı koruyacak bir burnu yoktu. Başının sağ tarafından aşağıya parıldayan bir et ağı damlıyordu. Sol tarafı garip bir şekilde düzdü, sanki sonsuza kadar bir tarafa yatmış ve derisi bir süre sonra o yönde erimeye karar vermiş gibiydi.

"Uyarımı dikkate almamış olman ne kadar üzücü, genç kız," diye tısladı iblis, gerçekten kapanamayan ve dolayısıyla bu ayrımı hak etmeyen dudaklarının arkasından. "Korkarım artık çok geç.

İblis onu yakaladı ve korku çığlığı, onu etrafında döndürüp boynunu yana doğru çekerken acı çığlığına dönüştü. Kadının sırtını göğsüne bastırırken, bir kolunu acımasızca arkasından büktü.

"İstediğin kadar çığlık at, genç kız," diye tısladı, kolunu omzunu acıtacak kadar sert çekerken boğazından umutsuz bir ses daha çıkardı. "Çığlıkların bu gece tam da onun duymak istediği şey. Biz de İblis İskoçyalı'yı memnun etmeliyiz, değil mi?" Kulağına gelen metalik bir gıcırta en az çığlıklar kadar yüksekti. Mena bu sesin ne anlama geldiğini daha adamın kınından çıkarılmış hançerinin öpücüğünü boynunun altında hissetmeden anlamıştı.

Geldiğinden beri Ravencroft Keep'in gölgelerinde dolaşan hayaletin çok sert, çok gerçek bedenine karşı donup kaldığında, içinden geçen soğuk dehşete saçma bir soru nüfuz etti.

Bir iblisin bıçağa ne ihtiyacı olabilir ki?

Mena artık onun çığlık atmasını, Liam'ı çağırmasını istediğini bildiği için dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın kolunu tutuşu onu hareketsiz kılmıyordu ama boğazının altında tuttuğu hançer ucu kesinlikle hareketsiz kılıyordu.

Ona bakmak zorunda kalmamasını, onun korkunç yüz hatlarının bu dünyada gördüğü son şey olmamasını bir merhamet olarak görüyordu.

"Benim için gelmiyor," diye yalan söyledi, sesinin bu kadar küçük ve korkmuş çıkmasından nefret ediyordu. "Yanılıyorsunuz. O festivalde kaldı."

Mena'ya onun kim olduğunu doğrulayan karanlık bir kıkırdamaydı. Kaba, yakıcı, hırpalayıcı bir erkeklikle dolu ve mizahtan yoksun. Bu dünyada sadece üç erkek daha böyle bir ses çıkarmıştı.

Liam Mackenzie, Gavin St. James ve Dorian Blackwell.

Kardeşler.

"*Hamish,*" diye fısıldadı Mena. "Yaşıyor musun?"

"Ve sen zeki birisin." Yılan gibi başını, yüzünün ortasındaki acınası yarıklardan gelen hafif hava ısığını duyabileceği şekilde eğdi. "Gerçi *bunu* bir hayat olarak görüyorsan sandığın kadar zeki değilsin."

Boğazına dayanan bıçak akşamın soğuğunu yayıyor, paradoksal bir şekilde yumuşak, hassas teni yakıyordu.

boğazından. Mena dehşete kapılmıştı ama garip bir şekilde kendini bağımsız hissediyordu. Buz banyolarını utandıran soğuk bir ürperti üzerine çökmüştü ama buzdan parmaklar zihnini ele geçirmek yerine onu bir şekilde özgürleştirmişti.

Daha önce de şiddetten kurtulmuştu. Vurulmuş, tehdit edilmiş, boğulmuş ve terörize edilmişti. Her nasılsa, tüm bunlara rağmen, tehlikeli bir durumda aklını korumayı öğrenmişti. Düşüncelerini bulandırmakla tehdit eden korku ve acının içinden geçmeyi ve bunun yerine bilgi nebulasından bir şeyler koparmayı.

Yeni keşfettiği gücü bu durumda paha biçilemez olacaktı.

Mena onun gerçek avı olmadığını, bir amaç için araç olduğunu biliyordu. Bu da onun kurtuluşu olabilirdi, tabii onun için işe yaramaz olduğunu kanıtlamazsa. Önce onun amacının ne olduğunu öğrenmeli, sonra da bir plan yapmalıydı.

"O gece rüyamda seni gördüğümü sandım." Bu anı onu ürpertti ve onu uzak tutmak için omurgasını düzeltmek zorunda kaldı. "Yatak odamda mıydın?"

"O zaman seni uyarmaya çalışmıştım, kadın," diye onayladı. "Sana kaçmanı söyledim. Almam gereken bir intikam vardı ve sen yoluma çıkmıştın. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Mena, "Yine de öyle olmak zorunda değil," diye araya girdi. "O gece Liam'ın sana bir söz verdiğini söylemiştin. Sana borçlu olduğunu hissettin."

"Bana borçlu," diye ısrar etti Hamish, boynuna yaptığı baskı artarken bıçak çenesinin hemen altındaki yumuşak deriyi ısıırıyordu.

"Ne?" Bu soru ona bile tiz ve çaresiz gelmişti. "Sana ne söz verdi? Vereceğinden eminim, sözünün eri bir adamdır."

Ayın zayıf erişiminin ötesindeki ormanda bir çatırtı duyuldu. Bir ağaç dalının kırılması olabilir mi?

Mena'nın kalbi sıkışmıştı. Bu Liam olabilir miydi? Onun uğursuz yüz hatlarını görmeyi hem arzuluyor hem de korkuyordu.

Hamish de duymuştu.

"Orada olduğunu biliyorum kardeşim." Bu korkunç, neredeyse güzel kahkaha etraflarındaki havayı titreştirdi ve dizlerinin üzerinden yükselen ve onları yutmak istercesine uyluklarına doğru ilerleyen sisleri bile rahatsız ediyor gibiydi.

"Senin kadın seni savunmakta ne kadar da aceleci," diye alay etti. "Merak ediyorum Bayan Lockhart, eğer onu benim gördüğüm gibi görseydiniz, hala onun hakkında bu kadar iyi düşünür müydünüz? Avının kanıyla yıkanmış, kendi öfkesiyle sarhoş, ayırım gözetmeyen katil. Şeytan İskoçyalı."

Ağaçların arasında bir gölge kımıldadı ve Hamish onu bir kalkan gibi geceye savurdu.

"Öne çıkarsan kanını dökerim!" diye seslendi, bıçağı ona daha da yaklaştırdı ve bu kez derisini sıyırdı. "Orada kal ve sırlarını dökeyim. Sen karar ver, Liam."

Adamın eli Mena'nın kolunu arkasından bıraktı ve mide bulandırıcı bir uyuşuklukla omurgasından yukarı doğru kaydı. Mena kıpırdamaya cesaret edemedi; boğazındaki bıçak onu mutlak bir tutsak haline getirmişti.

Adamın eli kızın boynunu yana doğru çekti, böylece kız artık önlerindeki ağaç sırasını değil, sadece batı denizine doğru inen mürekkep gibi karanlığı tarayabiliyordu.

"Sen karar ver!" Tekrar güldü, bu sefer manyakça. "Her iki şekilde de ölecek."

* * *

Mena'nın çılgılığı üzerine Liam sisin içine doğru alçaldı ve çizmesinden dirgenini çıkardı. Beklenen uyarılmanın sıcaklığıyla kaynayan kan, intikam arzusuyla anında kaynadı.

Yırtıcı içgüdüleri alevlendi ve düşmanının boğazını parçalamaya aç bir kurdun tüm zarif sinsiliğiyle ilerledi.

Ama döküleceği kan, paylaştığı kandı.

Hamish.

Liam ay ışığının aydınlattığı açıklıktan geçerken serseri ağaç dallarından eğildi ve sisin içinde yolunu buldu. O

İnanmayan gözlerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde çok sayıda dehşeti işledi.

Kardeşi, hayatta. Yaralı bir öfke ve intikam kütlesi. Mena elindeydi. Boğazına bir hançer dayamıştı.

Öfke tüm mantık ve düşünceyi boğmakla tehdit ediyordu. İlkel içgüdüler ona saldırmaması, ileri atılması ve canavardan geriye kemik ve katliamdan başka bir şey kalmayana dek kardeşini parçalaması için bağırıyordu.

Ama Mena bunu asla başaramayacaktı, Liam biliyordu. Hamish bıçağı olan bir dehşetti.

Neredeyse Liam'ın kendisi kadar iyi.

Cesaret edebildiği kadar yaklaşan Liam, Mena'nın hızlı bir değerlendirmesini yaptı. Ay ışığı saçlarını dökülmüş kan renginde koyu kırmızı dalgalara dönüştürmüştü. Porselen yüz hatları ruhani bir saflıkla parlıyordu. Sis ve karanlığın içinden yaralı olup olmadığını anlayamadı. Bir şey ona çılgılık attırmıştı ve sesinde acı vardı. Bu gerçek ona, mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şiddetle işkence ediyordu.

Konuşurken sesi dalgalanıyordu, ama sesinde bir sakinlik, kurtuluş için tüm umudunu bağladığı bir eşitlik vardı.

Doğuda bir yerde, bir dalın kırılma sesi ormanın içinde top patlaması gibi çınladı.

"Orada olduğunu biliyorum kardeşim!" Liam batıya, sesten uzağa doğru manevra yaparken Hamish çılgılık atmış, başının toplanan sis hizasından yukarı çıkmasına asla izin vermemişti.

Dirk elinde sağlam duruyordu, Hamish'inki kadar keskin ve ölümcüldü ama doğru zamanı bulana kadar işe yaramazdı. Hamish'i arkadan vurmayı deneyebilirdi ama o zaman Mena'yı gözden kaybedecek ve böylece ne zaman saldıracağını bilemeyecekti.

Sonra damarlarındaki kanı erimiş demirden buz parçalarına çeviren sözleri duydu.

"Her iki durumda da ölür."

Hamish'in onu serbest bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Yetişkin hayatında ilk kez, dehşet onu felç etmekle tehdit ediyordu. Neden Mena? Neden şimdi? Hamish hayatı boyunca ahlaken yozlaşmış bir adam olmuştu ama öyle olmak zorundaydı. Liam bunu her zaman biliyordu. O bir piçti, babalarından kan ve korkudan başka bir şey miras almayacak olan en büyük oğuldu.

Liam bir sonraki hamlesinin stratejisini mükemmel bir şekilde hesaplamak zorundaydı çünkü Mena onun günahlarının bir başka kurbanı olmadan önce ölmeliydi.

Liam, bir Türk kuklacıdan öğrendiği bir numarayı kullanarak sırtını yaşlı bir karaağacın gövdesine yasladı ve sesini çayıra doğru fırlatarak doğudaki ağaç hattından yükseliyormuş gibi görünmesini sağladı.

"Bırak onu Hamish," dedi. "Onun aramızdaki bu işle hiçbir ilgisi yok."

Hilesi başarılı oldu. Hamish'in boynu Liam'ın umduğu yöne doğru kırbaçlandı.

"İşimiz var Liam." Hamish onun adını sanki dilinde tükürmesi gereken çürümüş bir şeymiş gibi söyledi. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedi. Savaş alanında ölmen gerekiyordu. Ravencroft'u *bana* bırakacaktın."

"Denedim." Liam bu kez Hamish'in ona doğru dönmesini sağlamak umuduyla sesini daha da yükseltti.

Mena'nın boğazındaki bıçağı alabilmesi için kardeşinin dikkatini dağıtmaya çalışıyor olabilirdi ama aynı zamanda doğruyu da söylüyordu. Kaçınılmaz ölümünün ardından tazminat ödemek için her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamıştı.

Hamish, Ravencroft Keep'i ve içki imalathanesini devralacak ve Hamish öldüğünde Wester Ross toprakları Andrew için emanet olarak kalacaktı. Rhianna ve Andrew Londra'ya giderek, trajik bir şekilde hasta olan tek kızının çocuklarına çok düşkün olan yaşlı bir kadın olan anneanneleri Leydi Eloise Gleason ile yaşayacaklardı. Andrew marki olacak ve Londra'daki tüm mal varlığını elinde tutacaktı.

Ama Hamish o gemi patlamasında ölmüştü ya da herkes öyle sanıyordu ve Liam'ı yok etmenin çok zor olduğu kanıtlanmıştı. Pervasızlığı ona sadece zafer getirmişti.

"Senden nefret etmeleri gerekiyordu," diye tısladı Hamish. "Klanın senin *Brollachan* tarafından lanetlendiğini düşünüp sana sırt çevirmesi gerekiyordu. Ama tüm çabalarım rağmen, görünüşe göre gerçekten de şeytanla bir anlaşma yapmışsın."

Liam yüksek sesle, "Tarlalardaki yangın ve içki fabrikasında devrilen fıçı," diye fark etti. "O sen miydin?"

"Bir yağmur fırtınası ve biraz da şans sayesinde engellendi," diye tükürdü Hamish. "Ve arabanın Bealach na Bá'dan aşağı yırtık bir linçpinle yuvarlanmaması tam bir mucizeydi."

"Sırf intikam almak için masum insanları tehlikeye atıyorsun," diye hırladı Liam. Bunun bedelini ödeyecekti.

"Bu sözde İblis İskoçyalı'nın senin yararına kahramanlık yapmasına izin verme." Piç ağabeyi Mena'ya hitap ederken sesi neredeyse neşeli çıkıyordu. "Masum hayatlar ikimiz için de hiçbir zaman çok önemli olmadı. Bizler farklı tercihleri olan benzer yaratıklarız."

"Ben asla senin gibi olmadım." Liam'ın sert sesi ağaçların gölgesinde dağılmadan önce vadide yankılanıyordu.

"Saçma, babamın bana öğretmeyi ihmal ettiği ne kadar korkunç şey varsa, boşlukları sen doldurdun," dedi Hamish konuşurcasına. "Söylediğin şeyleri hatırlamıyor musun? Açık savaşın zayıf açısından etkili olduğunu, ama terörle yaptığımız savaşların bize daha da büyük sonuçlar kazandırdığını. Kişisel öldürmenin en tatmin edici şey olduğunu. Bana bir kemiği doğru kırarsan, kendi iskeletinde sekerek hissedebileceğin temiz, keskin bir ses çıkardığını öğrettin. Bana savaş alanında zafer kazanabileceğini ama gerçek bir rezillik için akşam yemeğinde ya da bir partide saldırman gerektiğini öğrettin. Ya da belki düşmanın çocuklarını yatırırken... Ya da... *sevişirken*." Hamish o iğrenç dişlerinin arkasından dişlerini gösterdi.

Biçimsiz dudaklar ve Mena'nın çıplak omzunu ısıracakmış gibi yaptı.

"Yanılıyorsun." Liam ses tonuna sızmak üzere olan çaresizlikle savaştı, kardeşinin yaralarının ve nefretinin hafızasını lekelediğine ikna olmuştu. "Kafan karışmış," diye olabildiğince sakın bir şekilde düzeltti. "Bu onun lütfuydu Lord Trenwyth. *Ben* savaş alanındaki iblis, o ise karanlığın içindeki hayaletti. Bu hep böyleydi."

"Collin Talmage, Trenwyth'in lanet olası Dükü." Hamish sisin içine tükürdü. "Buradan çıktıktan sonra o hesabı kapatacağım."

Liam kardeşinin ne demek istediğini merak edecek zaman bulamadı. Her düşüncesi, vücudundaki her molekül Mena'ya odaklanmıştı. Liam, "Bırak onu," diyerek kandırmak istemişti ama bu bir emir olarak ağzından kaçmıştı. "Benim hayatımı onunkiyle takas edeceğim. İstersen seni Trenwyth'e götürebilirim."

Hamish zafer kazanmış gibi alaycı bir ses çıkardı. "Kadınlara karşı bu ani zaafın neden?" diye alay etti. "Kendi babanı soğukkanlılıkla öldürebilir, bir fahişeyi ölesiye kırbaçlayabilirsin. Ama bir İngiliz fahişenin ölümünü izlemek seni yıkacak öyle mi?"

Liam kısa bir an için gözlerini kapattı, Mena'nın yüzündeki dehşet ve korku ifadesiyle yüzleşmeye cesaret edemiyordu. Tek *başına* bu bile onu yıkabilirdi. Onun kaybından sağ çıkamazdı. En azından insan olan kısmı. Liam bir şekilde onun kanını görmenin kendisini kırk yıldır dönüşmemeye çalıştığı canavara dönüştüreceğini biliyordu.

Yine de onun keskin soluğunu kaçırmamıştı, Hamish de öyle. Artık onun en karanlık sırlarını, ruhunun ebediyen lanetlenmesinin iki ana nedenini biliyordu.

Her şey Tessa McGrath ile başlamıştı ve baba katilliği onun ebedi kaderini belirlemişti.

Kendi babasını öldürmüş, kardeşini ölüme terk etmiş ve deli karısının kendi canına kıymasına çaresizce izin vermişti.

Ona en yakın olanları gerçekten yok etti.

Ama sevdiği kadının iblis lanetinin kurbanı olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

"Babam yaptığı şey yüzünden ölmeyi *hak etti*." Liam bu kez sesini yanlış yönlendirmeyi unutmuştu ve Hamish'in başı ona doğru döndü. "*Bizi yapmaya zorladığı şey için*."

* * *

Mena'nın sakinliği onu terk etmişti. Titreyen bir sıvı kemik ve donmuş kan yığınınına dönüşmüştü. Sadece boğazındaki bıçak ve arkasındaki canavar onu panik içinde bir su birikintisine dönüşmekten ve bataklık zemine gömülmekten alıkoyuyordu.

Liam aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu. Önce doğuda, sonra da hapsedilmiş bakışlarının batıya çevrildiği gölgelerde.

Onun için kendini sunmuştu. Mena'nın kalbi onun sesindeki coşkuyla kabardı. Bir parçası Hamish'in teklifi kabul etmesini diledi. Onu bir kenara atmasını. Ama kalbinin derinliklerinde, Liam'ın ölümünde bir parmağı olsaydı kendisiyle asla yaşayamayacağını biliyordu. Çocuklarının ona ihtiyacı vardı. Klanı ve akrabaları onun liderliğine güveniyordu.

Ancak o, sisin içinde kaybolabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı. Onu kilit altında tutan kişiden başka ailesi yoktu. Bir avuç insan onun trajedisinin yasını tutacak, sevdiklerine daha sıkı sarılacak ve sonra yollarına devam edecekti.

Hamish'in sözleri onu yaklaşan umutsuzluğundan çekip çıkardı.

Liam bir kadını kırbaçlamıştı... ve kendi kötü babasını öldürmüştü. *Yüce Tanrım*. Ona musallat olan şeyin iğrenç savaş suçları olduğunu düşünmüştü. Ya da Hamish'in ölüm koşulları. Ama hayır, Liam sadece kraliçe ve ülkesi adına insanları öldürmekle kalmamış, *cinayet de* işlemişti.

Onun cevabını düşünürken nefesi kesildi. Yaşlı Hamish Mackenzie, Liam'ın öfkesini çekecek ne yapmıştı?

"O bir taverna fahişesiydi Liam ve hizmetleri için ona cömertçe ödeme yapıldı." Hamish bıçağı boğazına dayamış olan elini neredeyse hareket ettirecekti.

sinirli bir hareket yaptı. Kendini hatırlayarak onu daha sıkı tuttu ve hançeri eskisinden daha tehlikeli bir yere yerleştirdi.

Mena inleyecekti ama en ufak bir yutkunmanın bile onu ucuna saplayacağından korkarak kendini tuttu.

"Bize yaptırdıklarını hiçbir para telafi edemez." Kendi dehşetinin sınırlarında bile Mena, Liam'ın sesindeki içi boş utanç için ağladı. Zavallı kız için ve İblis İskoçyalı'nın bile kelimelere dökemeyeceğı kadar korkunç olan aşağılanmalar için ağladı. Sıcak gözyaşları soğuk tenini haşladı ve soğuk bıçaktan aşağı aktı.

"Bizi adama dönüştürüyordu," diye tükürdü

Hamish. "Bizi canavara dönüştürüyordu."

"Neden onu ortadan kaldırmak zorunda hissettiğini hâlâ anlamıyorum," diye açıkladı Hamish. "Bir fahişeye gerçekten tecavüz edemezsin, değıl mi? Üstelik o zaman bile zayıftın. Bunu yapamazdın."

Bunu duymak Mena'nın gözlerinden süzülen neme bir de rahatlama gözyaşının katılmasına neden oldu.

"Cesedini Bryneloch Bataklığı'nda buldum." Liam'ın öfkesi temkinliliğinin önüne geçiyordu; sesindeki sıcaklıktan bunu anlayabiliyordu. "Onu sessiz kalması için öldürdüğünü biliyorsun, böylece klanı ona karşı kıskırtamayacaktı."

"Senin sorunun hep buydu Liam. Onun önemsiz hayatının büyük bir adamın ölümüne değıceğini düşünüyorsun."

"O kötü bir adamdı," diye hırladı Liam. "Masum insanları öldürdü. Kendi klanını."

Hamish bununla alay etti. "Bütün büyük adamlar kötü şeyler yapar." "Yanılıyorsun."

"Nereden bileceksin ki? Sen ne büyük bir adamsın ne de erdemli birisin. Ama iyiliklerinle de ünlü değılsin, değıl mi?"

Karanlık birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Hamish'in sataşması hedefine ulaşmıştı.

"Peki ya Dougan?" Liam'ın yumuşak, acı dolu sorusu aralarındaki mesafeyi zar zor aştı. "Babası kendi oğlunun ölüm emrini verdi."

"Dougan da en az bizim kadar canavardı. Bahse girerim daha da kötüydü. On beş yaşını görmeden lanet olası bir rahibi öldürdü."

Mena'nın kalbi kanadı. Liam'a onun hâlâ iyi bir adam olduğunu düşündüğünü söylemek istiyordu. Büyük bir adam. Babasının yaptığı tüm o kötü, ağza alınmayacak şeylerin hesabını vermesinden memnun olduğunu söylemek istedi. Tereddüt etti çünkü Hamish onu unutmuş gibi görünüyordu. Elini bırakmamıştı ama artık onun ölümüne odaklanmış gibi görünmüyordu.

"İnsan, sevgili kardeşim, babamızın piçlerine daha fazla sempati duyman gerektiğini düşünüyor." Gavin St. James, doğudan açıklığa girdiğinde hem Mena'yı hem de Hamish'i şaşırttı, istediğiniz gibi rahat görünüyordu. "Sen de onlardan biri olduğuna göre."

"Defol git, Thorne," diye hırladı Hamish. Parçalanmış vücudundaki her kas gerildi ve Mena, boynunun arkasındaki tutuşu sıkılaştığında haykırdı. Mena'nın çenesinin altında tuttuğu bıçağı kutsayarak aldı ve Gavin'e doğru salladı. "Zavallı annen seni bu işe bulaştırdığı anda boğmalıydım seni-"

Mena, hançer gölgelerden ayrılıp kulağının dibinde dönene kadar bir uçtan bir uca savrulurken havanın hafifçe vınladığını duydu.

Hamish hedefini bulduğunda çığlık attı ve Mena, İblis İskoçyalı sisin içinden yükselip sunak kayasına sıçrayarak kardeşinin üzerine atlarken eğilmek için tam zamanında kurtuldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Çarpışma iki Leviathan'ın çarpışması gibiydi ve yeryüzünü sarstı. Yere düştüler, buhar tarafından yutuldular ve Mena çırpınarak uzaklaştı. Kendini sunak taşından yukarı çekip ona tutunurken taşın soğuk törpüsü parmak uçlarını aşındırdı. Etin ete şiddetle değdiği korkunç sesler açıklıkta yankılanıyordu ve Liam'ı göremediği her saniye bir parçası ölüyordu. Ayakta durup önünde gelişen olayları izlemekten başka bir şey yapmak istemiyordu ama yapılacak en akıllıca şeyin Liam'ın yolundan çekilmek olduğunu biliyordu. Kendini tehlikeye atarak kimseye yardım edemezdi. Aşağıda, sisin içinde iki hançer vardı ve nasıl bir zarar vereceğini ancak Tanrı bilirdi.

Thorne hızla ileri atıldı ve o anda yalnız olmadığını fark etti. Russell arkasından hızla geldi ve onu sert bakışlı Thomas Campbell izledi.

"Çığlık attığını duyduk, genç kız," diye seslendi Russell.

"Yaralandın mı?" "Hayır, ama laird-"

Klan üyeleri ona ulaşmaya fırsat bulamadan Liam sisin içinden fırladı, kendi dirkini Hamish'in boynuyla parçalanmış omzunun birleştiği yere dayamıştı. Laird'in güçlü kolu, yaralı kardeşini kontrol altında tutmanın zorluğuyla şişmişti.

"Ona elini sürdüğün için seni öldürmeliyim," diye hırladı.

"Yapma kardeşim." Thorne iki öfkeli İskoçyalıya dikkatle yaklaştı. "Hesap vermesi gereken pek çok suçu var." Liam, "Ve onun adaleti hızlı olmalı," diye ısrar etti. dişlerini sıktı. Koyu renk gözleri öfkeli bir çılgınlıkla geniş ve vahşiydi, kolundaki kaslar bıçağı yuvasına kaydırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hamish. Olamaz," diye hayret etti Russell, Hamish'in çarpık suratına bakarken Campbell'inkine benzer bir şaşkınlık ifadesi takınmıştı. Bir hayalet görüyorlardı. Bir zamanlar tanıdıkları bir adamın iğrenç, şekilsiz hayaletini. Eğer bu kadar şeytani olmasaydı, acınacak halde olurdu.

Hamish nefes nefese olmasına rağmen, "Eğer cesaretin varsa başladığı işi bitir," diye tısladı. "Bütün aileni katletmekle yetinebilirsin. Önce babanı, sonra beni." Gavin'e döndü, dudakları birkaç keskin dişin arasından çekilmişti. "Sıradaki sen olacaksın," diye uğursuz bir tahminde bulundu. Gavin'in kafasındaki bir kesikten yüzü kanıyordu ama Mena yaralarının karmaşası içinde yaranın kaynağını bulamadı.

Liam'ın yaptığı şeyin ortaya çıkmasıyla Thorne'un yüz ifadesi değişti.

Bilmiyordu, Mena fark etti. Ağabeyinin babalarını öldürdüğünü bilmiyordu.

Kont kemerini çıkardı ve Russell'a aynısını yapmasını işaret etti, hareketleri metodikti. "Onu zindana götürelim Liam. Onu yarın trenle alaya teslim edeceğiz. Trenwyth'in birkaç suçlamadan daha fazlasını getireceğinden eminim."

"Onu sadece asarlar," diye homurdandı Liam.

"Liam." Mena bir adım öne çıkarak ona doğru uzandı. "Geride dur," diye emretti.

"Yaklaşmayın."

Mena tereddüt etti ve elini yanına bıraktı. Onu gerçekten kimden uzak durması konusunda uyardığını merak etti. Hamish'ten mi? Ya da kendisinden.

"Seninle işimin bittiğini mi sanıyorsun?" Hamish alay etti. "Senin öldüğünü görmek isteyen tek kişi ben miyim?"

"Şu anda kızgın olduğunu biliyorum." Mena, Hamish tarafından kusulan zehri yatıştırmaya çalıştı. "Ama kendi kardeşinin seni rahatsız eden bir başka günah olmasını istemezsin."

Ona ulaşip ulaşamadığını, sözlerinin İblis İskoçyalı'nın devasa gövdesinden yayılan saf, beyaz-sıcak öfke sisini delip geçmediğini bilmiyordu.

"Senin işkencecilerinin çok olduğuna eminim," diye söylendi Hamish. "Ben de çok öldürdüm ama hiçbirisi senin kadar çok değildi. Onları geceleri gördüğümü itiraf ediyorum, kurbanlarımin yüzlerini. Onları rüyalarımnda ve bazen de uyanıkken buluyorum. Onların yüzlerini görüyor musun, Liam? Onları karanlıkta mı buluyorsun?"

Mena onun emrini dinlemeyerek Liam'ın arkasına geçti ve bir elini sırtına bastırdı; avucunun yumuşak teni, uzun zaman önce açılan ve asla tam olarak iyileşmeyen yaraların üzerine yerleşti. Soğuk parmaklarının altındaki kaslar seğirip titrerken hiçbir şey söylemedi.

"Hayır, kardeşim," dedi Liam sonunda, Gavin'in Hamish'in ellerini arkadan bağlayabilmesi için manevra yaparak. "Ben onları bulamam.... onlar beni bulur."

* * *

Liam, Thomas ve Russell'ın yardımıyla kardeşlerinin ormanın içinde kayboluşunu izledi. Hissetmesi gerektiğini anladığı şeyleri hissetmeye çalıştı. Ama Hamish için zaten yas tutmuştu. Babasına karşı beslediği karmaşık duyguların aynısıyla ağabeyinden hem nefret etmiş hem de onu sevmişti. Aynı canavarca öfkeyle savaşmışlardı, sadece Liam ruhunu tamamen eritmesine izin vermek yerine ona karşı daha fazla mücadele etmişti.

Hamish, Mena'ya şiddetle dokunduğu anda hayatı mahvolmuştu, tıpkı Londra'da ona zarar veren o piç kurusu gibi, her kimse artık.

Mena'nın arkasından bakışını, sırtındaki nazik eli kadar somut hissedebiliyordu. Yine yapmıştı.

Nazik büyüyle onu yatıştırdı ve basit bir okşamayla öfkesinin alevlerini söndürdü.

Öfke ve saldırganlık hâlâ damarlarında dolaşıyor ve kaslarını titretiyordu ama bunlara rahatlama ve korku da eklenmişti.

Şimdi onun hakkında ne düşünmeli? Artık onun en karanlık günahlarını biliyordu. Artık onun ruhunun ne kadar lanetlenmiş olduğunu tamamen anlamıştı. Onun gözlerinde ne bulacaktı? Tiksinti mi? Dehşet mi?

Kınama mı?

Farkındalık omurgası boyunca diken diken oldu ve yaralarının altını sızlattı. Çoğunlukla çıplak olduğunu biliyordu ama kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Bu kadar korunmasız. Yüz yara izinden sadece biri teninde kalmıştı ama her biri ruhuna işliyordu.

Liam'ın şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey, karşılaştığı hiçbir tehlike -Arkasını dönüp gözünü kırpmadan ona bakmak da en az onun kadar cesaret isteyen bir şeydi.

Mena kendini desteklemek için sunak taşını kullandı. Çivit mavisi sisler tırmanıyor ve sanki onu kucaklayan nem kırıntılarıyla baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi vücudunu okşuyordu.

O, bir kadını oluşturan gizemli ve büyülü unsurlardan yaratılmış en güzel yaratıktı. Adam taş ve çelikse, o da huzur ve yumuşaklıktı. Lüks saçlarının uzun dalları kollarından aşağı dökülüyor ve yuvarlak kalçalarının dramatik kıvrımlarını sıırıyordu. Vücudunun dayanıksız malzemesi -Tanrı aşkına, adı her neyse- kendi soluk soluğa, kararsız nefesleriyle kabaran göğüslerini gizlemekten çok güçlendiriyordu.

Tanrım, onu bu gece kaybedebilirdi. Liam bıçağın kızın narin boğazına ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde dizlerinin bağı çözöldü.

Adam, kızın güzel, solgun gözlerinde kendi ciddi rahatlamaının yansıdığını gördü.

Vücudunun derinliklerinde bir sızı zonkluyor, omuzlarından başlayıp omurgasının dibine kadar inen bir ürperti beline sıcaklık ve arzu gönderiyordu. A

Göğsünün derinliklerinden gelen çığ, yasak ses, su katılmamış bir ihtiyaç nefesiyle dışarı çıktı.

Onu yok etmeye çağıran bir siren gibi kararsızca öne doğru eğildi. Adamın da ona karşı o kadar gücü vardı.

O anda ikisi de bunu biliyordu.

Aralarında başka bir şey konuşulmasına gerek yoktu. Hiçbir kelime ya da basmakalıp söz söylenmedi. Hiçbir korku ya da günah itiraf edilmedi. Adam onun gözlerinde bağışlanma gördü. Anlayış. Kabulleniş.

Ve yine de ona bir an verdi. Bir uyarı. Kaçmak için bir şans.

Çünkü onu bir kez ele geçirdiğinde, onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

Vücudu onun için çılgık atıyor, deliliğin eşiğinde gezinen bir dokunma ve tat alma ihtiyacıyla hareket ediyordu. Onun bedenine yapabileceği her korkunç, ıslak, acı verici, şok edici, talepkâr şey zihninden geçiyor ve onu şehvetle etkisiz hale getiriyordu. Sevişme dürtüsü diğer tüm mantıklı düşüncelerin ya da biyolojik ihtiyaçların önüne geçmişti. Hayatında ona yapmak istediği her şeyi denemek için yeterli zaman kalmamıştı ama bunu denemeyecekse lanet olsun.

Kirpikleri nefes nefese bir an için aşağı kaydı ve sonra bakışlarını tekrar onunkilerle buluşturmak için kaldırdı, gözleri kukuletalı ve dudakları ayıktı.

Arzu.

Hiç hata yoktu. Bu sefer değil.

Öne doğru fırladı, ellerini başının iki yanındaki kayaya dayadı ve çok uzun süre beslenemeyen bir adamın çaresiz açlığıyla ona sunulan dudakları aldı.

Ona karşı kabardı, şehvetli vücudunun her kıvrımını onunkine bastırdı. Dolgun göğüsleri göğüs kafesine lezzetli bir baskı yapıyordu ve tüm varlığı çıplak tenine değen ağırlıklarına odaklanmıştı. Sıcak ağzı ona ipeksi bir hoşgeldinle açıldı ve yumuşak bir teslimiyet iç çekişiyle dilinin sahipliğini kabul etti.

Bu kez onun öpücüğünün pasif bir alıcısı değildi. Onun diline kendi diliyle karşılık verdi, ağzını onunkine bastırdı.

aynı hararetli çılgınlık duygusuyla.

Sanki belirsiz bir dünyada tek dayanağı oymuş gibi ona sarıldı. Sanki bir şekilde onu bırakırsa her şeyin dağılacağını biliyordu. Bu hareket onun felaketiydi. Hareketteki saf, yürek parçalayan dürüstlük. Tutkuları içinde korunmasızdı, onu çevreleyen olağan duvar tarafından sınırlandırılmamıştı. Bu onu ona çekti, tüm sırlarını açığa çıkarmak, hayatının pürüzlerini yatıştırması ve yumuşatması için onu çırılçıplak bırakmak istemesine neden oldu. Kendisini bir koruyucu, ona acı verecek her şeye karşı uyanık bir nöbetçi olarak sunmak istiyordu.

Ağızları pervasız bir tutkuyla birleşirken, adam kendini ona olan saygılı tapınmasına kaptırdı. Kurtuluşu onun teslimiyetinde buldu ve bunu ona sunarak ateşli bir adanmış kazandığını biliyordu.

Elleri, kızın yemyeşil bedenini denenmemiş bir çocuğun hevesi ve bir ustanın sabırlı becerisiyle keşfetti. Elleriyle kızın tenini birbirinden ayıran tek şey kırılğan bir ipek ve dantel tabakasıydı. Göğüs dekoltesinin kabarıklığında durakladı, yarığı okşadı ve parmağını korsajının dantelli çizgisi boyunca gezdirdi. Korsesinin altındaki meme uçlarının çakıllı olduğunu biliyordu ve onları ağzına alma ihtiyaı onu beklentiden deliye döndürdü.

Zevkle inledi, adamın parmak uçlarının altında sıvı ürpertiler içinde eridi.

Daha fazla kışkırtmaya gerek duymadan, zümrüt rengi elbisesinin küçük kapaklı kollarını omuzlarından sıyırdı ve korsesini beline kadar sıyırdı. Siyah bir korse cömert göğüslerini kaymaktaşı etinden yarım küreler halinde kaldırıyordu ve Liam bu görüntünün tadını çıkarmak için isteksizce öpüşmeyi kesti.

Ona baktı, bir an için sessiz ve görkemli bir şaşkınlıkla felç oldu. Dünya geri çekilmiş, kendi ekseninde dönmeyi bırakmış gibi görünüyordu, sanki güzelliği kozmosa onun ihtiyaına saygı duyarak nefesini tutmasını emredebilirmiş gibi.

"Kurtar beni, genç kız." Fiziksel olarak hayal edebileceğinden çok daha derin bir yerden gelen iniltisi sonunda

Ruhunun yapamadığını yalvaran bir ses. "İhtiyacım içinde boğuluyorum ve ben- Sabah beni bir canavar yapmayacak kelimeleri söyle."

Dudaklarından dökülecek bir ret onu binlerce parçaya ayırabilirdi.

Ateşli bir iç çekişle başını taşa yasladı ve parmaklarını tam kalbinin üzerindeki sıcak tenin üzerinde gezdirdi.

"Seni istiyorum Liam," dedi arzunun boğuklaştırdığı berrak bir sesle. "Al beni."

Karanlık ruhu yüceldi ve son kısıtlama kırıntısı da alev alıp kül oldu. Onu öyle bir ele geçirecekti ki bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Onun dudaklarında başka bir isim istemiyordu. Teninde başka dudak istemiyordu. Başka hiçbir erkeğin ona dokunmak üzere olduğu gibi dokunmasını istemiyordu.

Ve sabah olduğunda, hepsi Londra'ya doğru yola çıkacak, orada son hayaletinden de kurtulacak ve onu sadece sevgilisi olarak değil, karısı olarak da kabul edecekti.

* * *

Mena onun alçak, boğuk hırıltısını iliklerinde hissederken, adam bir kez daha ona doğru atıldı ve ilkel bir sahiplenmeyle dudaklarına yapıştı. Sanki yutulmak üzere olan bir lokmaymış gibi ona bakışındaki bir şey, dönüşümlü olarak yüceltici ve taşlaştırıcıydı.

Ama öpücüğü vücudunu heyecan verici, yaşamı onaylayan bir ihtiyaçla alevlendirdi.

Adamın kolları vücudunda gezinirken kollarındaki gücün farkındaydı ve adam korsesini kırıp göğüslerini sonbahar gecesinin öpücüğüne bıraktığında sadece küçük bir şok sesi çıkardı. Adamın ağzı çenesinden aşağıya doğru bir iz bırakarak omzuyla boğazı arasındaki çukurda gezindi ve sonra aşağıya indi.

Elini göğsüne götürüp ağzına götürdü ve Mena'nın şaşkınlığı saf, şehvetli bir hayrete dönüştü.

Sıcak dudaklarını onun gergin meme ucunun serin derisi üzerinde kapattı. Emerken ve ısırırken ağzı hem aç hem de telaşsızdı. Gecenin soğuşunu artık hissetmeyene kadar alaycı ve kışkırtıcı bir şekilde, her bir göğsüne eşit ilgi gösterdi. Sersemlemiş ve ateşli hissediyordu, parmaklarını adamın parlak siyah saçlarında dolaştırırken onun bol etiyile ziyafet çekmesini izliyordu.

Sabit, ısrarlı bir zonklama, kadınsı kaslarını yaygın bir boşluğun etrafında sıkı. Şiddetli bir sızı, yeni ve dayanılmaz yoğunluğuna karşı sırtını dikleştirene ve nefes almak için mücadele edene kadar onu mızrakladı.

Adam doğruldu, teni buğuyla parlıyordu ve saçları kadının yoğuran parmakları tarafından karıştırılmıştı ve karanlık, sorgulayan bakışları onunkileri aradı.

Kollarındaki ve boynundaki kelepçeler ay ışığında metalik bir şekilde parlıyordu. Tenine çizdiği rünler, vücudunun kaslı düzlemlerindeki koyu düğümlerden biraz daha fazlasıydı.

Bu kadar muhteşem bir adamın *kendisiyle* sevişirken böyle bir tapınma ifadesi takınabileceğine inanamıyordu. Boyuyla, kilosuyla, kadınsı kırılğanlığının olmamasıyla her zaman alay edilen kadın, adamın erkekliğinin benzersiz gücüyle dikilmemiş bir dantel parçası kadar sağlam hissediyordu.

Mistik gece ona daha önce hiç sahip olmadığı bir cesaret verdi, elini tekrar uzatıp hızla atan kalbini örten çelik gibi kasların üzerinde gezdirdi, demir gibi yontulmuş omuzlarını ve bol damarlı kollarının kabarıklığını okşadı.

Bir daha asla böylesine nadir ve ilkel bir ölümcül erkeklik örneğini takdir etme fırsatı bulamayacaktı ve boyun eğmeyen gücün üzerinde gergin duran tüm o pürüzsüz tenin tadını çıkarmak için bir an ayırmak istedi.

Birden elleri başının üzerinde kenetlendi ve adam diliyle ağzını doldurmaya başladı. Dudaklarında teninin tuzunun tadını aldı ve bacaklarının arasındaki yaygın ağrı, sel gibi akan, ısrarcı bir acıya dönüştü. Adam onu öptü.

Böylesine yakıcı bir titizlikle, rasyonel düşüncenin son kalıntılarını da tamamen sildi.

"Şimdi," diye hıçkırdı adamın ağzına doğru, sesindeki yalvaran notadan utanç duymayacak kadar sıkıntılıydı.

Dudaklarına baştan çıkarıcı saldırısını sürdürürken, kalçasının yumuşak kıvrımını okşarken, sonra daha aşağı kayarak eteğinin kıvrımlarını elinde toplayıp bacağından yukarı çekerken, karanlık sesi erkeksi bir zaferle doluydu.

Mena'nın parmakları arkasındaki taşı çılgınca kavradığı gibi akıl sağlığını da koruyordu.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı, ona doğru uzanarak onu kendine doğru çekmek istedi.

"Dokunma bana, genç kız," diye emretti, ellerini elbisesinin altından yukarı kaydırarak, nasırları çoraplarının ipeğine nefis bir hınzırlık hissiyle sürtünüyordu. "Seni almaktan kendimi alıkoyamayacağım."

Kaşları şaşkınlık içinde birbirine yaklaştı. "Ama sana beni alabileceğini söylemiştim." Sanki uzun bir koşu yapmış gibi neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"Evet." Kıkırdadı, zeki parmakları bir jartiyerle oynamak için durdu ve onu etkili bir şekilde akılsız hale getirdi. "Almadan önce veririm, genç kız. Bu hep böyle olacak."

"Ama ben-" Adamın eli çekmecesinin içinde yolunu bulup nemli buklelerini karıştırırken nefesinin geri kalanı onu telaşla terk etti. Adamın eli, ona böylesine acı veren bir sıkıntıya neden olan teni bulduğunda, kadının içinde bir zevk sarmalı oluştu. Adam onun mahrem giysilerini kiralayarak şişmiş kıvrımların içine girdiğinde, parmakları orada bulunduğu bol ıslaklıkla anında kayganlaştığında, kadının nefesi kesik kesik solumalardan başka bir şeye dönüşmedi. Utançla ilgili her türlü düşünce, en ufak bir hareketle ondan ustalıkla aldığı çarpıcı zevke dönüştü.

Başı sislerin altına daldı ve gözden kayboldu. Kadının etekleri havalandı. Saçları şok edici bir an için uyluklarının hassas tenini sıyırdı, sonra akıcı, büyülü bir

Dizlerini bükten ve kalçalarını birbirinden ayıran bir hareket.

Sonra adam ikisinin arasına girdi ve kadının kalçalarını omuzlarına yasladı.

Evli bir kadın olarak tüm hayatı boyunca, kocasının onun üzerinde doruğa ulaşırken yüzünde gördüğü vahşice, zorlayıcı memnuniyeti hiç yaşamamıştı. Ve kocasının tasarlayabileceği her türlü aşağılamaya boyun eğmek zorunda kalmasına rağmen, kocası *onun* zevkini hiç düşünmemişti bile.

Dokunulmuş, skandala uğramış, endişeli ve dayanılmaz derecede tahrik olmuş Mena, adamın hınzır, kıvrımlı dudakları kapalı bedenine değdiğinde itiraz etmek için ağzını açtı ve sonra yalayarak açıp cinsel organına girdi.

İniltisi onu titreştiriyor, uzuvlarına kaçmalarına izin vermeden önce küçük mutluluk dallarını çekirdeğinden geçiriyordu. Dili, işkence gibi bir ihtiyaçla zonklayan şişmiş yumruya doğru süzülürken aynı anda hem müstehcen hem de anlatılamayacak kadar tatlıydı.

Parmaklarıyla kıvrımlarını ayırıp açıklığı emerken inanılmaz bir ıstırap içine çarptı. Onun tadına bakarken sadece iniltiyle nefes alıyordu ve seslere yansıyan hedonist zevk onu deliliğin sınırına getirdi.

"Yapamam," diye bağırdı, dizlerinin eridiğini hissediyordu.

Dudakları ıslak, hınzır bir sesle onu terk etti. "Yapacaksın," diye nefes aldı onun en mahrem bedenine karşı.

"Düşeceğim," diye zayıfça uyardı, kalçaları utanç verici bir ahlaksızlıkla onun ağzına doğru dalgalanıyordu.

"Kollarımda dağıl, genç kız," diye yatıştırdı, elleri avuçlarını genç kızın arka tarafındaki etlerle doldurmak için etrafını okşadı ve kalçalarını beşik yaptı. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Sonra ağzını bir kez daha onun kaygan kıvrımlarının içine soktu.

Mena cinsel mutlulukla ürperdi, sonra onun girdap gibi dönen dilinin her süzülüşünde artan, ağrıyan nabızlarla gerildi.

yapabileceğini bilmediği hisler uyandırdı. Bir zevk tufanı onu öylesine güçlü bir şekilde ele geçirdi ki, gerçekten de onu yarattığını hissetti.

Eşsiz, dipsiz bir mutlulukla titreyip nabızı atarken içinden kopup gelen alçak, korkunç sesleri uzaktan duydu. Gerginlik ondan akıyor, yuvarlanan, tepeye çıkan zevkin kaygan darbeleriyle serbest kalıyordu. Kadın inledi ve eğildi, gerildi ve kasıldı ve adam hâlâ o nazik, sıcak diliyle ona doğru bastırıyordu, her zamanki fatih, ta ki kadın merhamet için ona yalvarana kadar.

Sonunda yumuşadı, hıncı ağzı isteksizce onu terk etti. Ama sisten tekrar yükseldiğinde, uğursuz yüz hatları merhametten başka bir şey değildi. Koyu renk gözleri hayvani bir açlıkla kazınmış yüzünden ona bakıyordu.

Mena korkamayacak kadar kemiksizdi. Ay ışığı oniks gözlerinde biriken fırtınayı kısa bir süre yansıtana kadar ne tahmin edebilecek ne de tereddüt edebilecek kadar zevkle uyuşturulmuştu.

Bu İblis İskoçyalı'ydı ve onun sadece bedenini değil, ruhunu da almak üzereydi. Tutkusunun gücü dudaklarından bir an önce ona ulaşmış gibiydi. Onu tamamen taşla yastıladı, tatlı misk ve samimiyet kokan dudaklarıyla yuttu.

Cüppesi aniden belinin üzerindeydi ve adam eteğini kenara iterek kalçalarını kavradı ve şok edici gücüyle onu destekleyerek zayıf kalçalarının etrafından ayırdı. Aletinin pürüzsüz başı, kadının hâlâ nabız gibi atan etini okşadı ve serbest kalmasının kanıtıyla anında ıslandı.

Adam iriydi. O kadar iriydi ki, adam hızlı ve umutsuz bir hamleyle kadının içine girdiğinde bir an korkuya kapıldı. Baskı vardı, hatta acı bile vardı, ama kadın kaçacak gibi olur olmaz adam geri çekildi. Sanki onun ikilemini anlamış gibi, sıkılmış göz kapaklarına öpücükler kondurdu, içine dalmadan önce o tarif edilemez güzellikteki diliyle ona alçak sesle sözler mırıldandı

Tekrar ileri. Adamın daha da derine inmesine rağmen, vücudunun onu kabul etmek için açıldığını, onu sıcak, kaygan etiyile sarmaladığını hissetti.

Basınç zevke dönüştü, vücutlarının birleştiği yerden öyle bir yayıldı ki, sadece etrafındaki sıcak, sert erkeksi et tarafından bir arada tutulan ıslak bir arzu havuzunda çalkalandığını hissetti.

Ve onun içinde.

"Benden daha fazla alabilir misin?" diye nefes nefese kaldı.

Mena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nasıl daha fazlası olabilirdi ki? Adam bir kez daha geri çekildi, ileri atılırken irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Mena'nın içinde varlığından bile haberdar olmadığı bir yere dokundu ve Mena başını bir o yana bir bu yana savurarak yüksek bir coşku çığlığı attı.

"Evet," diye fısıldadı hararetle. "Her şeyimi alacağını biliyordum, Mena." Tekrar ileri sürdü. Ve tekrar. Kontrollü bir aciliyetle itiyor, fırtına önce boraya, sonra da kasırgaya dönüşüyordu. Mena'yı inanılmaz derecede yukarı kaldırarak, sikini Mena'nın derinliklerinde, çığlık atmasına ve etrafına kenetlenmesine neden olan yerde kayacak şekilde eğdi, tekrar tekrar içine girerken sert uzunluğuna dayandı.

Kayayı kullanarak ona doğru bastıran Mena, kendini onun hamlelerini karşılamak için zorlarken buldu ve bir ritim tutturdu. Her kaygan istilayı hevesli bir zevkle bekliyor ve onun her geri çekilişinin yasını tutuyordu. Sanki Samhain sisi içinde aralarında bir bağ örülmüş, kendilerini bu geceye, bu eyleme, birbirlerinin bedenlerinde buldukları zevke ve diğerinin yaralı ruhuna verdikleri rahatlığa adanmışlardı.

Bir başka doruk noktası onu saf mutlulukla körleştirdiğinde, bacaklarını onun pistonlu kalçalarının etrafına kilitledi ve onu inanılmaz derecede daha derine çekti. Titreyen zevk, amansız dalgalar halinde ona saldırdı.

Zonklayan bedeni onun şişen uzunluğunu kavrayıp okşarken adını gökyüzüne haykırdı. Sıcak

Salgısının fışkırmaları kadının içine döküldü. Koca vücudu kasılmalarla kilitlenirken onu kendine doğru çekti ve doğru ile yanlışın artık önemli olmadığı o yerde ona katıldı. Sonuçların var olmadığı yerde. Yarının bir sorumluluk yerine bir fırsat olduğu yerde.

Zevk fırtınası geçtikten sonra uzun bir süre o yerde kaldılar. Kadın adamın kollarının gücüne kilitlenmiş, adam da kadının bedeninin yumuşaklığına sarılmıştı.

"Seni bırakmak istemediğimi fark ettim genç kız," diye itiraf etti. Mena'nın parmakları şefkatle onun sevgili yüz hatlarının keskin açılarını ve düzlemlerini inceledi. Nasıl bir adamdı bu böyle. Nadir bulunan, parlak, inanılmaz Adamım, ve, olarak. Bu An, o ona aitti.

Bunun harikuladeliği akıl almazdı.

Onun dokunuşuyla kalçalarını bir kez daha öne doğru yuvarladı ve Mena'nın gözleri, adamın hâlâ sert olduğunu, hâlâ içindeki o titrek, saf, yakıcı his dalgasına ulaştığını fark ettiğinde kocaman açıldı.

O ... bitirmişti. Bundan emindi.

Omuz silkerken dişleri esmer yüzünde bembeyaz parlıyordu. "Mackenzie'lere has bir özellik," dedi umursamaz bir ifadeyle, yavaş ama ısrarlı hamlelerle hareket etmeye başlamadan önce. "Burada işim bittiğinde, seni tekrar almaya hazır olmadan önce muhtemelen sadece kaleye geri döneceğiz."

"Aman Tanrım," diyebildiği tek şey, bir kez daha mutluluğa doğru yorulmak bilmeyen tırmanışına başlarken, alaycı sıcaklık ve zevk tüm konuşma kapasitesini çaldı.

YIRMINCI BÖLÜM

Mena bu örtünün siyah ağından son kez baktığında, Bealach na Bà Geçidi'nden Ravencroft'a doğru ilerliyordu. Tıpkı şimdiki gibi, göz alıcı ya da şık bir şey olmaktan çok cenaze örtüsü gibi hissetmişti. Arkasında utancını, yüzünü ve benliğini saklayabileceği bir şey. Şapkayı çıkarmış olsa da, Ravencroft Keep'teki tüm görev süresi boyunca bir gizlilik perdesi kalmıştı. En ufak, en mutlu anında bile Mena gerçekte kim olduğunu unutmuştu.

Leydi Philomena St. Vincent, Vikontes Benchley.

Sözde deli kadın ve Belle Glen Akıl Hastanesi'nin koğuğu. Kraliyetten, soylu kocasından ve kesin delilikten kaçan bir kaçak. Wester Ross'ta geçirdiğı büyüğü sonbahar boyunca hor görmeye başladığı bir kadın. Zayıf iradeli, yumuşak konuşan bir ahmak. Bir şiddet kurbanı. Sessizliğin faili. Geçici, istenmeyen ve tamamen mutsuz.

Öte yandan Mena Lockhart ilk beş gün içinde ona, Vikontes'in beş yılda olduğundan daha doğal gelmişti. Kız kurusu bir mürebbiye olarak birçok korkuyla yüzleşmişti. Gülmüş, dans etmiş, azarlamış, iyileştirmiş ve zor kazanılmış bilgeliğini aktarmıştı.

Hatta İblis İskoçyalı'yla girdiğı bir tartışmada bile dik durmuş ve çatışmadan galip çıkmakla kalmayıp onun yaralı kalbini kazanmıştı.

Gerçi bunu yaparken kendi hayatını da kaybetmişti.

Trenin camındaki yansımasında, Yaylalar'da saklanırken hissetmeye başladığı yumuşaklık ve memnuniyetten eser yoktu. Dolgun dudakları ilkel bir kısıtlama çizgisine çekildi, gözleri kısıldı ve donuklaştı, cildi pembeyle renklendirilmiş porselen yerine solgun ve solgunlaştı.

Düşüncelerini toplamak için seyrek nüfuslu bir vagonda küçük, boş bir kutuya çekilmişti. Daha çok kara kara düşünmek için.

Tanrı aşkına, Londra'ya dönmek için trene binmesine nasıl izin vermişti? Gerçekten deli miydi? Neden herkesi onu arkada bırakmaya zorlayacak kadar ağır ve tedavisi olmayan bir hastalığın habercisi olmamıştı?

Kısmen, diye itiraf etti kendi kendine, çünkü bir insanın dayanması ve hâlâ kafasında bir düşünce tutması beklenemeyecek kadar çok kez akılsızca zevk almıştı. Liam'la birlikte odasına girdiklerinde saat sabahın iki buçuğunu vurmuştu ve o zaman bile bir süre uyumamışlardı. Perdeleri ardına kadar açmış, meraklı ve sonsuz bir tembellikle elbisesini vücudundan sıyırmıştı. Çoraplarına özel bir özen göstermiş, kurdeleleri ve jartiyerleri parmaklamış ve uzun, sağlam bacaklarından aşağıya doğru okşamıştı.

Sert parmakları, ay ışığında sabırlı ve tahrik edici okşama larla teninin her santimini keşfederken sonsuz derecede nazikti. Onu soyarken eğlenceli şeyler konuşmuşlardı. Ve çıplak tenindeki rünleri ve buğuyu yıkarken önemsiz şeylerden.

Sonra onu üzerine çektiğinde ve bacaklarını onun zayıf, kıvrımlı kalçalarının üzerine ayırdığında hiçbir şey söylemediler. Kadın vücudunun şehvetli kıvrımlarıyla ona binerken sadece nefes alıp vererek iletişim kurmuşlardı. Adam onun göğüslerini sıcak elleriyle avuçlamış ve kadın onun zarif ve muhteşem bedeninde kendini tatmin ederken halkının anadilinde kötü şeyler söylemişti. Sonra, artık dayanamadığında

Dahası, güçlü parmaklarını kalçalarının etine sapladı ve öyle şok edici bir zevkle eğilene kadar yukarı doğru itti ki, Mena belinin kırılacağını düşündü.

Karanlıkta, yavaşlayan kalp atışlarına karşı onu kendine yakın tutmuş ve ciddi şeylerden, kardeşlerinden ve onun yakalanmasının kendisinde yarattığı korkudan bahsetmişti. Hamish'i Londra'ya getirme ve şüphesiz onu bekleyen askeri mahkemeyeyle yüzleşmesini sağlama niyetinden. Ona Trenwyth Dükü Collin Talmage hakkında hikâyeler anlatmıştı. Liam savaş alanında zafer kazanırken, Trenwyth karanlıkta kan döken gizli bir ajandı. Hamish'in varsayılan ölümünden sonra, Trenwyth'in Liam'ı daha önce bilmediği bazı savaş suçlarından haberdar ettiği ortaya çıktı. Şeytan İskoçyalı olarak sahip olduğu statü, kardeşini adaletle yüzleşmekten korumuştur.

Ama adalet şimdi Hamish'i bekliyordu ve hızlı ve acımasız olacağına söz veriyordu.

Mena ellerini Liam'ın göğsündeki yumuşak ve seyrek tüylerde gezdirip erkeksi teninin tadını çıkarırken, "Ne tuhaf," diye yorum yapmıştı. "Trenwyth gibi bir dükün kraliyete bu kadar hizmet etmesi. Eğer doğru hatırlıyorsam, on yedinci sırada gibi bir şey, neredeyse bir kraliyet mensubu."

"Trenwyth kraliyet züppesi değil. Şimdiye kadar tanıdığım en tehlikeli adamlardan biri, benimkinden iki kat daha uzun bir kendine zarar verme çizgisi var."

"Aman Tanrım." Mena esnedi.

"Gerçi ikinci ya da üçüncü çocuk olarak doğdu ve uzunca bir süre Majestelerinin hizmetinde bulunana kadar dük unvanını almadı. Trenwyth'in artık sahada çok az zaman geçirdiğini tahmin ediyorum, çünkü Afganistan'daki bir gizli görevde elini kaybetti."

"Zavallı ruh," diye mırıldandı Mena. "Hamish'in bununla bir ilgisi var mı?"

"Sanırım Thorne ve ben bunu öğrenmek üzereyiz."

Liam Ravencroft Markisi, Mackenzie klanının reisi ve emekli bir yarbay olmasına rağmen, Thorne Kontu Gavin St. James yerel sulh yargıcı olarak görev yapıyordu ve bu yüzden ikisi de sabah Hamish'i tutsak olarak götürceklerdi.

Fiziksel olarak kavrayamayacağı kadar bitkin düşen Mena, Liam'ın çocuklarının ve dolayısıyla Mena'nın da yolculukta kendisine eşlik etmesini istediğini söylediği bölümden önce uyuyakalmış olmalıydı.

Sabah güneşinin sütunları açık pencerelerden içeri süzülürken tek başına uyandığı yatağında, kendinden geçmiş bir Rhianna ona yaklaşıp kadar panik yaratan haberi öğrenememişti.

Küçük kız coşkuyla babasının, büyükannelerinin Noel'i Paris'te geçirip yeni yılı Floransa'da kutlamadan önce birkaç küçük gece için Londra'da kendisine katılma isteğini kabul ettiğini söyledi.

Mena'nın tepkisi Rhianna'nın coşkusunun tam tersi olmuştu. Mide bulantısı, boğazını tıkayan inkâr sisinin üzerine çıkmıştı. Kurtulduğunu sandığı o boğucu çelik korku bandı göğüs kafesinin etrafına tekrar kenetlenmişti.

Jani, eşyalarını toplaması ve giyinmesine yardım etmesi için bir grup hizmetçiyle gelmeden önce bornozunu giyecek zamanı bile olmamıştı.

Mena, Leydi Northwalk Farah Blackwell'e çılgınca bir yardım çağrısı kaleme almış ve Jani'nin eline tutuşturarak Strathcarron'daki telgraf ofisine teslim etmesi için yalvarmıştı. Kadın ona tam bir haftalık ücretini ödemiş, o da bunu yerine getirmek için koşa koşa gitmişti.

Liam'ı aramaya gitmişti ama o ve Gavin, kilitli bir arabayı güvence altına almak ve çocukları onun trajik dönüşünün ve daha da kötüsü nihai kaderinin travmatik gerçeğinden korumak için Hamish'i istasyona erken götürmüşlerdi.

Onu zaten kaybetmişlerdi, dönüştüğü yaratığı görmek istemiyorlardı.

Aklını tam olarak toparlayamadan Mena çabucak temizlenip giyinmiş, çocuklar toplanmış ve Bealach na Bà'da baş döndürücü ve zaman zaman mide bulandırıcı bir hızla ilerleyen bir arabaya dolmuşlardı.

Liam onları tren istasyonunda karşılamıştı ve Mena'nın yıpranan soğukkanlılığı onu görünce dizlerinin bağı çözöldü. Konuksever gülümsemesi perili gözlerine hiç ulaşmamıştı. Yine de özel arabaya doğru ilerlerken eli gizlice Mena'nın elini bulmuş ve anlamlı bir saygıyla avucunu onunkine bastırmıştı. Güven mi veriyordu yoksa bunu mu istiyordu, Mena emin olamıyordu. Her iki durumda da, bu sadece korkusunu körüklemeye yarıyordu.

Jani de oradaydı ve telgrafın Londra'ya en kısa sürede ulaştırılacağına dair ona güvence vermişti.

Bu haber, kalbini sıkıştırıp sükûnete kavuşturmakla tehdit eden dehşet parmaklarını çözmeye yetmedi, ki bu da bu sürekli, soluksuz endişe çarpıntılarına tercih edilirdi.

Artan paniğini Mackenzie'lerden ve Jani'den saklamak için elinden geleni yapmıştı. Yolculuğun büyük bir kısmı çocukları Londra'nın tasvirleriyle şımartmakla geçti.

Bitmek bilmeyen sorulara maruz kalan Liam, ona Oxford Caddesi'nin Hyde Park manzaralı evlerinden bahsetmek için zaman ayırdı.

"Savaş gemilerine bakmak için marinaya gitmek istiyorum." Andrew'un mavi gözleri zevkle parlıyordu. "Ve British Museum'daki Mısır sergisini görmek için!"

"*Gerçek bir operaya, bir baleye ve Covent Gardens'da bir oyuna katılmak istiyorum. Bir de Vauxhall Gardens'da! Ve gerçek bir Rus çayevine gitmeliyiz; ve bir Türk hamamına, onlar çok moda, baba.*"

Andrew, "Ben de kumarda şansımı deneyeceğim," diye tahmin yürüttü.

Mena öfkeyle, "Kesinlikle *yapmayacaksın*," diye ekledi.

"Neden?" Andrew babasına kederli bir bakış fırlattı. "'Tis bir centilmenlik arayışıdır," diye savundu sıırım gibi bedenini

Daha dik bir duruşa geçerek son birkaç ay içinde uzayan her santimden faydalanmaya çalıştı.

"Üzgünüm evlat," diye gürledi Liam başını sallayıp gülümsemesini gizlerken.

"*Senin* gibi bir yavruyu kulüplere almazlar, önce erkek olman gerekir." Rhianna onun kaburgalarına dirsek attı. "Jani gibi."

"Sanırım ben bile katılmak için çok gencim," dedi Jani, bugün her zamanki neşeli halinden daha ciddi ve vakurdu.

Andrew öfkeyle ofladı. "Londra'yı bir dahaki ziyaretimizde muhtemelen *yaşlı* bir adam olacağım... eğer bu hızla devam edersek." Babasına suçlayıcı gözlerle baktı, ama ergenlik çağındaki sesindeki iyi zamanlanmış çatırtı yüzünden ne demek istediğini anlamadı.

"Şehir için bu kadar yüce hedefleriniz varsa gardiroplarınıza takviye yapmamız gerekecek." Mena'd bir an için kendini unutarak düşündü.

"Och." Liam yüzünü buruşturdu. "Peki bu bana ne kadara mal olacak?"

"Küçük bir servet, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa." Marki'ye alaycı bir bakış fırlattı ve adamın koyu renk gözleri önceki geceyi hatırlatan sıcak ifadelerle parlayınca yüzü kızardı.

Çocuklar yerleşir yerleşmez, Mena onlardan kaçtı, sonunda temiz hava almak için yalvarma fikrine kapıldı ve trenin sallanmasının kendisini iyi hissetmemesine neden olduğunu açıkladı.

Ancak tek rahatsızlığı giderek artan paniği olmaya devam ediyordu. Ne kadar etkisiz olursa olsun, dudaklarından bir yalan daha dökülmüştü. Bu yalanları küçümsüyor, bunları söylediği için kendinden nefret ediyor ve sahtekârlığına duyulan ihtiyaçtan tiksiniyordu.

Korkudan kaynaklanan zayıflığına lanet eden Mena, alnını serin pencereye dayayarak İskoç Ovası'nın tarlalarının yerini Kuzey İngiltere'ye bırakmasını izledi.

Mena'nın düşünceleri daha hızlı akıyor, trenin önüne geçmeye çalışıyordu. Olası her ihtimali göz önünde bulundurabilirse

Bulunmamak için bir plan yaparsa, Paris'e kılık değiştirmeden ulaşabilir.

Tanrım, ona nasıl da söylemek istiyordu. Özellikle de dün geceden sonra. Sırrı ona açıklanmıştı ve o da bunu anlamakla kalmamış, eylemleri öyle olmasa bile niyetinin asil olduğunu kabul etmişti.

Hamish bir konuda haklıydı, bazen büyük adamlar kötü şeyler yaparlardı.

İyilik adına bile olsa.

Önceki gece birçok kez kendi sırrını açıklamaya çok yaklaşmıştı ama bunu gün ışığına bırakmaya karar vermişti. Doğru an hiçbir zaman kendini göstermemişti. Bu sabah da böyle bir fırsatı olmamıştı.

Ama ne yapabilirdi ki? İtiraf ederse Liam'ın onu affetme ihtimali vardı ama bunu şimdi yapması söz konusu bile olamazdı.

Ya o meşhur öfkesi onu alt ederse? Ya onu kovduysa ya da daha kötüsü yetkililere teslim ettiyse?

Bunu riske atamazdı.

Peçesinin küçük çizgileri alnına yapışmış gibi hissettiriyordu ama camın serinliği yüzünü ısıtan panik kızarıklığını hafifletiyordu. Farah ve Millie'nin yardımıyla fark edilmekten tamamen kurtulabilirdi.

Kocası Gordon ve ailesi, Marki Ravencroft ve eski kayınvalidesinden tamamen farklı çevrelerde yaşıyordu. Emin olmak için daha *düşük çevreler*. Mena bir Vikontes olarak bile Leydi Eloise Gleason'la tanışma fırsatı bulamamıştı.

Yüksek rütbeli bir subay, ulusal bir kahraman ve çok eski bir unvanın taşıyıcısı olarak kimse Ravencroft'a kapıyı kapatmaya cesaret edemezdi. Aslında, geldiği haberi Londra'ya ulaştığında, davetiyeler şaşırtıcı bir hızla evine akın ederdi.

Ama Liam Mackenzie, Trenwyth Dükü Collin Talmage Hazretleri gibi yüce kişilerin salonlarında bulundu,

ve hatta Westminster Dükü Lord Grosvenor'a bile.

Vincent'lar yılın bu *zamanlarında* kuşkusuz Hampshire'daki evlerine çekilir ve Noel'i burada geçirirlerdi. Yeni yıl ve sezon için başkente geri döneceklerdi ama Mackenzie ailesi kıtaya gitmeden önce Londra'da o kadar uzun süre kalmayı planlıyor gibi görünmüyordu.

Rhianna gelecek yıl kraliçeye takdim edilene kadar toplum içine çıkmayacağından, düşük rütbeli bir mürebbiye olarak markinin katıldığı hiçbir sosyal etkinliğe dahil edilmeyecekti. Birkaç alışveriş ve gezi gezisi dışında evden çıkmasını gerektirecek bir durum yoktu.

Çok dikkat çekici olmayan kıyafetler giyebilir ve belki de saçının rengini birkaç bonenin altına gizleyebilirdi ve eğer cennet onun tarafındaysa, tanınmaktan kaçınabilirdi.

Eğer öyle değilse... düşünmeye bile değmezdi.

"Neden korktuğunu biliyorum." Liam'ın karanlık sesi küçük kompartımanın tahtalarında yankılandı.

Mena oturduğu yerden sıçradı ve bu kadar iri bir adamın ona nasıl böyle sinsice yaklaşabildiğini merak ederek etrafında döndü.

Bugün tam bir İngiliz markisi gibi görünüyordu. Cilalı siyah diz çizimleri, koyu gri yün pantolonunu ve yeleğini tamamlıyor, gömleğinin beyazlığını daha da çarpıcı hale getiriyordu. Çenesine gevşekçe bağladığı gümüş grisi kravatı, İngiliz kıyafetlerine karşı duyduğu doğal hoşnutsuzluğu yalanlıyordu. Saçları, gömleğinin beyazına karşı parıldayan abanoz bir sırayla bağlanmıştı ve ham kemikli yüz hatlarının, kıyafetinin ima ettiği kibarlıkla tam bir tezat oluşturmalarına neden oluyordu.

Bugünlerde kimse saçını uzatmıyordu ve Mena kimsenin Marki'ye bundan bahsetmeye cesaret edemeyeceğini düşündü.

Adamın kültürsüz yaklaşımı Gimdi bile nefesini kesiyordu ve cevap vermeye çalışırken eldivenli elinin dantel kravatını tuttuğunu fark etti.

"Korktuğumu düşündüren nedir?"

Şüpheli bir kaşını kaldırdı, ama öne çıkıp yolcu bölümünün sessiz kapısını kapatırken ve onları içeride kilitlerken, sıkışık salona açılan pencerenin üzerindeki panjurları indirirken hiçbir şey söylemedi.

Mena kendini onun devasa omuzları tarafından korunan kollarının çemberine çekilmiş buldu ve trenin sıkışık yürüyüş yollarına nasıl sığabildiğini merak etmekten kendini alamadı. Kalbi kulağının dibinde güçlü bir ritimle çarparken, kolları omuzlarına yerleşerek onu erkeksi sıcaklığı ve akıl almaz gücüyle kucakladı.

Ağır bir şekilde ona yaslandı, yıkanmış giysilerinden gelen nişasta kokusunu, kullandığı sedir sabununu ve daha topraksı bir şeyi içine çekti. Daha keskin, demir ve taş gibi. Sanki yeraltındaymış gibi.

"Bu sabah kardeşinle nasıl geçti?" diye sordu, kısmen konuşmayı başka yöne çekmeye çalışarak, çoğunlukla da daha önce gözlerinde gördüğü gölgeler hakkında endişelendiği için.

"Kaçtığın şeyin seni Londra'da bulacağından korkuyorsun," diye doğru bir tahminde bulundu, yanlış yönlendirilmesine izin vermeyerek. "Ve ne olduğunu, kim olduğunu bilmesem de, sana zarar gelmesine izin vermeyeceğimi bilmeni isterim." Sözleri, kadının göğsüne bastırıldığı kulağında abartılı bir şekilde yankılanıyordu. Sesin yankılanması onu biraz sakinleştirdi, yine de isteksizce geri çekildi ve kollarının çemberinden çıktı.

"Neden?" diye sordu onun yüzüne bakarak. "Bu konuda hiçbir şey bilmediğin halde neden bana böyle şeyler vaat ediyorsun? Ya... ya affedilemez bir şey yaptıysam?"

* * *

Liam gözlerini Mena'nın endişeyle kısılmış melek yüzüne dikti, ve yapamadım hayal et onu hiç taahhüt bir

affedilemez bir günah. Ağırbaşlı denecek kadar nazikti. Yaralı bir kuş kadar tehlikeli ve yatakta bile hiç görmediği kadar hanımefendiydi. Yine de kız izin verir vermez onu iyice sarhoş etmeyi planlıyordu. Kahretsin, o sadece bir kez lanetlemişti.

Oldukça görkemli bir markiz olurdu.

Yabancı bir şefkatle dolan adam, kadının dudaklarının yanındaki endişe parantezlerinin izini sürdürdü. Ona sırrını açmasını diledi ama belki de şimdilik sırlarını olduğu yerde bırakması en iyisiydi. Uğraşması gereken bir erkek kardeşi vardı ve bu ilişki oldukça yeniydi. Ne de olsa hâlâ onun işvereniydi.

Güven ikisine de ne kolay ne de çabuk geliyordu ve şu ana kadar ördükleri iplik genç, zayıf ve son derece ince hissettiriyordu. İp bir kordon haline gelmeden çekip koparmak istemiyordu. Yine de onun kendini güvende hissetmesini, herhangi bir savaşa girmesi gerekirse İblis İskoçyalı'nın onun yanında olduğunu bilmesini istiyordu. O onun şampiyonuydu ve hep öyle kalacaktı.

"Cinayet mi işlediniz?" diye sordu, ilk başta düşündüğünden daha fazla ortak noktaları olup olmadığını merak ederek. "Londra sokaklarında Scotland Yard seni mi arıyor?" Acaba kendisi de bir günah işlediği için onun günahını affetmeye hevesli miydi?

"Ben hiç can almadım." Kadının cevabında doğruluk payı görse de gözlerinde ihtiyat gizliydi.

"Monarşiyi ya da kraliyet ailesinin herhangi bir üyesini kişisel olarak kızdıracak bir şey yaptın mı?" diye sordu, dudaklarının alışılmadık bir yönde kıvrıldığını hissederek.

"Hayır," diye tekrar reddetti, solgun bakışları adamın ağzına kilitlenmişti ve dalgın dalgın birkaç kez göz kırptı.

"Majestelerinin Kraliyet Donanması'nın ya da saygın ordunun herhangi bir kolunun öfkesini çekecek bir şey yaptınız mı?"

"Yapmadım." Kendi dudakları isteksiz bir kadınsı gülümsemeyle kıvrıldı.

"O halde genç kız, seni koruma becerime güveniyorum ve tüm bunlar sona erdiğinde ifşaatları başka bir zamana saklayabiliriz."

Adam onu kendine doğru çekerken, kadın başını geriye eğdi ve dikkatli bakışlarıyla adamın yüz hatlarında ne aradığını ancak Tanrı bilirdi. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Gerçekten," diye onu temin etti. "Ve Mackenzie klanının Laird'i olarak sana söz veriyorum ki, eğer sana zarar veren adamlarla karşılaşsam, hançerimi gözüne saplayacağım." Sesini hafif tutmak için elinden geleni yapmıştı ama her kelimesinde ciddiydi.

İronik bir sesle onun kucağına geri adım attı. "Bir de İskoçyalılar romantik değildir derler."

"Kimin şiiire ya da elmaslara ve mücevherlere ihtiyacı var ki?" Dişlerini sert bir gülümsemeye parlattı. "Bence bir erkeğin sunabileceği en değerli taşlar, düşmanın dizlerinin üzerinde ölüm çığlıkları atarken ondan koparılanlardır."

İnledi, yüzünü göğsüne yasarken alaycı kahkahasını adamın göğüs kaslarının arasındaki oluğa gömdü. "Ne kadar vahşi bir barbara aşık olmuşum."

İkisi de onun küstahça itirafı karşısında donakaldı ve kızın elleri adamın gömleğini sıkıca kavradı.

Liam aralarına uzanıp kızın çenesini nazik eliyle kavradı ve kızın yüzünü kendisine bakması için kaldırırken onu narin bir bibloyu tutar gibi tuttu.

Aşk dememişti. Söylemesine gerek yoktu.

Boğazındaki garip sıkışma nedeniyle konuşamayınca eğilip dudaklarını kızın alına, çırpınan göz kapaklarına, kadife yanaklarına değdirdi.

Onun için çok değerliydi.

Onu ne kadar şiddetle sevdiğini. Onun lanetli kanının bir başka kurbanı olmasından ne kadar korkuyordu. Ve yine de, bencil bir piç olduğu için, onu bırakmayı düşünemiyordu.

"Çocukların yanına dönmeliyiz," diye fısıldadı, kendini onun elinden yavaşça kurtararak. "Nereye gittiğimizi merak edecekler."

"Sonra," dedi.

"Neyden sonra?"

Onu hızla öptü ve cevabını açıkça ortaya koydu. Sert ağzını tekrar tekrar onun yumuşaklığına bastırdı, ikna etti, baştan çıkardı, ta ki kızın yanıt iniltisi onu ihtiyaçtan çılgına çevirene kadar.

Dilleri birbirine dolandı ve kadın, adamın sırtındaki sert kasları dün gece bile hissetmediği bir hararetle kavrarken adam çaresizliğin tadını aldı.

Kadının ihtiyacı onunkini daha da artırdı ve bir arzu seli her bir damla kanı sikine yönlendirdi. Onu sıkıca kendine doğru bastırdı, güzelliğinin ona ne yaptığını göstermek için kalçalarını döndürdü.

Kadının bileklerinden birini yakaladı ve parmaklarını ağzına götürdü. Yumuşak saten eldivenlerinin ucunu dişleriyle hafifçe kavrayarak, her bir kılıfı elinden tamamen kayana kadar parmaklarından çekti.

Diğer eliyle pantolonunu çıkarırken, iki parmağını ağzına sokarak onun dikkatini dağıttı. Dudakları ayrıldı, öpücüğünden arta kalanlarla parıldıyordu. Gözleri fırtınalı ve kapüşonlu bir hal aldı ve adam onun, dilinin tıpkı şimdi parmaklarının arasında kaydığı gibi, seksinin kıvrımlarında nasıl kaydığını hatırlamasını izledi.

Parmaklarını iyice ıslak bırakarak onları ağzından çekti. "Dokun bana, genç kız," diye mırıldandı, her iki elini de pantolonundan kurtardığı yere indirdi.

Onun kendisini tanımasını, kendisine ne yaptığını hissetmesini istiyordu. Erkekliğini ona karşı kullanabileceği bir silah olarak değil, arzusunun bir uzantısı olarak görmesini. Onu tutabilir, kullanabilir, zevklerini yönlendirebilir ve bedenini kendi ihtiyaçlarını karşılamak için kullanabilirdi.

Kadının eli erkeğin etrafına dolandığında ikisi de soluk soluğa kaldı. Kadının kıvrak parmakları onun kabarık şaftını çevreleyerek çevresini test etti. Kızın gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı ama nemli parmaklarıyla sıcak teni keşfederken hızla uzaklaştı.

Liam parmaklarını yuvarlak uca doğru kaydırırken ürperdi, köke kadar kaymadan önce çıkıntıya bastı. İnledi ve titredi, başını onun boğazına doğru indirdi, lanet olası elbisesinin yüksek yakalı olmamasını diledi. Keşke çıplak ve yalnız olsalardı.

Ama aralarındaki tek çıplak ten adamın siki ve kadının eliydi; kadının yumuşak, meraklı, büyüğü eli sadece adamın seksini değil, kalbini, kara ruhunu da narin kavrayışıyla tutuyordu.

Onun kurtuluşu.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek adamın nefes nefese dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve adam onun ağzını yakalamak üzereyken geri çekildi ve dizlerinin üzerine çökerek onu şok etti.

* * *

Mena'nın eli adamın sikinin etrafında nazikçe kilitli kalırken, etekleri etrafında dalgalanarak koyu ipek ve tül den bir su birikintisi oluşturdu. Bunu istiyordu. Ona sevgiyle gösterdiği zevki vermek istiyordu. Henüz söylemeye cesaret edemediği şeyleri aktarmak için ağzını kullanmak istiyordu.

Bu eylemi bir tahakküm ve aşağılama anısı olarak değil, sevgililer arasındaki bir eylem olarak geri kazanması gerekiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı, boynunu bükerek ona baktı. "Saçımı çekme."

"Mena," diye inledi, iri göğsü gri yeleğinin altından kurt gibi nefes alıp veriyordu. Dudaklarını kalın şaftının üzerine kapatırken, "Yapmak zorunda değilsin, Tanrım," diye ısırdı.

Vücudundaki her kas titredi ve görkemli, hayvansı bir hareketle kilitlendi. Başını geriye atarak kalın boynunu ortaya çıkardı ve körü körüne ona doğru uzandı.

Kendini tam zamanında durdurarak arkasını yokladı, tren duvarındaki pervazı kavradı, parmakları gerginlikten bembeyaz olmuştu.

Mena onu ağzının sıcak dehlizine daha da derinlemesine çekerken muzaffer bir heyecanla sarsıldı. Tutkusunun sisinde bile onun isteğine kulak vermişti ve bunun için onu ödüllendirecekti.

Elini onun dibinde tutarak ağzının sığmadığı yerleri kavradı. Yavaşça, dilini küt başın şişmiş çıkıntısının etrafında gezdirdi ve çıkardığı kaba sestten zevk aldı. Saf ipekle kaplı böylesine inatçı bir sertlik onu büyülüyor ve kıskırtıyordu.

Öfkeyle pompalanan kalbinin ritmi, ağzının kapsadığı etin içinde hızla atıyordu. Kendini sersemlemiş, güçlü hissediyor ve vücudunun onun bu cesur hareketine verdiği ıslak ve zonklayıcı tepki karşısında hayrete düşüyordu.

Tadı görkemli, tuzlu ve tamamen erkeksi idi. Ağız sulandı ve tekrar çekmeden önce aleti alabildiği kadar derine sokmak için artan nemi kullandı.

Gömleğinin ve yeleğinin altından bile karnındaki tepki veren sıkışmalar ve kenetlenmeler görülebiliyordu.

Dili onun üzerinde bir keşif gezisi yaptı, ince, pürüzsüz derisinin altındaki meraklı damarları buldu. Eliyle onu ritmik bir şekilde okşarken, ağzını daha fazla serbest bıraktı, ağlayan uca öpücükler bastırdı ve sadece dudaklarını kullanarak küçük yalamalar ve ısırıklarla onu kızdırdı.

Sözsüz bir taleple dişlerini göstererek ona doğru hırladı. Ellерinin altındaki kalıpların bir kısmı yerinden oynadı ve kavrayışının baskısı altında parçalandı.

Yabancı, gırtlaktan gelen kelimeler ağzından kaçtı; kutsama mı yoksa lanetleme mi olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Yaramaz bir gülümsemeye biraz geri çekildi ve onu takip ederken kalçalarının akılsızca itişinin tadını çıkardı. Alnının yalvaran eğimi. Yasaklanmamış protesto sesi.

Ona istediğini verdi, onu o kadar derine götürdü ki çenesi bu çabadan dolayı ağrıdı. Dudaklarıyla dişlerini kapatarak, vücutlarının yaptığını taklit etmek için elini ve ağzını kullandı. Dili adamın şaftının alt tarafında kayarak oradaki büyük, hassas damarı buldu ve ekstra baskı uyguladı.

Adam tavana doğru sertçe hırlarken, artık onun sözlerinin vahşi küfürler olduğunu biliyordu. Elini pantolonunun içine daldırıp siyah saçlarının yuvasını keşfettiğinde ve gücünün sarkık ağırlığını avuçladığında, dili homurdanmalardan ve çaresiz nefes alış verişlerinde adından biraz daha fazlasına dönüştü.

Onun karşı koyduğunu bilmesine rağmen, kalçaları ileri doğru savrularak kendini kadının ağzına daha da soktu. Onu kabul etmek için boğazını açtı, çok derine ulaştığında nefesini tuttu. Adam umutsuz hamlelerle ağzının ırzına geçiyor, nabız gibi atıyor, zonkluyor, parmakları artık onu zapt edemeyecek hale gelene kadar büyüyordu.

Mena onun salınımını almaya, tohumunun görkemli darbeler halinde boğazından aşağı kaymasına izin vermeye ve başlangıçta alamadığı şeyi bir kedi yavrusu gibi kucaklamaya hazırlandı. Ama birden kendini kollarından tutulmuş ve ayağa kaldırılmış buldu.

Adamın ağzı, paradoksal, tapınma duygusuyla dolu yırtıcı bir öpücükle kadınınkini ezdi. Adam kızın eteklerini çaresizce topladı ve kız kendini düşerken buldu, ama adam onu yere düşmeden yakaladı ve nazikçe koltuğun kenarına bastırdı.

Yüz hatları gergin ve gözleri alev alev yanarken, kadının iç çamaşırlarını aşağı indirdi ve dizlerini kabaca yukarı doğru itip ayırarak onu tamamen ortaya çıkardı.

Geniş ve sert vücuyla Mena'nın bacaklarının arasındaki boşluğu doldurdu ve Mena daha nefesini tutamadan gizli etinin ıslak koynuna sert ve ağır bir baskı uyguladı. Uzun, kıvrak bir hamleyle içine kayd ve Mena gece boyunca yaşadıkları tutkudan dolayı bir sızı hissetse de, bu devasa girişi bir hoşgeldin mırıltısıyla kabul etti.

Kadının teni adamın sertliğinin etrafında şişmiş ve yumuşamıştı. Gözleri karanlık bir ihtiyaçla parlıyordu, geri çekildi, yeniden konumlandı ve onu tekrar aldı, bu sefer o kadar derine nüfuz etti ki omurgasına karşı garip ve baş döndürücü bir heyecan hissetti.

Göz kapakları tutkuyla kapandı, uzun itişler yerine öğütücü, dairesel hareketlerle onu memnun etti. Sanki geri çekilmeye, onun sıcaklığından bir an bile ayrılmaya dayanamıyordu.

Kendini aynı derecede muhtaç, yakınlık için aynı derecede çaresiz hisseden Mena onun sert omuzlarına uzandı, onu kendine doğru çekmek istedi. Ama adam direndi ve Mena bankın minderine yaslanıp gevşeyene kadar göğsüne nazikçe avuç bastırdı.

Adam hemen başparmağını kızın ağzına götürüp hınzır bir sesle içine daldırmasaydı Mena yaralanabilirdi. Diline doğru çekerek oradaki nemin bir kısmını topladı ve sonra onu ayırık bacaklarının arasındaki kumral buklelerin arasında yuvalanmış tomurcuğa sürmesi için bıraktı.

Mena, sert derisi kayganlaşarak ağrıyan his kümesine doğru kayarken sarsıldı. Adam, kalçalarının güçlü ve kıvrımlı hareketlerine uygun bir şekilde daireler çizerken çığlık atmamak için dudağını sertçe ısırđı.

Bacaklarının izin verdiği ölçüde gerilmiş, çaresizce adamın iri, dalgalı bedeninin altında sıkışmıştı. Ona karşı koyamıyor ya da ritmine ayak uyduramıyordu. Tek seçeneği onu kabul etmek ve onun hedonistik saldırısına boyun eğmekti.

Alaycı, işkence eden başparmağıyla onun içinde kabarırken, uyanık ve huzursuz gözlerle onu izleyerek zevkini artırdı. Onu neyin memnun ettiğini öğrendi ve orada oyalandı, ta ki kadın kendi elini ağzının üzerine kapatana ve titreşen salıverilme fısıltıları onu boğmakla tehdit etmeye başladığında kalçaları onun etrafında kenetlenmeye başlayana kadar.

Parmakları onun seksini terk etti, uyluklarının etine girdi ve bir mutluluk seli onun etrafındaki kadınsı kaslarını sıkana kadar derinlere, daha derinlere açarken onları daha geniş bastırdı. Doruk noktası onu büyük, tepeli dalgalar halinde buldu, her biri

Bir öncekinden daha gclyd, ta ki kız kıvranıp beklenmedik yoğunluklarından kaçmaya çalışana kadar.

Zaferin karanlık sesi, kulaklarına dolan sesin içinde kayboldu, sanki evren sonunda ona açılmıştı ve dünya karanlığın içinde yoluna devam ederken kozmosun söylediği o tuhaf şarkıyı duyabiliyordu.

Vücudunun kasılmaları Liam'ın tutmaya çalıştığı serbest kalmayı sağladı. Boğazında iğ bir ses yakaladı ve yüzünü elbisesinin n kısmına gömüp dişleriyle kumaşa bastırdı. Son ve gcl birkaç hamleyle kadının içine gömüldü, iri vücudu büyük, şiddetli titremelerle sarsıldı.

Birkaç dakika boyunca hareket etmediler, ikisi de bedenlerinin hâlâ kendilerine ait olduğundan emin değildi.

Liam inanılmaz bir i çekişle alnını onun omzuna koydu ve gevşemesine izin verdi, ancak ağırlığının çoğunu dirseklerini onun iki yanına koyarak destekledi.

Mena iki günlük sakalının kirli sakalını okşadı ve sanki onu sonsuza dek içinde tutabilecekmiş gibi bacaklarını beline sararak vücuduyla onu kucakladı. Adam buna hiç aldıırış etmedi ve kat kat giysilerinin arasından çenesiyle göğsünü okşadı. Hayatı boyunca arzuladığı yakınlığın bu olduğunu fark ettiğinde bir sis tabakası görüşünü bulanıklaştırdı. Gerçek samimiyet. Karşılıklı saygı. Kendisi tamamen boşalana kadar sadece vermek yerine, vermek ve almak. Bir kadın kabuğu.

"Bu iş bittikten sonra seninle evleneceğim," dedi usulca ve kızın çenesine bir öpücük kondurdu.

Mena hiçbir şey söylemedi, başını şefkatle kendisine bastırdı, saçlarına bir damla gözyaşı süzülürken yanağını onun alnına yasladı.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Camden'deki Euston Tren İstasyonu, Londra'dan imparatorluğun kuzeyine giden demiryolu hattının geçidi olarak kabul ediliyordu. Görkemli yapı dört peron, görkemli bir büyük salon ve girişte Akropolis tarzında inşa edilmiş, gösterişli heykellerle süslü Dorik bir propylaeumdan oluşuyordu. Camden ilçesi Regent's Park'a çok yakın, güneydoğuda Strand'a ve güneybatıda Mayfair'e neredeyse eşit uzaklıkta yer alıyordu.

Trende korkunç bir gece uykusu çeken Mena, varış peronuna adımını atar atmaz, öğleden sonra Londra'dan gelen yolcuların oluşturduğu insan seli tarafından itilip kakıldı. Gürültülü bir buhar patlaması onu o kadar ürküttü ki geriye doğru zıpladı ve topuğu arkasında inecek kadar talihsiz olan kişinin ayağına çarptı.

"Ah, Jani," diye haykırdı, topallayarak platformda daha az kalabalık bir yere gitmesine yardım etmek için döndü. "Bağışlayın beni. Çok mu kötü yaralandın?"

"Hayır, hayır, Bayan Mena," dedi sıkılmış dişleri ve acıyla kısılmış gözleriyle nazikçe. "Sadece yolunuza çıktığım için üzgünüm."

"Sevgili Jani, özür dilemeyi aklından bile geçirme, bu *tamamen* benim hatam." Ağırlığını kırılgan ayağının üzerinde denerken omzunun yumuşak mor ipeğini okşadı. Mena

Yoluna, hatta çevresine çıkan herkes için üzülyordu. Aynı anda hem duygu, hem korku, hem de sevinç yumağı içindeydi. Zihni, kalabalık istasyonda gezinmek bir yana, portikoyu işaret eden telkari tabelaları bile zar zor algılayabiliyordu.

"İyi olacağım, Bayan Mena," diye yatıştırdı, doğruldu. "Bugün kendimde olmadığımı hissediyorum."

"Londra seni geriyor mu?" Mena sordu.

"Göründüğü kadar gergin değilsin," diye gözlemledi Jani.

Mena bunu inkâr edecekti ama bir el şiddetle kolunu kavradı ve irkilerek arkasına döndü.

"Portikodaki şu dükkânlara bakın!" Rhianna ciyakladı, coşkusundan neredeyse Mena'yı sarsacaktı. "Ve şu otellerin ne kadar büyük olduğuna inanabiliyor musunuz? Hyde Park'a ne kadar yakınız? Bir gazeteci çocuk bulalım mı, böylece hangi etkinliklerin olduğunu görebilir ve Büyükanne'ye varmadan önce ne yapmak istediğimize karar verebiliriz? Burada her köşede gazete satıldığını duydum. İstasyonun ortası neden yemek kokuyor, satıcıları mı var?"

Arkasından yaklaşan Liam, eldivenli elini şakacı bir şekilde kızının ağzının üzerine kapattı. "Nefes al, *zenci*," diye nazikçe emretti, kara gözleri muziplikle parlıyordu. "Görülecek ne varsa görmek için zamanımız olacak."

"Halı çantanızı alabilir miyim, Bayan Lockhart?" Andrew, hâlâ heyecandan titreyen ve istasyonun ihtişamına bakarken aynı anda her yere bakamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi görünen kız kardeşini dürterek sordu.

"Evet, alabilirsin." Mena dilbilgisini düzeltmek için nazikçe imada bulunarak kitabı ona uzattı. "Ne güzel bir teklif."

"Sanırım Bayan Lockhart seni bir beyefendiye dönüştürme tehlikesiyle karşı karşıya, oğlum." Liam Andrew'a gururlu bir gülümseme sundu, genç de ona karşılık verdi.

Andrew, "Birimiz olmak zorunda," diye karşılık verdi.

Liam'ın çıkardığı sıcak sese neredeyse kahkaha denebilirdi ve zaten kendisine içten bir takdirle bakmayan birkaç kadının hayranlık dolu bakışlarını üzerine çekti.

"Mackenzie ailesinde bir centilmen için tek umudumuz sensin, Andrew, canım." Mena bu neşeli anın içinde rahatlamış, ailevi şakaların tadını çıkarmıştı. Bunu neredeyse Ravencroft'un takındığı sakın, ağır bakışlı ifade kadar takdir ediyordu ve bunun sorumlusunun kendisi olduğunu bilmek ona gizli bir zevk veriyordu.

"Evet, delikanlı," diye onayladı Liam. "Bayan Lockhart bana vahşi bir barbar dedi." Kaşları masum bir ifadeyle alay edercesine kalktı, ki bu onun uğursuz yüz hatlarının asla ulaşmayı umamayacağı bir şeydi. "Hayal edebiliyor musun?"

Vagonda geçirdikleri çılgınca aradan önce yaptıkları konuşmayı hatırlayınca elbisesinin yüksek yakasından bir kızarıklık süzüldü. Adam ona sadece paylaştıkları kontrolsüz tutkuyu değil, aynı zamanda itirafını da hatırlatmıştı.

Ona aşık olmuştu. Ona aşık olmuştu.

Bana karşı ne hissediyor? diye merak etti. Elbette arzu ve belki biraz da koruyucu şefkat. Ama onun duyguları kendi duygularının derinliğine benzeyebilir miydi?

"Evet," diye sevindi Andrew. "Sadece Bayan Lockhart seninle böyle konuşabilir." Babasınınkinden bir ton daha soluk olan gözleri muzip bir anlamla parıldıyordu ve Mena onun renginin daha da arttığını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi aşırı bir neşeye. "Hadi gidip uşakların bavullarımız için ne yaptıklarına bakalım." Kolunu Rhianna'nın koluna dolayarak platformda giderek büyüyen bagaj yığınının doğru koşturdu, kötü kalpli markiyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Ona her baktığında karnı titriyordu. O sert ağzın şimdi vücudunun neredeyse her santiminde ne kadar hassas hissedebileceğini biliyordu. İri ellerinin kaba ve hantal olduğu düşünülebilirdi ama şaşırtıcı derecede becerikli dokunuşlarıyla böylesine akıl almaz bir zevki uyandırabiliyorlardı.

Güzel kıyafetinin altındaki barbarın tadına bakmıştı ve bu bilgi en gizli kaslarının zevkle sıkılmasına neden oldu. Yalanla yaşamayı öğrenmiş olsa da, aldatma sanatında asla tam olarak ustalaşamamıştı ve çocuklar

Belli ki onunla babaları arasındaki sıcak ilişkiyi fark etmişti.

Gelecek hakkında konuşulana kadar daha dikkatli olmaları gerekiyordu.

"Thorne Amca ve Russell nerede?" Andrew arkalarından giderek sordu.

"Katılmaları gereken bazı aile işleri vardı." Mena, Liam'ın ses tonundaki hafif değişimin neşesini kaybettiğini fark etti. "Aslında, sen büyükannene doğru yola çıktıktan sonra onlara katılmalıyım."

"Bizimle mi geliyorsun, Jani, yoksa babamla mı gidiyorsun?" Rhianna dağılmakta olan kalabalığın arasından geçerken sordu. İskoçya'dan gelen son tren onlarınkiydi ve akşam yemeğine bu kadar az kala Mena başka trenlerin kalkacağını düşünemiyordu.

"Eşyalarınızı hallettikten sonra Marki ile görüşmem gereken bir iş var," dedi Jani, esmer tenine koyu bir hüzün gölgesi düşmüştü.

Mena gizlice ona doğru uzandı ve kolunu güven verici bir şekilde sıktı.

Andrew, "Satıcıları var," diye haykırarak şekerlenmiş fındık ve karamelle batırılmış sonbahar meyvelerinden oluşan dumanı tüten bir arabayı işaret etti.

"Baba, lütfen biraz alabileceğimizi söyle!" Rhianna yalvardı.

Ceketinden bozuk para çıkaran Liam bir uşağa işaret etti. "Pekâlâ," dedi hoşgörülle. "Ross sizi satıcıya götürüp Leydi Eloise'e teslim edecek, ben de birkaç işimi halledeceğim. Ben de birazdan size katılacağım."

Vücutların sıkışıklığı onlara birbirlerine yakın durmak için mükemmel bir bahane verdi ve Mena, kalabalığın içinde cıvılcıvılcı geyikler gibi koşuşturan çocuklarını izlerken Liam'ın yakınlığından keyif aldı.

"O kadar genç olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu, biraz hüzünlü hissederek. "Dünyanın böylesine heyecanlı ve

Her şeyin çok mümkün ve harika görüldüğü ve günlerin sonsuz kaygısız olduğu merak."

Liam'ın eli gizlice Mena'nın sırtının alt kısmını okşadı ve Liam onun arkasında durmasına rağmen Mena onun dokunuşundaki anlamı anlamak için yüzünü görmek zorunda kalmadı. "Gençken hiç böyle şeyler yaşamadım, bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamadım; ama... şimdi anlamaya başlıyorum." Sözleri gözlerine buhar ya da kömür dumanıyla ilgisi olmayan yaşlar getirdi. Dokunuşunda öyle bir özlem, sesinde öyle nazik bir hürmet vardı ki, kalbi umutla çarptı. Hayatının ikinci yarısının kaygısız geçmesinin nedeni olmak istiyordu. Ona o kadar içtenlikle hak ettiği huzuru ve rahatlığı vermek istiyordu.

Açıkça imkânsız olan bir gelecek istiyordu.

Bagaj vagonu lokomotif ile yolcu vagonları arasında yer alırdı. Demiryolu çalışanları çeşitli büyüklükteki sandıkları, çantaları, kasaları ve kutuları indirirken, yolcular da eşyalarını almaları için bagaj görevlilerine biletlerini veriyordu. Jani onların biletlerini ve beraberindeki diğer uşağı bagaj sırasına götürmüştü.

İnsan kalabalığı dağılmaya başlamış olsa da Mena bu kalabalığı biraz bunaltıcı buldu. Wester Ross'un uzak ve pastoral cennetine bu kadar alışmış olması onu şaşırtmıştı. Şehrin rahatlığından ve eğlencelerinden yoksun olduğu kesindi ama aynı zamanda tehlikelerden, iğrenç kokulardan, bitmek bilmeyen gürültülerden, uçsuz bucaksız taş, buhar ve kömür dumanından da yoksundu.

Mena Londra'nın bazı yönlerini seviyordu ama şu anda tek düşünebildiği buradaki hayatının ne kadar mutsuz olduğuydu. Taşrada kömür yerine odun ateşiyle, açık alanlarda, mis kokulu otlarla, zümrüt tarlalarla ve taş çitlerle büyümüştü. Bu şeylerin arasında kendini evinde hissediyordu.

Burada bir ziyaretçiydi ve bu hep böyle olmuştu.

"Yetkililer gelene kadar Hamish'i boşaltmak için bekliyorlar.

gel." Mena ona doğru dönerken Liam içini çekti ve

trene doğru fırlattığı kötücül bakış. "Onu uğurlamak için kalmam gerekiyor ve belki bir süre daha kalabilirim. Revağa gidin ve Rhianna ile Andrew'u bekleyen vagona binin."

Birdenbire huzursuz bir endişeye kapılan Mena da trene hoşnutsuzlukla baktı. "Seni bu işle tek başına baş başa bırakmaktan nefret ediyorum," diye endişelendi. "Ya bir şeyler... ters giderse?"

Liam sıcak nefesi kulağını okşayana kadar eğildi ve hareketlerini uygunsuz ya da yakışsız bulabilecek herhangi birine aldırmadan, teninde farkındalık ürpertileri yarattı. "Sen sonsuza dek tatlısın, Mena mine," diye mırıldandı şefkatle. "Ama Russell, Gavin ve benim aramda, onu almak için gönderdikleri subaylardan bahsetmiyorum bile, Hamish'in sorun yaratmaya fırsatı olmayacak. Ayrıca, eğer tehlikeli bir şey olursa, senin ya da çocuklarımin yakınlarda olmasını istemem."

Mena başını hafifçe ona doğru çevirdi ve yanağını onunkine bastırdıktan sonra geri çekildi. "Pekâlâ." Tanıdığı herkesten daha değerli hale gelen yüz hatlarına gülümsedi. Bu kadar iri ve vahşi bir İskoçyalıya karşı bu kadar güven ve şefkat hissedebilmesi onu şaşırtmıştı. Millicent LeCour'un sözleri Londra'da geçirdiği son sabahdan aklına geldi.

Bazen... olunabilecek en güvenli yer, şiddet yanlısı bir adamın yanıdır.

O zamanlar aktrisi tam olarak anlayamamıştı. Aslında, kadının buna inanmak için kendini kandırıp kandırmadığını merak etmişti, çünkü kendi nişanlısı çok soğuk, çok ölümcül Christopher Argent'ti. Bay Burns'ün boynunu gözlerinin önünde sanki milyonlarca kez yapmış gibi kıran adam.

Mena şimdi anlıyordu. Şeytan İskoçyalı'dan daha vahşi bir şey olamazdı ve hayatında hiç onun yanındayken olduğu kadar güvende hissetmemişti. Eskiden onu korkutan güç ve hüner, gerçekten de onun sığınağı haline gelmişti.

"Dikkatli olacağına söz ver," diye tembihledi ve kendini durduramadan elini onun koluna koydu. "İçimde korkunç bir his var. Daha yeni konuştuk... konuşacak çok şey var... ve sana bir şey olursa buna dayanamam." Liam başını çevirip ondan uzağa baktı, yüz hatları gerildi, çenesi çalışıp esnedi ve şakağındaki damar, hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışırken yaptığı gibi nabız gibi attı. Bakışları tekrar onunkilerle buluştuğunda Mena'nın kalbi durdu. Şüpheli ve şok edici bir parlaklık parıldadı. Gözlerini kırpmadan önce koyu renk gözlerinde. "İyi misin?" diye sordu dikkatle.

Uzun bir süre konuşmadı, onun yerine hâlâ takım elbisesini tutan eline baktı. "Geri dönmemi isteyebileceğini bilerek birinden ayrılmak benim için yeni bir deneyim."

Zaten duygularla buğulanmış olan gözleri şimdi daha da dolmuştu. "Sadece geri dönmeni dilemekle kalmıyorum, en başta ayrılmamızı da istemiyorum."

Gülümsemesi alışılmadık derecede çekiciydi ve sert gözlerine yeni bir yumuşaklık geldi. "Elimden geldiğince çabuk olacağım." Kadının eline uzandı ve eldivenin üzerinden öptü. "Yine de azami özen göstererek."

Mürebbiye gibi bir ifade takınarak, "Öyle yap," dedi. "Bana itaatsizlik edilmeyecek."

Sıcaklık, kırılganlığın tüm kalıntılarını eritti ve Mena, adamın onu Euston İstasyonu platformunun tam ortasında bir şehvet birikintisine dönüştürmesinden korktu. "Bu gece, genç kız, senin emrine amade olacağım."

Telaş içinde, adımlarında bir hafiflik ve kalbinde hiçbir şeyin söndüremeyeceğini düşündüğü bir parıltıyla ondan uzaklaştı. Çocuklar artık satış arabasında değildi ve onları kalabalığın içinde de göremiyordu, bu yüzden Leydi Eloise'e gitmek üzere yola çıkmamış olmalarını umarak revak yönüne, arabalara doğru yöneldi. Gerçi eğer gitmişlerse, bu ona Farah'ın evine uğrayıp onunla dertleşmek için zaman kazandırabilirdi-

Bir el Mena'nın bileğini sıktı ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. ığlığı bir lokomotifin tenekemsi dödüğünün arasında kayboldu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Onu yakaladım!" diye bağırdı kirli bir şapkanın altından sıırım gibi, tanımadığı bir adam. Pençe gibi parmakları, kendini kurtarmaya çalışan Mena'nın kolunu ısırdı. "Vikontesi yakaladım!"

Beş adam platformun her çıkışının yanında durdukları yerden ayrılıp aceleyle onlara doğru gelmeye başladıklarında Mena'nın göğsünü daha önce hiç tatmadığı soğuk bir korku kapladı. Kalabalığa karışmak için sade kıyafetler giymişlerdi ama her biri kiralık bir kas gücünün tavrına sahipti. İki sopa sallıyor, biri de Belle Glen'de maruz kaldıklarına çok benzeyen demirler sallıyordu.

Bir şekilde onu bulmuşlardı. Philomena St. Vincent, Vikontes Benchley'in bugün Euston İstasyonu'na bir trenle geleceğini biliyorlardı.

Nasıl?

Böyle bir şey olamaz.

"Bırak beni!" diye bağırdı, zayıf adamın şaşırtıcı derecede güçlü pençesinde kıvranıyordu.

Mena, zayıf adamın çılığından önce duyduğu mide bulandırıcı çatırtının kolunun kırılması olduğunu anladığında, Liam çoktan saldırganın yüzüne öyle bir güçle dizini indirmişti ki, kan beyaz taş zemine sıçradı ve Liam'ın ince gri pantolonunu kirletti.

Umursamak bir yana, fark etmiş bile görünmüyordu. Onu arkasına itti ve şimdi onlara doğru koşan diğerleriyle yüzleşmek için döndü.

Mena, Liam Mackenzie boyunda birine doğru ilerlemeseydi, onlara ilk ulaşan kişinin iri yarı biri olduğunu düşünebilirdi. Son sürat koşan adam sopasını kaldırdı ve Liam'ın kafasına şiddetli ve tehlikeli bir yumruk indirmeye hazırlandı.

Liam onun yeterince yaklaşmasına asla izin vermedi. Çizmesini kaldırdı ve adamın göğsüne öyle bir kuvvetle indirdi ki, çürük adam kendi üzerine katlanarak yere yığılır gibi oldu. Liam adamın işini havaya daha fazla kan sıçratan bir aparkatla bitirdi ve bir şekilde adamın sopasını aldı.

Nefes kesen bir şok anının ardından kaos patlak verdi. Çığlık atan yolcular revak sütunlarının arasından Drummond Caddesi'ne dağıldılar ya da şiddetten kaçınmak için büyük salona çıkan merdivenlere çekildiler.

Mena kendini onların saflarında kaybetmek istiyordu. Mide bulandırıcı bir netlikle, hilesinin sona erdiğini biliyordu. Liam tüm bu adamları yenmeyi başarsa bile, sorular olacaktı. Cevaplamaktan başka çaresi olmayan sorular.

Ama kaçmaya cesaret edemedi. Kaçmaya fırsat bulamadı çünkü İblis İskoçyalı'nın gerçek görüntüsü ayaklarını saf, sınırsız bir huşu içinde yere sabitledi.

Oluşturduğu tehdidin farkına varan üç adam, biri sopayla, biri tabancayla, diğeri de demirleri topuz gibi savurarak ilerlemeye ve onu kuşatmaya başladı.

Liam düşmanını düşünmek ya da bir plan oluşturmak için hiç zaman harcamadı. Ününe sadık kalarak, saf saldırganlık ve yırtıcı öfke dolu bir hayvan gibi ileri atıldı. Korkusuz. Kusursuz.

Ve öfkeli.

Etrafındaki insanların ılıklarını duymuyor gibiydi, yoluna çıkanlara da dikkat etmedi. Sadece bir İspanyol boğasının tüm gücüyle ileri atıldı.

İlk avına ulaştığında omzunu düşüren Liam, onu ayaklarından kaldırmaya yetecek bir güçle adamın göğsüne indirdi. Bu momentumu kullanarak adamı bir bez bebek gibi omzunun üzerinden yukarı fırlattı ve sırt üstü yere düşürdü. Döner Liam, ikinci bir sopa almadan önce yere yığılmış adamın kaburgalarına çok aşağıdan vurdu, şüphesiz birkaçını kırdı.

Korkunç bir gülümseme, o sert ağzını dişlerinden kurt hırıltısıyla ayırdı ve daha yeni platforma yığılmış küçük bir bavul dağının etrafından dolanan iki adama doğru döndü.

Liam ilerlemeden önce Jani ve uşak bavulların arkasına saklandı ve hazırlanmak için iki sopasını birbirine vurdu.

Tabancalı olan Liam'ın devasa göğsüne nişan aldı ve ateş etti. Liam ona ulaşp sopasıyla yüzüne vurmada önce iki el ateş edebildi. Adamın başı hızla yana savrulurken tabanca platforma çarptı, Mena boynunun kırıldığından korktu.

Liam'ın sopalarını iki kez daha salladıktan sonra, sopaları tutan adam ürkütücü bir şekilde aynı şeyi yapmadan hemen önce demirler uçarak yere düştü.

İblis İskoçyalı'nın üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Bir damla kan bile ona ait değildi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Liam'ı durduran, Mena'nın bir elin saçlarına dolanmasıyla attığı acı ığlığıydı. Liam etrafında döndü ve Mena bir kez daha kendisine karşı kalkan olarak kullanılırken kükredi.

Mena'yı kaçırarak kişiyi tanıması için konuşmasına gerek yoktu. Bu tutuşu biliyordu. Bu adamdan korkuyordu.

Bu an tüm umutların sona erdiği andı.

"Kayıp karımı geri getirdiğiniz için ne kadar naziksiniz Lord Ravencroft."

Tek kelimenin Liam'ın etrafını saran kızıl şiddet sisine nüfuz ettiği anı fark etti.

Eşim.

Düşmanlarının elbiselerine bulaşan kanına aldırış etmeyen Liam, kendini uzun, geniş ve inkar edilemez bir şekilde komuta eden bir alay duruşuna çekti.

"Ellerini onun üzerinden çekeceksin," diye emretti birçok sertleşmiş askerin onun emrini yerine getirmek için koşuşturmasına neden olan sesiyle. "Ve sonra bana kim olduğunu sandığını söyleyeceksin."

Kocası Gordon St. Vincent, Ravencroft'un arkasından, "Mülkümü uygun gördüğüm şekilde zapt etme hakkım var," diye alay etti, ancak onun yerine saçlarını serbest bıraktı ve bileklerini bastırdı. Yaptığı her hareket hesaplanmıştı ve Ravencroft bunu acısının neden olabileceği herhangi bir acıyı hafifletmek için yaptığını biliyordu. "İzninizle ikimizi tanıştırayım," dedi Gordon nazikçe. "İyi bir otoriteye sahip olduğum gibi, barındırdığınız kaçakla hiç tanışmadınız. Ben Lord Gordon St. Vincent, Vikont Benchley, bu da" -Gordon Mena'yı sıkıca sarstı- "Leydi Philomena St. Vincent, benim gönülsüz vikontesim ve beş yıllık karım."

Marki gözlerini kırpmadan ona baktı. "Siz... *evli misiniz?*"

Mena, sevmeye, onurlandırmaya ve her konuda itaat etmeye yemin ettiği adamın zalim pençesine karşı gerildi ve büküldü. Kanunun gözünde onun efendisiydi. Liam'ın arkasında ne gördüğünü biliyordu. Kusursuz tavırları olan zarif bir adam ve aldatıcı bir şekilde yumuşak ve güvenilir bir tavır.

"Evet." Sözcük acı dolu bir tıslamayla ağzından döküldü. "Neyden kaçtığımı anlamıyorsun. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bana ne yaptığını." İblis İskoçyalı bile Gordon'un zalimliğinin derinliklerini hayal bile edemezdi. Liam bir asker, bir yaşam yok edici olmasına rağmen onun gibi değildi. Gordon onun yaşama *arzusunu* yok etmişti ve Mena bunun daha büyük bir günah olduğunu biliyordu.

Liam onlara doğru bir adım attı ve sanki onu serbest bırakmaya karar vermiş gibi sopayı sıkıca kavradı.

"*Senin için nasıldı?*" Gordon alay etti, nefesi afyon dumanı ve babasının pahalı puroları kokuyordu. "Peki ya ben, Philomena? Deli bir kadınla evli olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musun? Akıl hastanesinden kaçmanın ve nerede olduğuna dair kimseye ipucu bırakmamanın ne kadar bencilce olduğunun farkında mısın? Zavallı annemi neredeyse öldürüyordun, Philomena. Endişeden hasta olduk."

Liam'ın adımları *deli kadın* kelimesini duyunca duraksadı.

"Cehennem gibi!" Mena suçladı, gözlerindeki fırtınanın altında şüphe mayalanırken sevdiği adama yalvaran bir bakış gönderdi. "Beni akıl hastanesine kapattılar çünkü paramı harcamışlardı ve artık işlerine yaramıyordum. Çünkü genç bir aktrisi öldürttüğünde kız kardeşini yetkililere ihbar ettim. Ben bir canavarla evliyim Liam. Ve beni orada süresiz olarak çürümeye terk etti. Kaçmaktan başka çarem yoktu. Ben deli *değilim*. Dorian Blackwell'e sorun, kaçışımı o sağladı."

Ravencroft'un yüzünde, Liam'ın tam da bunu yapmayı planladığını söyleyen karanlık bir ifade belirdi.

"Yaralarım tanık oldun," diye devam etti, sesinin histerik bir tona yükselmesinden nefret ederek. "Çürükler, işkence. Oraya geri dönmeyi reddediyorum. Önce ben öleceğim!"

"Benim zavallı talihsiz karım. O hayalperest bir kadın Lord Ravencroft ve onun tarafından kandırılan ilk kişi siz değilsiniz." Gordon onu daha sıkı tuttu ve Mena zincirleri getiren başka birinin bot seslerini duydu. "Belle Glen Akıl Hastanesi'nden kaçtığında onu aylardır görmemiştim. Yaraları kendi kendine açılmıştı; en başta onu kilit altına almamın bir nedeni de buydu."

Liam'ın yüz hatlarındaki öfkenin şüpheyeye dönüşmeye başlamasını dehşet içinde izledi. İhtimaller ona karşıydı. Liam'ın ilk karısı delirmişti ve Liam'da yarattığı şüpheyi okuyabiliyordu.

onun içinde. Böyle bir şeyi tekrar yaşamaktan, çocuklarına yaşatmaktan duyduğu çekingenlik. Akli başında her insan kandırılıp kandırılmadığını merak ederdi.

"Her hareketin bir delilikti." Mena, Gordon'un ses tonunun altındaki alaycı notayı kaçırmadı, çünkü bir demir soğuk ve sert bir finalle bileğinin üzerine kenetlendi. "Mürebbiye olarak çalışan bir Vikontes mi? Kimliğini mi değiştiriyorsun? Hâlâ evliyken bir markizi baştan çıkarmak mı? Ciddi şekilde hastasın sevgilim, seni bakabilecekleri bir yere götürüyorum."

"Bu benim sırrım," diye haykırdı Liam'a. Çaresizlik boğazında düğümlenirken. Ona doğru debelenirken omuzları acıyla büküldü. "Açıklamaktan korktuğum şey buydu. İtiraf edeceğim şey. Sana her şeyi anlatacağım Liam, sadece *lütfe*n beni almalarına izin verme."

Mena, Liam'ın gözlerinde kararsızlık kadar insani ve sıradan bir şey göreceğini hiç düşünmemişti. Mena'nın çaresizliği ıssızlığa dönüştü. Ona güvenmiyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Suçluluk duygusu ve acı, kalan tüm umutlarını yok etti. Bir çığlık atarak kolunu Gordon'dan kurtardı ve ona doğru dönerek bir zamanlar yakışıklı bulduğuna inanmadığı aristokrat yüz hatlarına bir darbe indirdi.

"Ellerimi çöz," dedi.

Gordon elinin tersiyle vuruşuna karşılık verdi ve Mena'nın dizleri büküldü, değerli bir an için Euston İstasyonu'nun ışıkları karardı, gölgeler dans ederek bilincini tehdit etti.

Çevresinde, Liam'ın yüz hatlarına kazınmış intikam duygusuyla ileri atıldığını gördü.

Kocası az önce kendi ölüm fermanını imzalamıştı ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu. Ona inanmasa bile, Liam'ın onuru ona vurulmasına izin vermezdi.

Ona doğru döndü, korkmaya ve nefret etmeye başladığı adamla arasına gireceği anı bekliyordu.

Bir tabanca atışının kusursuz sesi revakta öylesine sağır edici bir yankıyla yankılandı ki, zaman bile nefesini tutmuş gibiydi.

Mena dönüp Gordon'un da kendisi gibi sersemlemiş olduğunu gördü, yanındaki iki adam ağzı açık bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Aralarında tek bir tabanca bile yoktu.

En büyük korkusunun doğrulandığını görmek için yavaşça arkasına döndüğünde kalbi durdu, sonra midesine indi. Liam'ın gri yeleğinin sol göğsünde kırmızı bir gölcük oluşmuştu.

Mena haykırdı ve boşa kalan tek eliyle ona uzandı, ona gitmek için yanıp tutuşuyor, kocasının cezalandırıcı pençesinden kendini kurtaramıyordu.

Liam'ın yüz ifadesi bir anda şaşkınlıktan öfkeye dönüştü ve yaralanmasına aldırmadan saldırgana vurmak için sopasını kaldırarak sıçradı.

Mena onun tereddüt ettiğini gördü ve nedenini anlayamadı. Gordon'un haydutlarından birini mi kaçırmışlardı? Ciğerlerini söndürecek ve öfkesinin cehennemini söndürecek ne görmüştü?

Bu tereddüt, ağır bir bavul parçasının şakağına çarpmasıyla ona pahalıya mal oldu.

Liam düşerken Mena çığlık atarak öne doğru hamle yaptı ama biri serbest kalan bileğini yakalayıp kelepçeyi onun boynuna geçirdi ve Liam'ın muhteşem vücudunun platforma doğru katlanıp yeri sarsacak kadar sert inişini dehşet içinde izlemek zorunda kaldı.

Bir elinde tabanca, diğerinde keskin kenarlı bir bavul tutan kişinin *kim olduğu* ortaya çıkınca, ağzından hırıltılı bir ses kaçtı.

Jani'nin kara gözlerindeki kararlı öfke, histerik gözyaşlarının fırtınasıyla bulanıklaştıkça, "Hayır," diye hıçkırdı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tek kaçış yolum, olduğumdan farklı biri olmak. Bir sırrım olduğunu biliyorsun. Korkunç bir sır. Derinliğini hayal bile edemezsin. Kapsamını. Kim olduğumu bilmiyorsun... Neye dönüştüğümü. Sana söylemek benim sonum olur.

Mena'nın sözleri Liam'ı St. Margaret's Royal Hastanesi'ndeki özel odasında dolaşırken aklından çıkmıyordu.

Bedenime, ruhuma bir şeyler yaptı. Ona izin verdim. İzin vermek zorundaydım.

Ona izin vermek zorundaydı çünkü o lanet olası evliydi. ona.

Ne zaman ayağa kalksa başı ağrıyordu. Sol kolu bir askıyla göğsüne sabitlenmiş olmasına rağmen, omzu sanki biri onu dağlama demiriyle iğnelemekte ısrar etmiş gibi yanıyordu. Saç çizgisinde ve göğsünde bir yorgan dikmeye yetecek kadar iplik vardı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Kayda bile geçmedi. Yaraları acıdan çok sıkıntı veriyordu. Yapılacak o kadar çok şey varken onu yavaşlatıyorlardı.

Her şey paramparça olmuştu ve parçalanıyordu ve onun burada lanet olası bir sakat gibi saklanmak yerine dışarıda kanayan yaraya müdahale etmesi gerekiyordu.

Liam tam da Jani'nin düşman değil aile olduğundan emin olduğu sırada, çocuk intikamını almak için mümkün olan en kötü anı seçmişti. Çocukları büyük ihtimalle akıllarını kaçıracak kadar endişeliydiler.

sadece birkaç kez ziyaret etmişti. Gavin, Hamish'i uygun yetkililere teslim edebilmiş miydi?

Ve Mena...

Mena, kendisine vuran, kelepçeleyen ve sürükleyerek götüren o kendini beğenmiş puştun pençesindeydi.

Onunla.

Kocası.

İsa.

Liam sağ eliyle avuç içini zonklayan şakağına bastırdı ve hastane yatağının kenarını tekmeledi. Ona en temel şekilde yalan söylemişti. Sadece kim olduğu konusunda değil, ne olduğu konusunda da. Bir vikontes. Bir kaçak.

Deli bir kadın mı? Liam buna pek inanmadı. Daha önce deli bir kadınla yaşamıştı. Deliliğin bir insana fiziksel ve zihinsel olarak nasıl zarar verdiğini görmüştü. Mena çaresiz görünüyordu, aşırı derecede ketumdu ama asla deli değildi.

Ama buna gerçekten inanıyor muydu? Yoksa böyle görünmesini sağlayan kendi ateşli arzusu muydu?

Gerçeği bilmek *zorundaydı*. Her şeyi. Sadece onu sorgulamak için değil, onu görmek ve ona dokunmak için de. Onun iyi olduğunu bilmek için. Ona ve tüm bu lanet olası karmaşaya duyduğu öfke, kalbinde hâlâ yanan sevgiyle, endişeyle ve kendi cehaletinden kaynaklanan yoğun bir hayal kırıklığıyla sımsıkı örülmüştü. Lord Benchley herkesin önünde ona vurduysa, yalnız kaldıklarında ona ne yapmıştı?

Bu düşünce midesinde isyankâr bir kabarma yarattı.

Bu durumda her an önemliydi ve ondan ayrı geçen her saniye tam bir işkenceydi. Cevaplaması gereken çok şey vardı ama kahretsin, bu cevapları ona şahsen verecekti.

"Biri bana kanlı bir gömlek getirsin!" diye bağırdı kasvetli ve tuhaf bir şekilde boş koridorda. Pantolonunun yerine iple bağlanmış gri pamuklu bir pantolon giymişti ve üst tarafı hastanenin soğuk havasına karşı çıplaktı. "*Nerede* benim lanet olası botlarım?"

Şiddetle uyandığında hemşirenin küçük faresi ortadan kaybolmuştu ve neredeyse çırpınan uzvuyla ona çarpıyordu

sadece birkaç dakika önce. Doktor bulmak için kaçarken kıpırdamadan yatmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Şimdi görülecek kimse yoktu.

Hala yalan mı söylüyorsun? Onun kim olduğunu bilmiyorlar mıydı? Kıpırdamadan durarak İblis İskoçyalı olmamıştı.

Etrafında dönerek, seyrek, temiz odada eşyalarından bir iz aradı ve bir yatak, bir sandalye, uzak duvarda üzerinde çeşitli tıbbi aletler bulunan bir masa ve yatağın yanında üzerinde tek bir bardak suyun durduğu çirkin bir sehpadan başka bir şey bulamadı.

İki uzun adımda masaya ulaştı ve tek çekmecesini açtığında boş olduğunu gördü. Kalbi göğsüne çarparak öfkesinin yükselişini işaret ederken, görüşüne kırmızı lekeler girmeye başladı. Mena'nın yalvaran, gözyaşlarıyla dolu gözlerinin görüntüsü bulanık vizyonunda yüzdü.

Onu kurtarması için yalvarmış ve o da onu yüzüstü bırakmıştı.

Önce ben öleceğim.

Yüce Tanrım, ya çok geç kaldıysa?

Eli cama değdi ve cam odanın öbür ucuna uçarak uzak duvara çarpıp parçalandı.

Burada bir dakika daha kalmayacaktı, gerekirse Londra'nın gri sonbahar sokaklarında bu dayanıksız pantolonlarla yürüyecekti. Mena'yı bulması gerekiyordu.

Şimdi.

Çıplak topuklarının üzerinde döndü ve yatak direğine uzanmak zorunda kaldı. Sadece baş dönmesini engellemek için değil, aynı zamanda Londra'da karşılaşmayı umduğu en son kişinin kapısının önünde olmasının yarattığı şaşkınlığı gidermek için de.

Bırak hastane odasını.

"Savaş gitmiş gibi görünüyorsun Ravencroft." Dorian Blackwell, Ben More'un Kara Yüreği, bir kedinin kayıtsız duruşu ve kıvrak sinsiliğiyle odasına girdi ve Liam'ı tek sağlam gözüyle değerlendirdi. O da Liam'inki gibi obsidyen rengindeydi. Diğer gözünü ise korkunç bir yarayı gizleyen bir göz bandı örtüyordu. "Ben sadece bir kez vuruldum,"

Konuşmaya devam etti. "Ama şeytan gibi acıdığını hatırlıyorum."

"Burada ne işin var?" Liam selamlamak için hırladı.

"Benim... her tren istasyonunda ve hastane personeline arkadaşlarım var." Dorian omuz silkti. "Şehirdeki ilginç olaylardan beni haberdar ediyorlar ve bir markinin öldürülmeye çalışılması ve kaçak bir vikontesin tutuklanmasının kesinlikle buna uyduğunu söyleyebilirim."

"Casuslar mı demek istiyorsun?"

Dorian küçümseyici bir hareketle yaklaştı. "Teknik olarak, buralardaki en yakın akrabanız benim, ancak bunu çok az kişi biliyor. Yaralı kardeşimi kontrol etmemem centilmenlik dışı olurdu."

Christopher Argent'ın geniş omuzları Dorian'ın henüz boşalttığı kapı çerçevesini sessizce doldurdu ve iri yarı, soluk gözlü suikastçı soğuk bir nöbetçi gibi durdu, Liam'ın odasına girmek için asla bir hamle yapmadı.

Dorian kas gücü getirmekte *haklıydı*. Liam sadece tek kolunu kullanabiliyor olabilirdi ama yine de Londra Yeraltı Dünyası'nın hüküm süren kralını boğmak için can atıyordu.

"Onu bana *sen* gönderdin," diye hırladı Liam, suç işleyen üvey kardeşinin üzerine yürümek için yatağın direğini bırakarak. "Onun kim olduğunu, ne yaptığını *biliyordun* ve onu *çocuklarıma* bakması için gönderdin. Bir fikrin var mı-" Liam'ın dişleri, çalkantılı duygularının gücüyle birbirine kenetlendi.

Dorian Blackwell ona yalan söylemişti. Ama bunu yaparken, İblis İskoçyalı'yı yenebilecek tek kadın olan Mena'yı göndermişti. Tüm taburlara hücum etmeye alışkın bir adam için, Mena'nın kendisine yandan saldırmasına hazırlıklı değildi. "Bunun hesabını soracağım," diye yemin etti Dorian'a doğru adım atarken.

Liam'ın hafif bir boy ve genişlik avantajı olmasına rağmen Dorian hiç istifini bozmadan yerinde durdu. Yırtıcı hayvanların zayıf olduğu o vahşi, aç haliyle daha zayıftı ve bu ona zalim bir zarafet katıyordu.

"Benim nedenlerim vardı kardeşim ve sen de onları duymak isteyeceksin."

Kardeşim.

Dorian Blackwell'in bir Mackenzie olduğu inkâr edilemezdi. Alnında ve çenesinde aynı geniş açılar, elmacık kemiklerinin altında aynı keskin çizgileri taşıyordu. Simsiyah saçları ve akik gözleri Liam'ınkilerin birebir kopyasıydı.

Babalarının.

Aynı şiddet ve tahakküm kapasitesini miras almışlardı ve şimdi aralarındaki havada titreşiyor, daha birçok acı verici şeyle vurgulanıyordu.

"Sebeplerini sikeyim," diye çıkıştı Liam. "Bir şeyi sadece kendi amaçlarına hizmet edecekse yaparsın."

"Bu sefer değil," diye yanıtladı Dorian. "Argent ve ben hanımlarımızın isteği üzerine olaya müdahale ettik ve sizi temin ederim ki bu bir faydadan çok sıkıntı yarattı."

Liam, Ben More'un Kara Yüreği'nin etrafından dolandı ve kapıdaki kumral saçlı deve doğru ilerledi. "Mazeretlerine ayıracak vaktim yok. Aramızdaki herhangi bir işe başlamadan önce daha büyük bir gazaba uğramam gerekiyor."

"Burada bulunma nedenime ulaştın Liam," dedi Dorian. "Bu hayatta ustalaştığım bir şey varsa, o da hesaplaşma sanatıdır."

Liam'ın gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun boylu çok az adam vardı. Christopher Argent onlardan biriydi ve boynuzlarını birleştirmek üzere olan iki hükümdar geyiğin tüm tehdidiyle birbirlerine baktılar.

Liam boğazının altından, "Benimle gitmek istediğim yer arasında durmayı aklından geçiren bütün orduları yendim," diye uyardı. "Sana kenara çekilmeni öneririm."

Liam ateşse, Argent buzdu ve soğuk mavi bakışları keskinleşse de ilerlemek ya da geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı.

Argent öfke ya da savunmadan yoksun bir sesle, "Vicountess'e borçluyum," dedi. "Nişanlımın hayatını kurtarmaya yardım etti ve cesareti yüzünden acı çekti. Korkunç bir şekilde."

Bu bilgi öfkesine ve başındaki yaranın bulanıklığına nüfuz edince Liam gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, tüm bu sırlardan nefret ediyor ve daha fazla ifşa edilmesinden korkuyordu.

Argent, "Leydi Philomena, Millie'yi ve çocuğunu tehdit eden Aziz Vincent'lardan birine karşı çıktı," dedi. "Ve bu fiyaskonun üstesinden gelindikten sonra, vali yardımcısı ortadan kayboldu."

Liam Mena'nın bir unvanla anılmasına alışık değildi ama bu çok anlamlıydı. Son derece nazik bir hanımefendiydi, çok düzgün ve bilgiliydi. Rhianna'yı soylu bir kadın olmaya hazırlamak için mükemmel bir öğretmendi.

Çünkü kendisi de bir zamanlar öyleydi.

Argent'ın buz mavisi gözleri tiksintiyle kısıldı ama Liam bunun kendisinden çok bir anıyla ilgili olduğunu düşündü. "Onu aylar sonra Belle Glen Akıl Hastanesinde yarı aç ve dövülmüş halde bulduk. Gördüğü muamele de aynı derecede iğrençti. Ona tecavüz etmeye çalışan hademenin boynunu kırmak için tam zamanında yetiştik."

Dorian arkasından nazikçe, "Onu sana gönderdiğimizde üzerinde olan çürükler bunlardı, Liam," dedi. "Ama oraya hapsedilmeden önce kocasının uyguladığı şiddetin kanıtlarına tanık olmuştuk."

Liam'ın midesi düğümlendi ve hasta olacakmış gibi hissetti. Mena'nın saldırganını öldürdüğü haberini alınca Argent'a olan saygısı katlanarak artmıştı ama onu tekrar öldürebilmek için o piçi hayata döndürmeyi diliyordu.

Bu sefer yavaşça.

Liam kardeşine döndü. "Bana söylemeliydin," dedi. "Bilseydim onu korurdum."

"Ailesi onu yüksek mahkeme aracılığıyla cezai olarak deli ilan ettirdi," dedi Dorian soğukkanlılıkla. "Sen Majestelerinin saygın bir ajanı ve babamızın *meşru* varisi olduğun için, ben onun adını temize çıkarmadan önce onu kraliyete teslim etmeyeceğinden emin olamadım. Kan bağımız olsa da, bizimkinin aksine, bundan başka bir şey bilmiyorum.

Baba, çocuklarını seviyorsun. Eğer İblis İskoçyalı onları korumak için her şeyi yapacaksa, o zaman onun için en güvenli yer onların yanındır. Ayrıca, yeğenime bir hanımefendi olmayı bir Vikontesten daha iyi kim öğretebilir?"

"Onları görmem gerek." Liam tekrar kapıya yöneldi.

"Güvendeler." Dorian elini onun omzuna koydu. "Ve Senin de öyle olduğunu biliyorlar." Ama Mena değildi.

Dorian onu ürkütücü derecede zeki bakışlarla değerlendirdi. "Bırakın onu, ona aldırış edeceğinizi bile hiç düşünmemiştim..." Bu imanin aralarında konuşulmadan havada süzülmesine izin verdi.

Bırak ona aşık olmayı.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Liam pencereye bakarak sordu. Çekilmiş ağır perdeleri çevreleyen ışık, ona gece olduğunu söylüyordu.

"Birkaç saat," diye yanıtladı Dorian. "Yaralarını dikerken seni sakinleştirici verdiler. Şansın varmış ki kurşun içinden geçip bir sütuna saplanmış."

Saatler mi? Bu da Lord Benchley'e Mena'yı cezalandırmak için o kadar zaman veriyordu. Olasılıklar kanını öfkeyle tutuşturdu.

Yüzünü Argent'inkine yaklaştırdı. "Ya bana yardım edersin ya da yolumdan çekilirsin."

Liam'a ters ters bakarken Viking yüz hatlarının üzerine zalim bir maske yerleşmişti. "Biz de bu yüzden geldik." Argent kenara çekildi ve elini koridorda gezdirdi. "Bir borcu ödemek için."

Dorian, Liam hastane çıkışına doğru hızla ilerlerken ona ayak uydurdu.

"Önce," diye önerdi Ben More'un Kara Yüreği, "sana kanlı bir gömlek ve şu böğürüp durduğun lanet olası botları bulalım."

* * *

Saat gece yarısına yaklaşırken Ravencroft, Argent ve Blackwell terastan orakçılar gibi ilerlediler.

lanetlilerin arayışı.

Ev hâlâ Gordon St. Vincent'ın babasına aitti, kont ya da başka birine. Vikont Benchley, Knightsbridge'de, Hyde Park'tan geride, daha az moda bir semtte olmasına rağmen güzel bir şehir evinde bir bekar gibi oturuyordu. St. Vincent ailesinin azalan koşullarına küçük ama anlamlı bir imtiyaz.

Kutsanmış küçük ev personeli, servis kapısının kilidini açtıkları, mutfaklarda gizlendikleri ve ana kata çıktıkları merdivenlerin altında uyukluyordu. Bir zamanlar yakışıklı ve görkemli bir ev olan bu yer çok edici bir bakımsızlığa düşmüştü. Evin ön tarafındaki büyük bir odadan sızan zayıf bir fener ışığı dışında her yer karanlıktı.

Liam, bir zamanlar pelüş olan halılar ağır ayak seslerini bastırırken kendini koridorda yalnız buldu. Yumuşak, erkeksi bir konuşma ona doğru sürüklendi ve ardından kadınsı bir cevap geldi. Liam'ın kadının ses tonunun sahte ve yüksek perdesini algılaması ve bunun Mena'ya ait olmadığını anlaması bir an aldı. Omzu şeytan gibi yanıyordu ve başı hâlâ ağrıyordu ama bundan çok daha vahim koşullarda yaşamıştı... hatta öldürmüştü de.

Lord Benchley'nin sesi, odadan süzülen tiksindirici dumanın mide bulandırıcı tatlı aroması gibi, çok netti.

Afyon.

Blackwell ve Argent amaçlarına ulaşmak için yılan gibi gizlenmeyi tavsiye etmişlerdi ama Liam ne kadar denese de bu yöneme hiç ısınamamıştı. Sanki Vikont'un boynunu ellerinde tutuyormuş gibi parmaklarını yumruk yapan Liam, çalışma odasının kapısını öyle bir tekmeye açtı ki kapı paramparça oldu.

Aksine bir kanıt görmemiş olsaydı Gordon'un çıkardığı sesin kadından geldiğini düşünebilirdi.

Odadaki her iki kişi de panik hallerinde bile yavaş ve dengesizdi. Afyonun etkileri şimdi daha da şiddetlenmişti, çünkü korku maddeyi daha fazla pompalıyordu.

damarlarında hızla dolaşıyordu. Rengi belirsiz, pis bir kanepenin üzerinde, kongreye doğru yarı yolda, tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi. Önlerindeki masanın üzerinde, yarısı boş içki şişeleri ve yenmemiş yiyeceklerin arasında çeşitli gizemli eşyalar yayılmıştı.

Egzotik bir güzelliği olan kadın, Gordon St Vincent'ın kucağından yuvarlanarak kanepeye yığıldı, sarkık korsesi göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Öyle bir sersemlik içindeydi ki, kendini örtmek için kıpırdamadı bile.

"Bunun anlamı nedir Ravencroft?" Lord Benchley talep etmekten çok geveledi. "Vurulduğunuzu gördüm." Tren istasyonunda giydiği takım elbisenin aynısını giymişti ama şimdi darmadağınktı ve Tanrı bilir hangi maddelerle kirlenmişti. Uzun favorileri olan kıvrıkcık saçları aşırı derecede dağınktı ve bir çeşit pomatla ya da belki de kendi yağlı pisliğiyle kayganlaşmıştı. Bunu söylemek için çok karanlıktı.

Bu iğrenç, zavallı herifin Mena'ya elini sürmüş olması Liam'ın son vicdan azabını da buharlaştırmış, ağzında dehşet ve nefretin ekşi tadını bırakmıştı.

"Nerede o?" Liam, loş odanın üzerinde zehirli bir bulut gibi asılı duran afyon dumanı, yıkanmamış bedenler ve seks kokusuna karşı kendini güçlendirerek hırladı.

"*Karımı mı kastediyorsunuz?*" diye alay etti Vikont.

"Yani, senin *dul eşin*." Liam, ikisinin üzerine gevşek ve kirli çarşaflar gibi örtüldüğü eski püskü kanepeye doğru yürüdü.

Keskin bıçaktan altın gibi parlayan soluk lamba ışığının görüntüsü, gözlerindeki bulanık dumanın bir kısmını temizlemiş gibiydi.

Gordon dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve seyrek mobilyaların etrafından dolaşmak yerine, kanepeyi ve kadını Liam'ın yüz hatlarına kazınmış cinayetle arasına koyarak kanepenin arkasına geçti. Kapıya doğru kaçtı.

Uzak duvardaki kapıyı açtı ve Dorian Blackwell'in hareketsiz, zalim formunu ortaya çıkardı.

Korkaklığı çabuk toparlanmasına ve verandaya açılan Fransız kapılarına doğru aceleyle kaçmaya çalışmasına izin verdi. İçki, ahlaksızlık ve korkudan hantallaşmış parmaklarıyla kapıları açmaya çalışırken, Argent karanlıktan sürünerek çıkıp onu tekrar içeri tıkarken tekrar çığlık attı.

"Bütün *bunlar* Philomena yüzünden mi?" Gordon sanki düşünceleriyle konuşmasını birbirinden ayıramıyormuş gibi konuştu. "O solgun, kısır, sefil kaltak için mi?"

Liam karanlık bir sesle, "Hayatına son vermeden önce bu bıçağı kullanarak cevabı boğazından çıkaracağım," diye tehdit etti. "Nerede. Nerede. Nerede?"

Benchley'nin omuzlarından solmuş bir sabahlık sarkıyordu ve pantolonunun düğmeleri açıktı, ancak çok fazla bira ve diğer aşırılıkların neden olduğu şişmiş bir göbeğin başlangıcı etrafında havada duruyordu.

"O burada değil." Gordon tökezleyerek kanepeye geri döndü ve üç ölümcül adam ona ve asık suratlı, titreyen kadına yaklaşırken onu havada tutan tek şey kanepemmiş gibi kanepeyi kavradı. "Babamın tuttuğu adamlara onu akıl hastanesine geri götürmelerini söyledim."

Liam ona vurup öldürmeye ve tımarhaneye doğru koşmaya hazırlanırken fahişe haykırdı. Görünüşe göre sonunda aklını başına toplayıp, açıkta kalan korsesini göğüslerinin üzerine çekmişti. "Canımı yakma," diye yalvardı. "Bırakın gideyim, hiçbir şey görmüyorum."

Dorian ceketinden bir bozuk para çıkardı ve fahişenin eline sıkıştırdı. "Uç bakalım küçük kuş," diye nazikçe emretti. "Ama eğer bir cıvıltı duyarsam..."

"Herkes Ben More'un Kara Toprağı hakkında tek kelime etmemesi gerektiğini iyi bilir." Yumruğu paranın üzerine kapandı ve ayakkabılarını toplamak için duraklamadı bile, karışık uzuvlarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı, geceye kaybolan başka bir hayalet.

Liam sümüklü vikontu cüppesinin yakalarından yakaladı ve tek sağlam elini kullanarak onu ayağa kaldırdı. "Onu neden aldın da akıl hastanesine bıraktın?" "Çünkü o benim.

O *benim* karım ve ben hayatta olduğum sürece bana ait olacak. Ona yaptıklarının bedelini ödetmeliyim, gerekirse bunu onun bedeninden çıkaracağım, ama o aileme daha fazla utanç ve aşağılanma getirmeyeceğim."

Argent alaycı bir ifadeyle, "Ailenin bu konuda yardıma ihtiyacı yok," dedi.

Liam onu daha da sıktı, bu küçük adamın acımasızlığının derinliğini kavrayamıyordu. "Eğer ona karşı hiçbir sevgi hissetmiyorsan, neden onunla evlendin ki?"

Gordon belli ki Liam'ın ne demek istediğini anlamamıştı, çünkü Liam bu soruda bir umut buluyor gibiydi. "İlk başta ondan yeterince hoşlanmıştım," diye itiraf etti. "Taşralı bir soyluydu. Babam iyi bir damızlık olduğunu söylemişti. Böyle kalçaları olan kadınların erkek çocuk doğurmak için yaratılmış olması gerekir ama Philomena hiç gebe kalmadı bile."

Liam'ın göğsünde çirkin bir kıskançlık yükseldi ve adamı çıplak elleriyle ezmek için kanepeye geri bırakmak zorunda kaldı. Gordon bu hareketi yine merhamet olarak algıladı ve dili çözüldü.

"O kadar yumuşak, o kadar bozulmamış, o kadar hoş ve yumuşaktı ki, Londra'daki açgözlü sosyete kızlarının aksine. Philomena *iyiydi*. Sonsuz, ebedi, iyimser bir şekilde nazikti. İlk başta bunu büyüleyici buldum ama sonunda bu yüzden ondan nefret ettim."

Liam adamın vücudundaki her kemiği kırmayı düşünürken her kas seğirdi, her damla kan şiddetle aktı.

Yavaşça.

Argent alçak bir sesle, "Sakin ol," dedi.

Arkasını dönen Liam, duygularının gücüyle titremeye başladı.

"Ona aşık oldun, değil mi Ravencroft?" Lord Benchley doğru bir değerlendirme yaptı.

Liam sessiz kaldı, duygularının gücüne ses veremiyordu. "Şeytan İskoçyalı. Daha iyi bir adam olmak istemeni sağladı, değil mi?" diye acınası bir tiksintiyle dert yandı. "Sana o kocaman gözleriyle baktı ve seni her zayıflığını ve her kusurunu onların derinliklerinde görmeye zorladı mı? Bana öyle baktığında *kendimden* nefret ederdim, sanki *onu* hayal kırıklığına *uğratmışım gibi*. Sanki hâlâ geliyeceğime inanıyor, daha iyi bir adam olacağımı *umuyordu*. Bu umudu yıkmaya başladım ve bunu yapmaktan zevk alıyordum."

"Ama o asla kızgın değildi," dedi Liam, hâlâ adamı öldürmeden ona bakamıyordu. Boşluk büyüyordu, insanlığı kayıyordu ve bunu bitirmesi gerekiyordu. Vikont'un neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Mena'nın gözlerinde kendi şeytanının yansımasını görmüş ve onu kovmak istemişti. Onun için.

Kız onun daha iyi bir adam olmasını istemesini sağlamıştı... ve o da onun için.

"Çok tatlıydı ama inatçıydı. Babası, zavallı herif, anlaşılmaz bir nedenle onu eğitti ve ihtiyacı olan şey iyileştirme. Bu yüzden onu akıl hastanesine gönderdim. İdare edilemeyecek kadar dengesizleşmişti ve Tanrı biliyor ki denedim."

"Ona şiddet uyguluyordun." Liam kendi sesinden şiddeti uzak tutmak için mücadele etti.

"Başlarda ona sadece düzeltilmeye ihtiyacı olduğunda vurdum." Gordon sanki aynı fikirde yoldaşların olduğu bir odadaymış gibi sırıttı. "Bazen köpeklerinize bir şeyler öğretmek için onları kırbaçlamak zorunda kalırsınız, bir eş de farklı değildir. Ama bu son marifetinden sonra, sanırım daha ağır bir el gerekiyor. Ona asla unutamayacağı bir ders vereceğim."

Liam gerçeği *yeterince* duymuştu. Her kelime kalbine damlayan asit gibiydi. Görüntüler tahammül edilemeyecek kadar korkunç, görmezden gelinemeyecek kadar dehşet vericiydi.

Öfkenin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Şiddet ve kan için kontrol edilemeyen bir şehvet cehennemi. Geçmişte, dünyayı kıpkırmızı bir renge boyamış ve ateşi parlatmıştı.

Derisi erimiş çelikle kaplanmış gibi yanana kadar vücudunda dolaştı.

Gordon St. Vincent için hissettikleri bunun tam tersiydi. Buz ve karanlıktan oluşan bir boşluktu. Ruhunda yoğun, cehennemi bir nefretin hesapçı, ısıltılı bir parçası vardı.

Hoş bir günah.

Birdenbire dizini Vikont'un göğsüne dayadı ve adamın burnuna bir yumruk indirerek onarılamayacak şekilde kırarken onu kanepeye doğru itti.

İblisi, yumruğunun altındaki kemik ve kıkırdağın yerinden oynadığını hissetmekten ve kanın büyük bir fışkırma halinde cübbesinden aşağıya doğru patlamasıyla adamdan çıkan boğuk ve acı dolu seslerden zevk alıyordu.

"Belle Glen'de değil, Liam," diye mırıldandı Dorian, kanepenin arkasında durup ona baktığı yerden. "Kaçmasına yardım ettiğim gün o cehennem çukurunu özgürleştirdim. Mürebbiyenin kraliyet himayesine alınması için çok çalıştım ve şu anda Farah ve Millie ile birlikte güven içinde evimde."

Liam öfkesini kardeşine yöneltti. "Neden onun tehlikede olduğuna inanmama izin verdin? Ne tür bir piçsin sen?"

"Servetini, tüm hayatını sırlar üzerine kuran türden biri. *Babamız* beni tekrar öldürtmeye çalışmasın *diye* adını bir yalan üzerine kuran türden," diye mırıldandı Dorian, iyi gözü kendi karanlık ateşiyle yanıyordu. "Mackenzie kanıyla bağlı olabiliriz Liam ama güvenle değil. Henüz değil. O meşhur öfkeni Mena'dan çıkarmayacağından emin olmam gerekiyordu. Yeterince acı çekti. Ve kadınının çaresiz durumunun gerçeğini, buna sebep olan adamdan duyman gerekiyordu. Beni sözüme güvenecek kadar iyi tanıımıyorsun ve ona güvenmenin senin için zor olacağını biliyordum."

Liam durakladı. Dorian'ın mantığının doğruluğu tüyler ürpertici bir hassasiyetle üzerine çökmüştü.

"Gerçeği burada bulacağınızı biliyordum." Dorian, afyon ve dehşetin yol açtığı bir sersemlikle kırmızı, donuk gözlerini kırıştıran Gordon'u işaret etti. "Bu

insan yığını sana bilmen gereken her şeyi anlattı. Ve şimdi, sevdiğin kadına sahip çıkmak için yapılması gerekeni yapabilirsin."

Liam gözlerini kırıştıtararak kardeşine baktı ve her gün aynada gördüğü iblisin kendisine baktığını gördü. Birdenbire söylemek istediği şeyler oldu. Kendisinin bile olmayan günahlar için özür dilemek istiyordu.

Ama önce.

Çizmesinden hançerini çıkardı.

"Sakin pişman olacağın bir şey yapma," diye yalvardı Gordon, zayıf ve etkisiz bir el uzatarak. İçine dolan yoğun miktarda narkotik olmasa, adam ezilmiş yüzünün acısından aklını yitirmiş olacaktı.

"Ben krallığın bir lorduyum," diye geveledi St. Vincent kendi kanıyla kıpkırmızı olmuş dişlerinin arasından. "Soruşturmalar olacak. Cesedimi bulduklarında, senin yaptığını anlayacaklar. Tren platformunda çok fazla tanık vardı. Onu nasıl istediğini gördüler."

Dorian Blackwell karanlık bir ses çıkardı. "Senden geriye bulunacak bir şey kalacağını sana düşündüren nedir?"

"Sadece bu kanepeye damlattığın kan," diye ekledi Argent umursamazca.

Liam hançeri Vikont'un yüzüne doğrultmadan önce ikisine de başıyla selam verdi. "Adım William Grant Ruaridh Mackenzie, İblis İskoçyalı, Wester Ross'taki Mackenzie klanının Laird'i ve Ravencroft'un dokuzuncu Markisi'yim. Cehennemde karşılaştığımızda bana ne diyeceğini bileceksin. Kadınıma söz verdim, eğer seni elime geçirirsem dirseğimi gözüne sokacağım."

Ve öyle de yaptı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ona gitmem gerekiyor." Mena endişeyle ayağa kalktı ve Blackwell'lerin Mayfair'deki malikânesinin yemyeşil kobalt halıları üzerinde adım atmaya başladığında yol arkadaşları Millie LeCour ve Farah Blackwell de aynı anda ayağa kalktı. "Ya o ... zavallı çocuklar ... ben-"

"Mena, hayatım." Farah'nın robin mavisî etekleri evin ağır ve beklenti dolu sessizliğinde hışırdarken, kolunu Mena'nın omuzlarına doladı ve onu tekrar kanepeye yönlendirmeye çalıştı. "Dorian ve Christopher, Murdoch ve ben senin azat belgelerini yetkililere götürmeden önce Lord Ravencroft'a bakmak için ayrıldılar. Bildirilecek bir haber olursa haberci göndereceklerine söz verdiler."

Mena'nın ıstırabı göğsünde sıkı bir yumruk olmuş, her atışı son atışı olacakmış gibi gelene kadar kalbini sıkıyordu. Belle Glen'den beri böyle çaresiz bir umutsuzluk hissetmemişti. İlk kez acısının kendi umutsuz durumuyla bir ilgisi yoktu.

Akıl hastanesine geri döneceğini düşündüğünde, Gordon'un onu süresiz bir cehennem hapsine daha teslim ettiğini sandığında bile, tek derdi Liam'dı. Liam'ın kanının yeleşimin gri rengine karıştığını görmeyin dehşetini yeniden yaşadı. Dağ gibi bir adamın yerle bir oluşunu izledi.

"*Saatler* oldu." Mena hiçbir zaman ellerini ovuşturan biri olmamıştı ama bugün bunu fazlasıyla yapıyordu. "Burada oturup *hiçbir şey yapmadan* duramam. Gerçekten delireceğim." Eğer sevdiği adam ... ise onu tam da kurtarıldığı yere götürmeleri gerekecekti.

Tanrım, bunu düşünemiyordu bile.

Ya haber göndermemişlerse, çünkü haber bizzat iletilmesi gereken türdendi.

Acı haber mi?

Onu bu kadar uzun süre hastaneden uzak tutan tek şey alternatif bir korkuydu. Ya Liam onu görmeyi reddederse? Onun antipatisiyle yüzleşebilir miydi? Reddetmesine?

Onun gözlerindeki ihanet bakışına dayanabilir miydi?

Cevap o ana kadar belirsizdi. Ve cevap yankılanan bir *evetti*. Eğer o hayattaysa, sonrasında ne olursa olsun başa çıkabilirdi. Onun kalın göğsünün nefes alıp verdikçe genişlediğini ve kıvrak, kaslı vücudunun sadece ona atfettiği neredeyse insanlık dışı güçle dolup taşıdığını görebildiği sürece.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun iyi olduğunu *öğrenene* kadar. İblis İskoçyalı'nın bir kez daha ayakta durduğunu kendi gözleriyle görene kadar.

Pardösüsünü toplayarak kapıya doğru aceleyle yürüdü.

"Madem gidiyorsun, biz de seninle geliyoruz." Menekşe rengi ipek giysiler içindeki Millie LeCour da kürkünü aldı ve samur gözlerini kırıştırdı. "Christopher benzer bir durumda olsaydı, tüm Roma Lejyonu'nun beni uzak tutamayacağını biliyorum."

Farah onları durdurmak için harekete geçti. "Dorian'a güvenmeyi öğrendim," dedi sakın bir sesle. "Nasıl bir cehennemde olduğunu biliyorum Mena, ama markizin en ufak bir tehlike içinde olsaydı, kocam seni yanına çağırırdı. Burada beklememizi istedi ve bunun bir nedeni olduğunu hissediyorum."

Mena kararsızlık içinde durakladı, Farah'ın ince omuzlarının ötesindeki güvenli kapıya, sonra da Kontes Northwalk'un nazik gri gözlerine baktı.

"Markiziniz ve kocam kardeştir, Mena." Farah'nın sert ses tonu salona doğru hafifçe geri ittiğini belli ediyordu. "Çözmeleri gereken uzun ve acı dolu bir geçmişleri olan kardeşler. Belki de şu anda bunu yapıyorlar ve aralarındaki geçmişî temizlemek için zamana ihtiyaçları var."

Bunu hiç düşünmemişti. Liam'ın başa çıkması gereken tek acı onunki değildi. Jani, babaları, Hamish, Dorian, Thorne ve çok daha fazlası vardı. Mena muhtemelen kontrol altına alması gereken felaketler listesinde oldukça alt sıralardaydı.

Blackwell'lerin sadık kâhyası Murdoch ön kapıyı açtı ve içeri Kasım ayının serin havası ile birlikte yakışıklı Gavin St. James, Lord Thorne, alışılmadık bir şekilde kasvetli görünüyordu. Jani, polislerden çok suçlulara benzeyen iki korkutucu nöbetçi tarafından ön girişe götürülürken, kaslı gövdesinin arkasında zincirler şingirdadı.

Blackwell'in adamları, şüphesiz.

İçinde pervasız bir öfke yükseldi ve Mena Jani'ye doğru hamle yaparak onun esmer yanağına bir tokat attı.

Sert.

"Bunu nasıl yaparsın?" Mena tükürdü.

Jani gözlerini sıkarak kapattı, ama bunun tokadının neden olduğu acıya mı yoksa kendi suçluluğına mı karşı olduğunu bilmiyordu. "Yaralanacağınızı düşünmemiştim Bayan Mena. Bunun planının bir parçası olduğunu bilmiyordum."

"Kimin planından bahsediyorsunuz? Açıkla kendini."

"Hamish ölümden döndüğünde beni ve Ravenscroft'un ailemi kendi elleriyle öldürdüğüne şahit olduğunu söyledi. Markizi beni yanına almaya iten şeyin fedakârlık değil, suçluluk duygusu olduğunu söyledi."

Mena başını salladı. *İhanetin sonu yok muydu?* Bütün bu çılgınlık Hamish'in açgözlülüğü yüzünden miydi? "Ravenscroft seni oğlu gibi severdi. *Savaş alanında* bir iblis olarak bilinir. Sivillerin evlerine girdiği için değil. Onunla uzun yıllar geçirdin, bunu nasıl bilmezsin?"

Jani'nin çenesi titredi ve çocuksu gözyaşlarıyla cesurca mücadele ederken çukurlaştı. "Hamish, Ravencroft'u ifşa etmekle, bana gerçeği söylemekle, laird'in Hindistan'da ne tür dehşetlere imza attığını herkese anlatmakla tehdit ettiğini bildirdi. Kendi halkıma karşı. Hamish'in anlattığı şeyler..." Jani başını kaldırdı, gözyaşları sıvı gözlerindeki utancı artırırken boğazı zor bir yutkunmaya çalışıyordu. "Bana Ravencroft'un gemideki patlamaları bilerek yaptığını ve kimsenin ne yaptığını öğrenmemesi için onu ölüme terk ettiğini söyledi."

"Size bu konuda herhangi bir kanıt sundu mu?" Mena talep etti.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru akıyordu. "Hamish evimin nerede olduğunu, annemle babamın nerede ve nasıl öldüğünü anlattı. Hatırlıyorum... Cesetlerini hatırlıyorum."

Thorne Mena'ya baktı, sert yüz hatlarında yumuşak bir pişmanlık vardı. "Trenwyth Dükü Hamish'i ele geçirdiğinde, kardeşim çocuğu manipüle ettiğini itiraf etti. Kendi savaş suçlarının her birini Liam'ın yaptığı bir şeye dönüştürdü ve Jani'nin kafasını kendi zehriyle doldurdu. Trenwyth ile bir süre yalnız kaldıktan sonra Hamish, Jani'nin ailesini öldürdüğünü itiraf etti."

"Bu *benim* hatam Bayan Mena, tüm bunlar benim hatam. Telgrafınızı okudum," diye itiraf etti Jani. "Kocanıza haber gönderdim çünkü Hamish, Leydi Northwalk'a yazdığınız mektupları okumuş ve bunu yapmamı söylemişti. Kocanız bu yüzden sizi bekliyordu. Ve ben de bu yüzden bugün burada öleceğim."

Jani'nin çenesinden kurtasının ipeğine bir damla gözyaşı düştü ve Mena onun yerine kendi gözlerinin olduğunu hissetti.

"Rhianna babasına yaptıklarımı nasıl affedebilir? Asılmadan önce Marki'nin karşısına çıkıp beni affetmesi için yalvaracağım ama korkarım ölmeden önce onun yüzünü bir daha göremeyeceğim."

"Onun asılmasına izin vermeyeceğinize eminim." Mena Gavin'e döndü. "Neden yetkili makamlarda değil?"

"Çünkü burası İngiltere olsa da, kardeşimle farklılıklarımız olsa da, benim için ilk kanun

tanımak klan yasasıdır," dedi kararlılıkla. "Ve klan yasasına göre Mackenzie Lordu onun kaderine karar verir."

"Ah, Jani," diye fısıldadı Mena. "İkimiz de Ravencroft'u çok kötü yaraladık."

"Affedilemez." Jani'nin sesi dalgalandı.

Başını salladı, soluksuz bir acıyla doluydu. "İşleri yoluna koymak için her şeyimi verirdim ama korkarım artık çok geç..."

"Nazik bir genç kız bana bir şeyleri düzeltmek için *asla* geç olmadığını söylemişti." İblis İskoçyalı fuayeye dalmadan önce, hâlâ açık olan kapının ardındaki gölgelerden tanıdık bir ses gürledi. "Sanırım Bayan Lockhart, o genç kız sizdiniz."

Onu canlı ve iyi görmekten duyduğu şaşkınlık, başının dönmesine neden oldu. Her zamanki gibi güçlü ve geniş duruyordu ve sol kolu askıda olmasına rağmen, geri kalanı neredeyse güç ve canlılıkla titreşiyordu.

Endişe rahatlamayı kovaladı, ardından utanç, üzüntü ve pişmanlık geldi.

Liam ona daha önce hiç görmediği bir şiddetle baktı. Gözlerinin ardında karanlık bir ateş yanıyordu ve zaten sert olan yüz hatlarındaki acımasız ve kararlı ifade, kızın kafasında uyarı alarmları çalmasına neden oldu.

Mena bir adım geri çekildi ve sonra bir adım daha attı, kendi gözlerine inanmayı reddederek fuayeden koridora doğru geri çekildi ve o anın gelişmesini izlerken sessizliğe gömülenlerden uzaklaştı.

Dorian Blackwell Liam'ın arkasına geçti, onu Christopher Argent'in kehribar rengi gölgesi izledi.

Mena onların hiçbirini fark etmedi. Ne karısının yanına gidip elini tutan Dorian, ne de Millie'nin onun kollarında eridiği kadar kolay bir şekilde gölgelerin arasında eriyen Argent. Ne Dorian'a siyah saçlı bir aynaya bakar gibi bakan Thorne, ne de titremesinin şiddetiyle zincirlerini takırdatan zavallı Jani.

Sadece Liam.

Mena'nın tüm dünyası, onun yüzünde parladığına inanmadığı duyguyu kapsayacak şekilde daraldı.

"Benden kaçma, genç kız. Söyleyecek çok şey var."

"Bana Bayan Lockhart dediniz," diye fark etti nefes nefese bir fısıltıyla. "Artık o olmadığımı *biliyorsun*. Ben Philomena St. Vincent'im, bir vikontes ve... evli bir kadınıam."

Obsidyen bakışları inanılmaz derecede koyulaştı. "Artık değil."

Kalbi durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Size artık dul St. Vincent olduğunuzu bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum," dedi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

"Senin yüzünden mi?"

"Bütün övgüyü ona vermeyin." Dorian burnunu çekti. Argent, "Bu ortak bir çabaydı," dedi.

Mena kocasının ölümüne üzüldüğünü söyleyebilmeyi diliyordu. Onu ele geçiren tek suçluluk duygusu, beş yıllık kocasının kaybindan daha fazla üzüntü duymadığı için duyduğu pişmanlıktı.

Ama neden yapsın ki? Gordon onu aşağılamış ve utandırmıştı. Onu korkutmuş ve istismar etmişti. Sonra onu kilitlemiş ve unutmuştu.

Yaptığı şey affedilemezdi ve bunun için cehennemde yanmasını umuyordu.

"Laird Mackenzie." Jani gözyaşları ve zincirlerle dizlerinin üzerine çöktü. "Size yalvarmak zorundayım-"

"Ayağa kalk, Jani." Ravencroft genç adamı ayağa kaldırırken sesi kızgınlıktan çok sinirli çıkıyordu. "Thorne'un dediği gibi. Hamish her şeyi itiraf etti. Sana yaptırdıklarını, seni ikna ettiği şeyleri. Geçmişimde pek çok günah var ve yaşadığın trajedinin de bunların arasında olduğuna inandığın için seni suçladığımı söyleyemem. *Konuşacağız* Jani, buna emin ol. Ama senin kötü adamdan çok kurban olduğunu biliyorum."

Jani'nin gözleri, köşeli yüz hatlarının yarısını yutacak kadar genişledi. "Beni öldürmeyecek misin?"

"Hayır." Liam Mena'ya baktı ve bakışları birbirini buldu. "Bugün yeterince şey oldu."

"Sen benden daha bağışlayıcı bir adamsın, kardeşim," dedi Dorian. "Genelde bir adam bana ateş ederse, ben de ona ateş ederim... ve sonra biraz daha."

Liam, ilk dürtüsü geri çekilmek olan Mena'ya doğru yavaş ve kararlı adımlarla ilerledi.

Ama artık bununla işi bitmişti, diye karar verdi Mena. Korkmaktan bıkmıştı. Yerinde durması gerekirken geri çekilmekten. Artık çaresiz ya da umutsuz değildi.

Ya da hatasız.

Yapması gereken ilk şey, eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmekti.

"*Bağışlama* ve *kefaret* gibi kelimelerin anlamını yeni öğrendim." Liam sanki bir savaş stratejisi belirlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona yaklaştı.

"Hadi salona çekilelim," diye önerdi Farah, konuklarını daha yeni boşalttıkları masmavi odaya doğru kışkırtarak. "O zincirlerin anahtarlarının buralarda bir yerde olduğuna eminim ve zavallı Jani'nin de oturmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Gavin, Liam ve Mena'yı alaycı bir ilgiyle izleyerek, "Burada biraz daha durabilirim," dedi.

"Lord Thorne, sanırım?" Dorian Gavin'e doğru bir adım attı ve elini uzatmadan önce tereddüt etti. "Sizinle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum." İkisi de el sıkıştı, renkleri dışında her şeyleriyle birbirlerinin aynası gibiydiler.

"Dorian Blackwell." Gavin elini Dorian'ın elinden dikkatle çekti. "Yoksa 'Dougan Mackenzie' mi demeliyim?"

"Uzun ve ilginç bir hikâye." Blackwell büyük girişin karşısındaki salonun kapısını işaret etti. "Sizi bir içki için çalışma odama davet edebilir miyim?"

Ve sonra Mena ve Liam, büyük mermer girişte yankılanan hızlı nefesinin sesinden başka hiçbir şey olmadan yalnız kaldılar.

Bakışları acımasızdı ama sert değildi. Saldırgandı ama öfkeli değildi. Ondan bir kol boyu uzakta duruyordu, güçlü bir erkeklik abidesi gibi onun üzerinde yükseliyordu ama bakışlarından başka hiçbir şeyle ona ulaşamıyordu. Sanki daha önce hiç görmediği bir örnekmiş gibi onun her yerine dokunuyordu. Sanki onu tanıyamıyor, ne ya da kim olduğunu anlayamıyormuş gibi.

Mena bunun onun için bir şans olduğunu biliyordu, Liam ve ailesine karşı işlediği suçlar için özür dilemek için tek şansıydı.

"Yaptıklarım için özür dileyemem," diye söze başladı ve dokunuşunun sıcaklığını hissetmek için tüm vücudu titrerken, sesini nasıl bu kadar sakinleştirebildiğine kendisi de şaşırdı. "Kaçtığımda... Ravencroft'ta Mena Lockhart olarak çalışmayı kabul ettiğimde, bu dünya beni gerçekten kendimden koparmış gibi hissettim. Artık kim olduğumu bilmiyordum, bu yüzden başka biri olmak mümkün görünüyordu. Hatta zararsız. Tanıdığım herkes, güvenebilmem gereken herkes etimi kemiklerimden ayırıp beni akbabalara yem etmek istiyordu." Geldiğini hissetmediği gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken duyguları onu ele geçirdi ve etinin karıncalanmasına neden oldu.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı. "Bu acımasız ve duygusuz erkekler dünyasında senin gibi birinin olduğunu bilmiyordum. Sanıyordum ki... Geleceğimin, sonunda sürgülü bir kapı olan karanlık ve çorak bir koridor olduğunu sanıyordum. Ve kaçtığımda, tek umursadığım şey kaçtığım şeydi. Nereye ya da *kime* kaçtığımı düşünmek için durmadım. Kendimi bildim bileli beni ilk kez güvende hissettirecek olanın senin kolların olduğunu bilmiyordum. Yüzünün bu kadar sevgili olacağını bilmiyordum. Çocuklarının kalbimi çalacağını. Tamamen kandırdığım adama güvenmeyi öğreneceğimi bilmiyordum."

Mena, Liam'ın uğursuz yüz hatlarındaki değişmeyen ifade karşısında umutsuzluğa kapılarak yanaklarını sıvazladı. Liam'ın ne hissettiğini tam olarak çözemiyordu ama pişmanlıklarının derinliğini biliyor olmalıydı, her ne kadar ikisine de bir faydası olmasa da.

"Bir keresinde affetmekten ve kefareten bahsetmiştik ve bilmenizi isterim ki bunu ne bekliyorum ne de hak ediyorum," diye devam etti. "Size çok büyük haksızlık ettim ve keşke hepsini geri alabilseydim, ama tek söyleyebileceğim, sizi, Rhianna'yı ve Andrew'u herhangi bir şekilde yaralamak sonsuza dek en derin pişmanlığım ve en karanlık utancım olacak. Çünkü bu dünyada başka hiç kimseyi bu kadar sevmiyorum."

Dudaklarını birbirine kenetleyerek gözyaşlarını sildi ve ardından gelecek öfkeyi net bir şekilde görebilmek için gözlerini kırptırdı.

"İşin bitti mi?" Liam kısaca sordu.

Yeni bir umutsuzluk dalgası yutan Mena sessizce başını salladı, darağacına çıkacak bir hain gibi onun gazabını bekliyordu.

Parlak gözleriyle onu incelerken bir an sessiz kaldı, zorlukla kontrol ettiği nefesinin gücüyle burun delikleri açıldı. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve düzgündü.

"Ben şüphe ve şiddet dışında pek az şey bilen bir adamım. Hayatımı çok fazla rakip ve hasımla geçirdim. Kötü bir yıldızın altında doğduğumu, acımasız bir hayat yaşamak için lanetlendiğimi düşündüm. Ben de Ravencroft Kalesi'ne çekildim ve orada bana ihtiyacı olanlardan bile yalnızlık istediğimi fark ettim. Çok fazla yalnızdım ...

"Ve sonra sen geldin, ve her odadaydın. Her düşüncemin her köşesinde. Senden kaçamıyordum Mena, ama sonra birdenbire kaçmak istemedim. Kendimi seni ararken buldum çünkü bir şekilde senden ayrı olamayacağımı biliyordum. Gözlerinin içine bakmak bildiğim ilk mutluluktı. Bana *bağışlama* ve *kefaret* dışındaki kelimelerin anlamlarını öğrettin. *Arzu*. *Özlem*. Ve *aşkı*. Sen benim yıldız örtümsün Mena, gökyüzüne bakma sebebimsin. Kaybolduğumda haritam ve her şey karanlık olduğunda ışık noktamsın."

Mena bir hıçkırıkla nefesini bıraktı ve ardından Liam'ın sert ifadesi daha önce gördüğü en şefkatli bakışa dönüştüğünde bir tane daha. Rahatlama, içinden geçen tepkiyi anlatmak için yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu.

Aşk mı demişti? Bu, o ana kadar onlardan dikkatle kaçmış bir kelimeydi.

Sonunda uzandı ve onu bedenine doğru çekti, dudaklarını yakıcı, arayış dolu bir öpücükle onunkilere yapıştırdı. Ona bakmak için geri çekilmeden önce onu sıcaklığıyla damgaladı.

"Seni karım yapmak isterdim," diye mırıldandı.

Bu kelime aralarında havada dondu kaldı ve Mena kaskatı kesildi. Daha dul bile sayılmazdı... Sadece o da değil, skandallarla anılan bir kadındı. Tüm Londra onun akıl hastanesine yatırıldığını biliyordu. Kısır olduğunu da. Onunla evlenmek sosyal felaketi olabilirdi. Vikontes olarak sefil bir başarısızlık yaşamıştı, nasıl markiz olabilirdi ki?

Liam'ın tutuşu, onun kaçmasından korkuyormuş gibi sıkılaştı. "Sevmesi zor bir adam olduğumu biliyorum Mena. Birlikte yaşaması zor bir adamım. Ünlü bir öfkesi olan kusurlu bir vahşiyim. Ama bilmeni isterim ki sana vurmadan önce kendi kolumu keserim. Sana zarar vermeden önce kendimi öldürürüm. Benden korkma, Mena."

Kalbi eriyerek göğsünde bir sıcaklık birikintisine dönüştü. "Bu yüzden mi tereddüt ettiğimi düşünüyorsun?"

"Ravencroft'a geldiğinizde kendi gölgenizden ne kadar korktuğunuzu hatırlıyorum. Şimdi de yaşadıklarının seni kendinden uzaklaştırdığını söylüyorsun ama bence artık kim olduğunu yeterince iyi biliyorsun. Senin iradeni elinden alan adam ben olmam, Mena. Kocan da olmam. Seni yönetmek gibi bir niyetim yok. Hayatın, arzuların, hepsi sana ait olacak. Kalbin üzerinde hak iddia ederdim genç kız, bedeninin ve ruhun üzerinde de. Ama görüyorsun, kendimi kaybetmeden bunlara sahip olamam. Sen bana sahipsin, Mena. Asla iradenin efendisi olmam, ama kalbimin sahibesi olduğuna şüphe yok. Ve seni Mackenzie klanının da metresi yaparım."

Mena seli durdurmak için titreyen parmaklarını ağzının üzerine koydu. Daha fazla duymamalıydı yoksa kalbi yerinden fırlayabilirdi. O

bu gece ona bir fantezi sunuyordu ama güneş doğduğunda onları gerçek bekliyordu.

"Peki ya Rhianna ve Andrew?" diye sordu. "Peki ya benim kısır ve gözden düşmüş bir kadın olduğum gerçeği? Bana elini uzatmadan önce bunu düşünmelisin."

Parmaklarını öptü ve ona yılların yıprattığı yüz hatlarını eriten çarpık bir gülümseme sundu. "Şey, herkes senin İblis İskoçyalı ile evlenmen için biraz aptal olduğunu düşünür."

Mena kendisine rağmen boğazında bir kahkaha fısıltısı hissetti.

"Çocuklarım seni seviyor, Mena," diye devam etti. "Hayatlarında olduğun için benim kadar onlar da kutsanmış durumda. Ve varisim olmasaydı bile, benim olman için seni seçerdim."

"Oh, Liam," diye nefes aldı Mena, sevincini ifade edemiyordu. "Sanki bu ülkede yeterince Mackenzie varmış gibi.

Andrew'a geçmeseydi bu çatının sahibi olacaktım," dedi alaycı bir tavırla.

"Seni seviyorum Liam," diye ağzından kaçırdı, kelimeleri içinde tutamıyordu. "Seni kaybettiğimi düşündüm ve buna dayanamadım. Hayatta kalabileceğimi düşünmediğim tek şey buydu."

"Asla zorunda kalmayacaksın," diye yemin etti. "Ben seni sevmeyi bırakmadan önce güneş batıdan doğacak, Mena benim." Başını eğerek onun dudaklarını şefkatli bir öpücükle yakaladı.

Mena benim. Ona böyle seslenmişti.

Her zaman cevap vereceğini bildiği bir isim. Şimdilik kim olduğunu gerçekten biliyordu ve kim olacaklarını dört gözle bekliyordu.

Birlikte.

SONSÖZ

*Ravencroft Keep, Wester Ross, İskoçya,
Ekim sonu 1882
Dört yıl sonra*

"O pis ellerini üzerimden çek, William Grant Ruaridh Mackenzie, yoksa yıkanmak ve Andrew'la trende buluşmak için bu işi asla zamanında bitiremeyiz," diye sertçe uyardı Mena Mackenzie, kocasının kavrayan parmaklarını belini okşadıkları ve göğüslerine doğru sürüklendikleri yerden uzaklaştırırken.

"Kirli olmamdan hoşlandığınız izlenimine kapılmıştım, Leydi Ravencroft." Liam, içki ofisinin masasındaki siparişleri topladığı sırada arkasından seslendi. Dudakları alçaldı ve kadının açıkta kalan boynunda dans ederek tüm vücuduna tanıdık bir ürperti yaydı. "Jani'yi trene göndereceğiz," diye gürledikten sonra, kızın kulağını, onu anında arzudan ıslattığını bildiği o şekilde ısırdı.

Mena arkasını döndüğünde ne bulacağını biliyordu. Açık ateşin üzerinde meşe fıçılara şarkı söylemekten yeni çıkmış iri yarı, isli bir İskoçyalı, günün ağır işlerinden dolayı kalın ve şişkin kaslar ve daha da kirli bir niyetle parlayan kara gözler. Dönüp ona hayranlık duyma isteğine boyun eğerse erkeksi baştan çıkarıcılığına yenik düşecekti, bu yüzden onurunu kurtarmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Ve onun

zaman. Kendi ofisi koridorun hemen karşısında olan Ravenscroft İçki Fabrikası'nın yeni *ustabaşısına* seslendi.

"Rhianna!"

Kocası homurdanarak poposunu tokatladı ve daha saygılı bir mesafeye geri çekilmeden önce koridorda bir sürü ayak sesinden önce büyük bir telaşla ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Bunu ödeyeceksin," diye yemin etti laird.

"Söz mü?" Mena omzunun üzerinden cilveli bir gülümseme fırlattı, ofisin kapısı pat diye açıldı ve Rhianna dağınık buklelerini toparlayarak odaya girdi.

"Aradın mı?" diye sordu nefes nefese, nemli, arı sokmuş dudaklarını ve buruşuk bluzunu silerek. Genç kadının güzel gözleri Mena'nın arkasında gizlenen lordu fark edince panikle irileşti.

"Baba!" diye haykırdı yüksek sesle. "Ben... senin fırınlarda varil yaktığını sanıyordum."

"Öyleydin," dedi Liam yavaşça, sanki kaçırdığı bilgileri bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi. "Bugünlük işimiz bitti ve ben de Andrew'la trende buluşacağım."

Mena ona, "Lütfen Jani'ye Strathcarron İstasyonu'na gitmek için fazladan iki araba hazırlamamız gerektiğini söyleyin," dedi.

"Jani?" Rhianna ciyakladı. "Gidip onu bulmam gerekecek. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Gidip... bunu hemen şimdi yapacağım. Onu bulacağım. Burada olmadığı için."

Mena'nın kaşları havaya kalktı, çünkü Jani'nin uzun boylu gövdesinin çeyrek saat önce ofis kapısının önünden sessizce geçip Rhianna'nın ofisine girdiğini görmüştü. Rhianna'nın rahatsızlığından kimin sorumlu olduğunu anladığında dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı.

Görünüşe göre, Jani sonunda tedbiri elden bırakmaya ve sevdiği kadına sahip çıkmaya karar vermişti. Dört yılın ardından ilişkiler düzelmiş ve telafiler yapılmıştı,

Liam ve Jani her zamanki gibi yakındılar. Jani bir kez daha ailenin bir parçasıydı ve şimdi Mena bunun kısa süre içinde daha meşru hale gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Rhianna, şimdi 21 yaşındaydı ve yetişkin bir kadındı. Bir iş kadınıydı. Andrew okul, endüstri ve politikanın kendisini aile işinden daha çok ilgilendirdiğine karar vermişti. Liam, içki fabrikasının oğluna değil de kızına miras kalması fikrini içtenlikle benimseyerek Mena'yı etkilemişti.

"Evet, git ve Jani'yi bul, ikinizle de kalede buluşuruz." Mena ona anlamlı bir şekilde göz kırıp gözleriyle Rhianna'nın ofisini işaret edince Rhianna'nın paniklemiş ifadesi kayboldu.

"Elbette," dedi Rhianna nefes nefese ofisten çıkarken. "Teşekkür ederim!" Üvey kızı hızla uzaklaşırken Mena onun ve Jani'nin kaçış yolu olarak yan girişi kullanacaklarını biliyordu.

"Oğlumu almak için neden iki arabaya ihtiyacımız olsun ki?" Liam, aralarındaki etkileşimin tüm inceliklerini kaçırarak sordu.

Mena sonunda dönüp ona baktı ve dört yıllık evliliğin ardından bile kocasının hınzır yakışıklılığı ve gözlerindeki şeytani fesat parıltısıyla hâlâ nefesini kesiyor olmasına hayret etti.

"Çünkü bu yıl Samhain kutlaması için fazladan birkaç misafirimiz olacak," dedi neşeyle.

Liam'ın gözleri kısıldı. "Kim gibi?"

"Oh, sadece aile ve yakın arkadaşlar. Farah ve Dorian, Gavin ve yeni gelini gibi... Lord Trenwyth Hazretleri ve onun skandallarla dolu düşesini de unutamayız. Argent ve Millie tiyatro kumpanyasıyla Amerika turnesinde oldukları için gelemeyecekler ama Noel'de bizimle Ben More Kalesi'nde buluşacaklar ve..."

Gaddar kocası ona doğru uzanmadan önce üç kez gözlerini kırıştırarak sözünü kesti. "Şimdi ödemen gereken iki şey var

ve akrabalarımıla dolup taşmadan önce hakkımı alacağım," dedi hınzırca.

"Pekâlâ." Mena sinirlenmiş gibi davranarak kapıya doğru koşturup kilitledikten sonra şehvetli bir sırıtışla kocasına döndü.

"Burada, ofiste mi?" Liam'ın kara kaşları kalktı. "Bu pek de hanımefendice bir davranış değil."

"Pekâlâ," dedi Mena masanın etrafından dolaşp davetkâr bir tavırla masaya yaslanırken, kocasının yumuşak tenine dokunacak ellerini merakla bekliyordu. "Yatak odasında spor yapmayı hiç beceremedik, değil mi?"

"Hayır, Mena mine, hayır, gelişmedik," diye mırıldandı, kızın eteklerini ellerinin arasına alarak. "Ve tanrılar asla gelişmediğimizi görsünler."

KERRIGAN BYRNE'in bu sansasyonel serisinin ilk iki romanını kaçırmayın

Otoyolcu Avcı

St. Martin's Paperbacks'ten temin edilebilir

Ayrıca Kerrigan
Byrne
tarafından

Eşkıya Avcı

Kerrigan Byrne ve büyüleyici romanları için övgüler

"The romantizm o çığ, Sinirli, ve patlayıcı ... son derece tatmin edici."

-Publishers Weekly

"Dramatik, romantik ve son derece hoş bir okuma."

-BookPage

"Byrne bu türde bir güç."

-RT Book Reviews (Top Pick!)

"İlk sayfadan itibaren beni yakaladı ve asla bırakmadı. Romantik, etkileyici ve gerilim dolu."

*-Suzanne Enoch, New York Times
The Highwayman üzerine çok satan yazar*

"Nefesinizi kesecek, tutkulu ve lirik bir aşk romanı. İlk sayfadan itibaren aşık olacaksınız."

-Elizabeth Boyle, New York Times çoksatan yazarı

"Byrne güzel yazılmış, son derece gerilim dolu ve lezzetli bir aşk hikâyesiyle çarpıcı bir çıkış yapıyor."

-Amelia Grey, New York Times çoksatan yazarı

YAZAR HAKKINDA

Tiffnie Helmer

İster Kelt Druidleri, ister Viktorya döneminin kötü çocukları ya da küstah İrlandalı FBI ajanları hakkında yazıyor olsun, [Kerrigan Byrne](#) her kitabında tarihe olan sınırdan saplantılı tutkusunu, geniş Kelt soyunu ve Shakespeare sevgisini kullanıyor. Yakışıklı kocası ve üç sevimli genç kızıyla Rocky Dağları'nın eteklerinde yaşıyor, ancak Pasifik Kıyısı'na yerleşmeyi hayal ediyor. Kerrigan okuyucularından haber almayı çok seviyor. Onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilirsiniz. Ya da e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolun.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

HIGHLANDER

Telif Hakkı © 2016 Kerrigan Byrne

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

eISBN: 9781466887428

Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Martin's Paperbacks baskısı / Ağustos 2016

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY
10010 tarafından yayımlanmaktadır.

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK SAYFASI
TELİF HAKKI
BİLDİRİMİ

ÖNSÖZ
BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU
BÖLÜM
ONUNCU
BÖLÜM ONBİRİNCİ
BÖLÜM ONİKİNCİ
BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ON BEŞİNCİ
BÖLÜM
ONALTINCI BÖLÜM
ONYEDİNCİ BÖLÜM
ONSEKİZİNCİ BÖLÜM
ONDOKUZUNCU
BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ BÖLÜM
YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT SONSÖZ

KERRIGAN BYRNE'DEN DE
KERRIGAN BYRNE'A ÖVGÜ
YAZAR HAKKINDA
TELİF HAKKI

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

